LÖSNUMMERPRIS i Sverige: 30 öre
i Finland: 4 mark
i Danmark o. Norge: 30 öre

NATIONEN

Utkommer den första i varje månad.

N:R 1 (306) LÖRDAGEN DEN 1 JANUARI 1938 ÅRG. 14

Ur Sveriges bygd

skall Frihetsrörelsen växa

Åter ljuder frihetsfanfaren i Sverige, kallande till samling, till resning mot ett främmande tyranni. Åter fylka sig svenskarna kring baneret, som skall bringa befrielse ur en förhatlig inkräktares ok samt återupprätta svensk frihet, svensk ande och svensk ordning i samhälle och stat, i representation, rättsväsen och kultur.

Det är århundradets folkrörelse, *Den Stora Frihetsrörelsen,* som går fram över världen, berörande alla folk. Det gäller att för alltid röja upp med de internationella förbrytarmakter, vilka i årtusenden toppridit mänskligheten, hindrande en utveckling å Gudslagens grund. Den stora uppgörelsen skall ske med ateismen, den världsimperialistiska gudlösa judendomen, som med sitt guld och sin lögn fört folken till Kaos.

Den Stora Frihetsrörelsen för människornas och folkens pånyttfödelse, deras andliga och materiella befrielse ur Judas våld, är icke en politisk kamp av det vanliga slaget; den är en religiöst ideel, andlig strävan. Missförhållandena i tiden avskaffas icke genom att nya uppsättningar män föras till köttgrytorna eller genom att nya prydliga statsskick och -program presenteras. Nej, en reformation till huvud och lemmar fordras, vilken återskänker folket livstro och ideal, rättesnöret för liv och verksamhet. En reformation, som bryter staven över Materialismens falska läror, frigör de i lögnens bojor fjättrade själarna samt återför utvecklingen till Gudsplanet.

Frihetskampen skall nu föras helt och till slut. Klart skall målet stå, klara signalerna ljuda, klara linjerna lysa; idealen skola vara höjda över debatt. Senaste årtusendets frihetsrörelser voro blott ofullbordade försök i jämförelse med Den Stora, XX. århundradets, som för årtusenden framåt skall säkerställa nationens och rikets fortbestånd, trygga svensk frihet och suveränitet gentemot alla folkfientliga internationella makter. Vad som göres måste göras solitt. Det gäller alltför stora värden för att lyckojägare och kvacksalvare utan insikt och ansvarskänsla skulle tillåtas spela därmed. Nu fordras kompromisslös klarhet, kunskap och obrottslig trohet mot idealen hos dem som skola visa vägen.

En *äkta svensk frihetsrörelse,* sådan tiden kräver, kan blott spira och växa ur Sveriges bygd. I storstaden saknas miljön för en dylik. En till Stockholm, fiendens egen högborg, förlagd rörelse skulle under rådande förhållanden näppeligen undkomma urartningens och misslyckandets öde; den skulle ha föga utsikt att bevara sin äkta karaktär och undgå besmittelse av där lokaliserade korruptionshärd, vilken föröder varje ideel ansats. Något verksamt stöd skulle där för närvarande ej heller vara att vänta; i fiendens högborg mätes allenast med guldets måttstock. Det gäller därför att vara på vakt framför allt mot "vännerna" i huvudstaden.

Frihetsrörelsen kan icke räkna med andra gruppers intresse eller stöd; den har att själv föra sin kamp från begynnelsen till slutet, allenast stödjande sig på sina egna. Den skall hämta sin näring ur bygden, växa sig stark av egen kraft och sakta men säkert utvecklas till en verklig folkrörelse, som oemotståndligt går fram över det svenska landet, brytande alla hinder. Den skall gå sin väg rakt fram, utan att se åt höger eller vänster, utan att väja för falska auktoriteter, för hög eller låg. — *Upplysningens väg!* Dess vapen heter *Sanningen* — enda effektiva vapnet mot lögnen och förräderiet. Dess motto lyder: *"Sanningen skall göra Eder fria!"*

Frihetsrörrelsen i Sverige åstundar för egen del ej politisk makt. Den vet, att den politiska, ekonomiska, sociala, kulturelia och religiösa återuppbyggnaden i landet kommer i mån som Sanningen om de rådande förhållandena bringas i dagen. Den vet, att den nationella restaurationen, när tidpunkten är inne, till det yttre skall beseglas under de former utvecklingen själv anger. Förfallets regim är blott möjlig under lögnens herravälde, och det judiska främlingsstyret förlorar sin grund samtidigt som dess hemliga natur upphör.

Ur Sveriges bygd skall Frihetsrörelsen växa!

Bort från Genève!

"Folkförbundet" — judendomens och frimureriets maktredskap

Italiens den 11 december beslutade utträde ur Nationernas förbund betecknar avslutningen å ett skede i förbundets verksamhet. Tron på Genève såsom platsen, från vilken en ny fredens och rättens aera skall komma till världen, är slut. Åter en gång har den historiska verkligheten visat, att en bestående ordning ej låter sig uppföra å lös grund. På ett underlag av lögn och omoral bygges ingen bättre värld.

När efter världskrigets slut planen på ett folkförbund väcktes och godtogs av ententen och filosofiprofessorn Woodrow Wilson och hans judiskt-frimureriska rådgivare, gick ett triumfskri genom hela judenheten. Den judiska rasens international, som överallt där den satt sig fast förde en öppen eller underjordisk kamp mot de inhemska nationella regeringarna, hoppades nu i ett slag kunna tillintetgöra de nationella staternas självständighet. "Folkförbundet är ett gammalt judiskt ideal. Först nu förstår världen detta ideal, som på en gång är rationalismens och internationalismens ideal", triumferade man i New York. Detta ideal hade predikats i frimureriets hundratals loger, där man "arbetat" på Salomos tempel och världsrepubliken — detta ideal som man praktiskt bekände sig till, då man tillät det internationella börskapitalet att göra folkets livsfrågor till judiska finansiärers och rustningsivrares spekulationsobjekt.

Judendomens främsta, däribland överrabbinen Marcus Ehrenpreis i Stockholm, ha ej stuckit under stolen med att det var judarna som genom ententemakterna vunno världskriget. Vad var då naturligare än att segerherren Juda i fredsfördraget i möjligaste grad sökte skydda sin krigsvinst ekonomiskt och politiskt? Detta skulle ske genom Versaillesdiktatet och "fredsinstitutet" Nationernas förbund. Inför världen utgavs förbundet vara instrumentet för en ny, fredens och rättens ordning för människorna och folken. I verkligheten avsåg det något helt annat: *dels* att, såsom redan antytts, genom världskrigets "segermakter" med Frankrike och England i spetsen bevaka judendomens vinster från kriget, framför allt gentemot Tyskland, som ekonomiskt och politiskt för alltid skulle slås i bojor, *dels* att upprätta en ny, judendomens världsordning, i vilken alla folk och stater författningsenligt skulle inrangeras. I folkförbundet skulle judarna erhålla det instrument, varmedels de enskilda nationerna avhöllos från alla handlingar, som ej stodo i överensstämmelse med den internationella judiska världsregeringen, vilken över Genève ej blott bestämde över krig eller fred mellan folken utan även utrustades med en egen armé såsom exekutivorgan — till de nationella fri- och rättigheternas definitiva avskaffande.

Mot bakgrunden härav framstår folkförbundets praktiska verksamhet i en klarare dager. Medan avrustningsfordran, de hundratals klagomålen från nationella minoriteter och de i Versailles besegrade folkens existensfrågor stötte på systematiskt och cyniskt sabotage i Genève, lät folkförbundet för världen föreställa sig såsom "världssamvetet", närhelst ett folk på egen hand sökte bemästra sin nationella nöd. Efterhand som verklighetsläget blev klart vände också allt flera stater förbundet ryggen. Tyskland beslöt sitt utträde den 12 november 1933 och Italien följde den 11 december 1937 samma väg. Gentemot den internationella judendomens plan att genom Nationernas förbund förverkliga sitt världssjälvhärskardöme står i dag det världspolitiska triangelblocket Berlin—Rom—Tokio, garantien för nationernas frihet och rätt.

"Det är nog!", utropade Mussolini i sitt stora anförande den 11 december till de framför Piazzia Venezia församlade romarna, i vilket han kungjorde Stora Fascistrådets beslut om Italiens utträde ur folkförbundet. "Vi vända oss utan var-

(Forts. å sid. 3.)

G. P. U:s mordterror

Diplomingeniören Ludwig Pauler lämnar i en artikel, "G. P. U:s mord", publicerad i *Der Weltkamps* decembernummer 1937, ett nytt intressant bidrag till klarläggande av den från Moskva inom och utanför Sovjet-Judéen för närvarande till synes planlöst bedrivna mordterrorn. Utan tvivel rymmer författarens framställning av den verksamhet, som den på sistone i svår motvind opererande judiska världsrevolutionen och dess terrororgan numera liksom i desperation utöva, en viktig del av sanningen om nuets "Sovjetparadis", varför ett relaterande [illegible]v är på sin plats.

[illegible] är — framhåller ingeniör Pauler — känt, att mord å betydelsefulla politiska fiender hör till judarnas och judefrimurarnas kampmedel. Frimureriet låter visserligen blott de män uppstiga i höggraderna, som det under årens lopp i de undre graderna prövat för sina syften, men likväl händer det att "vita får" råka komma i besittning av politiska hemligheter, som kunna bringa dem till eftertanke över murarförbundets "filantropiska mål" och föranleda dem att som "förrädare" inför offentligheten lyfta på masken. För "förräderi" gäller dock i frimureriet enligt eden dödsstraffet.

Sedan logerna genom det öppna förbundet med Moskva blivit samlingspunkter för den bolsjevikiska världssammansvärjningen, måste givetvis "indiskretionerna" av bröderna ∴ stiga. För att befria sig från dessa "förrädare" och samtidigt skrämma övriga medsammansvurna, iscensattes massvis mord inom brödrakretsen. Jämsides härmed stegrades G. P. U:s aktivitet mot de ryska emigranterna. Denna bevisar bäst Kremls växande nervositet inför den kommande världspolitiska utvecklingen. Det stora antalet mord å ledande bolsjevikiska funktionärer i Sovjet-Judéen utgöra även bevis härför, liksom de i utlandet begångna morden, där de röda agenterna arbeta hand i hand med höggradslogerna. Morden begås ofta enligt frimurerisk ritual, på det att genast må förstås av de invigda i världen. De utföras genom en dolkstöt i hjärtat, varvid dolken förblir kvarsittande.

På detta sätt mördades bl. a. general Pokrowski i Bulgarien, general Karpinski i närheten av Jerusalem samt den antikommunistiske skriftställaren Kallinikow i Sofia. Ofta utföras emellertid morden också på andra sätt, när möjligheter icke erbjuda sig för de röda agenterna att på rituell väg "likvidera" sina offer. I juni 1927 kastades förre chefen för zaristiska polisen, Nikolaus Preobrajenski efter ett politiskt uppträde ut ur fönstret i ett av frälsningsarméns hem i Paris, varpå det var en enkel sak att hävda, att självmord förelåg.

Att då och då även judar måste tro på G. P. U:s hämnd, är fullt i överensstämmelse med den judiska centralens i Moskva planer, vilken hänsynslöst utrotar "förrädare" inom den egna rasen, när den har större mål för ögonen. Sålunda mördades i juni 1937 den italienske juden Carlo Roselli i Frankrike, emedan han i april i sitt blad "Giustitia e Libertà" offentliggjort en artikel, vari han vände sig mot en inblandning från Moskva i frågan om Italiens antifascistiska emigration. Roselli var storexpert i italienska logen "Italia Nouva" i Paris. Jämte honom mördades även en annan broder ∴, som befann sig i hans sällskap.

Särskilt uppseende väckte det den 24 januari 1937 utförda mordet å den judiske höggradsfrimuraren Dimitri Navaschin i Boulognerskogen vid Paris. Navaschin hade varit Sovjets ekonomiske rådgivare och var dessutom väl insatt i en mängd politiska hemligheter. Då han började avlägsna sig från Moskva, oskadliggjordes han. Påståendet av hans fru, att Navaschin vore offer för en stor "ockult makt", varmed hon otvivelaktigt avsåg det internationella frimureriet och icke bolsjevismen (såsom "Paris Soir" uppgav), är så tillvida vilseledande, att *frimureriet och bolsjevismen äro förenade i intimt samarbete.*

Bortförandet och därpå följande mord å ryske generalen Kutiepoff den 26 februari 1930 liksom det av Moskvas agenter verkställda bortförandet den 22 september i år genom moskvaagenten "general" Skoblin av hans efterföljare, ryske generalen Eugen von Miller visa, med vilken oro Sovjet förföljer återstoden av de i landsflykt levande ryssarna av fruktan för att dessa kretsar skulle kunna störa dess planer i Frankrike. Den djärvhet och det sätt, varpå morden och bortförandena å fransk mark försiggå, äro blott möjliga genom att frimureriet håller sin skyddande hand över förövarna, utplånar spåren och förhindrar utredningar av samvetsgranna säkerhetsorgan. Sovjet sörjer dessutom alltid för en asyl för de flyktade utförarna, vilka därför aldrig efterspanas och icke

(Forts. å sid. 4.)

Livets väg

I tecknet av falska världsåskådningar har mänskligheten förirrat sig från den sanna vägen, *Livets väg* i Sanningen, till Kaos i Lögn, som för till upplösning och död. Dessa materialistiska världsåskådningar, som grunda sig i enskilda folks och rasers imperialistiska härskarbegär, presenteras med förkärlek i religionens mantel. För maktsträvarna stod det alltid klart, att förutsättningen för deras framgång var herravälde över själarna. Här var det "religionen" fick träda till.

Tidens nöd utgör ett skriande bevis för ohållbarheten av den moderna materialistiska världsåskådningen. Hade denna varit ägnad att tjäna som rättesnöre för människorna och folken i deras tro och leverne, skulle världen i dag ej företett det tillstånd av upplösning, oro och ofred som den gör. Vad som för nu levande släkte utgavs såsom "Gudsreligion" var endast nödtorftigt beslöjad mammonism och vad som bjöds såsom "heliga" ideal var blott egoistiska maktsträvares samvetslösa trix till människornas omtöckning och underkuvande, förslavande och exploaterande.

Men Tidens falska gudar ha börjat avklädas och lämpa sig snart ej mer i den krassa imperialismens tjänst. De vilseförda resa sig mot vilseförarna, bereda sig att göra upp räkningen med bedrägeriets "världsåskådningar", sökande sig tillbaka till den hållfasta vägen. Människorna konfronteras åter med den obeslöjade verkligheten, ställas där på nytt inför valet: Livets väg eller Kaos? De inskränkta perspektiven få vika för de vidare. Äro vi då icke i hela vår tillvaro underordnade Guds i Skapelsen givna lag! Tjänar det något till att längre förneka Naturen?

Mot Tidens falska världsåskådningar ställes nu den enda sanna, *Livsåskådningen* å den Gudomliga ordningens grund, vilken accepterar alla världars Skapare. Ty hur stora vi än må känna oss kunna vi ej undkomma, att inför världarnas Överhet försvinner vår storhet. Över människorna, folken och raserna står dock deras Skapare, som uppfyllt Alltet med ande och liv. De namnkristna kyrkornas största misstag var, att de, snärjda i det sataniska Judas garn, läto förleda sig att förneka Guds skapelse i fråga om individen och rasen för att i stället predika ras- och rotlöshetens lära. Lika litet som en djurart, som beblandade sig med främmande djurarter, skulle kunna bestå, lika litet kunna de inbördes fjärrstående människoraserna beblanda sig utan att förlora sin karaktär.

I den materialistiska världsåskådningens uppfattning av rasfrågan i strid mot Gudslagen ha vi framför allt att söka upphovet till den nutida urartningen hos folken. Genom rasernas sammanblandning avlägsnades människorna och folken från sitt ursprung, sin egentliga uppgift, fördes ut i Kaos. Det dystraste exemplet härpå utgör Judafolket, en bastardras tillkommen genom blandning av europeiskt, afrikanskt och asiatiskt blod. Där har den mänskliga urartningen nått sin höjdpunkt och hotar med allmän förgörelse. Särskilt ohygglig ter sig denna urartning i judarnas i århundraden förda vilda kamp mot Gud i det bloddrypande röda vilddjurets tecken. I bastardfolket Juda se vi exemplet framför alla andra på följderna av försyndelse mot Gudslagen.

I dag, då Det Stora Avgörandet står, är det nödvändigt att klara vyerna och se de större sammanhangen. Må vi lära av Det förflutnas misstag! Erfarenheten visar, att varje politisk eller annan strävan, varje parti, åskådning och program, som ej bygger å Skapelsens grund, är negativ och oduglig för uppbyggande, även om skenbara resultat för tillfället kunna nås. Ateismen i högsätet har bragt oss dit vi kommit, där en murken samhällsordning med ännu nödtorftigt bevarat yttre blott kan upprätthållas genom förräderi, mutor, lögn och terror. Död åt detta system!

Viljan till liv tar åter ut sin rätt!

Ludendorffs gärning

Den 20 december 1937 ingick från Tutzing sorgebudskapet om fältherrens från världskriget, general Erich Ludendorffs bortgång efter en tids sjukdom. Sorgebudskapet berör icke blott det land som var hans fosterland, Tyskland, det berör en hel värld.

Ludendorff, en av vår tids resligaste gestalter, ett geni och en karaktär av sällsynta mått, har gått till historien såsom en av dess största. Det var hans genialitet såsom härförare i förening med en okuvlig energi och en aldrig sviktande plikt- och trohetskänsla mot fosterlandet som i världskriget räddade Tyskland och därmed världen från det förintelsens öde de Överstatliga makterna tillärnade det. När det tyska landet "besegrades" skedde det, såsom Ludendorff i sina skrifter klart påvisat, icke genom härsmakt utan genom en "dolkstöt" i ryggen från samma Överstatliga makter: judendomen, frimureriet och katolska kyrkan i förening.

Om Ludendorffs gärning såsom ledare av Tysklands militära försvar mot en värld av fiender var historiskt betydelsefull, skall hans gärning såsom folkupplysare och återuppväckare av den i dvala försänkta tyska anden komma att framstå ej mindre stor. Han föraktade hyckleriet och humbugen och kunde därför i mångt ej förlika sig med den samtida världen. Ludendorff hörde icke till den skara av företrädare för den gamla regimen, som kunde kompromissa eller omsadla, när Judas röda skaror i revolutionens tecken stormade fram och grepo makten. Men likväl måste erkännas, att flera av de män ur det nationella tyska lägret som ställde sig till Weimarregeringens förfogande, såsom t. ex. generalfältmarskalken Hindenburg, också hade sin viktiga mission att fylla i den stora tyska restaurationen.

Det dröjde efter världskrigets slut icke länge förrän Ludendorff nått klarhet rörande de internationella krafter, som frammanat kriget och vållat Tyskland och världen så stor olycka och nöd. Från det militära planet flyttade han nu sin krigsföring över till det politiska. Det stod klart för honom, att vad situationen krävde var: folkupplysning. Ludendorff avstod från att slå sig till ro och spara sina under kriget hårt frestade krafter eller att ställa sig till de nya männens i staten förfogande. Fosterlandet fordrade honom nu helt på den kampfront, där det gällde att med andens vapen krossa den internationella hydran Överstatliga makter, som våldföra sig å folken, främst judendomen, frimureriet och den romersk-katolska jesuitismen. Det gällde att med upplysningens ljus genomtränga en värld i mörker och fördomar, att en gång röja upp med årtusendens såsom "sanningar" betraktade villfarelser.

Ludendorffs insats är här av den art, att den för dagen icke låter sig överblicka. Tack vare i hög grad hans auktoritativa vetenskapliga upplysningskamp kunde den nationella restaurationen i olika länder föras till det framgångsrika resultat som fallet varit. Med samma överlägsenhet som å det militära fältet förde han an å det litterära området i kampen mot samma folkens internationella fiender, vilka i världskriget bakom fronterna ledde den stora människoslaktningen. Med aldrig svikande säkerhet blottade han inför världen de sataniska krafterna i mörkret i deras nakenhet, gav orienteringen i världspolitikens dimhöljda terräng, visande vägen för ansvariga nationellt verkande statsmän såsom Hitler, Mussolini m. fl. Det säger sig självt, att Ludendorff för judendomen, frimureriet och katolicismen var tidens på en gång mest fruktade och hatade motståndare. Under sin ideologiska kamp, som avsåg tyska folkets andliga förnyelse samt höjande till en sann Gudsreligion, lämnade han dem icke ett ögonblick i fred, följde med den borne vetenskaplige iakttagarens skarpblick från dag till dag deras försåtliga underjordiska arbete till folkens fördärv.

Med beundran har Nationen under det gångna årtiondet följt general Ludendorffs heroiska kamp i upplysningens tjänst, och det förunnades oss härvid även att i vårt arbete intresserat och gillande observeras av honom. När t. ex. Frimurarorden hösten 1935 iscensatte bojkotterrorn mot vår tidning, emottogo vi en erkännande, uppmuntrande brevskrivelse från honom. Fri och självständig som han var till sin natur, allenast följande pliktens och övertygelsens bud, intog Ludendorff jämväl i Tredje riket i viss mån en särställning. I sin överlägset redigerade tidskift "Am Heiligen Quell Deutscher Kraft" citerade han upprepade gånger uttalanden i Nationen, även sådana som den nationalsocialistiska censuren av hänsyn till de s. k. goda relationerna till Sverige (= den styrande frimurarkretsen i Stockholm) eljest knappast skulle ha släppt fram till den tyska offentligheten.

På en punkt skilde sig emellertid vår uppfattning från Ludendorffs. Ludendorff utdömde helt kristendomen såsom en judisk inrättning. Vi delade väl hans uppfattning om den moderna kristendomen såsom en judisk företeelse, inställd i judeimperialismens tjänst. Men alltför mycket talar för att kristendomen av ursprunget varit något annat än vad kyrkorna i dag förkunna såsom "kristendom". En lära, vars centrala förkunnelse dock löd "Sanningen är vägen", "Sanningen skall göra Eder fria" — en sådan lära måste ha varit något helt annat än den beslöjade judaism som nu under "kristlig" mask bjudes människorna. Ludendorff med sitt starka sinne för realiteter lät här tydligen förleda sig att vilja "kasta ut barnet med badvattnet". Hela hans gärning var förövrigt präglad av en levande Gudstro.

Om Ludendorffs bortgång således betyder en svår förlust för den nationella världsfronten, hälsas den heltvisst i motsvarande grad med jubelsånger i Javedyrkarnas "heliga" tempel. Som vi veta är frimureriet officiellt "förbjudet" och "avskaffat" i Tyskland, där "en frimurarfråga icke längre existerar". Men detta hindrar icke, att det internationella brödraskapet alltjämt "arbetar" i Tredje riket och där även utövar ett icke obetydligt inflytande i höga ställningar i staten; den nationalsocialistiska diplomatien influeras i sina informationer från utlandet i icke ringa mån av "upplysningen" från logekretsen. Enbart Ludendorffs existens utövade en viss återhållande verkan å den hemliga logeaktiviteten, och man spörjer sig nu säkert å mera än ett håll *hur* det i fortsättningen skall komma att ställa sig med denna relativa återhållsamhet.

Den universella nationella kampfronten böjer sig i djup tacksamhet och vördnad inför den store kämpen Erich Ludendorffs stoft.

Elof Eriksson.

Schweiz' frimureri fick nådatid

Romkyrkan räddade sin ärkefiende mot löfte om lättnad för Jesuitorden

I ett föregående nummer av Nationen återgavs ur en i regel tillförlitlig källa meddelandet, att frimureriet i Schweiz förbjudits. Enligt senare ingångna underrättelser föreligger dock intet dylikt lagbeslut utan är läget i den berörda frågan sådant vi här nedan framlägga det.

Den 28 november 1937 hade de schweiziska medborgarna att genom folkomröstning uttala sig om ett av Nationella fronten och översten Fonjallaz fascistiska rörelse väckt förslag om lagförbud för hemliga sällskap. Trots framställningens mindre lyckliga formulering och de ogynnsamma omständigheter varunder omröstningen ägde rum lyckades förbudets förespråkare samla 234 000 röster mot profrimurarnas 514 000. Sällsamt var att iakttaga, hur samtliga härskande partier i Schweiz i detta avgörande skänkte det salomoniska brödrasamfundet sitt stöd. Den nya alliansen mellan ärkefienderna Juda och Romkyrkan bekräftades här åter i handling.

Initiativet till en allmän folkomröstning om frimureriet togs redan för tre år sedan av de ovannämnda sammanslutningarna, vilka till den schweiziska statsmyndigheten överlämnade en skriftlig begäran, undertecknad av 56 000 personer, med krav på lagförbud för hemliga sällskap. Den frimureriska motaktionen inriktades strax på att få omröstningen utdragen över den jämförelsevis långa tiden av tre år för att så grundligt som möjligt hinna organisera försvaret och samtidigt bringa det framskapade intresset för förbudet att svalna. Förbundsrådet, som författningsenligt hade att uttala sig i ärendet, intog en avvisande hållning, vilket motiverades med att det icke skulle kunna bevisas, att frimurarna bedrevo en mot staten riktad verksamhet. (!) Rådet hävdade därför, att den författningsenliga förutsättningen för ett lagförbud saknades, även om "utlämnandet av medlemskapets hemligheter från statens ståndpunkt i mera än ett hänseende vore glädjande" — en ståndpunkt som jämväl omfattades av de avböjande parlamentariska utskotten.

Att liberala partiet skulle motsätta sig förbudet, var endast naturligt, eftersom frimureriet självt städse framställer sig såsom det liberalistiskt-demokratiska partiets ryggrad och detta parti, vars ledare så gott som uteslutande äro frimurarbröder .˙., alltjämt utgör den tongivande borgerliga gruppen i Schweiz' politiska liv. De konservativa voro visserligen i egenskap av representanter för katolska folkpartiet stadgeenligt bundna av Romkyrkans förbud mot frimureriet. Efter mycket jonglerande fram och tillbaka avgav emellertid schweiziska episkopatet omedelbart före omröstningen den förklaringen, att katolikerna ägde frihet att rösta efter gottfinnande! Såsom motiv för sitt avsteg från kyrkans officiella ståndpunkt anförde biskopskonferensen, att det i förevarande fall rörde sig om en rent politisk angelägenhet, och det vore en regel för kyrkan att icke inblanda sig i politiken. (!) Bakgrunden till episkopatets beslut var ett förhandslöfte till Rom från frimureriet att lätta på de hårda banden för jesuiterna i Schweiz. Till tack för de konservativas hjälp utlovade också de liberala tidningarna en "objektivare hållning i frågan om jesuitförbudet". — Kohandel på det högre planet!

Också socialdemokraterna befunno sig i ett kvistigt läge, då de officiellt i princip voro motståndare till de hemliga sällskapen och i sin praktiska politik under Nicoles ledning intagit en särdeles fientlig hållning till liberalerna. Slutligen lades dock saken till rätta även för dem genom förklaringen, att en eventuell förbudslag lätt skulle kunna användas mot olika socialdemokratiska organisationer. I verkligheten gav sig de schweiziska socialdemokraternas inställning av deras internationals förhållande av dotterorganisation under den frimureriska moderinternationalen. De hade blott att lyda order, också de, från de "OSYNLIGA ÖVRE", som dirigera världsjudendomens internationaler.

Att trots det förenade väldiga motståndet förbudskravets män lyckades samla 234 000 röster mot frimurarvännernas 514 000 av blott 65 procent röstberättigade deltagare, innebär en aktningsvärd framgång för antifrimureriet. De argument, varpå fienden vann sin dubbla röstsiffra, voro från början till slut osanningar. Det erbjuder heller icke någon svårighet för de antifrimureriska kämparna att bevisa osannfärdigheten i påståendet, att frimureriet ej befattar sig med politik — ett påstående, som förövrigt motsades av den katolska högerns deklaration. Frimureriets inflytande i det politiska livet i Schweiz är nämligen ytterst kännbart.

Bland argumenten mot förbudet anfördes från frimurarhåll kraftigt Frimurarordens vaktslående kring föreningsfriheten, vilken genom ett förbud för hemliga sällskap förmenades skola äventyras. Ja, man framställde saken som en ren försvarsangelägenhet för "schweiziska" och "borgerliga" ideal och intressen gentemot "andliga landsförrädare", som i Schweiz önskade införa utländska oschweiziska idéer. Salomos bröder tåla gott en tävlan med bröderna i Jesuitorden i fråga om skrupellöst användande av medlen!

Första stora slaget mot frimurarinternationalen har stått i Schweiz. På den antifrimureriska sidan är man redan åter färdig till aktion. I ett framfört nytt initiativ påvisas oförenligheten mellan medlemskap i hemliga organisationer samt innehav av offentliga ämbeten och ställningar i stat och kommun, de militära befälsposterna inbegripna. Genom att frågan upplagts på detta plan har man otvivelaktigt större förutsättningar att i den fortsatta kampen mot frimureriet nå ett positivt resultat.

Så kämpas det i Schweiz! När kommer reaktionen mot det internationella judefrimureriet i Sverige, en av Salomos förlovade provinser, där frimurarlagen, såsom visade sig i fallet bojkotterrorn mot tidningen Nationen, öppet praktiseras i strid mot landets lag?

Nationalsocialismen — ingen exportvara!

Från ledande nationalsocialistiskt håll underströks vid årets rikspartidag i Nürnberg åter en gång med kraft, att nationalsocialismen icke är någon exportvara. Riksminister Goebbels ej blott poängterade detta sakförhållande, han t. o. m. uttryckligen reserverade nationalsocialismen för Tyskland såsom "en tysk patentartikel".

Vi finna den deklarerade tyska ståndpunkten både logisk och fullt berättigad. En nationalism låter sig icke exportera, den är vederbörande folks egendom. Att sedan den bärande ideologien och grundsatserna för rasligt närbesläktade folk i mycket kunna bli likartade, är en sak. Formen för ett folks förnyelse och frigörelse kan blott gestaltas i enlighet med dess själsart och rådande säregna förhållanden, tradition, historia och kultur.

N A T I O N E N

Redaktör och ansvarig utgivare:
ELOF ERIKSSON.

Abonnemangspris:
Helår .... kr. 4: —
Halvår .... „ 2: —
Lösnummerpris: 20 öre.
Annonspris: 20 öre pr mm.
Rabatt vid större annonsering.

Adress: Box 1145, Stockholm 16.
Postgiro: 3648.

Kommissionärer för försäljning antagas.

Lindbergs Tryckeriaktiebolag, Stockholm 1937.

Folkförräderiet
framtvingar reaktion!

Sveriges folk har av sina ansvariga ledare förråtts åt en fientlig inkräktare, den internationella judendomen, vilken i "Demokratiens" namn upphöjt sig till hemlig härskare och såsom "stat i staten" regerar land och folk. Genom ett system av internationaler utövar Juda utanför författningen sitt laglösa styre, utarmande folket och beredande dess undergång. Och ett jättelikt fogdeväsen står till dess förfogande för verkets fullgörande.

Den samling internationella organisationer, vilka utgöra kronan å det judiska regeringssystemet, äro intimt förenade med den officiella maktens organ. Främst bland dem märkas: *judiska världskahalens* (världsregeringen) *svenska sektion*, etablerad i Mosaiska församlingen, *Rothschildska finansinternationalens svenska sektion*, etablerad i finanshuset Wallenbergs Enskilda Bank, *Frimurarorden*, vars Styrande Mästare konung Gustav V i egenskap av Salomos Visaste Vikarie officiellt regerar IX. Frimurarprovinsen Sverige, de *marxistiska internationalerna* m. fl. öppet politiska internationella organisationer, samt slutligen de namnkristna *judaistiska kyrkorna*.

Att inkräktaren-usurpatorn Juda med ett slikt organisatoriskt maktunderlag känner sig säker i regeringssadeln i detta land, är förståeligt. Men likväl är det skenbart solida systemet dömt till undergång. När väckelsen i landet på allvar kommer och folket blir underkunnigt om det spel som bedrives med dess godtrogenhet. När Sanningen om förhållandena nått nationens flertal och förräderiet blivit allom uppenbart. Då kommer reaktionen mot detta folkförräderi, såvisst som viljan till liv finnes kvar i Sverige!

Folkförräderiet sträcker sig från ovan till nedan. Officiellt är det "folket i val" som är den suveräna myndigheten, etablerad i representation och regering. Hur känna vi icke alla bilden av dessa val! Partierna och deras kandidater veta ej hur väl de vilja väljarfolket, vars röster de behöva, och lova med rund hand guld och gröna skogar. Men från den dag partiernas representanter taga säte i riksdagen är det en annan suverän som i alla viktigare ting bestämmer över dem: den i hemlighet regerande internationella judendomen.

"Demokratiens" partisystem, konstruerat efter den imperialistiska härskarsatsen "Söndra och härska!", är den judiska maktens partisystem. Det behärskas helt av ovannämnda dualism, detta delförhållande till å ena sidan det väljande folket och å den andra den hemligt styrande judendomen. Officiellt regerar det förstnämnda, realiter den sistnämnda. Det hemliga judestyrets exekutiva centrala myndighet är Rothschildska finansinternationalens svenska filial Wallenbergarnas Enskilda Bank, som i huvudsak svarar för partiernas finansiering och reglerar den officiella regerings- och parlamentariska verksamheten, beslutar ministärskiften och nominerar ministärer.

Genom Stockholms Enskilda Bank, under vilken landets bankväsen under statsmaktens hägn monopoliserats och i vars direktion såväl västjudenheten (Sachs) som östjudenheten (Bonnier) äga säte, ledes folkutplundringen och tributindrivningen till de judiska skattkamrarna. Genom samma Enskilda Bank utövar Juda kontroll icke blott över statens riksbank och det övriga svenska bank- och kreditväsendet utan över praktiskt taget hela vårt ekonomiska, politiska och andliga liv. Från "hemliga kansliet" vid Kungsträdgården i Stockholm löpa osynliga trådar till hov- och regeringskanslier, till partiernas ledare och ekonomimän, till statens högsta ämbetsverk och myndighetspersoner.

Under mer än ett årtionde har tidningen Nationen offentligt påvisat detta jätteförräderi mot svenska folket. Svaret på vår dristighet blev: en sammangaddning av fiendens alla för ändamålet tjänliga krafter till vår undergång. En i svensk tidningshistoria enastående förföljelse i laglöshetens tecken iscensattes mot vår tidning och dess redaktör, vilken förklarats fredlös. Höjdpunkten i denna terror nåddes genom den i oktober 1935 på Frimurarordens befallning påbjudna öppna försäljningsbojkotten mot Nationen såsom "sårande för den allmänna anständigheten". Och för utförandet av denna laglösa bojkotterror ställde sig den "FRIA" huvudstadspressen med Svenska Dagbladet, Dagens Nyheter, Stockholmstidningen, Socialdemokraten och Nya Dagligt Allehanda i spetsen tjänstvilligt till förfogande.

Men fienden och hans legodrängar lyckades icke heller genom denna laglösa terror nedslå Nationen, som med detta nummer utkommer i sin fjortonde årgång. Hans triumf blev icke den åstundade. Vårt upplysningsarbete fortsätter och skall fortsätta! Kunskapen om det stora folkförräderiet utbreder sig i allt vidare kretsar — vägen beredes för *reaktionen mot det främmande tyranniet!*

Hedins Kina-väg
«till heders«

I en artikel, rubricerad "Bolsjevismens förridare i Asien", införd i n:r 4 av Nationen 1934, påvisades med stöd bl. a. av judeättlingen dr Sven Hedins egna uttalanden i Svenska Dagbladet den roll han såsom "forskare" till stor del på bekostnad av amerikansk-judiska finansmän spelat i Yttersta Östern. I ett brev till Sv. D. (18.3.1934.) skildrade dr H. de oroliga förhållanden i de landsområden, som han av kinesiska centralregeringen fått i uppdrag att utforska — "krig och uppror överallt" — men alla böjde sig i vördnad för den frejdade forskningsresanden. Uppdraget gällde: "att rekognoscera för en bilrut från Kina till den oroliga provinsen Singkiang ... Vi börja ett företag, som, om det lyckades, skulle få sin givna plats i innersta Asiens moderna historia".

När dr Hedin sedermera våren 1935 efter avslutad "forskning" återvände till Europa, där nya uppdrag väntade, avlade han på vägen hem en s. k. artighetsvisit på tre dagar hos de styrande i Kreml. "Times", London, som vid denna tid energiskt motarbetade den planerade engelsk-ryska alliansen, angrep i en artikel, införd i tidningen under april, dr Hedin under framhållande, att hans senaste forskningsresa i verkligheten avsett: utforskande av den kortaste väg, på vilken soldater och ammunition kunde transporteras från Sovjet-Ryssland till den kinesiska provinsen Singkiang. Häremot genmälte dr H. i en intervju i Nya Dagligt Allehanda, att hans vägrekognoscering "först och främst haft finansiella och ekonomiska motiv ... Alla rykten att Ryssland skulle ha planer på att erövra Singkiang trodde dr Hedin ej på. — Litwinow har ju förövrigt förklarat att Ryssland ej har några som helst dylika planer"(!).

Torsdagen den 23 december 1937 kunde så Judas språkrör i pressen lämna sin publik den fägnesamma upplysningen, att dr Hedins 1934 utforskade vägrut i Kina snart skall komma till heders. Bonniers Dagens Nyheter triumferade i en stort upplagd artikel, rubricerad: "Sidenvägen till heders. Kina närmare Ryssland. En miljon man arbeta dag och natt. Vapentransport". Och regeringsorganet Socialdemokraten bjöd nyheten med rubriker sådana som: "Kina i krig utnyttjar Hedins planer. Sidenvägen militärstråk. Ryska vapen genom Gobi". Dagens Nyheter berättar på grundval av en intervju med dr Hedin:

"Kineserna igångsätta nu arbeten på en 4,800 km. lång väg, som är avsedd att förbättra förbindelserna med Ryssland. En miljon kulier arbeta dag och natt på den nya vägen. Arbetet ledes av ett tusental högskoleutbildade ingenjörer. När vägen blir färdig beräknar man att provinsen Sichuan skall få så goda kommunikationer med Sovjet att man kan erhålla ryska vapen på fjorton dagar. För närvarande tar transporten omkring ett halvt år."

Den likaså välunderrättade Socialdemokraten skriver:

"Stora massor av kinesiska arbetare och ingenjörer äro för närvarande sysselsatta med att anlägga en ytterst betydelsefull militärväg mellan Kina och Sovjet-Ryssland, vilken skall möjliggöra de viktiga vapentransporterna från väster till öster ... Det är *på dr Hedins initiativ* de kinesiska myndigheterna börjat syssla med planer på iordningsställande av den gamla trafikleden (Sidenvägen eller Kejsarvägen). Dr Hedin har sett frågan ur merkantil synvinkel (?!), men omständigheterna ha gjort det till en militär angelägenhet". (Kurs. av oss.)

Enligt Socialdemokraten skall det alltså ha varit dr Hedin som förmått den kinesiska centralregeringen att ge honom "uppdraget" att — för att tala med "Times" — utforska närmaste vägrut, å vilken Sovjet kunde transportera ammunition och vapen till sina vänner i Kina. Han kan här blott ha handlat å världsjudendomens och dess politiska organs, frimureriets och kominterns räkning, den part som direkt varit intresserad i "militärstråkens" tillkomst. Hans yttrande i Svenska Dagbladet 18 mars 1934, att hans senaste resa var "en avslutning på hans många stora resor" i Kina och "skulle få sin givna plats i innersta Asiens moderna historia", visar, att han varit fullt underkunnig om sin missions politiska innebörd. Att Sven Hedin, ättlingen av den judiske rabbinen Abraham Brody-Berlin, sedan gjort gästbesök i Tredje riket såsom Europas talesman vid Berlinolympiaden och "forskningsresande" i Ostpreussen och Rhenprovinsen, hör givetvis till spelet.

Bort från Genève!

(Forts. fr. sid. 1.)

je beklagande bort från detta tempel, där man icke arbetar för freden utan förbereder kriget — yttrade den italienske regeringschefen. — Folkförbundet och Genève stå under inflytande av dunkla krafter, vilka äro fientligt inställda mot den fascistiska revolutionen. Under dessa förhållanden är vår närvaro i Genève icke längre uthärdlig". Ännu tydligare uttryckte sig olika fascistiska tidningar i sina kommentarer till utträdesbeslutet. Så konstaterade "Tevere" i Rom, att folkförbundet uteslutande var ett verktyg i händerna på judendomen och frimureriet. Folkförbundsidéns upphovsman var den judiske rabbinen Wyser, president Wilsons tidigare sekreterare, och även i dag är folkförbundet den internationella judendomens lydiga redskap i kampen för världsherraväldet. "Judendomen går härvid hand i hand med frimureriet som i Genèveinstitutionen ser en överstatlig regering — skriver 'Tevere'. — Vetskapen om att judendom och frimureri äro Genèves verkliga tråddragare, gör det möjligt att förstå folkförbundets senaste internationella aktion. Det på sin tid gjorda försöket att strypa Italien var en manöver av judar och frimurare. Folkförbundets hat mot alla starkare folk är typiskt judiskt och frimureriskt."

Genom Italiens utträde berövades Nationernas förbund sista resten av sin "universalitet", och utsikterna till att kunna restaurera positionen i Genève samt där fullfölja den judiska världssjälvhärskarplanen te sig för dagen ej stora. Judendomens och dess frimureris maktställning vacklar, och oron häröver förnimmes över hela linjen. "Folkförbundet framträder nu även formellt såsom en allians under fransk-engelsk ledning med Sovjetunionen som bundsförvant av tvivelaktigt värde", konstaterar det svenska kahalorganet Bonniers Dagens Nyheter. På sina håll talas det om en ny "helig allians", varmed avses de i folkförbundet ännu kvarstående s. k. "demokratierna", d. v. s. de frimureriskt styrda staterna — en allians till värn om "demokratiens ideal" eller med andra ord det judiskt-frimureriska herraväldet i världen. Staternas uppdelning efter "ideologier" — "demokratier" och "fasciststater" — säges redan vara en verklighet och Nationernas förbund i dess nuvarande skepnad en central för "demokratiblocket" under Frankrike—Englands ledning, medan "fascistblockets" kärna utgöres av Tyskland—Italien—Japan. Motsatserna mellan de båda "ideologiska" blocken anses vara så stora, att en krigisk sammanstötning dem emellan knappast kan undvikas.

Utvecklingen i Genève och allt vad som kommit i dagen rörande Nationernas förbunds verkliga väsen påfordrar den största uppmärksamhet kring frågan om *Sveriges ställning till förbundet.* Härvid är först att konstatera, att svenska folket med vilseledande uppgifter om förbundets karaktär förletts att inträda i detsamma och att dessa falska föreställningar av de ansvariga alltjämt vidhållas. Om riskerna av vårt medlemskap hittills varit stora, står det klart, att de med den utveckling sakerna numera tagit äro det i än högre grad. Vårt läge är icke minst vanskligt på grund av den svenska politikens intima sammankoppling med det internationella judiska frimureriet, som intager en dominerande ställning i Genève. Och konung Gustav V regerar, såsom vi ofta framhållit, IX. Frimurarprovinsen Sverige i sin egenskap av Styrande Mästare och Salomos Visaste Vikarie, vilken enligt yttrande av Salomos Vikarie hertig Carl, sedermera konung Carl XIII, ej erkänner någon annan myndighet över sig "förutom Stormästaren och De Sanna Superiörerna, vilka äro Oss obekanta" (Den officiella handboken "Vägledning för frimurare" sid. 346). Sveriges folk existerar således icke såsom myndighet ovan Salomos Vikarie-monarken.

Bort från Genève!

»Ludendorffs anda skall fortleva!»

Vid den statsakt, som den 22 december 1937 förrättades i samband med sorgehögtidligheterna i München för den bortgångne fältherren general Ludendorff, yttrade rikskrigsministern generalfältmarskalk von Blomberg bl. a. följande:

"Tyskland har förlorat en man av väldig viljekraft, en lidelsefull kämpe för nationens makt och storhet. Vad Ludendorff sida vid sida med generalfältmarskalken, som redan före honom drog in i Walhall, uträttat tillhör för alla tider den ärorikaste tyska historien. Generalen höll sin egen och tyska arméns vapenära ren ända till slutet. Hans kampvilja förblev obruten. Så marscherar han den 9 november 1923 bredvid Der Führer i spetsen för tåget till Feldherrnhalle. Ludendorffs anda skall fortleva i tyska folket, och framför allt inom tyska försvarsmakten, såsom en eggelse till högsta insats".

Ja, Ludendorffs anda skall fortleva även utanför Tyskland! Hans heroiska kamp gällde icke endast den tyska nationen, den gällde alla folk och framför allt de nordiska.

*

»Demokratiens» sympatier för kommunismen

Förutv. borgmästaren George B. McClellan påtalar i ett uttalande, infört i "New York Herald Tribune", såsom en av dagens sällsammaste företeelser den växande sympatien för kommunismen i amerikanska pressen. Den märkliga omsvängningen åt vänster, som kommer till uttryck jämväl i en del konservativa tidningar, ger anledning till största oro.

I den amerikanska pressen talar man — heter det vidare bl. a. — om de spanska kommunisterna såsom "regeringen", "de nationella", "demokraterna", medan deras motståndare betecknas såsom "rebeller" och "upprorsmän". Bolsjevikerna benämnas ofta "anhängarna av den store och mäktige härskaren Stalin".

Ungefär som i frimurarprovinsen Sverige!

*

Judar och frimurare vilja kriget!

Den franske författaren Robert Petit påvisar i sin i Paris utkommande tidskrift "Antijuif", att judarna vilja kriget. Han skriver:

"Sedan de i hela världen inlett ett krigiskt fälttåg utan motsvarighet, göra logerna en intensiv propaganda för det kommande kriget. Allt tyder på, att det judiska frimureriet söker förvandla kriget i Spanien, i vilket de stora europeiska stormakterna stå emot varandra, till ett världskrig. Målet är att nedslå de modiga länder, som vågat resa sig mot dess allmakt".

Riktigheten av Petits omdöme är höjd över allt tvivel.

Kampfonden

Under december 1937 inflöto följande bidrag till Nationens kampfond:

Död åt lögnpressen!	Kr.	3:—
P—e	„	5:—
En av de små i landet	„	1:—
Cepete	„	1:50
Lantbrukare	„	10:—
Skåning	„	5:50
Elmer Linde, Finland	„	5:—
Summa	Kr.	31:—

Vårt tack till samtliga givare!

Bidrag kunna sändas till *Nationens kampfond,* postgiro 3643, box 1145, Stockholm 16.

Rashygienisk lag i Danmark

Justitieminister Steinecke har i landstinget framlagt ett förslag om ändring av äktenskapslagen. Det redan gällande förbudet mot ingående av äktenskap, vilket hittills blott avsett sinnessjuka och höggradigt sinnesslöa, skall enligt den föreslagna nya lagen jämväl omfatta psykopater, kroniska alkoholister samt individer som på grund av själslig abnormitet icke kunna anses lämpade att leva i äktenskap. Vidare införes sterilisering i vissa fall såsom villkor för ingående av äktenskap.

Riksföreningen Sverige—Tyskland

Vid ett sammanträde i Lund med deltagare från olika delar av landet bildades under december 1937 Riksföreningen Sverige—Tyskland, som skall ha till uppgift att på rent svensk grundval och utan ställningstagande i partipolitiken verka för ett gott förhållande mellan Sverige och Tyskland. Ordförande i Riksföreningen är professor H. Nilsson-Ehle, Svalöv. En tidskrift för befrämjande av föreningens syfte skall utges.

*

Moskva skolar för Indien

Enligt det italienska informationsbladet C. A. U. R. låter sovjetryska regeringen tilldela de indiska studenterna friplatser vid högskolorna i Ryssland. Dessa studenter få efter avslutandet av sina studier och avlagd examen förpliktiga sig att i sitt fosterland ombesörja spridningen av kommunismens läror.

Aktuell Litteratur

Moses Smith. Lumphandlaren från gettot, som blev Nordens nye guldkonung. Av Martin Brandt	4:50
Jag anklagar! Av Elof Eriksson	1:—
Judarna i Sverige	0:50
Sionsprotokollen	1:—
Nya Upptäckter om Sionsprotokollen	0:50
Kristus var ej jude	0:25
Vakna Europa! Av Adolf Hitler	0:75
Möte med Hitler. Av Louis Bertrand	0:50
Frimureriets avslöjande. Av General E. Ludendorff. 2 del., vard. à	2:—
Den judiska framgångens gåta. Av Roderich-Stoltheim	1:—
Den statsfientliga judiska läran. Av Th. Fritsch	0:25

Ovanstående böcker erhållas på beställning direkt från tidningen mot insändande av beloppet ant. i brev (frim.) eller per postgiro 3643 under adress: NATIONEN, Box 1145, Stockholm 16.

Sanningen om Spanien

Sammansvärjning mot mänskligheten

(Dr Goebbels tal vid 1937 års rikspartidag)

(Forts. fr. föreg. n:r.)

Oskattbara äro de förluster bolsjevismen i Spanien tillfogat *konsten* och *kulturen*. Det är känt, att den gärna för intet ont anande sinnen vill te sig såsom en ny andlig lära. I praktiken är den däremot det mest fruktansvärda barbari.

Bomber mot konstverk

I bolsjevismen utlöser sig den undre världens hat mot västerlandets för densamma ouppnåeliga högre kultur. Därför tillintetgöres och förstöres allt som förblir otillgängligt för dessa röda barbarer. Den rödspanska tidningen "El Liberal" skriver i början av augusti 1937: "Vad betyder det att den legendrika och historiska 'Giralda' i Sevilla förstöres genom bomber. Det skadar alls icke. Den måste bombarderas med ännu större eftertryck, kosta vad det vill, följderna må bli vilka som helst".

Bland de 20 000 kyrkor och kloster, som plundrats och förstörts av de röda, befinner sig ett stort antal historiskt och arkitektoniskt *oersättliga byggnadsverk,* t. ex. det gamla klostret i Montserrat, den från 13. århundradet stammande kyrkan Santa Ana i Sevilla och många andra. I Porcuna fann man i januari 1937 värdefulla gamla träskulpturer, vilka brukats i stället för sten till gatuförbättring. Underbara målningar från Prado-museet i Madrid blevo i januari 1937 lastade för transport till Odessa. En stor del av museernas såväl som de privatägda konstskatterna förpackades i jättestora lårar och skickades till en sovjethamn. Detta är kulturbarbari samtidigt som en i stort anlagd judisk stöld, dold under politisk mask.

Ett särskilt kapitel intaga *religion* och *kyrka* i det spanska lidandets historia. När vi i början citerade en rad stämmor, som kommo från kyrkliga kretsar och som togo ställning för Röd-Spanien, är detta förhållande mot bakgrunden av fakta fullkomligt oförståeligt; framför allt om man erinrar sig, att dessa samma kyrkliga kretsar icke nog moraliskt kunna uppröras över de påstådda förföljelser, som kyrkorna i Tyskland skulle vara utsatta för. Därvid är dock att märka, att under loppet av vår revolution icke ett enda hår krökts på en prästs huvud. Men bolsjevismens förintelsepraxis är såväl i Ryssland som Spanien ohygglig och fruktansvärd.

Det är självklart, att den internationella bolsjevismen söker *bagatellisera* våra framförda anklagelser, varvid den västerländska intellektualismen åter på det beredvilligaste bjuder sin hjälp. När vi under gångna partidagar hänvisade till de obestridliga ohyggliga talen av mördade präster i Ryssland, förehöll man oss för det mesta, att detta endast var möjligt i Ryssland och att allt måste förklaras av psykosen från kriget.

Bolsjevismen låter sig också städse angeläget vara, där den finner lämpligt, att i Västeuropa bära ett fromt, religiöst ansikte till beskådande. Med ett väldigt propagandauppbåd öppnas på nytt någonstans i Ryssland eller Spanien tvenne kyrkor, medan man bränt ner och ödelagt tusenden och tiotusenden. Under tiden undermineras och förstöres så småningom den religiösa förnimmelsen hos folken genom gudlöshetsrörelsens systematiska propagandakampanjer. Men *kyrkorna själva stå fullkomligt oförstående och passiva* inför denna omedelbara och dödligt hotande fara.

Här verkar bolsjevismen såsom förkroppsligad satanism. Dess förstörelseverk å folkens religiösa känslor är radikalt, och intet som blott på det avlägsnaste kunde erinra om Gud och religion finner nåd för detta ateistiska fälttåg utan förbarmande.

Våra kyrkor borde vara tacksamma

Allenast det faktum, att der Führer bevarat kyrkorna i Tyskland från detta öde, borde förplikta dem till evigt tack mot honom. Men i stället härför tröttna de icke att utöver sin religiösa verksamhet tränga ut i den statliga maktens sfär och där utöva en verksamhet, som varken motsvarar deras uppgift eller deras gudomliga uppdrag.

Enligt autentiskt siffermaterial, som uppbyggts å rent bolsjevikisk statistik, *mördades* i Ryssland 42 000 *präster*. I Spanien avlivades intill den 2 februari 1937 omkring 17 000 präster och munkar. Procentsatsen mördade präster uppgår i Spanien genomsnittligt till 40 procent, i enstaka fall ända till 80 procent. Den redan omnämnda korrespondenten till "New York American", Jane Anderson, berättar om en berusad förare av en transport fångna nunnor, vilken talar om 11 000 mördade präster och nunnor samt tillfogar, att han nu också hade säte i tribunalet och s. a. s. var "dödens huvudbokhållare". En svensk flykting skriver den 10 november 1936: "Jag har sett kyrkor, där väggarna voro betäckta med kvinnolik, nunnor, som man halshuggit eller bränt — och som man radvis uppspikat å kyrkväggarna".

Direktören för språkinstitutet i Valencia meddelar till protokollet: "Jag såg hur nunnor och präster mördades, hur en hord av cirka 50 män på det *mest djuriska sätt förforo mot kvinnor;* fem nunnor i en ålder av över 70 år, vilka bodde mitt emot engelska konsulatet, blevo av en hop kommunister utdrivna ur sitt hem, släpades med och skötos."

I Spanien funnos före inbördeskriget 71 353 kyrkor, kapell och kloster. Av dessa ha över 20 000 förstörts. Av Madrids 2 201 kyrkor äro i dag inga längre öppna, *de flesta ha förstörts.* I Barcelona kvarstår av de forna 1 778 blott katedralen i oskadat skick. José Diaz, Spaniens kommunistiska partis generalsekreterare, bekräftade detta i ett tal den 5 maj 1937, vari han förklarade: "I de provinser, där vi härska, existerar icke mer någon kyrka". Själva "Manchester Guardian" måste den 12 juni 1937 erkänna: "Här i söder är varje kyrkas inre förstört och prästerna ha antingen mördats eller flytt".

(Forts. i nästa n:r.)

NATIONENS frimurarserie

(12 nummer)

erhålles mot insändande av kr. 3:— å postgiro 3643 eller i frimärken per brev under Nationens adress.

Katolsk-marxistisk förbrödring i Österrike

Den österrikiske jesuitpatern Reisenberg ger i en artikel, rubricerad "Vi och socialdemokraterna" och införd i "Wiener Kirchenblatt", uttryck åt det inom katolska kretsar närda önskemålet om samarbete mellan Österrikes katoliker och socialdemokrater. "Socialdemokraterna ha i verkligheten aldrig velat något annat än vad evangelisterna och påvarna företrätt i social uppfattning", förkunnar den jesuitiske patern-diplomaten. Vad säger månne juden Karl Marx-Mordocai om en sådan uttydning av hans lära?

Parollen har rönt ett lika hjärtligt mottagande av Schussnigs "Fosterländska Front" som "Revolutionära Socialister". Den förstnämnda bebådar en utrensning av mera nationellt betonade element för att bättre passa in i det nya politiska äktenskapet med marxisterna.

»Politiska ledare»

Herr Axel Molund har i "Den Svenske Nationalsocialisten" bevärdigat oss ännu en ledare, rubricerad "Politiska förledare", vari han på nytt understryker vår fullkomliga betydelselöshet, samtidigt dock konstaterande att vi göra "den nationella oppositionen" i Sverige (= Lindholm, Dahlberg & Molund) "en obotlig skada". Ja, "Ledaren" själv, Sven Olof Lindholm, har sedan några år tillbaka varit övertygad om att Nationen tack vare Frimurarordens bojkott var "utslagen" och "intet att räkna med". Men tänk om de unga "politiska ledarna" räknat fel!

Efter att ånyo ha sökt bevisa Nationalsocialistiska Arbetarepartiets kompromisslösa och modiga kamp i synnerhet mot de internationella finanshusen Wallenberg och Bonnier — det finnes olika sätt att föra en kamp! — samt ha gycklat ett slag med Gud och Djävulen understryker herr Molund sin tidigare förkunnelse: "Sverige förblir nationalsocialismens enda verkliga fosterland". Kom icke och säg något annat! Så mycket är emellertid visst: när riksminister Goebbels i sitt stora anförande vid rikspartidagen i Nürnberg 1937 med skärpa hävdade Tysklands hemortsrätt till nationalsocialismen, poängterande att denna icke blott icke var en exportvara utan *en tysk patentvara,* hade han förvisso starkt vägande skäl för sitt påpekande.

Sitt tidigare utfall mot general Ludendorff såsom "vulgärantisemit" — en kliché som tillverkats i frimurarlogen! — söker herr Molund ytterligare stödja med en hänvisning till Alfred Rosenbergs auktoritet, vilken skulle ha kritiserat — Mathilde Ludendorff. Vi uppskatta visserligen högt Rosenbergs arbete särskilt under nationalsocialismens kampskede i Tyskland, men vi vilja till undvikande av missförstånd ha sagt, att vi icke i allt kunna se med hans ögon. Under alla förhållanden acceptera vi icke Rosenberg såsom auktoritet gentemot Ludendorff.

Naturligtvis är det en fullkomligt lönlös möda att diskutera politik med unga "politiker", som väl tro sig förstå allt men vilkas synvidd i själva verket är starkt begränsad och som fördenskull i sina uppfattningar alltför lätt bli beroende av vad andra viska i deras öron. Vi ha likväl ansett det vara vår plikt att uttala ett varningens ord till den svenska allmänheten för att i fortsättningen med samma godtrogenhet som hittills låta sig "blint ledas" av "ledare" som inga ledare äro.

»Marxistisk» tidningsredaktion

Redaktionen för det marxistiska huvudorganet i Frankrike "Populaire" har hittills utgjorts av följande hebréer: Léon Blum, Rosenfeld, Hermann, Lévy, Bracke, Moch, Paz, Zyromski, Weil-Reynal, Cohen Adria, Goldschild, Serge Moati och Suzanne Nicolich. Enligt vad upplyses har denna "utvalda" samling nyligen utökats med "fransmannen" H. Liebermann.

Ja, så ter sig vårt "svenska" regeringsorgans "franska" kollega vid närmare påsyn!

Jag anklagar!

Av Elof Eriksson

Pressuttalanden:

"Förtjänar samma uppmärksamhet som 'Kreuger kommer tillbaka'"
("För Frihet och Rätt". Hälsingfors.)

"En flammende anklageskrift... I koncentrert form er det litt av et mesterverk."
(Hans S. Jacobsen i "Ragnarok". Moss.)

F. d. riksdagsman skriver:
"Med största sannolikhet är Eder uppfattning om storfinansens organisationsmetoder riktig. I varje fall överensstämmer den i stort sett med min".

Sändes mot 1 kr. å postgiro 36 43 eller brev (frim.), adr.: Nationen, box, 1145, Stockholm 16.

Hjälp till att sprida!

G. P. U:s mordterror

(Forts. fr. sid. 1.)

behöva svara för sina mord inför de ordinarie domstolarna. Då G. P. U., som 1922 trädde i stället för den i utlandet så ryktbara tjekan, har obegränsade penningemedel till sitt förfogande (året 1935—36 över 1,6 miljarder rubel), kan den upprätthålla en här av verktyg och spioner. Dessa spionera på offret, som skall "likvideras", och locka det slutligen i en fälla. Sovjetagenten Skoblin, som ägde den lättrogne general v. Millers förtroende, skall redan före 1934 ha stått i G. P. U:s tjänst, vadan Kreml noga varit underrättad om alla de general v. Miller underordnade nationalryska organisationernas i Frankrike planer. General v. Miller undkom väl på sin tid tjekans gendarmer vid sin flykt på isbrytaren från Arkangelsk till Norge, men G. P. U:s agenter i Paris kunde han i längden ej undgå.

De av G. P. U. i utlandet utförda morden äro likväl till antalet ringa i förhållande till de miljontals offer, som det judiska mordbegäret krävt i Ryssland. Där kunna de genom Talmud odlade och med skenet av "Javehelighet" utrustade förbrytarinstinkterna erhålla fullt fritt lopp. Såsom "kommunism", vilken dock uteslutande är judisk rovkapitalism, införas judiska mål och metoder i civiliserade stater; men trots allt ges det ännu "andliga" utan ande, som orera om denna förbrytarlära såsom "praktisk kristendom" och "religion". Det rör sig härvid icke om sporadiska tillfälligheter utan om yttranden av tongivande kyrkliga ämbetsinnehavare. Ensamt detta faktum är tillräckligt för att visa den fullständiga bankrutten hos en "frälsningslära", vilken som sista räddningsankare griper till förbundet med jude-bolsjevismen, sedan den dogmatiskt förankrat sig i den judiska bibelskriften.

I september 1936 kallades såsom ersättare för juden Herschel Jehuda (Jagoda) den med en judinna gifte Jeschoff till chef för G. P. U., på det att den nya terrorvågen skulle kunna täckas av en "ryss". Jeschoffs ställföreträdare är juden M. Davidsohn Bärman, tidigare beryktad chef för tvångsarbetslägren i Sovjet-Judéen. Dessa tvångsarbetsläger utgöra den moderna formen för "likvidering" av människor i Ryssland. Dr Solonewitsch, som en längre tid i egenskap av fånge varit verksam i tvångsarbetslägrens förvaltningsbyrå men slutligen lyckades fly, lämnar för första gången en autentisk berättelse över dessa judiska metoder för utrotande av icke-judiska slavar i Ryssland.

Enligt hans berättelse befunno sig på föråret i lägret vid Vita havet—Östersjökanalen 285 000, vid banbygget Bajkalsjön—Amur i Sibirien 800 000, i Dimitrovlägret i Centralasien 400 000, i lägret Temnokow vid Kasan 400 000 samt i lägren i Nordryssland och Nordsibirien 2 miljoner straffångar. *Dr Solonewitsch påstår, att antalet fångar i tvångsarbetslägren konstant uppgår till minst fem miljoner människor, däribland många kvinnor och barn.* Den ariska mänskligheten och alla icke-judar gjorde klokt i att bevara dessa fakta i sina hjärnor och mindre rådbråka huvudena med *var* världsjudenheten bör beredas boplats!

Ådömandet av tvångsarbete betyder den säkra döden, enär lägerinvånarna vid eländig kost och utan läkarhjälp så länge drivas till arbete tills de dö. Döden är härvid för de icke-judiska offren befrielsen ur ett martyrium, sådant mänskligheten knappast känner från sin historias barbariska tider eller från de ociviliserade vildarna. G. P. U:s fångar, som redan genom sitt ariska utseende förbli misstänkta för judarna — som ju mycket väl förstå rasfrågan — *förhöras ofta under hela 48 timmar oavbrutet* tills de fullständigt förvirrade och i halvslummer endast svara "ja" på alla frågor. En skildring ur Anti-Kominterns medlemsblad i Berlin (n:r 11) berättar om följande öde för en tysk kommunist, som utvandrat till Sovjet-Judéen, emedan han trott judelögnerna därom:

"Trots att han kom till Bolsjevikien såsom vän, blev han strax vid gränsen häktad. Man förde honom med en fångtransport till Moskva, där han placerades i en ensamcell. Han trodde, att man ej riktigt förstått honom och bedyrade åter och åter, att han var en god kommunist. Men ingenting hjälpte. Då började han rasa och spörja, om detta var den berömda frihet som han trott sig skola finna i Sovjet-Unionen. Man skickade honom nu till ett arbetsläger vid finska gränsen. Där funnos omkring 40 000 fångar, som mot ringa kost hade att utföra ett hårt arbete. Tidigt klockan 4 på morgonen, när den nordiska vinterdagen grydde, var det att ge sig ut i den isiga kölden. För 300 gram bröd skulle man utföra ett *omänskligt arbete.* Ungefär var tredje dag bjöds en soppa av halvskämd stockfisk, som knappast var ätbar. Soppan var så eländig, att fångarna överhuvud vägrade avhämta den. Men de *tvingades* därtill och måste *under uppsikt förtära* den! *De dogo massvis.* De döda kunde under vintern icke begravas utan uppstaplades i en barack. Först på senvåren, då jorden något så när kunde bearbetas, utkommenderades fångarna för att gräva gravar, och de döda krafsades ned. Om för många samtidigt dogo, lassade man dem å kälkar och for ut å tundran med dem. Där vände man runt på kälkarna och — färdigt!"

Då den judiska och judendomen underlydande världspressen sedan 20 år systematiskt förtigit dessa judisk-bolsjevikiska illdåd, var det möjligt för juden att i Spanien återupprepa samma förbrytelser av den röda terrorn, vilken krävt enorma ariska blodsoffer. Men eftersom Spanien ligger den västerländska kulturvärlden närmare, lyckades det denna gång ej att längre förtiga verkligheten. Ryssland och Spanien, Europas öst och väst, ha genom sina offer på ett avgörande sätt bidragit att föra de övriga kulturfolken till det första uppvaknandet och att blotta det judiska förbrytardömet. Alla G. P. U.-offrens död har å det kommande Europas altare ej varit förgäves; den skall finna sin historiska gottgörelse. Folken måste först känna den judiska kräftsvulsten på sin kropp, innan de varsebli den och nå slutgiltigt tillfrisknande. Världsjudenheten förmår icke heller genom årtiondens terror, som den utövar å Rysslands folk, bryta livsviljan hos folkkärnan. Judarna veta, att de ej kunna hålla sin stat i Ryssland så länge ännu kultiverade, fria stater bestå i Europa. Försöket att iscensätta "en världsrevolution" genom judendomen underlydande kommunistiska partier i olika stater är sista kastet före slutet. Nietzsche hade rätt, då han i "Morgonrodnaden" bebådade: "... det återstår för dem (judarna) endast att bliva Europas herrar eller att förlora Europa".

Det erfordras icke längre någon profetisk gåva för att inse: judarna skola för alltid förlora Europa. G. P. U:s arbetsläger vänta på dem! Judarna ha förberett dem. — Man måste fylla dem med nya invånare!

Frankrikes kolonier »lyckliggöras»!

En judeinvandring av större mått planeras till franska kolonierna. "Yiddish Haint", Warschau, upplyser, att Frankrikes kolonialminister diskuterat programmet för en judekolonisation i de franska kolonierna med de judiska förbunden "Emcol" och "Freiland". Kolonisationen skulle huvudsakligen avse Franska Guyana, Madagascar, Nya Caledonien och Nya Hebriderna.

NATIONEN-årgångar

1932—1936 till ett begränsat antal till salu. Pris pr årgång kr. 4:—

Utgöra, om de inbindas, en värdefull uppslagsbok!

Lösnummerpris 30 öre

NATIONEN

ORGAN FÖR FRIHETSRÖRELSEN

N:r 2 (307) Årg. 14

Tisdagen den 1 februari 1938

Motto: *"Sanningen skall göra eder fria"*

Ljus över landet!

Frihetsrörelsen har startat

I mera än tolv år, sedan oktober 1925, har Nationens stämma ljudit, kallande till upplysningskamp, till samling under Frihetens baner för folkets befrielse och rikets återupprättande. Våra maningsrop ljödo icke förgäves. I december 1937 bildades, såsom omförmäles på annat ställe i denna tidning, med förankring i den norrländska bygden F r i h e t s r ö r e l s e n, Förening för svensk folkupplysning, med mottot: "Sanningen skall göra eder fria".

F r i h e t s r ö r e l s e n är den svenska formen för den strävan till frigörelse ur iråkat andligt och materiellt slaveri under världsjudendomen, som i XX århundradet går fram hos folken. Den är nordiskt svensk till sitt väsen, härleder sig ur det svenska rasarvet och hämtar sina impulser ur den svenska andens källsprång; den bygger i svensk miljö och anknyter till svensk tradition, hävdvunnen svensk moraluppfattning. Svenskarna skola som individer, nation och ras återuppstå! Såsom säges i Frihetsrörelsens antagna program, skall dess ändamål vara: att häva det av inkräktaren — Juda — förövade våldförandet å svenskheten. "Svensk frihet, svensk ande och svensk ordning skola återupprättas inom samhällsliv, statsstyrelse och -förvaltning, folkrepresentation och kultur."

Frihetsrörelsen är en religiöst andlig rörelse, som ej eftersträvar makt i samhället för egen räkning. Den hyllar tron på en levande Gud, vilken äran och makten tillkomma. Den erkänner allenast Gudsordningen i världen och ser i Guds i Skapelsen givna lag grundlagen och rättesnöret för människornas handlingar. Den vet, att det blott ges en väg till sann frihet och fred på jorden — den väg Kristus anvisade: *Sanningen!* Sanningen var och förblir vägen till pånyttfödelse, till människornas frälsning undan förgörelse i judisk satanism. Allenast Sanningen kan hela en av Lögnens gift sjuk värld, allenast i Sanningens tecken kunna individer, nation och ras fritt utveckla sig enligt sin av Gud givna bestämmelse.

Frihetsrörelsen avstår från anspråk på politisk makt, väl vetande, att en politisk maktkamp under rådande tillstånd skulle äventyra rörelsens ideella natur och lätt föra till urartning och förvanskning. Den ämnar ej låta förvilla sig av skenet, vägrar att inlåta sig på kompromisser. I stället för Lögnens rådande destruktiva ande skall träda Sanningens konstruktiva! Vad en styrelseregim kallar sig, om "demokrati", "diktatur" eller annat, har mindre betydelse; det väsentliga är andan, vari den verkar. Det är innehållet och icke formen som avgör valören. Beträffande den framtida gestaltningen, skall restaurationen, den andliga och nationella förnyelsen, till det yttre beseglas under de former utvecklingen själv anvisar.

Frihetsrörelsen skiljer sig från de flesta andra folkrörelser i tiden däruti, att den, i stället för att befordra personlighetens undertryckande och uppammande av tankekollektivism och andligt slaveri, som stå i strid mot Gudslagen, tvärtom syftar till personlighetens hävdande inom samhällsgemenskapens ram, till svenskarnas återupprättande såsom fria, självständigt tänkande och handlande nordiska människor. Genom Sanningens förbehållslösa uppenbarande befrias individer och folk från de tusende vanföreställningar, vari Lögnen hållit dem fjättrade, återfå synen och förmågan att i frihet och självständighet ordna för sin välfärd.

Vad stunden kräver i Sverige är: *Upplysning. Upplysning i Sanningens anda!* Till fyllande av detta behov är det som Frihetsrörelsen bildats. Sanningen, den sanna upplysningen, måste ut till hela vårt folk! Frihetsrörelsens organisation ger den formella möjligheten härtill. Må alla, som inträda i rörelsen, besinna ansvaret och de förpliktelser de påtaga sig. Må de gå ut såsom Sanningens budbärare till vårt av Judas lögner vilseförda folk för att i tal och skrift sprida upplysning.

Ljus över landet!

Andens stridsman

Kyrkoherden E r n s t Å l a n d e r i Gnarp, Hälsingland, ordförande i den startade Frihetsrörelsens Centralstyrelse, är en av förgrundsmännen i kampen för ett nytt Sverige, en svensk andlig och nationell förnyelse. Den stora olyckan med världskriget förde honom till ett fördjupat studium av därmed sammanhängande problem, ett studium som öppnade hans ögon för det fördärvliga, nedbrytande inflytandet från judarna i vår tid. Ju längre han sysslade med alla dessa problem, desto klarare stod för honom i ljuset Kristi centralförkunnelse om *Sanningen* såsom vägen till liv, frihet och fred på jorden. Det måste komma en andlig väckelse, en äkta religiös renässans!

Ernst Ålander är en sann Kristi efterföljare. Han ej blott predikar Guds ord från sin predikostol i Gnarps församling. Han går själv ut bland folket, förkunnande Ordet, hjälpande och delande med sig av sitt goda; och människorna komma till honom vid alla tider, sökande tröst och hjälp i sina bekymmer, och gå nästan aldrig ohulpna från prästgården i Gnarp. Och lika fast som han är i sinnet, då det

(Forts. å sid. 4.)

Judefrågans lösning

Grundaren av det national-kristna regeringspartiet i Rumänien, presidenten i "Rumäniens antisemitiska liga", riksministern professor A. C. C u z a har i en mansålder kämpat för rumänska folkets befrielse ur den internationella judendomens ok. Då han nu tillsammans med sitt partis ordförande Octavian Goga i dennes egenskap av regeringschef skrider att förverkliga det national-kristna programmet, bör det ha sitt intresse att närmare taga del av hans uppfattning av judefrågan och dess lösning enligt ett 1935 i "Die Weltfront" å Nibelungen-förlaget i Berlin publicerat uttalande, varur vi återgiva följande:

Det rumänska folket har alltifrån judarnas uppdykande igenkänt och behandlat dem såsom farliga snyltgäster. De första judarna sökte, kommande från Polen, intränga i Moldau. Furst Peter den lame fördrev dem 1579 ur landet. Till Walakien kommo judarna efter utvisningen från Spanien över Konstantinopel. Men furst Michael den tappre lät 1595 utrota alla judar på grund av deras i Bukarest bedrivna skändliga och fördärvliga ocker. Först ett århundrade senare togo judar varaktig bostad i Moldau, sedan de 1648 av kosackledaren Bogdan Hmielnitzky fördrivits ur Ukraina. Och från denna tid har landets lagstiftning ständigt varit riktad mot judarnas snyltgästning.

Moldaus konstitution av 1832 (regulamental organic) brännmärker judarna såsom ett folkfarligt element, som måste fördrivas ur landet (art. 94). En moldauisk lag av 1839 betraktar alla judar utan undantag såsom "vagabonder", såsom obeständigt, nyligen invandrat folk, som måste utvisas. Denna lag förblev i kraft — principiellt — intill våra dagar. Rumäniens konstitution av 1866 förvägrar judarna rumänsk indigenat (hemortsrätt) (art. 7). Gentemot denna artikel 7 har "Alliance Israélite Universelle" fordrat full likställighet för judarna. På kongressen i Berlin 1879 ville de europeiska makterna genom judarna D'Israeli (lord Beaconsfield), Englands företrädare, genom Andrassy, Waddington och själve Bismarck — på Bleichröders uppdrag — påtvinga rumänska folket denna allmänna likställighet för judarna. Men rumänerna värjde sig segerrikt däremot och medgåvo judarna endast individuellt indigenat.

Den fullständiga allmänna likställigheten påtvingades rumänska folket genom fördraget i St. Germain 1919, vars förverkligande fastställdes i den nya författningen av 28 mars 1923. Sedan judarna genom ocker och brännvinsförsäljning utplundrat bönderna och ruinerat den kristna medelklassen, vilja de nu i kraft av sin likställighet fullständigt utrota den ledande klassen inom rumänska folket samt med understöd av det internationella judiska kapitalet, den internationella judiska pressen och den internationella judiska diplomatien tilltvinga sig ledarskapet över hela landet! För detta ändamål översvämmade de efter kriget på kort tid de rumänska högskolorna.

Rumänerna kämpa för sin existens såsom folk. Vår folkligt-kristliga doktrin, vilken — såsom vi tro — allena kan lösa det judiska problemet, är i få ord sagt följande: Judarna låta sig *icke assimilera,* då för det första sammanblandning med andra folk är strängeligen förbjuden för dem genom deras lag (Deuteronomium 7,3) och för det andra judarnas assimilation ur *rasståndpunkt* av oss icke kan godkännas. De andra folken kunna icke leva samman med judarna, då varje folk, såsom organism, måste ha sina egna organ, ständer, och judarna överallt upplöser de folkliga ständerna och bilda en *stat i staten.* Därför är den allmänna kamp, som folken fört mot judarna, en kamp till sitt försvar, vilken man orätt benämner "antisemitism"; *denna försvarskamp är naturlig nationalism,* d. v. s. det organiska motståndet från varje nation mot det judiska folkets snyltgästning.

Judarnas eliminerande (avlägsnande) ur folkens mitt är den *enda lösningen å judefrågan.* Deras nuvarande verksamhet utgör en permanent framstöt mot nationalitetens naturliga lag, som behärskar det mänskliga samhället. *Folkdömet* är kulturens skapande kraft, kulturen folkdömets skapande kraft. Varje kultur måste begynna med jordens kultur, varur sedan folkdömet vidare utvecklar sig. Men judarna ha ingenstädes och aldrig brukat jorden. I Egypten (Genesis 47, 11—27) såväl som i Kanaan (Domareboken 1, 17—34) levde de som parasiter av de andra folkens arbete, precis som de i dag göra.

Det judiska problemets lösning består i *judarnas överflyttning* till ett eget, fritt, alltså icke ett annat kulturfolk tillhörande territorium, så att de som nation må avstå från sin snyltgästning och begynna sitt folkliga liv med jordens kultur. Men judarna kunna, såsom folk av parasiter och på grund av sin snyltgästreligion — vilken ställer den uppgiften på dem att förtära alla folk (Deuteronomium 7, 16), på det att de må taga jordklotet i besittning (Genesis 13, 14—17) och så själva bliva nation (Genesis 17, 6) — icke av egen drift övergå till produktiv kultur. De andra folken och främst de kristna nationerna måste *tvångsvis* för bosättning förvisa judarna till eget fritt territorium, i det att de *avlägsna* (eliminera) dem från sin mitt.

(Forts. å sid. 4.)

Folkets rätt

I "Frihetens" namn har Sveriges folk av falska ledare förråtts åt en främmande inkräktare, den världsimperialistiska judendomen, vilken upphöjt sig till hemlig härskare och i egenskap av stat i staten utplundrar folket, förödande dess kraft. Svensk lag och författning ha satts ur funktion till förmån för Judas frimureriska lag och författning, och i stället för svensk rätt tillämpas den judiska "rätten", skyddad av de tjänande bröderna i frimureriet och marxismen.

I "Rättens" namn har svenska folkets urgamla nordiska rätt offrats för den asiatiska judiska rättschimären. I "Sanningens" namn har Lögnen placerats i högsätet och upplysningen helt underlagts Juda. I "Folkets välfärds" namn har nationens helgedom raserats och dess materiella tillgångar förpantats till den internationella judiska storfinansen, som i dag äger inteckningar å miljarder i Sverige, dragande årliga räntebetalningar å hundratals miljoner kronor. I "Folkviljans" namn utövar den främmande maktusurpatorn med hjälp av tjänstvilliga officiella makthavare ett laglöst välde under brukande av all slags terror.

Det är historiens största förräderi i detta land! Den som oförbehållsamt vågar säga sanningen utsättes för en förföljelse, som ej skyr några medel. I mer än ett årtionde djärvdes denna tidning, trotsande Salomos alla utskickade, offentligt påtala tillståndet. Man mötte oss med en isande tystnad, vägrande att taga notis om de många dokumentariskt styrkta oerhörda beskyllningar vi framförde. När regeringen omsider i ett fall, beskyllningen för förskingring av hundratals miljoner kronor i sprit- och tobaksmonopolen, på grund av enskilda riksdagsmäns inskridande nödgades ingripa, kunde man blott konstatera våra uppgifters riktighet. C:a 300 miljoner kronor statsmedel hade förskingrats i monopolen — men riksdagen lät förskingrarna löpa med sina miljoner! Slutligen tillgrep man de yttersta medel för att tysta vår stämma.

Gentemot denna i det svenska nutidssamhället härskande anda måste ett allmänt krav resas på respekt för *Folkets rätt*. Individens, gruppens, ja folkets i dess helhet lagliga och moraliska rätt trampas under rådande judiskt-frimureriskt-marxistiska "demokrati" under fötterna till favör för en internationell liga av folkutplundrande och -förstörande förbrytare samt dessas inhemska hjälpare. Sveriges folk har rätt att fordra, att dess i lag garanterade rättigheter respekteras. Det äger rätt att fordra, att svensk lag och författning av de styrande följas. Det äger rätt att fordra, att landets styrelse har det egna folkets och icke den främmande inkräktarens välgång och intressen för ögonen. Det äger rätt att fordra, att de män, som genom allmänna val mottagit dess förtroende, i sitt handlande motsvara det givna förtroendet.

Men erfarenheten visar, att Folkets rätt i närvarande tid icke respekteras av de makthavande, och de som drista reagera häremot förklaras fredlösa. Den enskilde är maktlös och hindras genom olagliga medel från att hävda sig i försvaret av det allmännas rätt. Därför måste nu en gemenskap upprättas, en organiserad samverkan mellan alla som här ha samma intresse, vilken framtvingar respekt för Folkets lagliga och moraliska rätt. En *svensk* folkvilja måste etableras, som röjer upp med den rådande officiella *judiska* "folkviljan" och ställer makt bakom kravet på respekt för Folkets rätt.

Denna nya, *svenska folkvilja*, som i dag träder in till värn om Folkets rättssak, skall bygga på en fördjupad, allsidig kunskap om förhållandena i samhället. Först där denna kunskap är förhanden kunna hållfasta krav ställas, för vilka folkviljan kan träda i funktion. Här påvilar en ansvarsfull uppgift den startade Frihetsrörelsen, som genom Sanningens utbredande i de vidaste kretsar skall bereda vägen för ett folkuppvaknande, en svensk andlig och nationell pånyttfödelse.

För Folkets rätt!

Nationellt Rumänien

Konung Carols vid årsskiftet genomförda nationella regimförändring i Rumänien betyder ett mycket kännbart försvagande av den judisk-frimurerisk-kommunistiska positionen i Europa, i "kollektiva fredens" namn hävdad av "demokratierna" med England-Frankrike-Sovjetryssland i spetsen. Hans budskap för det nya året kom uppenbart som en fullständig överraskning för såväl London som Paris och Moskva.

Tisdagseftermiddagen den 28 december kl. 4 skilde sig konung Carol från sin dittillsvarande "liberale" ministerpresident T a t a r e s c u, som misslyckats i ett försök att bilda regering med tryggad majoritet i det nyvalda parlamentet. En timme senare konfererade han med ledaren för national-kristna partiet, Octavian G o g a, som fick uppdraget att bilda en regering, oberoende av parlamentet. Efter ytterligare någon timme presenterade Goga sin ministär å slottet, där den inför konungen avlade eden. Samma natt förklarades genom kungligt dekret samtliga departements- och municipalråd upplösta och ersattes för mellantiden intill nya val av interimistiska kommissioner. "Demokratien" i Rumänien var satt ur spelet — nationalismen trädde till.

I sitt tal till den nytillträdande regeringen förklarade konungen, att den nya regimen skulle stödja sig på "nationalismens kraft och på bönderna". Ministerpresident Goga yttrade i sitt svarsanförande, att "den nationellt kristna idén bildade grundvalen för hans regeringsuppfattning". I ett uttalande till pressen följande dag underströk han, att "förverkligandet av det nationellt kristna programmet skall betyda en ny livsuppgift för det rumänska folket". "Jag tror på nationen och dess företrädesrätt. Jag kan icke tänka mig landets konsolidering utan tillämpning av den grundläggande sanningen, att en i nationell riktning arbetande regeringsledning på alla det statliga livets områden måste förverkliga nationens rättigheter."

Regeringen Goga skred omedelbart till handling i programmets anda. Parlamentet förklarades upplöst och tid för nya val utsattes. Under parollen "Rumänien åt rumänerna" samt med stöd av kungliga dekret inleddes en utrensning av det på det rumänska samhällslivets alla områden dominerande judiska inflytandet (Se "Rumäniens judaisering" å annat ställe i tidningen!). Ett antal av judar ägda och dirigerade tidningar och bokförlag förbjödos, statsmedborgarrätt för judar som invandrat efter 1929 upphävdes, förbud utfärdades för judar att i sin tjänst anställa kristna kvinnor under fyrtio år, förbud för andra än rumäner att bedriva undervisning i rumänska språket och i Rumäniens historia, regeringskommisarier tillsattes vid icke-rumänska företag där rumänskt kapital var sysselsatt. Etc. På alla områden av Rumäniens ekonomiska, kulturella och statliga liv igångsattes aktionen för judeinflytandets avlägsnande. Jämsides härmed vidtogos en rad åtgärder till upphjälpande av den rumänska befolkningens, särskilt böndernas, betryckta ekonomiska läge.

Regeringen Gogas inskridande mot judeväldet i Rumänien uppkallade strax de "stora demokratierna" till föreställningar. Londons, Paris och Washingtons diplomater erinrade Rumänien om dess förpliktelser enligt "minoritetsfördraget" i Paris av 9 december 1918, vilket garanterade de rasliga, religiösa och språkliga minoriteterna rättigheter, religionsfrihet m. m. — bestämmelser som de protesterande "stora demokratierna" själva aldrig brytt sig om att tillämpa. Men här gällde det kantänka Juda — och då så. Man hotade med ekonomiska repressalier, kreditspärr, vapenstopp etc., ja att draga saken inför själva Nationernas förbund, om ej Carol och hans regering föllo till föga.

Regeringen Goga lät sig emellertid icke skrämma, förklarande, att den handlade efter sin övertygelse om vad som var gagneligt för den rumänska nationen och ej tog direktiv från utländska regeringar och institutioner. — Rumäniens nationella restauration har börjat och skall av allt att döma fullföljas till slutet.

Swedenborgsminnet

"Demokratien" Sverige — judarnas, frimurarnas- och marxisternas förlovade land — saknar all förståelse för den svenska andens stormän; dess intresse sträcker sig allenast till det småskurna, materialistiska, andefattiga. Och när dess koryféer någon gång av konventionella bevekelsegrunder företaga sig hylla minnet av en svensk storman, blir det alltid vanställande och förlöjligande, enär de ej förmå fatta det storvulna svenska.

En ny erinran härom gavs genom Sveriges underlåtenhet att värdigt deltaga i det allmänna hugfästandet av vår store landsman E m a n u e l S w e d e n b o r g s födelse den 29 januari för 250 år sedan. I London, på många platser i U. S. A. etc. firades Swedenborgsminnet under storslagna former, men hemma i hans födelseland gjorde man det minsta möjliga därav. Ett förslag hade visserligen framlagts, att Uppsala universitet skulle taga hand om firandet, men detta avböjdes under motivering, att det blev alldeles för tätt med jubiléer . . .

Men den tid kommer åter, då Sveriges folk håller sina stormän i ära — då främlingsväldet här tillhör det förflutna!

*

Kyrkans doktriner

Det av anglikanska kyrkan genom ärkebiskoparna av Canterbury och York kallade "Utskottet för prövande av kyrkans doktriner" har efter 15-årigt arbete framlagt sin berättelse, i vars utarbetande 20 av Englands ledande kyrkolärda deltagit. I ett förord till berättelsen anmäler ärkebiskopen av York sin från utskottets avvikande mening beträffande den obefläckade avlelsen, vilken han betraktar som ett historiskt faktum.

Kärnpunkten i berättelsen är tillbakavisandet av teorien om Bibelns ofelbarhet såsom icke grundad på historiska och vetenskapliga fakta. Vidare betecknas den obefläckade avlelsen såsom otillräckligt historiskt bevisad. Uppfattningen om den andra sidan såsom en bestämd plats ovan himmelen avvisas även liksom tron på ett fysiskt återuppstående efter döden. Kristi återuppståndelse betecknas dock såsom ett lika ovederläggligt faktum som korsdöden.

Sveriges "nazistfront"

under frimureriets kontroll

Frimurarordens politiska maktställning i det nutida Sverige är suverän. I diplomatisk finurlighet och förmåga av anpassning tävlar den med sin gamla ärkefiende och -konkurrent Jesuitorden.

När Brodern .˙. av X graden, major S. A. Duse strax efter Nationens startande i oktober 1925 inviterade den som skriver dessa rader till lunch å restaurant Rosenbad i Stockholm, gällde det att få en garanti för att frimureriet icke skulle komma att vidröras i tidningens spalter. "Tiger du, skall du ha att påräkna stöd och framgång för din tidning — så lydde hans ord —. I motsatt fall är Nationen dömd till undergång." Med dessa ord ställde Broder .˙. Duse i själva verket situationen i dagens kungarike eller rättare sagt frimurarprovins Sverige i blixtbelysning. Utvecklingen har tydligt visat, att hans karaktäristik icke saknade grund. Hans på en gång inbjudande och varnande ord ha sedermera av en lång rad framskjutna personer upprepats.

*

Med Hitlers makttillträde blev det klart för Bröderna .˙. i den för Judas världsherravälde kämpande Frimurarorden, att nu gällde det frimureriets och judendomens vara eller icke vara. Man förstod, att folkuppvaknandet, därest Hitlerregimen lyckades bestå, ej skulle kunna hejdas i andra länder, såsom t. ex. Sverige, där frimureriet med sina "humanistiska" doktriner och sin "demokratiska" maktpolitik nästan helt lyckats utrota det nationella och rasliga medvetandet. Judarnas splittring i den "borgerliga" kapitalistiska västjudendomen under Rothschild (Paris—London) och den "proletära" "antikapitalistiska" östjudendomen under bankirhuset Warburg (New York—Moskva) komplicerade läget. Medan Frimurarorden spelade rollen av västjudendomens (Rothschild) politiska huvudinstrument, företrädde Komintern den östjudiska (Warburg) politikens öppet revolutionära intresselinje. Samarbetet mellan de båda riktningarna artade sig inför den hotande gemensamma faran (fascismen-nationalsocialismen) till en början jämförelsevis gott men försvårades efterhand alltmer och hotar nu att helt spolieras (splittringen inom franska folkfronten).

Nationalsocialismens erövring av makten i Tyskland slog ned som en fruktansvärd bomb i frimureriets såväl som dess dotterföretag marxismens brödratempel. Strax sågos ledande frimurare i olika länder, däribland amiralen Lindman i Sverige, öppet utslunga paroller mot "det nya barbariet". Stormästaren i Englands Storloge lord Ampthill deklarerade i sitt tal i Londons stora tempel 26 oktober 1934 — alltså några månader efter det av Hitler i dess linda kvävda, av Salomos bröder inspirerade omstörtningsförsöket (30 juni) — att "facklans eld — som väl vaktas! — en dag åter skall tända frimureriets ljus i Tyskland". Men man nödgades snart lägga om taktiken. Följande Judas beprövade grundsats, sände man in sitt folk i fiendens läger för att inifrån erövra dess fästen. Bröder .˙. och med dem förbundna detacherades i olika missioner för infångande och omhändertagande av det hotande folkuppvaknandet. Med utgångspunkt från logen igångsattes ett intensivt arbete för åstadkommande av en samling i Sverige av alla "hemlösa" nationella element och grupper i en "nationell opposition" — en av frimureriet kontrollerad "nazistfront".

Uppdraget som förbindelseled mellan den planerade "nazistfronten" och nationalsocialisterna i Tredje riket överläts på den till Berlin utflyttade Brodern .˙. kapten Nils von Bahr, gift med judinnan Vera Jacobsson. Den tyska rikshuvudstadens salonger öppnades för von Bahr, vilken befordrades till generalsekreterare i Antikomintern. (Kapten v. Bahrs tillsammans med några andra frimurarbröder 1936 ingivna anmälan om utträde ur Orden var en akt, vars reela värde ej bör överskattas.) En av hans första åtgärder var utarbetandet av en plan för en organiserad "nationell rörelse" i Sverige, vilken plan förbereddes vid enskilda möten i Stockholm. Det skriftliga utkastet till densamma, som vi tagit del av, vittnade tydligt om härkomst från logen, vars doktrin då lydde: "front mot marxismen!" Med sina relationer med Tredje rikets män borde ju Broder .˙. von Bahr vetat, att det också gavs en judefråga och — en frimurarfråga. Men nej! Hans plan för "den nationella rörelsen" innehöll intet ord om vare sig jude- eller frimurarfrågorna; kampen skulle blott gälla "marxismen"! Rörelsen skulle omfatta "alla nazistiska" och "nazistbetonade" element och grupper under en gemensam ledning, bestående av översterna Grafström, Francke och Ekström, doktor Birger Furugård, furir Sven Olof Lindholm m. fl. I en av överste Grafström, Broder av IX graden, vid samma tid till hr von Bahr sänd brevskrivelse i saken framhölls särskilt nödvändigheten av att tidningen Nationen — "en fara för den nationella saken" — undertryckes.

Jämsides med kapten von Bahr arbetade sedan några år tillbaka den "germanske" doktorn Börje Briliot för "samling" av alla "nazistiska" och "halvnazistiska" grupper i *en* front. Dr Briliot, som tillhörde huvudstadens internationella societet, där han bl. a. beklädde posterna som ordförande i Svensk-Amerikanska Sällskapet och Internationella Klubben samt vice ordförande i Internationella Pressföreningen, var känd för sina personliga intima relationer med dåv. amerikanske ministern, juden Lawrence Steinhardt, nevö och svärson till judendomens — enligt Henry Ford — världsinkvisitor Samuel Untermeyer. Denna dr. Briliots ställning inom Stockholms internationella societet hindrade honom emellertid ej att i sin nya politiska aktivitet presentera sig såsom "antisemit"! Under arbetet för "samlande" av "nazistpartier" uppgav han sig från intresserat "svenskt-amerikanskt" håll ha utlovats en summa stor 100,000 kronor den dag "enigheten" inom rörelsen förverkligats. Den generöse donatorn skulle varit direktören Axel Wenner-Gren, gift med en fransk judinna, innehavare av Nya Dagligt Allehanda m. fl. tidningar samt i sin verksamhet intimt lierad med engelska och amerikanska judisk-finansiella kretsar, hemmahörande i Rothschildgruppen.

*

Kapten von Bahrs och doktor Briliots ivrigt eftersträvade "nazistfront" är i dag verklighet, ehuru kanske ej precis i detalj efter de först konstruerade mönstren och tillsvidare arbetande enligt strategiens sats: "Getrennt marschieren" (marschera åtskilda). Till denna front räknas uppenbart så gott som allt vad "nazistpartier" och därmed likartat heter i detta land, vilka i hemlighet lyda en och samma högsta paroll. Denna paroll, som utgår från den suveräna poli-

N A T I O N E N

Redaktör och ansvarig utgivare:
ELOF ERIKSSON.

Utkommer den 1 i varje månad.

Abonnemangspris:
Helår .... kr. 4:—
Halvår .... „ 2:—
Lösnummerpris: 30 öre
„ i Finland: 4 mark
Annonspris: 30 öre pr mm.
Rabatt vid större annonsering.

Adress: Box 1145, Stockholm 16.
Postgiro: 3643.

Lindbergs Tryckeriaktiebolag, Stockholm 1938.

Folkopinion

mot judeinvasionen!

Även Sverige lider under judeinvasionen, för vilken vi i missriktad humanitet öppna gränserna. Länge gick den stora strömmen östjudar från Polen—Galizien huvudsakligen till Centraleuropas länder och "det nya Kanaan" andra sidan Atlanten. De införda nationella regimerna i olika europeiska stater gjorde emellertid dessa mindre tilldragande för judeströmmen, som alltmera söker sig dit där motståndet är minst. Och jämsides med denna "normala" ström direkt från rasens väldiga blodsreservoar i öster söker sig nu även den ström av judar ny boplats, vilka tagit aktiv del i den kommunistiska omstörtningsverksamheten i länder som övergått till nationellt styrelseskick, där de ej längre äro önskvärda landsmedborgare.

Den i senare tid forcerade judeutvandringen från Polen och Tyskland har för ett flertal andra länder skapat en situation, som framtvingar frågans skärskådande och handläggande på internationell basis. Särskilt från Rumänien och Österrike ha klagomål försports över invasionens för folk- och statslivet olyckliga verkningar. Den förstnämnda staten tog även vid årsskiftet steget ut och införde en nationell regim. På få år hade Rumänien fått emottaga en tillökning i sin judefamilj av i runt tal 500,000 östjudar, vilka genom sin kommunistiska omstörtningsverksamhet hotade statens säkerhet. Den rumänska regimförändringen gav också ett ögonblickligt karakteristiskt eko i en mängd andra länder, där man brottades med samma problem. Från Ungern, Jugoslavien, Tjeckoslovakien, Turkiet m. fl. ingingo underrättelser om i hast vidtagna extra anordningar till skydd mot befarad judeinvasion från Rumänien.

Medan de flesta övriga stater i Europa av självbevarelsedrift börjat skydda sig mot judevälde och judeinvasion, fortsätter Sverige i den blinda frimureriska "toleransens" tecken. Under de 11 första månaderna av 1937 beviljades 15,222 ansökningar om uppehålls- och arbetstillstånd i riket, av vilka flertalet gällt invandrade judar, gående under namnen "tyskar", "ryssar", "polacker" etc. I betraktande av de jude- och frimurarbehärskade svenska myndigheternas benägenhet att vilja dölja det reela läget och med de senaste erfarenheterna från Österrike för ögonen, vilka visa på förekomsten av en organiserad smuggling av judar över gränserna, inses, att antalet till Sverige invandrande judar för närvarande måste vara högst betydande. Det asiatiska inslaget i synnerhet i huvudstaden ökas ständigt. Judeinvasionen tager uppenbart allt större omfattning. Vårt land är ju numera ett av de få länder i världen, som sätter en ära uti att få taga emot de "stackars förföljda".

Av en mer än tioårig erfarenhet veta vi, att alla vädjanden till Sveriges nuvarande styresmän äro fruktlösa. Därför vända vi oss nu ej till dem utan till Folket Självt, som i sin välfärds intresse må gå i författning om skapandet av en opinion, tillräckligt stark att framtvinga respekt hos de makthavande för kravet: *Ett effektivt skydd mot all fortsatt judisk främlingsinvasion!*

Världsfienden n:r 1

I nationalsocialismens huvudstad München förevisas sedan några månader en utställning, "Den Evige Juden". Den bild, som där ges av "Guds utvalda egendomsfolk", är något annorlunda än den som bjudes svenska folket i undervisningen.

"Denna utställning, 'Den Evige Juden', avslöjar på ett helt enkelt övertygande sätt — skriver chefredaktör H. Hauptmann i 'Der Weltkampf', jan. 1938 — Juden såsom ungdomsförgiftare och förstörare, såsom bedragare, ockrare och falskspelare, såsom mordanstiftare och mördare, såsom kvinnohandlare och uppviglare, såsom exploatör av marxismen och bolsjevismen, såsom organisatör av hemliga sällskap, krigshetsare och lögnfabrikant, såsom historieförfalskare, med ett ord såsom 'upplösningens ferment' uti hela världen och bränner in på hans panna skammens märke: Världsfienden n:r 1".

Juden har sina starka skäl att vilja förhindra, att sanningen om honom själv tränger ut till folken, och han skyr härvid intet medel.

Frihetsrörelsen

Program och stadgar

På initiativ av ett antal intresserade svenska män bildades, vid ett möte i Hudiksvall fredagen den 17 december 1937 Frihetsrörelsen, Förening för svensk folkupplysning, vars motto är: "Sanningen skall göra eder fria". Föreningen, som antagit tidningen Nationen såsom sitt språkrör och omedelbart trätt i verksamhet, konstituerade sig med följande Centralstyrelse: kyrkoherden Ernst Ålander, Gnarp, ordförande; hemmansägaren Anders Eriksson, Funsta, Forsa, vice ordförande; köpmannen Bertil Lantz, Hudiksvall, sekreterare; tjänstemannen Olaus Jäderberg, Hudiksvall, kassör, och redaktör Elof Eriksson, Stockholm. Centralstyrelsens expedition är förlagd till Hudiksvall.

Vi återgiva här nedan de för *Frihetsrörelsen* antagna och gällande program och stadgar:

Ändamål.

Frihetsrörelsens uppgift är att genom Sanningens utbredande upplysa svenska folket om de verkliga förhållandena i det nutida Sverige, inom ekonomi och finans, politik, kultur och religion. Ändamålet med denna upplysningsverksamhet är: att bereda väg för en nationell pånyttfödelse och frigörelse ur iråkat andligt och materiellt beroende under främmande, internationella intressegrupper, vilka i lögnens och korruptionens tecken upphöjt sig till hemliga härskare, till "en stat i staten", i ofärdens tecken regerande land och folk.

Den svenska friheten har under detta beslöjade främlingsvälde förbytts i ofrihet; den svenska folksjälen har våldförts, hindrats i sin naturliga utveckling, försänkts i dvala; den svenska utvecklingen har avbrutits och ersatts av en för svenskt väsen främmande, fientlig utveckling. Detta av internationella organisationer och krafter förövade våldförande å svensk frihet, svensk ande och svenskt liv skall bringas att upphöra; svensk frihet, svensk ande och svensk ordning skola återupprättas inom samhällsliv, statsstyrelse och -förvaltning, folkrepresentation och kultur!

Frihetsrörelsen syftar i motsats till flertalet i vår tid startade folkrörelser icke till personlighetens undertryckande eller uppammande av någon tankekollektivism, något slags andligt slaveri, utan i stället till svenskarnas återupprättande såsom fria, självständigt tänkande och handlande nordiska människor. Den framträder heller icke med anspråk på politisk makt för egen räkning utan är i sin verksamhet helt inställd på ideell grund i tjänandets tecken, till befordrande av landets och folkets sanna väl.

Centralstyrelse

Frihetsrörelsens gemensamma angelägenheter handhavas av en Centralstyrelse, som bestämmer över rörelsens utveckling, organisation, ledning och verksamhet i olika instanser samt fastställer statuter och erforderliga förordningar. Centralstyrelsen utgöres av Frihetsrörelsens stiftare, vilka äga att besluta om Centralstyrelsens utökning eller förändrade funktion i samband med rörelsens utbredning. För inval av ny ledamot i Centralstyrelsen fordras fullständig enighet mellan stiftarna, vilka ävenledes enhälligt kunna besluta om uteslutning av invald centralstyrelseledamot, om anledning därtill skulle föreligga.

Stiftarna inneha i sin egenskap av Centralstyrelse den absoluta myndigheten inom rörelsen till skyddande av dess karaktär och garanterande mot alla försök utifrån att bringa den till urartning. Centralstyrelsen är beslutmässig när minst tre ledamöter äro närvarande; vid lika röstetal äger ordföranden utslagsröst.

Medlemsskap

Medlemsskap i Frihetsrörelsen kan vinnas av varje välfrejdad svensk man och kvinna av nordisk rashärstamning. Medlem skall helt omfatta det för rörelsen angivna ändamålet och vara beredd att av all sin förmåga arbeta för dess förverkligande. Medlems huvuduppgift är: *att* genom noggrant studium av det upplysningsmaterial, bok- och tidningslitteratur m. m., som Centralstyrelsen anbefaller, utöka och fullständiga sina kunskaper i de ämnen som falla inom ramen för rörelsens verksamhet, *att* på alla sätt till sina av lögnpropagandan vilseförda folkkamrater vidare utbreda dessa kunskaper samt *att* vid utövandet av sin folkupplysande plikt följa Centralstyrelsens utfärdade föreskrifter.

(Forts. å sid. 4)

tiska överheten i frimurarprovinsen Sverige, skiftar formellt en smula för de olika anslutna partierna och grupperna. Den nynationella frimurardoktrinen medger inför utvecklingens hårda tryck — för skenets skull! — numera en viss grad av antisemitism, d. v. s. sådan riktad mot östjudarna, såsom Bonniers, och tolererar i viss utsträckning också ett varsamt vidrörande av frimurarfrågan. Det gäller i dag framför allt att trygga logeinflytandets fortvaro i en eventuell kommande temporär "nationell" regim, så att Orden, om så erfordras "upplöst", må kunna bevara sin regeringsställning i Sverige.

Verket med "nazistfrontens" bildande beseglades på sätt och vis genom Torsten Kreugers återtagande av sina tidigare innehavda tidningar Stockholms-Tidningen och Aftonbladet med dr Börje Briliot som chefsredaktör för den förstnämnda. Efter det av domstolarna legaliserade inbrottet i Göteborgsbankens kassavalv, stölden och bortskänkandet av ingeniör Kreugers innehavda aktier i Svenska Dagbladet till Herrar Trygger et Konsortes hade man svårt att tro, att ingeniör Kreuger åter skulle tillåtas komma i full besittning av de nämnda båda tidningarna. Detta har med all sannolikhet icke varit möjligt med mindre han underordnat sig den suveräna hemliga myndigheten i landet, kompromissat med vad man trodde var hans fiender. Framtiden får visa, hur man tänkt sig den fortsatta konsolideringen och utbyggandet av "nazistfronten" till en formell enhet, och om meningen är, att Kreugers "nazister" och Wenner-Grens "nationella" till sist en dag skola förenas under samma tak. Detta veta kanske ännu så länge blott De Övre i Salomos Tempel. Den som skriver dessa rader hade för halvtannat år sedan ett samtal med ingeniör Torsten Kreuger, som visade förståelse för Nationens genom det offentliga försäljningsförbudet kränkta lagliga rätt. Under samtalet sporde han oss, om det icke läte sig göra, att Nationen undveke frimurarfrågan. Han sade sig ha erfarit från vederhäftigt håll, att Nationen tagit fel och att det svenska frimureriet på intet vis sysslade med politik. På denna fråga gåvo vi vårt traditionella svar: Nej!

Det stod nu klart, att Salomos bröder lyckats locka den för politikens mysterier tydligen främmande ingeniör Kreuger in på sin stråt. En del senare händelser ha ytterligare belyst läget. När t. ex. Nationalsocialistiska Arbetarpartiets tidningar nyligen i likhet med för åratal sedan Nationen av Stockholms Dagliga Tidningars Distributionsnämnd förbjöds i den offentliga försäljningen såsom "sårande för allmän anständighet", dröjde det ej många dagar förrän Kreugers press kritiskt började syssla med saken. Att Nationen sedan åratal under samma perfida motivering varit förbjuden, hade kantänka befunnits i sin ordning och ej föranlett minsta tecken till reaktion i Kreugerorganen. Men då genomfördes den laglösa terrorn på order av Frimurarordens högsta ledning! Nu sökte Bonnier spela Salomonisk överhet i landet, men hejdades! Starka krafter i samhället, starkare än Bonniers, sattes i rörelse — och tvungo Tidningarnas Distributionsnämnd att beordra Pressbyrån häva bojkotten mot N. S. A. P:s tidningar. N. S. A. P:s organ jublade i skyn över *sin* väldiga makt, att ha lyckats tvinga Bonniers till reträtt. Medan Nationen av frimureriet dödsdömts, var N. S. A. P. en accepterad medlem av den frimurarkontrollerade "nazistfronten" — det var detta som bestämde den olika synen på frågan i de olika fallen.

*

En ledande princip för de till "nazistfronten" i hemlighet anslutna grupperna är: varsamhet i frimurarfrågan! Ingen av grupperna sysslar på allvar därmed, ingen driver ett systematiskt sakligt upplysningsarbete om frimureriet, särskilt ej det svenska. Över hela linjen förtiges eller undervärderas den roll Frimurarorden i verkligheten spelar såsom den internationella, i nuet dominerande västjudendomens politiska huvudinstrument i vårt land. Doktrinen, som torgföres från "nazistfrontens" olika grupper, lyder: "Vi sakna anledning föra någon speciell kamp mot frimureriet. När vi komma till makten, komma vi att förbjuda alla hemliga sällskap". Med andra ord: man vill under kampskedet i möjligaste mån lämna huvudfienden i fred och koncentrera sig på mera harmlösa underordnade inrättningar, koryféer och obetydligheter. Syftet med denna av logen själv formulerade och av "nazistledarna" över lag accepterade doktrin är: att skydda Bröderna .˙. i högre såväl som lägre grader, på det att de ohindrat må kunna, om så erfordras, "omvända sig" och såsom "lojala" anhängare av en ny temporär "nationell' regim fortsätta sitt "arbete" — *regera!*

Det är samma taktik som frimureriet i modifierad grad tillämpat i Tredje riket, där det i dag officiellt är "förbjudet" och "avskaffat", ehuru alltjämt under "nationalsocialistisk" flagg "arbetande". Målet för detta "arbete" angavs ju av Engelska Storlogens stormästare lord Ampthill i hans citerade anförande i Londontemplet 26 oktober 1934 vara: "facklans eld skall åter tända frimureriets ljus i Tyskland!"

Kampen står i dag för Sveriges frihet. Må vårt folk här icke låta sig förleda utan vara på sin vakt mot ulvarna i fårakläder och deras oftast ovetande, av personliga motiv drivna redskap!

MEDDELANDE

från

Frihetsrörelsens Centralstyrelse

De som önska inträda såsom medlemmar i Frihetsrörelsen uppmanas att skriftligen sätta sig i förbindelse med Centralstyrelsens expedition i Hudiksvall för erhållande av vederbörligt ansökningsmaterial. Inträde kan ske antingen genom medlemskaps erhållande i lokalavdelning, som bildas för orten, eller, där dylik lokalavdelning ännu icke låter sig organisera, genom direkt anslutning till rörelsens Centralorganisation.

Centralstyrelsens expeditions adress är: Box 73, Hudiksvall. Telefon: Hudiksvall 980. Postgiro: 13 70 76.

Kampfonden

Under januari inflöto följande bidrag till Nationens kampfond:

Front mot lögnen!	Kr.	4:—
Fosterlandet skall befrias! ..	„	5:—
En av de små i landet	„	1:—
Blue girl	„	13:—
Cepete	„	1:—
Caisa Varg	„	1:—
Främlingsoket måste bort! ..	„	5:—
Bort från Genève!	„	5:—
Håbe Lund	„	1:—
Bonde	„	2:—
Solidaritet i kampen!	„	4:—
Lögnpressen ur riket!	„	4:—
Alberta Ahlin	„	8:—
R. C.	„	2:—
Stöd Nationen!	„	5:—
Summa	Kr.	61:—

Vårt tack till samtliga givare!

Bidrag kunna sändas till *Nationens kampfond,* postgiro 3643, box 1145. Stockholm 16.

Madagaskar rycker närmare!

Polska och franska regeringarna ha träffat överenskommelse om Madagaskars upplåtande för judiska emigranter. Ett särskilt för ändamålet bildat bolag under ledning av den polske finansmannen Zaleski skall förbereda och finansiera planen.

Kriget — »den stora utopien»

Direktören för det påvliga organet, "Osservatore Romano", greve Dalla Torres vänder sig i en i tidningen införd artikel mot den allmänna föreställningen om krigets ödesbestämdhet. "Freden betraktas i dag — yttrar han — såsom 'en stor utopi'. Vi förbli dock 'den stora utopien' trogna. Vi äro för freden, ty vi tro att kriget är en 'stor utopi' ".

*

Bolsjevismens fjasko

Under hänvisning till den politiska axeln Berlin—Roms alltmer omvittnade soliditet såsom skyddsbarriär mot bolsjevismen konstaterar "Völkischer Beobachter" den judiska bolsjevikrörelsens misslyckande i Europa. Väldiga ansträngningar ha gjorts för att bryta freden och störta vår världsdel i revolutionärt kaos, men de ha icke lyckats.

"Ännu brinner elden i Spanien, som bolsjevikerna angjort för att störta Europa i ett nytt krigs avgrund, vilket de ville utmynta för sina destruktiva planer — skriver V. B. — Ännu rasar i Fjärran Östern kampen för en ny ordning. Dock *står det redan i dag fast, att bolsjevismen icke skall uppnå sitt mål.* På Moskvas bloddränkta baner häftar nederlaget, som alla inblandningshandlingar från judendomen och frimureriet ej förmå hejda. Bolsjevismen har stött på motståndare, vilka äro starkare, tapprare och mera heroiska än dess hjälptrupper. Attentatet mot freden har misslyckats".

Frihetsrörelsen . . .

(Forts. fr. sid. 3.)

Medlems- och funktionärsskaps giltighet fastställes av Centralstyrelsen, som, då anledning därtill föreligger, äger utesluta medlem, avsätta funktionär eller upplösa avdelning.

Medlemsavgift

Medlem erlägger en årsavgift av 4 kronor, varav halva beloppet redovisas till Centralstyrelsen för bestridande av rörelsens gemensamma utgifter och andra hälften disponeras av lokalavdelningen för bestridande av kostnaderna för dennas verksamhet. Årsavgiften erlägges antingen på en gång eller halvårsvis i januari och juli månader med hälften vardera gången. I ekonomiskt ömmande fall kan lokalavdelningen fritaga medlem från årsavgift eller nedsätta dylik. I övrigt äger lokalavdelning besluta om eventuell extra medlemsanskaffning.

Lokalavdelning — Upplysningscirkel

Medlemmar inom en ort eller ortskrets bilda en lokalavdelning — en *upplysningscirkel* av Frihetsrörelsen. Denna konstituerar sig med styrelse, omfattande erforderliga funktionärer, ordförande, sekreterare och kassör. Avdelningsstyrelsen, vars sammansättning skall godkännas av Centralstyrelsen, beslutar över avdelningens angelägenheter samt kompletterar sig själv. Avdelningens medlemmar samlas, där så låter sig göra, under sällskapliga otvungna former omväxlande i medlemmarnas hem för gemensamma förhandlingar, föredrag och meningsutbyten i olika aktuella frågor. Ävenledes anordnar avdelningen offentliga möten med föredrag. Där avdelningens anslutning icke medger sammankomster i hemmen anlitas allmän lokal. Där avdelningen växt ut till en omfattning, som försvårar sammanhållningen, klyver den sig i ett flertal avdelningar eller cirklar med respektive styrelser. Avdelningens sekreterare upprätthåller den skriftliga förbindelsen med Centralstyrelsen.

Lokalavdelningens vandringsbibliotek.

Varje lokalavdelning av Frihetsrörelsen upprättar ett eget bibliotek — ett *vandringsbibliotek,* vilket anskaffas med hjälp av avdelningskassan och som är avsett att cirkulera medlemmarna emellan i och för läsning. De i avdelningsbiblioteken ingående böckerna, tidskrifterna och tidningarna anskaffas på beställning genom Centralstyrelsen, som tillhandahåller förteckning å lämplig litteratur.

Ekonomisk förvaltning

Centralstyrelsen och avdelningsstyrelserna liksom de övriga styrelser som för verksamhetens bedrivande kunna bliva erforderliga framlägga årligen inför sina respektive organisationer redogörelse över sin ekonomiska förvaltning.

Organisationens utbyggnad

Då Frihetsrörelsens organisation icke åsyftar att vara ett självändamål utan endast och allenast att organisatoriskt möjliggöra bedrivandet av det ideella upplysningsarbete, som rörelsen tagit sig an, bestämmer Centralstyrelsen efterhand under verksamhetens gång organisationens detaljerade utformning i olika instanser, så att den helt må motsvara sitt ändamål.

Andens stridsman

(Forts. fr. sid. 1.)

gäller att i godhet bispringa de behövande lika bestämd är han gentemot det onda i tiden, de mörka krafterna i samhället, som vålla missförhållandena, urartningen, oron och ofreden, som hindra ett tillstånd på jorden i Kristi Guds anda.

Ernst Gottfrid Ansgarius Ålander föddes den 11 dec. 1883 i Kiel, Preussen, son av dåv. sjömanspastorn i Kiel m. fl. nordtyska hamnar Carl Johan Ålander (född i Öster-Våla, Uppland, den 8 maj 1848) samt Märtha F. Nyberg (född i Ströms församling, Jämtland, den 11 november 1850). Efter avslutade skolstudier i Uppsala och Strängnäs avlade han såsom privatist studentexamen i Uppsala den 22 maj 1907. Inskrevs som student vid Uppsala universitet, Upplands nation, höstterminen 1907, där han tagit följande examina: teologisk filosofisk examen den 16 september 1909, teologie kandidatexamen den 13 september 1912, praktiskt teologiska prov den 13 december 1912 samt prästexamen samma dag. Prästvigdes för tjänstgöring inom Uppsala ärkestift den 15 december 1912. Vikarierande kapellpredikant i Sandarne, Hälsingland, 1 januari—31 maj 1913; vice pastor i Undersvik, Hälsingland, 1 juni 1913—30 juni 1915; vice komminister i Öster Färnebo, Gästrikland, 1 juli—30 september 1915; pastorsadjunkt i Arbrå församling, Hälsingland, 1 oktober 1915—31 augusti 1916; vice komminister och vice pastor i Riala och Roslags Kulla församlingars pastorat 1 september 1916—31 maj 1917; vald till kapellpredikant, sedermera kallad till komminister i Katrinebergs och Annefors kapellförsamlingar i Bollnäs pastorat, södra Hälsingland, den 13 maj 1917, tillträdde befattningen såsom ordinarie den 1 juli 1917; valdes till kyrkoherde i Gnarps pastorat i norra Hälsingland, Nordanstigs kontrakt av Uppsala ärkestift, i februari 1922 och tillträdde den 1 maj 1922 denna kyrkoherdetjänst, vilken han alltsedan dess innehar.

Ernst Ålander är en Andens stridsman utan fruktan och tadel med Sanningen som sitt vapen och Kristi egna ord präglade i skölden: "Sanningen skall göra eder fria". *E. E.*

Jag anklagar!

Av Elof Eriksson

Pressuttalanden:

"Förtjänar samma uppmärksamhet som 'Kreuger kommer tillbaka'" ("För Frihet och Rätt". Hälsingfors.)

"En flammande anklageskrift... I koncentrert form er det litt av et mesterverk." (Hans S. Jacobsen i "Ragnarok". Moss.)

F. d. riksdagsman skriver:

"Med största sannolikhet är Eder uppfattning om storfinansens organisationsmetoder riktig. I varje fall överensstämmer den i stort sett med min".

Sändes mot 1 kr. å postgiro 36 43 eller brev (frim.), adr.: Nationen, box, 1145, Stockholm 16.

Hjälp till att sprida!

Vilka tala sanning?

Världsjudendomen lät strax genom "de stora demokratierna" hota Rumänien med Nationernas förbunds inskridande med anledning av regeringen Gogas vid sitt första framträdande ådagalagda hållning mot judarna. Tillspord av italienska journalister om vad som skulle ske om folkförbundet ingrepe i den rumänska judefrågan, yttrade riksministern professor Cuza bl. a.: "Folkförbundet är ett judarnas förbund, som bildats för att behärska nationerna".

Den officiella svenska versionen om N. F. är ju en helt annan. Man frågar sig nu: Vilka tala sanning, Rumäniens eller Sveriges ansvariga ledare?

*

Frimureriet i U. S. A. går tillbaka

Enligt "Osservatore Romano" har frimureriet i Förenta Staterna sedan 1932 förlorat 625,445 medlemmar och måst stänga 546 lokaler. För närvarande finnas i U. S. A. 15,826 frimurarloger samt i Canada 1,388 loger. Enbart under det gångna året förlorade frimurarna 66,261 medlemmar av hela antalet 2,599,250.

Judefrågans lösning

(Forts. fr. sid. 1.)

Detta territorium kan *icke* vara *Palestina.* I folkligt hänseende tillhör Palestina araberna, vilka sedan äldsta tider försvarat sitt land mot judarna (Nehemia 4—7). Religiöst kan Palestina med Jerusalem, Frälsarens gravplats, såväl som de andra kristna och muhammedanska heliga orterna icke tagas i besittning av judarna. Judendomens nuvarande ställning i Palestina till följd av den s. k. sionismen är en skam för de kristna folken, ett hån mot Frälsaren och får blott *övergående* äga bestånd.

Från *ekonomisk ståndpunkt* betraktat, kan Palestina icke upptaga alla judar. Alltså måste judarna överflytta till ett annat fritt land — såsom t. ex. Uganda, som erbjudits dem av England men av sionisterna avböjts —: antingen judarna vilja det eller icke. Det bästa vore: *Madagaskar!* Där kunde de lättast bevakas. Judarnas avsöndrande (eliminering) och överflyttning är även såsom enda lösning av det judiska problemet *vår tids första uppgift,* på vilken vi med förenade krafter måste arbeta.

Så länge judarna leva bland folken såsom parasiter, kommer världen ej att ha någon ro. I all synnerhet är, med judarna i vår mitt, ingen kristlig kultur möjlig, då denna utgör den raka motsatsen till den judiska. På grund av övertygelsen härom bildade vi "Ligan för folkligt-kristligt försvar", vars program i enlighet med denna doktrin fordrar judarnas avsöndrande (eliminarea Jidanilor).

För lösning av judefrågan är det nödvändigt, att *alla folk ingå samförstånd* för att *gemensamt* kunna möta den gemensamma fienden.

»Nordiskt tänkande»

Vid högtidligheten i anslutning till Helsingfors svenska arbetarförenings 40-årsjubileum höll statsminister Per Albin Hansson ett uppmärksammat tal, vari han framhöll önskvärdheten av nordiskt samarbete. I en redogörelse till Bonniers Dagens Nyheter återger han kontentan av sitt anförande, däri han bl. a. yttrade:

"Bara vi lära oss att tänka icke endast finskt, svenskt, norskt och danskt, utan även nordiskt, är det betydligt lättare att finna en lycklig lösning på sådana frågor som tid efter annan dyka upp våra länder emellan, ty alla dessa frågor äro nordiska. Måtte insikten härom ytterligare fördjupas under det nya året".

Det *"nordiska"* tänkandet sköter kantänka pressöverkommissarien Bonnier.

*

Carl XIII:s-riddarens sovsäck

Första kammarens talman, Carl XIII:s-riddaren landshövding Johan Nilsson i Kristianstad meddelar i Bonniers Dagens Nyheter, att han i egenskap av hotellboende riksdagsman tar den inträdda situationen med anledning av restauranglockouten med största lugn. Han är van att spisa sina måltider, hämtade direkt från charkuteriaffärer och brödbutiker, vid dikesrenar, och beträffande logit ämnar han stanna å Grand Hotell samt eventuellt klara sig med en sovsäck.

Så "demokratiskt" anspråkslöst! Men icke behöver Broder .˙. Nilsson tillgripa sådana drastiska utvägar. I egenskap av Carl XIII:s-riddare äger han ju rätt till fri förtäring i Frimurartemplet mitt emot Grand å Blasieholmen, där vi förmoda att man med nöje bjuder honom fritt logi också nattetid mellan talmansseanserna å Helgeandsholmen.

*

»Gettobänkar» vid polskt universitet

Rektorn vid universitetet i Lwow har påbjudit, att medlemmar av polska studentorganisationer hädanefter skola ha sina platser till höger och de judiska studenterna sina platser till vänster i föreläsningssalarna. — Ett meddelande, som Bonniers Dagens Nyheter förklarligt nog med sorgkanter återger.

Polen är på god väg!

Prenumerera!

Rumäniens judaisering

"Världssamvetet" fick under årets första månad ett nytt ämne att syssla med: "Judeförföljelsen" i Rumänien. Från rumänskt regeringshåll betonades emellertid strax med skärpa gentemot uppgifterna i den judiska världspressen, att den kristligt-nationella regimen allenast var en av utvecklingen framtvingad nationell nödvärnsanordning. "Här kämpar ett folk i nödvärn". Judarna, som i all synnerhet tiden efter världskriget i massor översvämmat Rumänien österifrån, hotade att förkväva allt rumänskt och totalt judaisera landet.

I fråga om antalet i Rumänien vid 1938 års ingång boende judar, variera uppgifterna betydligt. Officiellt anges talet enligt det ledande svenska judeorganet Bonniers Dagens Nyheter till 850,000, men "i själva verket äro de — skriver tidningen — ännu flera". Huvudredaktören för den regeringen Goga närstående tidningen "Porunca Vremii", dr Ilie Radulescu uppskattar i ett i Kronstadt hållet föredrag judarna till minst 1,900,000, vadan mellan den rumänska befolkningen och judendomen jämförelseantalet är 9:1. Särskilt stort är antalet judar i de rumänska städerna. Enligt dr Radulescu leva i Bukarest 190,000 judar (hela antalet invånare 750,000), i Jassy 73,500 (188,000), i Czernowitz 74,300 (165,000), i Kischineff 81,514 (151,758), i Klausenburg 37,200 (141,600), i Temeschburg 39,000 (115,000), i Sathmar 51,000 (67,000) etc. — Siffror som tala sitt överväldigande språk.

Det judiska elementets befolkningsmässiga framryckning motsvaras av judendomens förhärskande ställning på det ekonomiska området i Rumänien. I dess händer befinner sig sålunda större delen av handeln, industrien och framför allt finansinstituten. De rumänska folkinkomsterna fördela sig procentuellt på följande sätt: 22 procent komma på rumänerna, 12,5 procent på folkgrupperna och utlänningarna samt *65,5 procent på judarna!* Av 63,463 miljoner lei, som härröra från penninge- och handelsaffärer, taga judarna 57,200 miljoner i anspråk för sig, av 16 miljoner lei i industrien 8,796 miljoner eller mer än hälften. Liknande är förhållandet inom andra näringsgrenar liksom i fråga om det judiska kapitalets andel i de enskilda industrierna, såsom t. ex. för petroleum 27 %, kol- och gruvdrift 27 %, metallurgiska industrien 43 %, elektrotekniska industrien 64 %, sågverken 45,5 %, livsmedel 55,7 %, kemiska industrien 68,‸ %, textilindustrien 63,6 %, läder 55,8 %, utrikeshandelsbolagen 78,1 %, försäkringsväsendet 81,5 %.

Ej mindre överväldigande samt om möjligt ännu farligare än på det ekonomiska ställde sig det judiska inflytandet på det andliga området i Rumänien. Av i runt tal 6,500 journalister voro icke mindre än 4,500 judar, av de 453 på rumänska språket utkommande tidningarna befunno sig endast 80 i rumänsk ägo. Den officiella nyhetsagenturen "Rador" var helt i judiska händer. I radion sitta ävenså judar i stort antal. Rumäniens största förlag, vilket för någon tid sedan på grund av att den spritt bolsjevikisk propagandalitteratur av myndigheterna upplöstes, var i juden Ignatz Hertz' hand. Av 14,350 broschyrer, flygskrifter och billiga romaner kommo ej mindre än 11,215 från detta förlag. 1,708 av 2,584 tiden 1920—1936 utgivna böcker stammade från judiska författare. Inom musiken trängde sig judarna likaså fram, beslöjande sin rashärkomst medels antagna rumänska namn.

— Så långt den auktoritativa rumänska källan! Kännes den relaterade "utvecklingen" igen?

Illegal judisk invandring

Österrike har de senaste månaderna upplevat en stark invasion av östjudiska element, huvudsakligast kommande från Polen. På grund av spörsmålets internationella karaktär bör det intressera även oss svenskar att taga del av de österrikiska myndigheternas i kampen mot denna judeinvasion gjorda erfarenheter, som bl. a. visa, att judarna under sin "vandring" icke sky de illegala vägarna.

Enligt "Völkischer Beobachter" — 18. 12. 37 — fastslå myndigheterna i Wien svårigheten i utövandet av kontroll över invasionen just på grund av dess i stor utsträckning illegala natur. Judarna insmugglas utan pass över Österrikes gränser av skickligt organiserade och arbetande människosmugglingscentraler med säte i Tjeckoslovakien och Ungern. Efter ankomsten till Wien förser man dem med falska legitimationspapper eller sörjer genom särskilt bildade judiska föreningar för deras första uppehälle. Antalet utan pass till Österrike invandrade judar belöpte sig vid angivna tidpunkt till 100—150 i månaden.

Verkningarna av denna nya invasion av östjudar ge sig på ett flertal olika sätt tillkänna för den österrikiska staten. Sålunda ha bedrägeriprocesserna ökat med 30 procent och antalet valuta- och finansmål vid domstolarna likaså i hög grad stegrats. Den omständigheten, att rasfränderna i Wien skydda invandrarna, försvårar i hög grad myndigheternas ingripande. Den illegala judiska invandringen understödes i hemlighet t. o. m. av de officiella judiska organisationerna. Ariska personer bli i stor omfattning lidande på de invandrande östjudarnas bedrägliga affärsmetoder. Sålunda inlämnades en enda dag icke mindre än 58 anmälningar till en österrikisk myndighet, i vilka samtliga fall det rörde sig om judar, som i hemlighet tagit sig över gränsen.

Ett memento för alla de folk, som för närvarande ha att värja sig mot den judiska vandringsplågan!

*

»Demokratisk front!»

På initiativ av judiska kommunister hölls nyligen ett stort festligt möte i Warschaus teater under lösen: bildande av en "demokratisk front"! Till mötet, vars deltagare till 90 procent voro judar, hade förutom kommunisterna infunnit sig representanter för Polska Socialistiska Partiet, Bondepartiet och Demokratiska Klubben.

När Bondepartiets talare hänvisade å kommunistiska faran, iscensatte de kommunistiska judarna ett tumult. Det blev leverop för Stalin och Sovjet-Ryssland, varvid några personer som dristade protestera däremot genompryglades.

Islam och bolsjevismen

Under protektorat av Egyptens diplomatiska representation höll nyligen dr Mohamed Sabry ett uppmärksammat anförande i Berlin över ämnet "Islam och bolsjevismen". Talaren påvisade skillnaden i de bolsjevikiska agenternas propagandaverksamhet hos de islamitiska folken samt folken i Europa och Amerika. I den islamitiska världen är begreppet "proletariat" okänt, då där ej existerar någon industriarbetarmassa, vartill kommer, att Islams folk i kulturellt hänseende äro starkt konservativa.

Bolsjevikerna ha hittills ej heller lyckats uppnå några nämnvärda framgångar hos de islamitiska folken, vare sig inom eller utom Sovjetunionen. Grunden härtill har man att finna däri, att bolsjevismen, som åstadkommes och ledes av judar, just med anledning härav är Islams naturliga fiende. Redan från profetens dagar äro judarna muselmännens arvfiender. Juden står ännu i dag i de islamitiska staterna under undantagslagar.

Dr Sabry slutade med att framvisa motsatsställningen mellan den islamitiska och den bolsjevikiska världsåskådningen samt fastslog som sin övertygelse, att muselmännens djupa förbundenhet med sin religion utgör den bästa garantien för att bolsjevismen aldrig skall vinna fast fot i de islamitiska länderna.

Aktuell Litteratur

Jag anklagar! Av Elof Eriksson	1:—
Judarna i Sverige	0:50
Kristendomen — den urariska religionen	0:50
Sionsprotokollen	1:—
Nya Upptäckter om Sionsprotokollen	0:50
Kristus var ej jude	0:25
Moses Smith. Av Martin Brandt	4:50
Vakna Europa! Av Adolf Hitler	0:75
Frimureriets avslöjande. Av General E. Ludendorff. 2 del., vard. à	2:—
Den högre rasens rätt. Av Isaac Blümchen	1:—
Bolsjevism och judendom. Av Herman Fehst	2:50
Nationen — årgångar 1932—1937, per årg.	4:—
Nationens frimurarserie (12 nummer)	3:—

Ovanstående litteratur erhålles på beställning direkt från tidningen mot insändande av beloppet ant. i brev (frim.) eller per postgiro 3643 under adress: NATIONEN, Box 1145, Stockholm 16.

Lösnummerpris 30 öre

NATIONEN

ORGAN FÖR FRIHETSRÖRELSEN

N:r 3 (308) Årg. 14

Tisdagen den 1 mars 1938

Motto: *"Sanningen skall göra eder fria"*

Till frihetskamp!

Åter går budkavlen över Sveriges land. Den förmäler om ny ofärd, nytt främmande förtryck, och uppfordrar till ny frihetskamp. Förrädiska styresmän läto smida ett gyllene ok åt folket, ohyggligare än något föregående: oket under den gudlösa judendomen. Detta ok skall brytas, den främmande usurpatorn skall avlägsnas från maktens högsäte! Svenska folkets frihet och suveränitet skola återupprättas!

Folkuppbådets dag är inne, då generationers frihetslängtan skall uppfyllas. — Avslutningen å de nordiska svenskarnas i århundraden, ja årtusenden förda kamp för frihet. De historiska frihetsrörelserna voro alla led i en händelseföljd, som nu utmynnar i den akt, som för överskådlig tid skall trygga nationens fria och suveräna tillvaro. Denna slutakt sker på erfarenhetens grund, helt och utan kompromiss, på det verket må krönas i fullkomlighet och bliva bestående. En ny ordning skapas, som i framtiden garanterar vårt folk mot upprepning av lömska förräderier, inkräktanden och främmande förtryck!

För att lyckas med detta verk måste vi frigöra oss från gamla såväl som nya fördomar och betrakta tingen som de äro. Vi måste se till innehållet mera än formen och ej låta oss förvilla av bländverk, ägnade att omtöckna sinnena i de mörka krafters intresse, som önska exploatera och leda oss i fördärvet. Vad en styrelseregim kallar sig, betyder mindre; det avgörande är andan, vari de verkar. Oftast äro de officiella beteckningarna falska, endast avsedda att inför folkets massa beslöja verkligheten. Den rådande judiska materialismens system kallar sig i förvillande syfte gärna "folkstyre", "demokrati" och "välfärdssystem".

Vi måste lära känna den värld, i vilken vi leva. Utan kunskap äga vi icke möjlighet att ordna för vår välfärd. Sanningen om verkligheten måste ut till folket! Varje svensk måste veta, att vårt nuvarande "folkstyre", det i "demokratiens" dräkt utstyrda systemet, icke är ett folkets välfärdssystem, tillkommet för dess väl, utan en skapelse av judendomen till främjande av judiska intressen och mål. Det är den judiska finansens beslöjade diktatur till vårt folks undertryckande, vårt andliga och materiella förslavande. Utan att ana det, ledes svenska folket av en i maktens högsäte etablerad främmande, judisk usurpator enligt plan och system mot sin undergång, förvandlas till ett judaiserat slavfolk. Via frimureri och marxism omdanas Frihetens stamort på jorden till en lydprovins under judendomens projekterade världssjälvhärskarrike.

Ur detta iråkade tillstånd, det fruktansvärdaste vårt folk upplevat, ges blott en väg till räddning: *Andlig väckelse.* En religiöst andlig renässans, som väcker till nytt liv de i folksjälen slumrande krafterna och möjliggör en återuppbyggnad — den andliga och nationella pånyttfödelse, som allena kan återföra utvecklingen ur Kaos till Gudsordningen, där Skapelsens i naturen nedlagda eviga lag utgör människans grundlag och rättesnöre. Denna frihetskamp kan blott föras med Andens vapen, icke med svärd och kanoner. Så skall det historiska frihetsverket i Sverige bringas till sin fullbordan!

F r i h e t s r ö r e l s e n, startad med mottot "Sanningen skall göra eder fria", skall med sin organiserade upplysningsverksamhet, sina upplysningscirklar och vandringsbibliotek runtom i landet bana vägen för den folkförnyelse, som kröner frihetsverket. Den framväxer och har sin förankring i bygden, där folkstammens sundhet bevarats och trycket av det främmande oket starkast förnimmes. — En folkets i landet naturliga reaktion mot förräderiet och främlingsväldet med säte i huvudstaden.

Frihetsrörelsen, som är en ideel rörelse i tjänande av land och folk och icke eftersträvar politisk makt för egen del, står helt fri och självständig gentemot politiska partier såväl som finans- och andra i dagens samhälle influerande intressegrupper. Dess väg och mål äro klara. Den bjuder till samling under det traditionella svenska baneret, under vilket i Andens tecken striden för Sveriges frihet skall föras till ett segerrikt slut.

Till frihetskamp!

Hitler konsoliderar

Världsfrimureriets monarkistiska restaurationsplan tillintetgjord

När vi i Nationens föregående nummer på tal om frimureriets spel för Tysklands vidkommande erinrade om den 30 juni 1934 och Stormästarens i Engelska Storlogen lord Ampthills yttrande i Londontemplet 26 oktober samma år: "facklans eld skall åter tända frimureriets ljus i Tyskland", hade vi en förkänning av förestående avgörande händelser i Tredje riket. Allt tydde på, att den rådande dualismen, maktspelet mellan å ena sidan reaktionens krafter och å den andra den totalitetsanspråk hävdande nationalsocialismen, snart skulle leda till en kris.

Med sin i februarimånadens första dagar utförda rekonstruktion inom militärbefälet och krigsmaktens ställande under Ledarens och rikskanslerns överhöghet slutförde Adolf Hitler sin geniala plan på Tysklands totalitära gestaltning. Samtidigt tillintetgjorde han de mot nationalsocialismen riktade monarkistiska restaurationsfunderingar, vilka, i huvudsak lokaliserade till aristokratien och de kyrkliga samt vissa högre militär- och industrikretsar, underblåstes av världsfrimureriets centraler i London och Paris. Ögonblicket tycktes nu kommet för vederbörande att handla — men Hitler förekom och handlade själv.

•

Vad som hände i Tyskland februari 1938 kastar ett förklarande ljus över åtskilligt från senaste årens storpolitik, som hittills varit höljt i ett visst dunkel. Man skönjer allt tydligare konturerna av den stora plan som världsjudendomen genom sitt frimureri sökt bringa i verkställighet och som, om den lyckats, skulle ha gett Europa ett helt nytt ansikte.

När Englands utrikesminister, sir John Simon tillsammans med dåvarande lordsigillbevararen Broder .·. Anthony Eden på sin storpolitiska rundresa våren 1935 besökte Berlin, avslöjade judendomens ledande organ i Sverige Bonniers Dagens Nyheter syftet med besöket: "'Jag arbetar med svärdet i ena handen och mursleven i den andra', sade Briand en gång. I dag kommer den engelske utrikesministern till Berlin för att undersöka om man ännu kan uträtta något med mursleven." (Dag. Nyh. 24.3.35.) Det kan i dag, på goda grunder antagas, att denna undersökning i viktiga delar fördes i engelska ministerhotellet i närvaro av representanter för den s. k. reaktionen i Tyskland. — Enligt uppgifter i pressen skulle den ledande aristokratiska militärkasten nu önskat få till stånd vissa vittgående förändringar i Tyskland, särskilt beträffande utrikespolitiken, med orientering åt "demokratierna" samt avveckling av nuvarande tyska engagemang med Italien, Franco-Spanien och Japan. Samma afton avgörandet om rekonstruktionen inom den tyska härledningen träffades skulle generalöversten von Fritsch ha sett Englands och Frankrikes ambassadörer på bjudning i sitt hem — men festen måste på grund av mellankommande förhinder i sista ögonblicket inhiberas.

För att återgå till engelske utrikesministern Simons diplomatiska rundresa mars 1935, så återvände han från Berlin direkt till London, medan lordsigillbevararen Broder .·. Eden ensam fortsatte till Moskva, där han kunde glädja sig åt en total framgång. En rörande enighet uppnåddes "demokratierna" och världsrevolutionens regering emellan. Kamraterna i Kreml jublade i högan sky, sjungo "God save the King" och hurrade för Hans Kungliga Engelska Majestät. En förmedlande roll spelade härvid tydligen Stormästaren i det nyinrättade sovjetryska frimureriet, Mästaren av stolen i sovjetlogen "Nordens Stjärna" juden Radek-Sobelsohn. Pro-

(Forts. å sid. 4.)

Det religiösa världsläget

Det tarvas icke någon vetenskaplig skolning eller några djupare fackkunskaper för att bliva varse, att vi leva i en av historiens största brytningstider. Var och en, som med vaken uppmärksamhet följer tidens händelser, måste finna, att det allmänna läget i världen är helt annorlunda än förr. Så sent som för trettio år sedan rådde ännu en stor optimism i inflytelserika kretsar överallt. Ja, denna ljusa syn på framtiden dröjde hos många kvar ända till världskrigets utbrott. Det fanns både Nobelpristagare och andra kulturpersonligheter, som fullt och fast trodde på *vetandets och kunskapens makt att omdana världen.* På grund av människans naturliga godhet behövdes bara ett visst mått av "upplysning", populärvetenskapliga föreläsningar, större spridning av föreningen Verdandis ströskrifter i allmännyttiga ämnen, förbättrade anvisningar rörande bostadshygien och personlig kultur och ett förnyat inskärpande av de "mänskliga rättigheterna" — läran om dem spelade, som bekant, en mycket stor roll under den s. k. franska revolutionen — för att det skulle uppstå idealsamhällen litet varstans. Bleve det sedan minskad arbetslöshet, högre avlöningar, effektivare folkförsäkring och livaktigare deltagande i de politiska och kommunala valen, ja, då kunde man lugnt överlämna åt "utvecklingen" att ombesörja resten. Ty världen ginge ju, såsom envar kunde skönja, rastlöst och oavbrutet *framåt.*

Några bevis för riktigheten av påståendet om ett ständigt framåtskridande gåvos emellertid aldrig. Att kräva sådana ansågs som efterblivenhet eller illvilja. Det var inte heller värt för personer med en annan uppfattning att prestera några argument för *sin* ståndpunkt. Dylika godtogos icke, även om de voro aldrig så väl grundade, enär de betraktades som utslag av reaktionära tänkesätt, som man icke ville befatta sig med. Men samtidigt kunde Europas och Amerikas mest kända parlamentariker och "intellektuella" ena sig i en hotfull massprotest mot Spaniens regering med anledning av rättegången mot den ökände massmördaren, provokatören och kulturfördärvaren, juden Francisco Ferrer, som tack vare denna påtryckning blev benådad för den gången. Som politisk förbrytare var också han en företrädare för "människans naturliga godhet" och för framåtskridandet. På hans oskyldiga offer, som dödats eller lemlästats, och på de lättledda, godtrogna personer, som indragits i banditdåden, fästes intet avseende. De behövde ingen medkänsla, när upphovsmannen och anstiftaren frigivits. Liknande fall som detta har det givits många utav, men det räcker med det anförda.

Vi förstå, att med en sådan inställning bland de ledande krafternas stora flertal i den västerländska kulturvärlden såväl religionen som moralen måste bli lidande. Vad dessa människolivets djupast ingripande makter angår, så behandlades de i flertalet av de opinionsbildande tidningsorganen, i de mest spridda broschyrerna, de mest reklamerade "skönlitterära" verken och tendensromanerna, i otaliga populärvetenskapliga föreläsningar, i teaterpjäser och revyer, i visor och slagdängor, i den tongivande s. k. skämtpressen, i oräkneliga filmer, i hela svärmen av färdiggjorda "världsåskådningar", i den radikala politiska agitationen, i den direkt religionsfientliga propagandan, i det mondäna sällskapslivet, i den allmänna lagstiftningen, i förordningar om undervisning och uppfostran, i parlamentariska debatter och riksdagsmotioner och i den praktiska politiken över huvud taget — i bästa fall som någonting absolut likgiltigt och mestadels som en fara för "utvecklingen", en black om foten på den frihetstörstande människan. Man påminnes i detta sammanhang om det svar, som den ryktbare astronomen och matematikern Pierre-Simon de Laplace på sin tid gav Napoleon Bonaparte, då denne uttalade sin stora förvåning över att inte en enda gång ha funnit ordet *Gud* i den store kosmogonens verk: "Medborgare förste konsul, jag har aldrig haft behov av denna hypotes." Åtskilliga av de trångsynta och ensidigt utvecklade specialister, som stått fjärran från all högre bildning, ehuru de kunnat nöjaktigt bekläda en professur vid något av Europas universitet, ha i sitt hat mot kristendomen och den kristna moralen gått till samma ytterlighet som en vetenskapsman i Uppsala, vilken direkt framhöll religionen och det religiösa livet som en galenskap, vilken måste tagas under "behandling". Det är visserligen sant, att, såsom boken "Berömda naturforskare med religiös världsåskådning" uppger, de mest frejdade vetenskapsmännen på det matematiska och astronomiska området och naturforskningens olika gebit i allmänhet voro varmt religiösa personligheter och i många fall troende kristna, för att nu icke tala om vetenskapsmän på andra områden, men lika oförnekligt är, att just de i förhållande till religionen likgiltiga eller fientliga uppfattningarna bekantgjordes med alla propagandans medel och möjligheter, medan de motsatta åskådningarna fingo stanna i det obemärkta. Genom att det offentliga ordet mer och mer råkat i händerna på hänsynslösa, maktberusade, frihetsfientliga, penninggiriga internationella storkapitalister utan varje tillstymmelse till

(Forts. å sid. 3.)

I Judas ok

Medels ett konstrikt system av lögn fördöljes Sanningen för Sveriges folk. Man säger, att Folket Självt styr genom sina valda ombud. Väl utöva maktens officiella handhavare sina befogenheter på grund av valutslag, men väljarpartierna representera endast skenbart folket. De äro icke framsprungna av något verkligt behov utan helt skapelser av den på svenskarnas ofärd inriktade främmande makt, som i dag i egenskap av stat i staten i hemlighet regerar: *Juda.* Till namnet tjäna partier och statsmakter det "suveräna" Folket, till gagnet den judiske usurpatorn.

Bakom "demokratiens" fasad döljes ett maskineri, som de makthavande på allt sätt skydda för mängdens blickar. Detta maskineris motor är: den sedan årtusenden efter världsherravälde strävande judendomen, vilken under beslöjade former styr i det svenska samhället. Medels lögn, list och korruption beredde den sig insteg och tillvällade sig inflytande, läggande under sig statsmyndigheter, opinionsinstrument etc. Enligt härskarsatsen "Söndra och härska!" genomförde den vårt folks söndring efter overkliga intresselinjer i varandra inbördes bekämpande grupper å "höger" och "vänster", till förlamande av svenskarnas motståndskraft och förhindrande av ett verksamt motstånd från de hemsökta. Medan folket distraherades och förödde sin kraft i inre stridigheter om chimära värden, fullföljde Juda efter plan och system sitt erövringståg i Sverige.

Denna främmande, judiska makterövring har skett och sker under den officiella statsmaktens hägn medels ett system av internationaler, sorterande under världsjudendomens högsta ledning, vilken över hela jorden leder arbetet för folkens förstörelse och nationalstaternas omstörtning och uppgående i judarnas planerade världsstat. På *Internationalismens* krön tronar i "demokratien" Sverige det i strid mot riksförfattningens anda verkande hemliga internationella brödrasamfundet *Frimurarorden,* vars Styrande Mästare konung Gustav V i egenskap av judekonungen Salomos "Visaste Vikarie" regerar IX Provinsen i enlighet med frimureriets lag. Under Frimurarorden — den "kapitalistiska" västjudendomens speciella politiska organ — fungera jämsides med *den alljudiska Mosaiska internationalen, Finansinternationalen,* här företrädd av Stockholms Enskilda Bank under huset Wallenberg, samt den med *Komintern* — den "proletära" östjudendomens politiska instrument — lierade *Marxismen,* arbetande å olika *"Arbetarinternationaler".*

"Demokratien", "Internationalismens" system, är alltså materiellt solitt konstruerad. I realiteten är det i dag Judas vilja som är lag för Sveriges folk. Svensk lag och författning respekteras blott så länge de passa den judiska intressesynpunkten, såsom klart illustreras i den av tidningen Nationens redaktör utgivna skriften "Jag anklagar!". Under den svenska statsmaktens hägn överföras i överensstämmelse med programmet i Bibelns "gamla" testamente och judarnas lagbok Talmud de svenskes ägodelar i judars händer och utlämnas vårt folk åt den judiska spekulationen, bolsjevismen och maktlystnaden. Inrikes och utrikes ledes utvecklingen på Judas intresselinje. Och allt som har samband med äktå svenskt, med blod och arv, historia, fäderneärvd kultur och tradition, offras såsom värdelöst bråte å "reformismens" altare, medan judisk mammonskult upphöjes till högsta goda.

Juda stod i århundradets början vid tröskeln till sitt drömda världssjälvhärskarrike, där den hemliga makten skulle förbytas i öppet styre. Vägen till slutstadiet gick över förbundet Frimureriet—Komintern, Genève—Moskva. Men här mötte ett oväntat motstånd. Folken vägrade att i en hast låta sig "frälsas" i världsrevolutionen, ja flera folk revolterade öppet mot judeväldet, etablerande nationella regimer. Medan andra ännu befinna sig i försvarskampen mot kommunismen. Det är folkens ödestimma.

Även för svenskarna är ödestimman slagen: Antingen leva eller ock förgås i judiskt Kaos. Visste Sveriges folk vad det i verkligheten rörde sig om, skulle det ej tveka, utgången vore given; men, slaget i Lögn, är det ännu oförmöget att förstå sin egen välfärds krav. Därför ljuder nu parollen: *Ljus över Landet!*

Ur Judas ok!

Frimureri och »nazism»

Nationalsocialistiska Blockets organ *Riksposten* har i sina nummer för 2 och 16 februari tagit ställning till frimurarfrågan. Ställningstagandet föranleddes av brevskrivelser från personer, "vilka läst Nationen på ett sätt som bekommit dem mindre väl". Åter får man till livs de svenska "nazisternas" lögndoktrin om frimureriet i Sverige såsom uteslutande en harmlös sällskaplig inrättning, som "Vi" skola avskaffa så fort "Vi" komma till makten. För ögonblicket ha Herrar "Nazister" kantänka viktigare saker att tänka på än "att tjata" om "amsagor".

I den första artikeln, som rubricerats "Blocket och frimurarfrågan", skriver överste Ekströms egen propagandachef Arne Höglund bl. a.:

Vi tro icke på de överdrivna amsagor om frimureriet, som gång efter annan framläggas i såväl böcker som tidningar. Dock anse vi, att alla de löjliga ceremonier, vilka föregå ett upptagande i någon av de olika graderna äro ovärdiga män, utrustade med normal tankegång... Att förbjuda frimurare bliva medlem i ett nationalsocialistiskt parti anse vi vara fel, även dessa äro människor (!) och böra ha del i folkgemenskapen... Givetvis komma vi en gång att helt förbjuda allt hemligt ordensväsen, men för tillfället kunna vi använda vår tid bättre än att tjata om frimureriets större eller mindre farlighet. Vi veta, att förr i tiden begåtts mycket ont under frimureriets täckmantel, därför komma vi att se noga upp med dessa riddare av Öster, Väster, Lejonet av Juda m. m.

Var det icke det vi sade i vår artikel i föregående nummer, att "nazistfrontens" i Sverige doktrin i frimurarfrågan lydde: "Vi sakna anledning föra någon speciell kamp mot frimureriet. När vi komma till makten, komma vi att förbjuda frimureriet"! En nyhet i framställningen är dock hr Höglunds humanitära erinran om att "frimurarna äro också människor". Naturligtvis! Eftersom judarna äro människor, måste självfallet också "konstgjorda judar" vara människor. Åtminstone till det yttre. Att samtidigt tillhöra den svenska folkgemenskapen och det internationella salomoniska brödraskapet finner överste Ekströms organ ej blott görligt utan fullt naturligt!

Nazistblocket erkänner väl, att mycket ont förr i tiden begåtts under frimureriets täckmantel, men hävdar samtidigt, att frimureriet i dag uteslutande är en oskyldig sällskapsform. Detta påstående är i strid mot Sanningen. Vi kunna icke tolka detsamma såsom annat än ett avsiktligt försök att föra den svenska allmänheten bakom ljuset i en fråga av fundamental betydelse. Under en följd av år har ett omfångsrikt material framlagts i denna tidning, vilket bevisar frimureriets karaktär av en politisk inrättning, ja den dominerande politiska institutionen i Sverige i närvarande tid — en upplysande gärning som slutligen föranledde Frimurarordens ledning att framtvinga ett olagligt försäljningsförbud mot Nationen. Överste Ekströms organ har ej gjort det minsta försök att i sak tillbakavisa våra "amsagor".

Vi ha svårt att tro, att vederbörande äro fullt så okunniga i hithörande ting som deras yttranden i skrift synas ge vid handen. Skulle så mot all förmodan vara fallet, måste vi beteckna det såsom en oerhörd ansvarslöshet av personer i avsaknad av de mest elementära insikter i politikens realiteter att i denna allvarstid vilja offentligt framträda med anspråk såsom ledare av en svensk folkrörelse.

Sanningen om Nationen-bojkotten

I de av det tyska vetenskapliga Institutet för studium av judefrågan utgivna "Mitteilungen über die Judenfrage" (n:r 23/24, årg. 1., jan. 1938) omnämnes i en artikel, rubricerad "Niederlage des jüdischen Hauses Bonnier", i anledning av Pressbyråns misslyckade försök att stänga N. S. A. P:s tidnigar i försäljningen även försäljningsbojkotten mot Nationen. Man möter här åter den vilseledande versionen, att bojkotten mot vår tidning skulle vara ett verk av huset Bonnier, vilket så mycket mera förvånar, eftersom vi på förekommen anledning för tidskriftens ansvariga ledning särskilt understrukit, att bojkotten mot Nationen helt är att betrakta som *frimureriets* verk.

Enligt fullt tillförlitliga uppgifter, som lämnats oss av en person, vilken ständigt deltagit i förhandlingarna inom Stockholms Dagliga Tidningars Distributionsnämnd under det gångna årtiondet, förekommo alltifrån 1925 från Bonniers radikala talesmän inom nämnden ständiga framställningar med krav på försäljningsförbud för Nationen, vilka dock genomgående tillbakavisades såsom omotiverade. *Först* när Frimurarordens högsta ledning hösten 1935 genom amiral Arvid Lindman inkom till nämnden med en liknande begäran, lystrade man — och skred till handling. I det officiella meddelande i saken, som av distributionsnämnden genom T. T. utsändes och den 10 oktober 1935 lästes i de flesta svenska tidningar, hette det bl. a.:

"Med anledning av en mot tidningen Nationen riktad *hemställan av amiral Lindman såsom tillhörande det svenska frimureriets högsta ledning* har denna nämnd (distributionsnämnden med stöd av sin "rådgivande nämnd") förklarat tidningen Nationen sårande för allmän anständighet, i följd varav den icke vidare försäljes av tidningskolportörer, vilka saluföra huvudstadens dagliga tidningar".

Det är alltså till fullo *bevisat,* att icke Bonniers utan en vida större politisk myndighet i Sverige, *Frimurarorden* — med landets konung såsom Styrande Mästare! — i strid mot grundlagen genomdrev den laglösa terrorakten mot Nationen. Att våra "heroiska" "hemmanazister" här i regel ej våga låta detta vara detta, förvånar mindre med kännedom om vederbörandes mentalitet. Vad som mera överraskar är, att en tysk vetenskaplig institution såsom "Institut zum Studium der Judenfrage" icke heller vågar låta Sanningen i saken komma i dagen.

Finansen och folkrörelserna

Med vems guld köpte dr Brilioth svensk "nazism"?

Såsom en naturlig reaktion mot Storfinansens i "demokratiens" namn utövade hemliga diktatur ses folkrörelse efter folkrörelse växa fram. Men alla tendenser till ett nationellt uppvaknande antingen förkvävas i sin linda eller infångas och avledas av det storfinansiella systemets påpassliga väktare. Vapnet, med vilket detta företrädesvis sker, är — guldet.

Folkrörelsernas ledare, vilka ofta behärskas av starka personliga ambitioner och sakna djupare insikter i samhällets mysterier, framträda gärna med anspråksfullhet, hängivande sig åt tron, att idealsamhället skall vara en verklighet samma dag de nå maktens tinnar. De bli i regel också ett lättfånget byte för Systemets väktare, som locka dem i sina garn och placera dem å "lämpliga" domäner.

*

En mäktig tendens till folkuppvaknande förnams i landet kring 1910 i den startade bonderörelsen. Det dröjde dock ej länge förrän Finansen lyckats snärja rörelsen. Utvalda skickliga "ledare" insändes för dess omhändertagande och ledande å "rätt" stråt. Främst bland dessa märktes förutvarande medlemmen av Wallenberg-Hammarskjöldska regeringen 1914, högermannen professor K. G. Westman och professor Nils Wohlin. Samtidigt man sörjde för rörelsens ideologiska och programmatiska anpassning till "demokratien" ställdes erforderliga ekonomiska medel till förfogande för dess politiska maktkamp: penningelån till partiets tidningar, "gåvor" till valfonderna etc. Bonderörelsen bragtes med andra ord i beroende av den regerande Finansen. — Judas beprövade "hjälp"-taktik!

Såsom förmedlare av Finansens "stöd" åt Bondeförbundet fungerade framför andra professor Westman, vilken försåg partiets valfonder med "gåvor" från "okänd givare". Dessa "gåvor" uppgingo vid valen kring 1932 till 4,000 kronor per riksdagsvalkrets och 1,000 kronor per landstingsvalkrets. En valkretsordförande i Bondeförbundet, som ansåg sig ha skäl antaga, att den okände givaren var Wallenbergs Enskilda Bank, begärde upplysning om denne, men förvägrades dylik. Enligt ifrågavarande valkretsordförande härrörde Bondeförbundets ovillighet att medverka till revision av statens sprit- och tobaksmonopol från den anonyme givarens intresse av att förhindra en sådan. Man erinre sig, att Ekmansregeringens slutligen igångsatta monopolutredning gav vid handen, att förskingringar å c:a 300 miljoner statsmedel förekommit i statsmonopolen — belopp som statsmakterna dock underläto att fordra återburna! Mannen, som räddade Finansen från påföljder av sina operationer å sprit- och tobaksdomänerna, var bondeförbundsprofessorn Wohlin, som efter Ekmansregeringens störtande förunnades en gästvisit som finansminister i Lindmans regering. Med en diktatorisk gest slängde hr Wohlin det digra monopolutredningsbetänkandet i finansministeriets papperskorg i stället för att förelägga riksdagen detsamma. — Kort därpå befordrades han till generaldirektör.

Bonderörelsens inringning försiggick utan större friktioner; rörelsens medlemmar i landet förstodo ej innebörden av vad som skedde. — Folkuppvaknandet var tillsvidare kuvat, det regerande Juda kunde åter andas lugnt. I egenskap av den, vilken en gång startade och till huvudsaklig del ledde organiserandet av rörelsens ena hälft, Jordbrukarnas Riksförbund, fordrade undertecknad inför offentligheten besked i olika stycken. Jag krävde bl. a. att få veta: för *vems* räkning fyllde professor Westman Bondeförbundets valkassor? Men icke heller på denna fråga kom något svar.

*

Ett årtionde efter bonderörelsens start förnummos ånyo tecken till folkuppvaknande i landet. En spirande folkrörelse i Frihetstecknet hotade på nytt Judas herravälde i Sverige. Åter gick Finansen till aktion för hävdande av sin position. Krafter av olika rang och värdighet detacherades för den nya rörelsens infångande och oskadliggörande.

En viktig roll har här spelats av den i vårt förra nummer omnämnde doktorn Börje Brilioth, som under en följd av år varit verksam såsom Finansens speciellle ombud för "samlande" av "hemlösa" "nazistiska" och liknande politiska element och grupper, vilka i rådande missnöje sluppit ut ur Systemets ordinarie partier. Det gällde att åter omhändertaga de "vilsekomna fåren", åter göra dem nyttiga i Systemets tjänst, och samtidigt bryta udden av ett hotande nytt folkuppvaknande. Dr Brilioths arbete för "samling" kröntes synligt med framgång i och med hans inträde såsom chefredaktör i Stockholms-Tidningen i samband med Torsten Kreugers återtagande av sina båda dagliga tidningar Stockholms-Tidningen och Aftonbladet.

Under arbetet för "samlande" av "nazistpartier" uppgav dr Brilioth, att han från "svensk-amerikanskt" håll garanterats rörelsens finansiering; 100,000 kronor skulle i det ögonblick "enigheten" uppnåddes kontant utbetalas. Utanordnaren av de hundra tusenlapparna skulle vara direktör Axel Wenner-Gren, som för närvarande rör sig med obegränsade kapitalresurser och politiskt och finansiellt är intimt lierad med de Rooseveltska finanskretsarna i U. S. A. — Untermeyer et Konsortes — samt vissa Rothschilds i London närstående engelska finanskretsar. Dessa dr Brilioths "svensk-amerikanska" relationer härrörde tydligen från hans tidigare verksamhet i Ivar Kreugers tjänst och hans — efter I. K:s "självmord" — idkade samarbete med Untermeyers nevö och minister i Stockholm, juden Lawrence Steinhardt.

Mot bakgrunden av dr Brilioths spelade roll som inköpare av "nazistpartier" för "svensk-amerikanska" finanskretsars räkning, frapperades man av att våren 1937 bevittna hans inträde som chefredaktör i Torsten Kreugers återbekomna Stockholms-Tidningen — en akt som väl skulle besegla "enighetsverket". Det sades, att dr Brilioth genom engagemanget hos T. K. skilt sig från sina föregående i det politiska arbetet brukade "svensk-amerikanska" förbindelser. Dock ingalunda! Efter Kreugers återtagande av tidningarna anordnade dr Brilioth i Stockholms-Tidningens namn en galafest å Hasselbacken, nominellt ägnad filmparet Pickford, varvid hedersgästen var: juden Lawrence Steinhardt, Samuel Untermeyers nevö, vilken hitrest från U. S. A. för att återuppliva de hjärtliga relationerna med sina svenska vänner. — Dr Brilioth

N A T I O N E N

Redaktör och ansvarig utgivare:
ELOF ERIKSSON.

Utkommer den 1 i varje månad.

Abonnemangspris:
Helår .... kr. 4:—
Halvår .... „ 2:—

Lösnummerpris: 30 öre
„ i Finland: 4 mark

Annonspris: 30 öre pr mm.
Rabatt vid större annonsering.

Adress: Box 1145, Stockholm 16.
Postgiro: 3643.

Lindbergs Tryckeriaktiebolag, Stockholm 1938.

Den Heliga Elden skall vaktas!

En återblick i Tiden klarlägger vanskligheten i strävandet för en högre mänsklig tillvaro i frihet och frid. Att en dylik strävan kunnat resultera i det tillstånd av Kaos, vi i XX århundradet bevittna, framstår såsom tragiskt. Det måste ha varit något fundamentalt som fattats i utvecklingen.

Idealismen fick vika för materialismen, Gudstron för ateismen. Många trodde sig kallade till stora insatser i framåtskridandets tjänst, ehuru fruktlöst. De utvalda, som åstadkommo resultat av bestående värde, voro räknade, men deras verk spolierades ofta snart av ovisa efterföljare. Så gick utvecklingen i en enda vågföljd, för att slutligen råka i den djupa dal, där händelseföljden just utmynnar i en kris av mondial natur, som gäller alla folks vara eller icke vara.

Denna mondiala kris undgår ingen. Alla ställas här inför valet: för eller mot. Somliga folk befinna sig redan mitt uppe i avgörandet. För andra, vilka hittills i likhet med svenskarna hållits relativt utanför de svåraste hemsökelserna, såsom världskriget och de förödande ekonomiska och sociala kriserna, har avgörandet tillsvidare kunnat uppskjutas med konstlade medel, och kraftmätningen mellan uppbyggandets och nedrivandets krafter fortsätter under ytan. Där bevaras folken alltjämt i illusoriska föreställningar om ett rådande "välstånd" och en "rättsordning", som i själva verket blott äro skenet av dylika.

Häri ligger för Sveriges vidkommande lägets största allvar. Ett skenbart materiellt välstånd i en andlig misär, upprätthållet genom bortpantning av nationens ärvda rikedom till det internationella judiska ockrarkapitalet, invaggar oss i en farlig illusion om det nuvarande i lögn och korruption grundade systemets soliditet. Men den dag, då den internationella storfinansen, som med sina miljardlån allt hårdare binder oss vid sitt ok, finner lämpligt sätta åt skruven och kasta oss in i förödande kriser, sådana som skakat och fört andra folk till våldsamma inre konvulsioner, är situationen en annan. Då är tiden inne för Juda att bärga den stora skörden, att slutligt förverkliga vad dess klasskampsförkunnare sedan länge predikat. Den dagen kan ligga närmare än vi ana.

De flesta utan djupare insikter se i en omedelbar politisk regimförändring under "nationell" beteckning lösningen å problemet. En dylik erbjöde dock i och för sig icke garanti för ett bättre tillstånd. En nationell maktkamp skulle i nuet äga föga utsikter att leda till bestående resultat; därtill är fiendens position alltför solitt murad. Riskerna för nya illusioner och bakslag vore också betydande. Uppgiftens svåra natur manar oss att gå varsamt fram i stället för i stormtecknet, att icke gå den naturliga utvecklingen i förväg. Nu, då det gäller Det Stora Avgörandet, få inga ytterligare misslyckanden riskeras.

Det gäller i dag framför allt att hålla *Den Heliga Elden* vid liv. *Idealismens* låga brinnande! Sanningsljuset skall lysa, på det svenskarna må vakna ur Judas lögnpsykos och åter bli sig själva. Ingen vet vad vi gå till mötes. Kanske skola vi nödgas genomleva en liknande prövotid som nu går över Spaniens och Kinas folk. Allt beror av oss själva.

Stor är ej den skara svenskar, som i dag helt kunna fatta lägets allvar. Må därför den lilla skaran av seende bilda en fast gemenskap — en trogen vakt kring *Den Heliga Elden* tills befrielsens timme slår!

Frihetsrörelsens ändamål

Frihetsrörelsens uppgift är — enligt organisationens antagna program — att genom Sanningens utbredande upplysa svenska folket om de verkliga förhållandena i det nutida Sverige. Ändamålet med denna upplysningsverksamhet är: att bereda väg för en nationell pånyttfödelse och frigörelse ur iråkat andligt och materiellt beroende under främmande, internationella intressegrupper, vilka i lögnens och korruptionens tecken upphöjt sig till hemliga härskare, till "en stat i staten", i ofärdens tecken regerande land och folk.

Det av internationella organisationer och krafter förövade våldförandet å svensk frihet, svensk ande och svenskt liv skall bringas att upphöra; svensk frihet, svensk ande och svensk ordning skola återupprättas inom samhällsliv, statsstyrelse och -förvaltning, folkrepresentation och kultur! Ingen tankekollektivism, intet andligt slaveri! I stället svenskarnas återupprättande såsom fria, självständigt tänkande och handlande nordiska människor!

»Demokratisk suveränitet»

I anknytning till ett av amerikanske kongressledamoten L u d l o w framlagt förslag, att kongressen skulle fråntagas rätten att förklara krig, vilken åtgärd i stället skulle underkastas folkomröstning, ironiserar en ledare i "Popolo d'Italia", härrörande från Mussolinis hand, över "suveräniteten" hos folken i de s. k. demokratiska staterna.

"Ludlow har — heter det i artikeln — begått ett nästan oförlåtligt fel, nämligen att taga demokratin på allvar. Antingen är ett folk suveränt eller också icke, och i sistnämnda fall utgör det blott en lekboll i händerna på kapitalistiska plutokrater, hemliga samfund och politiska ligor, vilka utnyttja och bedraga det under förevändning att leda det".

En otvivelaktigt träffande karaktäristik av Judas "demokrati"!

*

Samarbetet frimureriet—bolsjevismen

Frimureriets ställning till kommunismen i dess inom staterna bedrivna undermineringsarbete behandlas av den tjeckiska tidningen "Lidove Listy", som konstaterar, att frimurarlogerna i senaste tid i alla länder, där de hemliga förbunden ej förbjudits, utveckla en synnerligen livaktig verksamhet. Efter upplösandet av de italienska logerna koncentrerar sig frimurarnas huvudverksamhet i logen Grand Orient i Paris, där trådarna från hela världen löpa samman.

"När kommunismen grep omkring sig — skriver den citerade tidningen —, sökte frimurarna upptaga förbindelsen med densamma. Till en början tvekade man att slå in på denna väg, men senare ingick man djärvt förbundet, emedan man eljest skulle förlorat ledningen i kampen mot religionen. Den gemensamma världsåskådliga grundvalen var här starkare än den borgerliga och sociala traditionen ... Ryssland har endast slutfört vad frimurarna redan för länge sedan åstundade, d. v. s. bolsjevikerna ha blott fullbordat vad frimurarna eftersträvade. Svängningen kunde redan iakttagas å Prag-kongressen förlidet år. Frukterna av Prags arbete se vi också i dag i Paris. Experimentet med folkfronten är till sitt innersta väsen icke något politiskt experiment, bolsjevikernas och borgardömets förenande i *en* front — detta låter sig blott förklaras av parlamentets förbindelser med frimurarlogerna".

Det religiösa världsläget

(Forts. fr. sid. 1.)

religion och moral och därför uppfyllda av ett glödande hat till bådadera har den s. k. allmänna opinionen, som egentligen icke alls har med allmänheten att skaffa, då den är en storfinansiell konstprodukt, blivit ett språkrör för en lömsk och farlig verksamhet, som gått ut på att förvandla hela världen till ett aktiebolag med hundratusen aktieägare och hundratals millioner arbetslösa eller sådana, som måste leva ur hand i mun, enligt en ryktbar fransk statsmans uttalande för några år sedan. Och självfallet skulle inom detta bolag ingen plats finnas för religion och moral, lika litet som för fria, självständiga personligheter.

Det är alltså bara ytligt sett som man kunnat beteckna perioden före världskriget som en det mänskliga framåtskridandets tid. För den, som sökt sätta sig in i den *verkliga* historien eller, med andra ord, studerat de krafter, som legat bakom det hela, har denna tid närmast tett sig som en upplösningstid, under vilken livsfientliga makter allt hänsynslösare drivit sitt spel med de enskilda och folken. Det ligger en djup sanning i Jesu ord om den trånga porten och den smala vägen, som föra till livet, och den vida porten och den breda vägen, som leda till fördärvet. Dogmatiskt tänkande och skumögd fanatism, vilka kunna trivas inom de mest motsatta världsåskådningar, ha gjort sitt bästa för att förvanska den enkla klarheten och naturliga följdriktigheten i denna allvarliga liknelse, men den har det oaktat blivit sannad genom händelseförloppets egen stränga och obevekliga logik. Det är nu en gång så med människan, att hon tarvar en *livsform*, som kan hålla de förstörande krafterna i tygeln, ty endast på det sättet kunna de goda anlagen få överhand. Denna livsform kan understundom framträda som stramhet, ja, hårdhet, men den har intet med ofrihet och träldom att göra utan motsvarar det innersta behovet. Därför står den också i innerlig överensstämmelse med den mänskliga frihetens väsen och med den nationella och personliga egenart, som är en av mänsklighetens yppersta och oskattbaraste arvedelar. Men sagda livsform, vars gestaltning är beroende av de olika rasernas, folkens och individernas grundelement liksom av de skilda miljöernas påverkan, kan inte ens tänkas i sin gradvisa utveckling mot harmonisk fulländning utan förbindelse med den osynliga, hemlighetsfulla makt i tillvaron, som *religionen* är. När Jesus i en av sina liknelser om himmelriket beskriver denna makt som surdegen, vilken har till uppgift att genomtränga den stora mjölmassan, till dess alltsammans blir syrat, då finner han den rätta bilden av den kristna religionens verksamhet i världen. Kristendomen i sitt en gång för alla grundbestämda väsen är ingen privatsak, som kan tillerkännas någon liten vrå av människans personlighet, medan det mesta är undantaget från dess strävan. Först då, när hela livet i helg och söcken står under den sanna religionens inflytande, så blir det den, som utgör den uppehållande kraften och den förnyande och livgivande anden i människans tillvaro på jorden. Men då blir den också för oss det mest naturliga, självklara och oundgängliga, som finnes. Vad har icke kristendomen betytt för de europeiska folken under sin tusenåriga gång genom tiderna! Den har fördjupat och stärkt personlighetslivet och löst de bundna krafterna i bästa och ädlaste mening. Så ha folken, tack vare den kristna religionen gång efter annan kunnat höja sig ur iråkat förfall och gå en nydaning till mötes. Och så stark har denna makt varit, att den ända till nutiden, trots alla undertryckningsförsök, vilka varit långt intensivare än de flesta kunnat ana, förmått att göra sig gällande i en förändrad och söndersliten värld, mitt i en upplösnings- och förstörelseprocess av så genomgripande art och så jättelika dimensioner, att den är utan motstycke i våra hävdeböcker. Det har funnits brytningstider och nedgångstider också förut, det har givits skeden av oerhörda omvälvningar, som skakat hela världsdelar både i yttre bemärkelse och i andligt avseende, men det har aldrig förr inträffat, att en sådan period omfattat hela människosläktet.

Men vad är denna process till sin innebörd om inte i främsta rummet en religiös kris, som är betingad av århundradens nedbrytande och samhällsundergrävande propaganda! Vi sade, att varje enskild individ liksom varje folk tarvar en livsform, ett uttryck för den särskilda begåvningen, ett område, där de medfödda anlagen kunna utvecklas och bliva till gagn. Vi ha också betonat, att härmed ingalunda förstås en utveckling i tygellöst självsvåld eller ohejdad individualism utan en sådan, där de värdefulla egenskaperna komma till sin rätt, alltså en utveckling av den fria, religiöst, moraliskt och nationellt lagbundna *personligheten*. Det är endast under den förutsättningen, som en människa vinner den inre glädje och tillfredsställelse, den känsla av oberoende mitt under livets påfrestningar, den karaktärsstyrka och den sinnets jämvikt, som hon innerst önskar att äga. Och lika klart är det också, att ett folk, där en sådan anda är rådande, har en verklig uppgift att fylla i mänsklighetens stora samfund. Av det redan nämnda framgår det tydligt, att

(Forts. å sid. 4.)

Var äro ej Rothschilds med?

Skådar man något djupare i problemen, finner man litet varstans i politikens konstellationer och kombinationer — det judiska världsfinanshuset Rothschild. Det är ofta t. o. m. med där de agerande intet ana. Bakom frimureriets franska republik R. F. skymta Rothschild Frères ("R. F."), bakom Sveriges maktfullkomlige hemlige diktator Wallenberg, de politiska partiernas i gemen i detta land finansielle beskyddare, skymta samma Rothschilds. När Edward VIII och mrs Simpson efter sitt 'fascistiska" kuppförsöks misslyckande lämnade England, reste de naturligtvis per flyg direkt till — Rothschild i Österrike.

Den i mysterierna en smula insatte hade heller icke anledning förvåna sig över, att Rothschilds också hade sitt finger med i den mest engelske och tyskvänlige lorden Halifax' på sistone ådagalagda aktivitet i riktning mot ett politiskt närmande England—Tyskland. "The Fascist", London, lämnar oss den intressanta upplysningen, att lord Halifax' son är gift med — ett barnbarn av Rothschild.

Enda lösningen av judeproblemet!

Rumäniens förre ministerpresident Octavian G o g a gjorde inför Deutsche Nachrichtenbüro innan han ännu fått respass av konung Carol ett uttalande om sin planerade allmänna politik, varvid han även berörde judefrågan. Beträffande bolsjevismen konstaterade ministerpresidenten, att "i Rumänien nästan alla agenter, som predika kommunismen, äro judar, något som säger mera än hela band".

"För oss finnes det — yttrade han — endast en slutgiltig lösning av det judiska problemet: Alla judars församlande på ett ännu fritt område samt grundande av en judisk nationalstat, ju längre bort belägen från oss, desto bättre. Judarna skola ha tillfälle visa, att de kunna leva av sitt arbete, utan att utnyttja andras. Om detta ej lyckas dem, betyder det varken mer eller mindre än att de icke äro värda att leva."

*

England — Judas främlingslegionär

Enligt meddelanden från Palestina råder i engelska kretsar ett starkt missnöje över den roll Juda tilldelat engelsmännen i detta arabiska land. En engelsman skriver härom i ett brev till "Welt-Dienst" i Erfurt:

Våra präktiga officerare äro för goda för att krätsa kastanjerna ur elden åt Juda. Vid samtal med dem får man alltid höra samma yttranden: "Vi kämpa här icke för England, vi kämpa för Juda ... Vi ha ingen lust att dö hjältedöden för Juda ... Märker då ej regeringen, att jämsides med Spanien och Kina en tredje krigsskådeplats uppstått? ... Varför skola vi judarna till behag driva sakerna till sin spets där dock araberna äro i sin rätt? ... Om vår regering vill ge judarna en hemort, varför skall det vara det alltigenom otillräckliga och olämpliga Palestina? Varför överflyttar man ej judarna till ett territorium, som kan mottaga hela judenheten? Hur skulle det t. ex. vara med Uganda eller Madagaskar?"

Någon överflyttning av hela judenheten till ett "nationalhem" ingår visserligen ej i den uppgjorda planen. Syftet med sionistaktionen i Palestina var uteslutande att i den historiskt betydelsefulla förbindelseleden mellan de tre värlsdelarna Europa, Afrika och Asien förskaffa det efter världsherravälde strävande Juda en suverän statsplattform, från vilken världen i sin helhet, alla folk och stater, diktatoriskt skulle styras av de "utvalda".

besitter otvivelaktigt hög virtuositet som politisk konstnär: samtidigt spel för mr Steinhardt (Untermeyer) herrar Wenner-Gren och Kreugers plus — Svensk "nazism". Beträffande Untermeyer, ledaren av världsjudendomens bojkott mot Hitler-Tyskland, är ett visst: han tvekar ej, om så skulle gälla, att göra affärer både i "nazism" och "antisemitism", blott något därpå kan vara att vinna.

Finansen tyckes anse spelet med det nya folkuppvaknandet vunnet. Men här finnes en part, som även önskar ha ett ord med i laget: Svenska Folket. Det fordrar klarhet: med *vems* guld, för *vems* räkning inköpte dr Brilioth svensk "nazism"?

Slut på Finansens spel med Sveriges folk!

Elof Eriksson.

Kampfonden

Under februari inflöto följande bidrag till Nationens kampfond:

Sverige åt svenskarna!	Kr.	30:—
En av de små i landet	„	1:—
P—e	„	5:—
Cepete	„	5:10
L. M—n	„	1:—
Ego	„	10:—
Idealist	„	3:—
Lantbrukare	„	2:—
Död åt frimureriet!	„	5:—
S:ma	Kr.	62:10

Vårt tack till samtliga givare!

Bidrag kunna sändas till *Nationens kampfond*, postgiro 3643, box 1145, Stockholm 16.

Massdop av rumänska judar

Den i Rumänien inledda antijudiska aktionen har — meddelar "Czernowitzer Deutsche Tagespost" — föranlett judar att massvis låta döpa sig till katoliker. Bland judar, som söka skydd i den kristna kyrkans "famn", märkas många kända sådana, framstående bankdirektörer och andra, som plötsligt blivit "kristligt" sinnade.

Aktuell Litteratur

Jag anklagar! Av Elof Eriksson	1:—
Judarna i Sverige	0:50
Kristendomen — den urariska religionen	0:50
Sionsprotokollen	1:—
Nya Upptäckter om Sionsprotokollen	0:50
Kristus var ej jude	0:25
Moses Smith. Av Martin Brandt	4:50
Vakna Europa! Av Adolf Hitler	0:75
Frimureriets avslöjande. Av General E. Ludendorff. 2 del., vard. à	2:—
Den högre rasens rätt. Av Isaac Blümchen	1:—
Bolsjevism och judendom. Av Herman Fehst	2:50
Nationen — årgångar 1932—1937, per årg.	4:—
Nationens frimurarserie (12 nummer)	3:—

Ovanstående litteratur erhålles på beställning direkt från tidningen mot insändande av beloppet ant. i brev (frim.) eller per postgiro 3643 under adress: NATIONEN, Box 1145, Stockholm 16.

[19380301]

Det religiösa världsläget

(Forts. fr. sid. 3.)

ingen livsform, som har möjlighet att bestå, kan skapas utanför religionens inflytande, utan samband med henne. De makter i världen, som finna det förenligt med sina intressen att upplösa mänsklighetens livsformer, måste alltså börja med att angripa religionen, i detta fall kristendomen, i dess hjärterötter hos individerna och folken. Men för att vinna detta mål är det nödvändigt att med alla till buds stående medel väcka människans alla själviska krafter till full aktivitet, att ständigt framhålla de lägre instinkterna såsom dem, vilka före allt annat måste bli tillgodosedda, och upphöja egennyttan till ledande princip. Och det värvet har övertagits av den allting ödeläggande och förstörande världs- och livsåskådning, som går under namnet *materialismen.*

Det hände sig under världskriget, att en för den stora allmänheten okänd författare gav ut ett skådespel, som i allting var helt annorlunda än dem som vanligen bruka uppföras å scenen. Stycket hette "Det gamla spelet om Envar" och väckte överallt ett stort uppseende. Det gick för fulltalig publik, åtminstone på de flesta ställen, och gjorde helt visst ett djupt och varaktigt intryck på många. En ansedd skolman berättade vid ett tillfälle vad han själv erfarit under en föreställning. Åhörarna sutto mäktigt gripna av det drama, som de bevittnade, och avlägsnade sig sedan, tysta och allvarliga, utan att ha avgivit de sedvanliga bifallsyttringarna. De kände den skarpa udden i de scener, som dragit förbi dem. "Envar" är människan i allmänhet och framför allt nutidsmänniskan, den välbekanta typ, som i sina huvuddrag kan återfinnas i tusen inom vissa gränslinjer skiftande gestalter. Han strävar efter livets högsta lycka, såsom *han* uppfattar den, och han vinner den också. Allt vad han åtrår är jordbundet och materiellt. Något annat existerar icke för honom. Men en dag nås han av den hårda och obönhörliga verklighet, som han dittills ej velat tro på. Nu går det icke längre. Han har råkat i nöd, bitter nöd. Vem skulle kunna hjälpa honom? Han har ingen. Han är övergiven av allt och alla. Men så kommer han att tänka på Mammon, hans tjänstvillige, alltid så lydige dräng, som städse hållit sig beredd att efterkomma varje önskan, varje den minsta nyck. Mammon finns i hans kassavalv, och dit går nu Envar. När han träder in, reser sig Mammon från sin penningkista som en hemsk och skräckinjagande jätte. Envar uppfylles av fasa, när han ser honom men lyckas i sin nöd tvinga fram en befallning till sin fruktansvärde forne hjälpare att stå honom bi. Men Mammon upphäver ett vilt hånskratt och upplyser Envar om vem som är herre och husbonde. Envar har aldrig haft någon annan ställning än som Mammons fjättrade och lydaktige tjänare och träl.

"Det gamla spelet om Envar" träffar prick. Det har vuxit fram under troget studium av levande modell. "Envar" är ingen fantasigestalt. Hans öde är mänsklighetens öde i denna tid. Vill man få en bild av det nuvarande världsläget, då skall man uppmärksamt betrakta *Envar,* sådan han framträder i det stora och gripande dramat i verklighetens värld. Han representerar det lidande människosläktet. Ty vad är huvudorsaken till den obeskrivliga nöd, den oro och ångest, som präglar det nuvarande tillståndet bland jordens folk och individer, om icke det hårda och tryckande mammonsväldet, den brutala orättfärdigheten och den grova och råa materialismen. Bland de odödliga orden i Nya Testamentet fattas det icke varningar för mammonsdyrkan och den krassa jordbundenhet, som kväver varje gott uppsåt och undertrycker varje känsla för och varje tanke på en högre verklighet. "I kunnen icke tjäna Gud och Mammon." — "Girighet är en rot till *allt* ont." — "Sen till och tagen eder till vara för all girighet, ty icke därav beror en människas liv, att hon har överflöd på ägodelar!"

Ernst Ålander.

(Fortsättning följer.)

Slut på judeväldet!

Genom juden Bonniers radio fick svenska folket nyligen veta, att "demokratiernas idealstat" England igångsatt en "rensningsaktion" i Hebrondistriktet i Palestina. De trupper, som deltogo i "rensningen", voro beväpnade med tanks etc. Det var icke första gången "demokratiernas idealstat", utrustad med det moderna krigets alla "mördarredskap", företog "rensningar" bland underkuvade infödda folk.

Det engelska rövartåget i Palestina motiverades endast av en önskan för England att stå väl med världsjudendomen, som med hjälp av Englands vita soldater önskade säkra den judiska utplundringen av de arma araberna, vilka intet annat fordra än att få hava sitt från fädren ärvda land i fred. Men inför alla de rövartåg England och Juda i skön förening dessa senaste år utfört i Palestina förhöllo sig de "demokratiska fredsvännerna" tysta!

Kanske ligger förklaringen härtill i de ord, som en gång växlades mellan tvenne judar, av vilka den ene sade: "England behärskar haven", vartill den andre genmälte: "Javäl, men *Vi* behärska England". Detta kan utsträckas till att judendomen behärskar alla partier, vilka ej kompromisslöst bekämpar densamma. Den framstående rumänsk-amerikanske juden Rawages erkände 1928 i "New Times" sanningen rörande det moderna parlamentariskt-demokratiska systemet, då han yttrade: "Partisystemet är kämpande judendom".

Vad säger oss nu detta? Jo, det säger oss: *Gör slut på judeväldet och bliv svenskar! Svenskar, samlens i Frihetsrörelsen!*

Bertil Lantz.

Judarna saknade Schacht

I ett under januari i "Jüdische Rundschau" publicerat upprop uppmanade Tysklands judar riksregeringen att upphöra med sina "repressalieåtgärder". Enligt uppropet började kraftigare medel 'illgripas mot judarna efter Schachts tillbakaträdande såsom riksekonomiminister. Judar tvingas att sälja sina affärer — heter det — och judiska medlemmar i aktiebolagsstyrelser, vilka under Schachts regim hade samma rättigheter som arierna, få ej längre tillhöra dessa företag. Även bestämmelserna om vilka firmor som få kallas "ariska" tillämpas nu strängare än förut. (!)

Hitler konsoliderar

(Forts. fr. sid. 1.)

grammet, som man enades om, gick också ut på ingenting mindre än: en samling i den "kollektiva säkerhetens" namn och inom N. F:s ram för nedslående av "fascismen", varmed främst förstods Mussolinis och Hitlers regimer. Först skulle Mussolini knäckas, därpå Hitler, samt slutligen Japan tuktas. Men planen slog slint redan i första etappen, varför den efterhand måste revideras till bättre överensstämmelse med verkligheten.

•

Den på basis av det slutna förbundet Frimureriet-Komintern etablerade samverkan Paris—London—Moskva lyckades dock ej bevara sin hållfasthet. Snart förspordes om slitningar, vilka slutligen togo en mycket allvarlig karaktär, om ock skenet till viss grad upprätthölls. Det i "demokratisering" stadda Moskva började åter bli okultiverat. Stalin öppnade rättegång på rättegång mot höga sovjetämbetsmän, som voro särskilt väl sedda i salongerna i Paris och London och vilka inför domaren i Moskva fingo lyda titlar sådana som "landsförrädare", "trotskistiska hundar" etc. Slutligen kom vintern 1937 sensationsrättegången mot själve Stormästaren för sovjetryska frimureriet Radek-Sobelsohn jämte förutvarande sovjetryska ambassadörerna i London och Paris m. fl. höga sovjetämbetsmän, vilka alla anklagades för "landsförrädiska stämplingar" och "trotskism". Världen överraskades emellertid av att icke finna huvudmannen för "bandet" Radek bland de dödsdömda; hans dom löd endast på flerårigt frihetsstraff.

Vad var då anledningen till att den sovjetryska domstolen visade en sådan mildhet mot Radek-Sobelsohn? Härom lämnade "Völkischer Beobachter" (2.2. 37) besked: Världsfrimureriets högsta ledning hade riktat upprepade framställningar till Stalin om skonande av Radeks liv, krav som Stalin ej vågade negligera. "Deutsche Rundschaus" i Polen Moskvakorrespondent lämnade ytterligare upplysningar från förhandlingarna i rätten: Radek-Sobelsohn hade i sin egenskap av sovjetryska frimureriets Stormästare knutit de förbindelser med utländska frimurarkretsar, särskilt franska, vilka banat vägen för alliansen Ryssland—Frankrike och samarbetet mellan Sovjet och "demokratierna". Rättsförhandlingarna hade nu emellertid blottat, att den av Radek ledda sovjetryska frimurarlogen "Nordens Stjärna" via frimurarloger i utlandet upprätthållit ständiga förbindelser med Trotski, vilken arbetade på Stalins störtande och upprättande av en ny regim i Ryssland.

Rättegången mot Radek m. fl. ledde myndigheterna vidare på spåren och blottade de större linjerna till en frimurerisk jättekonspiration. Av allt vad numera framkommit kan anses visst, att denna konspiration syftat vida längre än till en personlig regimförändring i Ryssland. Det har rört sig om en plan på allmän rekonstruktion å frimureriets "demokratiska" grund av det nationellt tenderande Europa, närmast regimerna i Ryssland och Tyskland. Med hjälp av den sovjetryska militären under marskalk Tuhatschevski samt alla missnöjda "rättrogna" kommunister under Trotski skulle Stalin störtas och ett "demokratiskt" Ryssland upprättas. Samtidigt skulle det monarkistiskt sinnade tyska militärbefälet skaffa sig makten i Tyskland, rycka in till Tuhatschevskis stöd, härför även för Tysklands vidkommande belönas — och ett nytt kejserligt Tyskland å frimureriskt "demokratisk" grund skapas. Nationalsocialismen och antisemitismen skulle tillhöra det förflutna, Hohenzollern skulle åter taga "sitt" land i besittning — frimureriets ljus, för att tala med lord Ampthill, åter tändas. Och Österrike skulle följa i utvecklingen, Habsburg åter inträda i "sina" "suveräna" rättigheter på grundval av redan existerande allians Frimureriet-Jesuitismen. Med Mussolini i Italien och Japan i Fjärran Östern skulle det sedan ej bli svårt att komma till tals.

*

Men utvecklingen lät sig ej bestämma av Bröderna .˙. i Londons och Paris' frimurartempel. Stalin, som fått nys om planen, gjorde våren 1937 på sitt orientaliska vis rent hus med konspiratörerna inom sovjetrysk armé och förvaltning. För Hitler kom ögonblicket i februari 1938, då han genom en human föryngring av armébefälet konsoliderade sin och det nationalsocialistiska Tysklands position. Omedelbart härpå följde hans inskridande för ett rationellt ordnande av samlevnaden mellan Tyskland och Österrike. Med all sannolikhet saknades det ej grund för uppgiften i pressen, att intima förbindelser upprätthållits mellan monarkistiskt sinnade tyska officerskretsar och österrikiske generalstabschefen. I varje fall synes Hitler vid förhandlingarna med förbundskansler Schuschnigg i Berchtesgaden ha varit ganska bestämd och i väsentliga stycken genomdrivit sin vilja: nationalsocialister ha beretts tillträde till österrikiska regeringen, nationalsocialismen har erkänts såsom en legal rörelse i Österrike och ett långt gående samarbete på skillda områden har avtalats de båda tyska staterna emellan.

Adolf Hitler har slutfört sin konsolidering av det nationalsocialistiska Tyskland. Reaktionen, världsfrimureriet och judendomen ha av allt att döma där intet mera att hoppas på.

Staten i staten

Snart sagt vart man vänder blicken i världen möter samma anblick av en härskande judisk stat i staten, som utarmar och terroriserar de folk, som i "humanitär" medkänsla berett vandrarna gästfrihet och låtit dem åtnjuta medborgerliga rättigheter. I Sydafrikanska unionen råder sålunda en situation, jämförlig med den i nordiska Sverige förevarande. Tidningen "The Truth", Kapstaden, manar Sydafrikas befolkning att se verkligheten i ögat och därefter inrätta sig.

"En främmande ras, som slagit sig ned i vår mitt och representerar högst 8 1/2 procent av den vita befolkningen, besitter till allra största delen vårt lands rikedomar — skriver tidningen. — Hur är detta möjligt och vilket skall slutet här bli? Juden tillhör icke oss och betraktar sig icke heller såsom en av de våra. Han bildar en från nationen avskild beståndsdel, har sin egen religion, sina egna lagar, sitt eget språk, sina egna seder och vanor, sin egen moral (omoral?). Dessa judar betrakta oss och alla våra ägodelar såsom dem lagligen tillhörande byte. Icke en enda av våra kvinnor och flickor äro säkra för dem.

I alla länder bilda judarna en stat i staten. Centralledningen för judestaten i Sydafrikanska staten bär beteckningen 'Jewish Board of Deputies', vars grenar sträcka sig över hela landet. Med hjälp av sina korrespondenter och aktionskommittéer håller den sin hand på pulsen till varje område av vårt nationella liv, där man kan spåra dess makt. Denna judiska organisation utgör den allvarligaste fara. Den är politisk och arbetar överlagt på att förlama sydafrikanska regeringens auktoritet i alla angelägenheter, som eminent inverka på den sydafrikanska befolkningens intressen.

Vem kan då vara dåraktig nog att påstå, att judarna i Sydafrika behöva ett särskilt slag av skydd eller att de skulle vara offer för ett förtryck; tvärtom hela deras plan är en anfallsplan. Man söker gynna de judiska intressena med varje upptänkligt medel, på anständiga och icke anständiga sätt. Den nämnda organisationen utövar påtryckning på de offentliga ämbetsmännen, korporationerna i städerna etc. för uppnående, att Judas välgång ställas över Sydafrikas. Sydafrikanska regeringen uppfordras att inskrida till förmån för judar. Slutligen fordrar detta judiska förbund även bojkott mot enskilda personer, grupper och länder, vilka vägra böja sina huvuden för Judas guldkalv. Man söker förhindra deportation av icke-önskvärda främlingar, som tillhöra den judiska rasen. Även understöder man den kommunistiska och andra antinationella sammansvärjningars organisationer".

Ja, så förhåller det sig litet varstans i de "folkstyrda" staterna! Den i hemlighet styrande judiska "staten i staten" betjänar sig i sitt värv, såsom framhålles på annat ställe i vår tidning, av ett helt system av internationella organisationer med Frimurarorden i spetsen.

Judeutvandringen ur Rumänien

Den judiska utvandringsströmmen från Rumänien tager bl. a. särskilt sikte på staten Mexiko, som räknas som en av Judas säkraste tillflyktsorter. Mexikos sändebud i Bukarest har på sistone formligen bestormats med ansökningar om utresetillstånd.

Tidningen "Capitalia" behandlar i en artikel utvandringsmöjligheterna för de rumänska judarna. De områden, som strömmen företrädesvis söker sig till, äro: de franska kolonierna Madagaskar, Syrien och Indochina, vidare de engelska kolonierna och Sydamerika.

Den Vandrande Juden känner numera förvisso även väl vägen norrut, till den europeiska Norden.

*

Rabbin — ledare av passförfalskarband

Att de judiska synagogorna och rabbinerna räcka till för mer än den egentliga "själavården", ha polackerna fått erfara. Ständigt åter läses i polska tidningar om avslöjade kommunisttryckerier och centraler för bolsjevikisk omstörtningsverksamhet, förlagda till "Guds tempel".

"Freie Presse", Lodz, berättar nu om ett upptäckt passförfalskningsband i staden Chelm, för vilket en rabbin stått i spetsen. Denne fungerade bl. a. som förrättare av skenäktenskap för judar och judinnor, som önskade utvandra till Palestina. Rabbinen jämte fyra andra inblandade judar ådömdes av domstolen straff för sina olagliga förehavanden.

MEDDELANDE
från
Frihetsrörelsens Centralstyrelse

De som önska inträda såsom medlemmar i Frihetsrörelsen uppmanas att skriftligen sätta sig i förbindelse med Centralstyrelsens expedition i Hudiksvall för erhållande av vederbörligt ansökningsmaterial. Inträde kan ske antingen genom medlemskaps erhållande i lokalavdelning, som bildas för orten, eller, där dylik lokalavdelning ännu icke låter sig organisera, genom direkt anslutning till rörelsens Centralorganisation.

Centralstyrelsens expeditions adress är: Box 73, Hudiksvall. Telefon: Hudiksvall 980. Postgiro: 137076.

Trotskij i arbete

"Deutsche Zeitung für Canada" offentliggör texten till ett bland Torontos arbetare spritt kommunistiskt flygblad, som frapperar genom sin öppenhjärtighet. Flygbladet lyder:

"Kamrater! Vi blevo saboterade. Åter och åter ha vi misslyckats, men denna gång skola vi ha framgång. Vi skola skjuta kapitalet i bakhuvudet, om det går längs korridoren till Torontos Lubianka. Degenererade prästers kyrkor skola vi nedbränna. Vi skola ansluta oss till C. J. O. och upprätta ett Sovjetunionen av Amerika, och Kanada skall bli denna Unions ärorikaste provins. Låtom oss skydda den internationella judendomens förmögenhet, ty den utgör vår ryggstyrka, den röde mannens beskyddare. Vad bekommer det oss, om det imperialistiska Britannien vill injaga ängslan genom sändande av krigsfartyg? Krigsfartygen kunna endast befara Lorenzströmmen, och kanonerna kunna icke nå oss i Ontario. Vi hava telegrafen, kabeln, telefonen och pressen, och tack vare juden Trotskijs hjälp ha vi också gevär.

Våra bröder brände luftskeppet 'Hindenburg'. Nu gäller det för oss. Vi skola förinta U. S. A:s och Canadas banditsoldater precis som det i denna tid sker i Ryssland. Vi skola lära de narraktiga canadensiska patrioterna hur man upplever dominiondagen".

Jag anklagar!
Av Elof Eriksson

Pressuttalanden:

"Förtjänar samma uppmärksamhet som 'Kreuger kommer tillbaka'"
("För Frihet och Rätt". Hälsingfors.)

"En flammende anklageskrift... I koncentrert form er det litt av et mesterverk."
(Hans S. Jacobsen i "Ragnarok". Moss.)

F. d. riksdagsman skriver:
"Med största sannolikhet är Eder uppfattning om storfinansens organisationsmetoder riktig. I varje fall överensstämmer den i stort sett med min".

Sändes mot 1 kr. å postgiro 36 43 eller brev (frim.), adr.: Nationen, box, 1145, Stockholm 16.

Hjälp till att sprida!

Lösnummerpris 30 öre

NATIONEN

ORGAN FÖR FRIHETSRÖRELSEN

N:r 4 (309) Årg. 14

Fredagen den 1 april 1938

Motto: *"Sanningen skall göra eder fria"*

För Sveriges Frihet!

Folk och individer återupprättas ur Judas kollektivism

I den strid för Sveriges frihet, som i dag står, gäller det att ha klart för sig frihetstankens innebörd. Intet ord har under tiderna så missbrukats som ordet Frihet, där fullkomlig begreppsförbistring råder. Ordet, som skulle täcka mänsklighetens högsta trängtan, blev trollformeln varmed tyranner och lyckojägare lockade de godtrogna i sitt våld för att utarma och förgöra dem. I Frihetens dräkt draperar sig alltjämt det blodiga förtrycket.

Människornas dröm om en tillvaro i Frihet och Fred gäckades ständigt åter av Materialismens krafter, som icke kände något annat mål än rikedom, ära och makt. Alltid stodo de färdiga att kasta sig över varje strävan, syftande till individernas och folkens befrielse ur förtryck. Där man icke helt nedslog lyckades man dock i regel avleda tendenser till en reaktion mot Mammons välde. Där sådan likväl kröntes med framgång, förstod man att neutralisera densamma. Ja, ofta blev "befrielsen" endast en växling från ett tyranni till ett annat.

Den Frihet vi innerst åstunda kommer ej genom en yttre förändring, en växling av styrelseformer. Friheten och Harmonien i människornas och folkens tillvaro kan blott förverkligas genom inre förvandling, ett övergivande av den gudsfientliga Materialismens falska livsfilosofi och ett anammande av den gudsbejakande Idealismen. Materien är icke det väsentliga utan anden, det levande innehållet. Vi måste gå till grunden, gripa oss an problemet i dess helhet. Vi måste äntligen förstå och i handling erkänna sanningen av Kristi ord: Frihet kan endast uppnås i Sanningens, den levande, allsmäktige Gudens atmosfär.

Kristus visade vägen. Han pekade också på det Ondas personifikation, hindret framför alla andra för uppfyllandet av människornas frihetsdröm: *Juden* — "Lögnens fader". "I (judar) haven djävulen till eder fader, och vad eder fader har begär till, det viljen I göra. Han har varit en mandråpare från begynnelsen, och i sanningen står han icke, ty sanning finnes icke i honom. När han talar lögn, då talar han av sitt eget, ty han är en lögnare, ja, lögnens fader." (Joh. ev. 8, 44.) Dessa Kristi ord gälla ännu i dag. Juda har på tvenne årtusenden icke förändrats; det fortsätter samma sataniska, gudsfientliga stråt som Kristus fördömde, med sitt guld, sin lögn och sin list våldförande sig mot mänskligheten.

Icke heller Sveriges folk undgick ödet att råka under Judas bann. Med hjälp av fala styresmän lockade det också svenskarna i sitt ok. Vi rövades å våra fäderneärvda ägodelar och suveräna rättigheter, avnationaliserades och förjudades genom påtvingande av Judas villoläror, dess falska "individualism" och kollektivism. I "Frihetens" namn våldförde det sig å svenskarna såsom individer och nation, införande nu rådande, officiellt erkända lögnsystem till folkets utplundrande och förslavande, samt inaugurerande en gudsfientlig destruktiv utveckling, syftande till allas vår kollektivisering i den judiska imperialismens tjänst, förvandling till själlösa slavar i Mammons tempel.

Denna kollektivism, som grundats i judendomens "internationalism", stödjer sig huvudsakligen å dess många underordnade hemliga och öppna internationella kamporganisationer, bland vilka vi främst märka: Mosaiska internationalen, Finansinternationalen, Frimurarorden och de parlamentariska internationalerna med deras svenska sektioner, våra s. k. politiska partier å "höger" och "vänster", svenska statsmaktens "bärande" underlag. De allra flesta svenskar äro på ena eller andra sättet knutna till denna Judas kollektivism och lyda medvetet eller omedvetet under tvånget att tänka och handla efter dess direktiv i de judeledda parti-, press-, finans-, yrkes-, kultur- och övriga förbanden: opersonligt, kollektivistiskt. Något annat tolereras ej.

Till kamp för vårt folks upplysande i Sanningens anda! För svenskarnas återupprättande såsom individer och folk ur Judas gudlösa kollektivism! För Sveriges Frihet!

Nordens roll
i »ideologiernas kamp»

Skall förräderiet mot den svenska folkstammen fullkomnas?

Nordens folk bereda sig för sitt ställningstagande till "ideologiernas kamp", slutskedet i nationernas självbevarelsestrid mot judendomens revolutionära världsimperialism. I pressen läses ofta, att världens ögon alltmera riktas mot Norden och att folken där tillämnas en betydelsefull roll i det stundande stora avgörandet.

*

För bedömande av de nordiska folkens blivande ställning i slutkampen mellan de i självbevarelse sig värjande nationerna och den världsrevolutionära judendomen är det nödvändigt att känna de realiteter, som politiskt influera. Den europeiska Nordens plats vore på grund av raskaraktär och historia självskriven på den nationella fronten men tenderar till följd av rådande maktpolitiska förhållanden åt motsatt sida. Genom judendomens maktérövring och det frimureriska "demokratiska" styrelseskickets införande i Sverige leddes vårt folk bort från sin naturliga utvecklings väg, bragtes att glömma sitt ärofulla förflutna, sin gudagivna historiska mission. Judas såväl som Romkyrkans länge farligaste fiende hade besegrats, en Engelbrekts, Gustaf Vasas och Gustaf II Adolfs folk för alltid kuvats. Trodde man.

Den makt, som i dag dikterar Sveriges inre såväl som yttre politik, är alltså icke svenska folket utan den världsimperialistiska judendomen. Det sker främst genom Frimurarorden och dennas allierade, med Komintern samarbetande dotterorganisationer, de marxistiska "arbetarinternationalerna". Efter världskriget etablerades över hela linjen en intensiv aktiv samverkan mellan väst- och östjudendomens olika intressegrupper i konstellationen Nationernas förbund—Komintern, med målet: det judiska världssjälvhärskardömets upprättande. En period av allmän nationell självuppgivelse inleddes, vilken hos oss bl. a. tog sig uttryck i 1925 års riksdagsbeslut om nedrustning av nationalförsvaret. Detta av judepropagandan framdrivna ödesdigra beslut motiverades officiellt med hänvisning till det skapade "fredsinstitutet" i Genève samt behov av sparsamhet med statens medel, men åsyftade i realiteten: att undanrödja ett eventuellt militäriskt motstånd mot Judas planerade kommunistiska revolutionering av Sverige.

Den svenska nedrustningen kom dock aldrig att fylla sitt egentliga syfte, tack vare fosterländska kretsars vaksamhet inör faran, vilket förtog Juda modet i handlingens ögonblick. Härmed skapades en för "demokratiens" herrar fatal situation. I stället för den kommunistiska judeimperialismen vann den antijudiskt präglade nationalismen terräng bland folken — och inför denna oberäknade utveckling hade "demokratiernas" försvar vårdslösats! De nödvändiga militära medlen saknades att sätta upp mot "barbariet", som i fascismens och nationalsocialismens gestalt uppenbarade sig. Under Englands frimureriska ledning igångsattes så "demokratiernas" "antifascistiska härtåg" med 52 N. F.-stater mot Mussolini. Men det fascistiska Italiens ledare hade förstått skeendets innebörd och förskaffat landet ett starkt militärförsvar, medan de "demokratiska" koryféerna fredstalat i Genève och parlamenten.

Inför den nationella statsgruppens maktutveckling är Juda nu i färd med att återupprätta och till höjden uppdriva "demokratiernas" militära försvar till skapande av en övermäktig "demokratisk världsfront", som utan förbarmande skall nedslå och förgöra de folk, som i ren självbevarelse djärvts resa sig mot judeväldet. Det väntade stora avgörandet i "ideologiernas kamp" rycker allt närmare. Även Sverige har blivit försvarsvänligt, också här etableras "nationell samling" kring nationalförsvaret, en sam-

(Forts. å sid. 3.)

Det religiösa världsläget

II. Förutsättningarna

Det torde icke vara många, som ha ett levande intresse för den svenska klassiska litteraturen — och den är *värd* att läsas med eftertanke! — vilka icke fördjupat sig i Viktor Rydbergs härliga och innehållsmättade dikt "Vårdträdet". Sagda storvulna och märgfyllda kväde borde ej minst i denna tid och framför allt av den mognare ungdomen studeras och begrundas. Den gudabenådade skalden skildrar i denna skapelse av sann och äkta inspiration, huru den ofantliga, urgamla linden på odalmannens gård drabbades av stormen, som starkare än i mannaminne gick fram över den bygd, där det väldiga trädet stod rotat sedan tidevarv tillbaka. Nittioårig farfader, som i kretsen av det sörjande husfolket tog farväl av ättens vördade träd, där det låg i stoftet med sin krona och sin stam, runristad av tjugu släktled, uttalade sin tro på att den årtyngda vännen skulle leva i en dotter, en stark och frisk telning, som i kommande skeden skulle växa upp till ättens vårdträd.

"I dig själv levde en moder,
som, när Midgard var tusen år yngre
än nu,
sköt upp ur dess mull
och skänkte svalka åt fäder,
vilkas namn förnimmas på Sagas mun,
om de ej tonat bort i tidernas fjärran."

Den silverhårige bonden ser för sin inre syn ett ännu härligare träd än den fallna linden på sin gårdstomt.

"Ask vet jag stånda,
nämnd Yggdrasil:
den är den väldiga
alltets vårdträd.
Världar på
dess grenar vila,
dess rot rann upp
ur rymdernas djup".

Det stora världsträdets krona får sitt liv och sin fägring från det ljus, som kommer från människovärlden, från de goda och ädla tankar och gärningar, som äro tidernas bästa gåva.

"Men Nidhögg gnager
i rotens nätverk,
och gift han in
i såren gjuter;
det, menar man, kommer
ur människovärlden,
ur tidernas onda
tankar och dåd.

Nornan har sagt:
det närmar sig dagar,
som ymnigt nära
Nidhöggsgiftet.
Lärkans ljuva
sång då lönas
med pilens järn
i sångarhjärtat.
— — — — — — — —
Bonden fäller,
fal för vinning,
med egen hand
sin ätts vårdträd.
Det flyktiga nu
vill njuta sitt eget
men ej kedja forntid
och framtid samman.

Så lossas hävdernas
heliga länkar.
Himmelssyner
hägra ej mera.
Rättens runor
ristas av våldet.
Som gudar dyrkas
Lusta och Guld".

Vem kan säga annat än att den frejdade svenske skalden här med siarens blick skådar in i tider, som han såg skulle inträffa i den västerländska kulturvärld, som stod under den materialistiska världsåskådningens inflytande? Med samma väldiga kraft som i sin dikt "Den nya Grottesången" höjer Viktor Rydberg i "Vårdträdet" ett mäktigt ljudande varningsrop mot den materialism och mammomsdyrkan, som mer och mer vann insteg bland de västerländska folken och icke minst bland det folk, som han älskade av hela sitt varma, rika hjärta. Den lilla dikten "Himlens blå", en av de sista, som han skrivit — den kom för resten ut först efter hans bortgång i årsskriften "Vintergatan" — är ett gripande bevis på hans kärlek till det svenska.

"Jag känner mig din frände, himlaborna!
Till ariskt blod det renaste och äldsta,
till svensk jag vigdes av en vänlig norna.

Mitt folk har till symbol för sina anor
fått himmelsblått i väna barnaögon
och himmelsblått i ärekrönta fanor."

Men fädernas arv förpliktar. Det kände Viktor Rydberg djupare än de flesta. När han i "Vårdträdet", som kom ut i tryck för jämt femtio år sedan, låter den gamle ättefadern tala i ringen av barn och barnbarn om de outsägligt stora värden, som inga penningar, inga njutningar, inga materiella "framsteg" och "förbättringar" kunna uppväga, när de en gång gått förlorade, då är det han själv, som fritt ur hjärtat sjunger ut vad han vet *måste* sägas till ett folk, som håller på att glömma sitt ursprung, sin historia, sina uråldriga traditioner och minnen och domna bort i mammonism och egennytta. Men Viktor Rydberg ser långt ut över Sveriges råmärken. Han inser, att hela den förnuftiga och sedliga världsordningen är i fara, icke så att förstå, att den

(Forts. å sid. 4).

Med Gud

Historien rymmer talrika vittnesbörd om svårigheten för människorna att komma till rätta med sin uppgift på jorden. Åter och åter skakas länder och folk av elakartade konvulsioner, bottnande i missförhållanden i samhällena. En enda lång serie dystra skådespel, där vi bevittna förtryckta och vanstyrda massor revoltera mot odugliga och samvetslösa styren samt kräva en mera människovärdig tillvaro.

Detta som i årtusenden tillbaka rört sig bland människorna är att se mot bakgrunden av rådande olika livsuppfattningar: den gudsbejakande, den gudlösa och den gudsfientliga. Dessa olika livsuppfattningar ge karaktäristiken åt trenne slag av utveckling: utvecklingen med Gud, utan Gud och mot Gud. Gudsbejakandets utveckling är den allena positiva, medan gudlöshetens och gudsfientlighetens äro negativa. Blott utvecklingen med Gud, som accepterar Skapelsen samt Guds världsordning och i naturen nedlagda eviga vilja såsom sin lag, äger möjlighet att åstadkomma bestående verk.

Utvecklingen i världen, som senaste årtusenden präglats av en gigantisk strid om herraväldet mellan gudsbejakandets och antigudlighetens krafter, har i vår tid nått sin kulmen, där något nytt utkristalliseras ur Kaos. En epok av i själlöshet verkande materialism håller på att försvinna. Icke allt guld i världen eller de skickligaste hjärnor kunna hindra denna gång. I stället träder en ny epok: Idealismens, vilken bygger i Gudsordningen och har sin varelse i Sanningen, som allena kan förverkliga Friheten och giva människorna den lyckosammare tillvaro enligt sin bestämmelse, varefter de trängta.

Judafolket, som i trenne årtusenden varit bärare av gudlöshetens och antigudlighetens "livsåskådning", trodde sig därmed kunna underlägga sig de övriga folken och deras ägodelar samt för evigt nå världsherraväldet. Dess ödesstund var nu inne. Hemligt hade det redan länge genom sina lydiga "skaffare" — konungarna och skenöverheterna — härskat över folken. Nu, i XX århundradet, var stridens slutskede kommet, då judendomen i kommunistrevolutionens namn under Davidsbaneret slutligt skulle "frälsa" alla folk och utplåna alla stater, tvinga människor och nationer in i sitt "messianska" världssjälvhärskarrike. Man jublade i skyn, trodde sig stå vid "tusenårsrikets" tröskel. Men jublet kom för tidigt.

Inom folken förspordes reaktioner mot den ödesdigra utvecklingen. Främst bland alla, som här trätt in till mänsklighetens räddning, står Tysklands nuvarande ledare Adolf Hitler, vilken återupprättat tyska folket samt återskänkt det frihet, livstro, ära och suveränitet. Klarare och bestämdare än någon annan ledare bekände sig Hitler i ord och gärning till Sanningen, den bärande livsåskådningen: med Gud! Här ligger också den innersta förklaringen till hans för människoförståndet eljest knappt fattbara framgång. En värld, som blott kunde se med materialismens ögon och mäta med guldets mått, log först föraktfullt åt "den fattige målaregesällen" från Österrike, som i sin enfald trodde sig kunna förändra utvecklingens gång och diktera lagar för "Världens Herrar". Men man skrattar icke längre.

Samtidigt som Adolf Hitler, hälsad som "Guds utsände räddare", de historiska marsdagarna 1938 fullbordade tyska enighetsverket genom Österrikes förenande med Tyskland, gick i Antiguds huvudstad Moskva inför världens ögon ett dystert skådespel av stapeln. I tvenne årtionden har Judas mordängel rasat i de olyckliga ryssarnas land, krävande tiotals miljoner ariska människoliv. Genom process på process utrotas nu också "Lenins gamla garde", vars tur det är att marschera upp för exekutionsplutonerna. Rysslands folk vrider sig i namnlös förtvivlan under Antiguds blodiga spira. "Proletärernas paradis", såsom Juda vid starten så gärna benämnde sin kommunistiska världsstat, är hemvisten för ändlösa konspirationer, där den ene revolutionären konspirerar, spionerar och traktar efter den andres liv.

Det står i dag klart, att judendomens antigudsexperiment misslyckats. I Sovjet-Ryssland se vi exemplet på vart en utveckling mot Gud leder. Senaste Moskvaprocessen blottade på ett drastiskt sätt verkligheten i den stat, som satt såsom mål att avskaffa Gud. Vid slutförhöret företedde sovjetryske allmänne åklagaren inför rätten ett stycke papper, som man hittat i en av de anklagades, juden Rosengoltz rockficka. Tillspord av åklagaren rörande papperet förklarade Rosengoltz, att det ditlagts av hans hustru såsom en talisman, vilken skulle bringa lycka. Texten, som föredrogs inför rätten, lydde: "Låt Gud uppstå och hans fiender sjunka i stoftet. Måtte de förintas genom Guds stridsmäns pilar!"

"Låt Gud uppstå!" — Så lydde talismannen för den på sin dödsdom väntande kommunistledaren i "Paradiset", där Gud avskaffats! Vad sade oss ej dessa ord i detta sammanhang, på denna plats! Hur demonstrerade de icke fruktlösheten i den kamp mot Gud, som Judafolket i trenne årtusenden fört och varunder mänskligheten måst lida så ohyggligt! Tidens fullbordan är inne, då Judas antigudsexperiment upplöses i intet, då Guds fiender "sjunka i stoftet". — Domens dag för Juda och dess tjänare hos folken. Den kommer lik en naturkraft, utan misskund röjande undan allt som ställt sig i vägen för Guds vilja på jorden.

För oss svenskar gäller det att besinna, att hela den nuvarande utvecklingen i landet, vårt politiska, ekonomiska och kulturella liv, allt vad politiska partier heter, tidningspress etc. är genomträngt och behärskas av den judiska materialismens gudlösa ande. En ändring måste komma, om vi skola ha möjlighet att undgå den hotande förödelsen. I Sverige liksom annorstädes ges blott en räddning: Erkänna Gud, återgå till Hans ordning, anamma Hans helgande kraft!

I det tecknet skola vi segra!

Österrikes befrielse

Genom fredsdiktatet i Versailles, som bl. a. förbjöd Österrikes anslutning till moderlandet, trodde sig Juda till evigt slaveri ha dömt den lika fruktade som hatade germanska tyska folkstammen. Men det räknade fel.

Utan varje legalt uppdrag upprätthölls i strid mot den överväldigande folkmajoritetens i Österrike vilja en regim, helt stödjande sig å terror och förföljelse mot tyskheten. Detta tyranni utövades i senaste tid av ett triumvirat, bestående förutom av den katolske dr Schuschnigg och ärkebiskopskardinalen Innitzer av Wiens socialdemokratiske borgmästare Schmitz.

Genom Berchtesgadenavtalet hade Hitler slutligt lyckats erhålla förbundskansler Schuschniggs utfästelse att erkänna de österrikiska nationalsocialisternas medborgerliga rättsställning under deltagande i regeringen. Men överenskommelsen bröts genast av dr S. genom den bakom Wienregeringens rygg plötsligt beslutade parodiska "folkomröstning", som med 3½ dagars förberedelse utsattes till söndagen den 13 mars.

Den dollfusska, med konst uppbyggda "kristliga och korporativa statens" tid var ute. I känslan härav lät dr Schuschnigg förleda sig till rent desperata handlingar. Han visste, att han trots all utrensning icke kunde lita på stora delar av hären, att mer än hälften av polisen var nationalsocialistisk och att rättrogna nationalsocialister beklädde de viktigaste funktionerna inom statliga och komunala företag. "Folkomröstningen", som skulle förläna hans regim ett sken av demokrati och ny styrka, endast påskyndade hans eget oundvikliga fall.

Följande jesuiternas gamla sats "ändamålet helgar medlen", lierade sig dr Schuschnigg på det intimaste med judarna och de marxistiska elementen. Fosterländska frontens kampavdelningar öppnades för unga judar och marxister, vilka försågos med gevär, handgranater, batonger o. dyl. Österrikes gatubild fick ett allt mer utmanande inslag av *för* Schuschnigg propagerande valbilar, bemannade med judar och marxister, vilka hälsade med knuten näve och ropen "Leve Moskva" och "Röd front".

Dessa förbundskanslerns träffade anordningar stodo i samband med en aktion från frimurarhåll. En av de högsta ämbetsmännen i förbundskansliet, en höggradsfrimurare vid namn Hornposter, hade plötsligt begivit sig på en hemlighetsfull resa till Prag och av regeringen därstädes utverkat löfte om hjälp av tjeckoslovakiska trupper, om de österrikiska nationalsocialisterna omröstningsdagen skulle gå bröstgänges till väga. Enligt härvid träffat avtal hade redan betydande mängder handgranater och maskingevär i lastbilar transporterats från Tjeckoslovakien till Österrike.

Det österrikiska landet skulle likväl förskonas från ödet att bli skådeplatsen för ett blodigt inbördeskrig. Samma dag, söndagen den 13 mars, då Schuschniggs omröstningssvindel skulle gå av stapeln, höll Tysklands ledare Adolf Hitler i spetsen för rikets härsmakt sitt intåg i Österrike, hälsad som "landets befriare" och "folkets frälsare". Dr Schuschnigg hade till slut insett det hopplösa i sitt företag och trätt tillbaka till förmån för nationalsocialisten Seyss-Inquart, vilken omedelbart efter förbundskanslersämbetets övertagande telegrafiskt anropade Berlin om hjälp för ordningens upprätthållande.

Österrike har av Adolf Hitler befriats ur de konspirerande internationella makters våld, vilka fört landet till undergångens brant. Avvecklingen av deras destruktiva välde är redan i full gång och arisk tysk ordning införes. Ett nytt betydelsefullt bidrag har givits till Europas och världens pacificering.

Sverige på vakt!

U. S. A:s utrikesminister H u l l har tagit initiativ till en jätteutvandring av judar från Österrike och Tyskland och i en utsänd hänvändelse föreslagit 33 olika länder, däribland Sverige, bildandet av en internationell kommitté för planens genomförande. Enligt denna skola kostnaderna för transporten av flyktingarna bestridas av privata organisationer i respektive länder. U. S. A. räknar med att bevilja inresetillstånd åt ca. 17,000 judiska emigranter före 1 juli.

Med kännedom om den svenska statsmaktens starkt projudiska läggning kan förmodas, att den med glädje öppnar portarna till Sverige på vid gavel för de internationella judiska parasiterna och orostiftarna. Det gäller här för vårt folk att vara på vakt!

Äganderätts helgd

skall återupprättas i svenskars land!

Den svenska äganderätten är under rådande judisk-frimureriska välde mer en illusion än verklighet, alldeles bortsett från partiernas principiella deklarationer. I realiteten är det den främmande maktusurpatorn Juda och dess tjänsteandar inom nationen som i dag representera ägande*rätten* till svenskarnas land.

I det tecknet hålles äganderätten i helgd! Under tusen beslöjande former överföras under statsmaktens hägn landets rättmätiga innehavares ägodelar, med eller utan direkt anlitande av lagstiftningen, på den nye, judiske "rätts"-innehavaren. Processen utföres under samtidigt tryck från ovan — Finansen — och nedan — på "reformer" pockande, revolutionärt instruerade massor. En undersökning av svensk bank-, industri-, försäkrings- och handelsrörelse, av jordbesittning i stad och på land — direkt och via inteckningslån — skulle blotta i vilken oerhörd utsträckning ägandet här numera övergått från svenska till judiska händer.

Med Judas övertagande av makten i Sverige var svensk lag vorden en död bokstav där den ej harmonierade med den främmande usurpatorns lag, sådan denna nedskrivits i den judiska lagboken Talmud: "En icke-judes egendom är att betrakta såsom herrelöst gods, och den som kommer först har företrädesrätt" (Chosch. Ham. 156, 5 Haga). Eller för att gå till Bibelns "gamla" testamente: "Frukta icke för detta landets folk, ty de hava givits dig till rov för att giva dig stora sköna städer, som du icke har byggt, och hus fulla med gods, som du icke har fyllt, och vingårdar, som du icke har planterat, på det att du må äta och varda mätt" (5 Mos. 6, 10—11). "Och konungar skola vara dina skaffare ..." (Esaias, 49, 23).

Så lyder lagen och det praktiska handlingsprogrammet, som följes där Juda förstått att lägga under sig makten hos folken! Också i Sverige. Här följes konsekvent denna linje i utvecklingen, oberoende av vad "demokratiens" koryféer behaga utlägga om äganderätten såsom "en nationell helgedom", "ett heligt arv från fädren", som det är deras heta åstundan att vakta. Icke ens i fråga om staten själv hava de reellt intresse av *svensk* äganderätts hållande i helgd, såsom t. ex. illustrerades genom den stora monopolkontrollutredningen, vilken avslöjade, att c:a 300 miljoner kronor statsmedel förskingrats ur Spritmonopolet. Hade representanterna i regering och riksdag annat än i ord intresserat sig för *svensk* äganderätt, varför fordrade de då ej de 300 miljonerna återburna till rätter ägare: svenska folket?

När "demokratiens" koryféer excellera i debatter om "äganderätten", rör det sig i regel ej om deras rätt till ägande, vilka av fädernearv och hedersamt arbete förvärvat egendom. Nej! Det rör sig för det mesta om makt- och intressestrider mellan de olika om "äganderätten" till folkets ägodelar konkurrerande storfinansiella kretsar, vilka i "demokratiens" namn exploatera nationen. När statsminister Hansson nyligen i ett uttalande hävdade principen "allmännytta före egennytta", slogs även på sina håll strax alarm. Skall man döma av Herrar Marxisters i handling ådagalagda äganderättsnit, har "det allmänna intresset" där i regel varit detsamma som vissa judiska finansintressen, främst företrädda av husen Wallenberg och Bonnier. Finansfursten numro tre, direktör Wenner-Gren, tidningsmagnaten och storpolitikern in spe, visade sig irriterad av den Hanssonska deklarationen. I Wenner-Grens husorgan Nya Dagligt Allehanda lästes en energisk varning mot varje ruckande å "äganderätten" och mot ett accepterande av principen "makt är rätt", vilken förmenades kunna sätta själva den "demokratiska" regimen i fara.

Så strida De Stora inbördes om ägande-"rätten" till svenska folkets egendom! I ideella grundsatsers namn. Tiden är inne för återupprättande av *svensk äganderätts helgd!*

Jesuitisk världsaktivitet

Jesuitordens tjugoåttonde generalkongregation, en representation av ordens chefer i hela världen, var under mars församlad i Rom för att besluta om ett gemensamt aktionsprogram i det nuvarande, för katolska kyrkan allvarliga läget. Jesuitorden, Romkyrkans förnämsta politiska maktinstrument — motsvarigheten till Frimurarorden i den "mosaiska" judendomens tjänst — är i likhet med den frimureriska ordensmakten uppdelad i provinser, 42 till antalet, jämte 4 viceprovinser.

Den katolska kyrkans läge betecknas såsom högst allvarligt. I en del länder, t. ex. i Sydamerika, befinna sig visserligen ordens kollegier i "full blomstring" och ha så gott som monopol å den intellektuella daningen av den bourgeoisi, varur landets ledande krafter emanera och vilken innehar det politiska inflytandet. På andra håll, såsom i det katolska Europa, är däremot situationen synnerligen hotfull. Där hävdas av regeringarna genomgående kravet, att kyrkans verksamhet skall hållas strängt avskild från det politiska, en teori, som jesuiterna förmena icke är möjlig att praktiskt förverkliga. — Regeringarna i fråga ha tagit kyrkans förkunnelse om "politisk neutralitet" på allvar.

Generalkongregationens sammankomst i Rom tolkas såsom ett vittnesbörd om, att katolska kyrkan nu har för avsikt att på fullaste allvar upptaga kampen för försvaret av sin hotande ställning. Att "kyrkans tappra soldater", jesuiterna, härvid komma att kämpa i första linjen med alla de medel de förfoga över, är visst. Dessa medel äro i likhet med dem, som den "mosaiska" judeimperialismen betjänar sig av i sin maktkamp, fruktansvärda.

*

Felslagen »demokratisk» förhoppning

Det raseri, som Österrikes återförening med Tyskland framkallade i världspressen, vittnade om den stora besvikelse denna handling väckte i judeinternationalismens läger. I ett offentligt anförande den 16 mars höll M u s s o l i n i en skarp vidräkning med dessa "fascismens världsmotståndare", vilka ständigt ligga på lur efter ett tillfälle att kunna skilja och mot varandra utspela de båda totalitära regimerna, för att därmed kunna få i gång förspelet till ett nytt världskrig.

"Denna demokratiernas, frimurarnas och tredje internationalens beräkning var emellertid falsk — yttrade Il Duce. — Men den var samtidigt också förolämpande, då den kastade en skugga på vår karaktär och vår politiska insikt. Ögonblicket var nu kommet för prövande av Berlin-Romaxelns soliditet. Tyskarna veta nu, att axeln icke var en av dessa diplomatiska konstruktioner, som blott visa sig verksamma under normala förhållanden, utan att det rör sig om ett fast smitt instrument".

*

Wien får frimurarmuseum

Vid nationalsocialisternas övertagande av makten i Österrike besattes omedelbart alla frimurarloger. Enligt vad upplyses kommer den magnifikt inredda logen i Schwinkstrasse i Wien att förvandlas till ett frimurarmuseum, som blir tillgängligt för allmänheten. — Donaustaden får en ny turistattraktion.

Må det ej dröja alltför länge tills också Sveriges frimurarloger bli museala inrättningar!

N A T I O N E N

Redaktör och ansvarig utgivare:
ELOF ERIKSSON.

Utkommer den 1 i varje månad.

A b o n n e m a n g s p r i s:
Helår .... kr. 4:—
Halvår .... „ 2:—

L ö s n u m m e r p r i s: 30 öre
„ i Finland: 4 mark

A n n o n s p r i s: 30 öre pr mm.
Rabatt vid större annonsering.

Adress: Box 1145, Stockholm 16.
Postgiro: 3643.

Lindbergs Tryckeriaktiebolag, Stockholm 1938.

Svensk folkopinion
mot pressförräderiet!

I Folkviljans missbrukade namn har inkräktaren Juda med svenska statsmaktens minne och hjälp av en besoldad press lagt under sig makten samt upprätthåller i strid mot författningen sitt hemliga välde i Sverige. Svensk tidningspress sålde sig för judeguld — blev Judas huvudvapen i dess fortsatta kamp för rövande av svenskarnas egendom och deras totala förslavande under inkräktaren.

Denna press, som så stolt låter kalla sig "världens friaste press" men i verkligheten numera endast är den härskande judendomens främsta kampmedel mot landets rättmätiga innehavare, influeras först och sist av Judas mångfald av internationella organisationer, såsom Frimurarorden, Mosaiska internationalen, Finansinternationalen, Partiinternationalernas svenska sektioner etc. Jämsides härmed dikteras "Fria Pressens" verksamhet av respektive tidningsägares privata profit- och makthunger, som icke minst tager sig uttryck i en het åstundan att stå väl med "Herrar annonsörer", d. v. s. den makthavande finansvärlden, alla de stora judiska och med judendomen och frimureriet lierade ekonomiska företag, vilka genom annonsering och annorledes fungera såsom subsidiegivare åt underdåniga blad.

En svensk tidningsägare har i det närvarande goda utsikter att få vara med på en hörna i det stora rovtåget i Sverige, blott han vet att anpassa sig. Han lär mycket snart var vägen till framgång går fram. Man vinkar från olika håll: "Tyst min mun, så får du socker!" Och sockerpillerna bjudas under skilda former: såsom generösa, välbetalda annonser, förmånliga banklån, subsidier från de judiska partiernas kassor etc. Men är han obstinat, vägrar att ansluta sig till folkförräderiet — ve honom då! Man iscensätter med alla konstens medel en förföljelse till hans ekonomiska ruinerande och hans moraliska tillintetgörelse inför offentligheten, en förföljelse som tager sig allt skarpare uttryck ju mera hårdnackat han förbryter sig mot förräderiets oskrivna lag.

Första gången undertecknad råkade i konflikt med den judisk-frimureriska pressjusticen i Sverige var 1924, då jag i egenskap av dåv. Södertälje Tidnings redaktör vid ett tillfälle i nämnda tidnings spalter med några ord antydde förhandenvaron av främmande judiska intressen i Dagens Nyheter. En dag i september 1924 mottog jag ett av chefredaktören för det Bonnierska organet, numera ordföranden i Publicistklubben kapten Sten Dehlgren undertecknat brev, daterat 19 september, vari författaren med anledning av yttrandet i Södertälje Tidning, såsom "den som bär ansvaret för Dagens Nyheters politiska inlägg", "krävde" en förklaring och ursäkt. "Är Ni den gentleman, som jag hoppas — skrev herr Dehlgren — tror jag att Ni skall förstå mina synpunkter och ej heller vägra den ursäkt, som verkligen är av nöden". "Gentlemannen" Dehlgren, juden Bonniers förste lakej, fick dock vänta förgäves på ursäkten.

I min egenskap av redaktör och utgivare av Nationen har jag sedermera under ett årtionde haft rikligt tillfälle att ytterligare lära känna den härskande judisk-frimureriska maktens metoder för Det Offentliga Ordets korrumpering och hindrande av en sann upplysningsverksamhet i svenska folkets tjänst. En roll för sig spelade härvid Frimurarordens utskickade agenter, som lovade guld och gröna skogar, blott jag höll mig inom de av Salomos brödraskap fixerade skrankorna för "upplysning". När alla försök att köpa min tystnad voro fruktlösa, tillgreps andra sorters argument: först hemlig terror samt sedan, när denna visat sig otillräcklig, öppen sådan. Förskräckt bevittnade Juda och dess tjänande "bröder" i frimureriet, att Nationen trots all under ett årtionde bedriven intensiv hemlig terror och organiserad isolering 1935 nått en spridning av ca. 15,000 exemplar, med en egen organisation av ca. 500 tidningsförsäljare i alla delar av landet. Man såg sig nu ingen annan utväg än att låta rikets högsta politiska instans Frimurarorden — där konung Gustav är Styrande Mästare och "Salomos Visaste Vikarie"! — i strid mot grundlagen genom sin särskilde sekreterare amiral Lindman påfordra offentligt försäljningsförbud mot Nationen. I överensstämmelse med detta påbud beslöto i början av oktober 1935 Stockholms dagliga tidningar genom sin "distributionsnämnd" — sammansatt av representanter för Svenska Dagbladet, Dagens Nyheter, Stockholms-Tidningen, Nya Dagligt Allehanda och Social-Demokraten — under presidium av nyssnämnde chefredaktör Dehlgren i underdånig lydnad att förbjuda tidningen Nationen i den offentliga försäljningen genom legitimerade tidningsförsäljare såsom "sårande för den allmänna anständigheten". Strax därefter befodrades kapten Dehlgren till kommendörkapten i kungliga flottan och något senare till president i Publicistklubben. — Dygden belönar sig!

Detta är "pressfrihet" i "demokratien" Sverige av 1938! Men så kan och får det icke fortfara! Svenska folket måste låta sin stämma ljuda på ett sätt som observeras av de lyhörda herrarna i kungliga huvudstaden. En folkets reaktion mot förräderiet måste komma, en reaktion som röjer upp med rådande svindel i "allmän opinion" och avvecklar den judisk-frimureriska storfinansiella överhögheten över Det Offentliga Ordet. Tidningspressens uppgift skall icke vara att tjäna folkets i laglöshet arbetande utplundrare och förtryckare; den skall vara: *att tjäna land och folk!*

Må Sveriges folk fälla domen över pressförräderiet!

Elof Eriksson.

Regeringspolitik
i Internationalens hägn

Regeringen Hansson med dess dominerande marxistiska inslag influeras i sin politiska verksamhet av den under världsjudendomens ledning stående II internationalen, vilken i likhet med det i senare tid framträdande "folkförbundet" i Genève är en dotterorganisation av frimurarinternationalen. Detta regeringsberoende av Judas internationalism står i strid mot den svenska nationens sanna intresse och innebär i nuvarande allvarstid den största fara för land och folk.

Inför regeringens ådagalagda oklara hållning i neutralitetsfrågan varnas i dessa dagar i ett flertal tidningar för de risker, som regeringsberoendet av II internationalen under nuvarande storpolitiska utveckling medför för landets neutralitet. Oron har ökats efter hrr Harald Åkerbergs, Z. Höglunds och statsrådet Skölds deltagande i II internationalens kongress i Paris, där riksdagsman Åkerberg å skandinaviska delegationernas vägnar deklarerade, att "i den mån för en gemensam politik (med risk av krig) medverkan från våra organisationers sida påkallas, anse vi oss kunna utlova deras stöd för varje aktion på Nationernas förbunds grund och i samförstånd med internationalerna, som sker i syfte att trygga demokratien, de små folkens frihet och den nationella självbestämningsrätten".

Marxismens regeringspartier skulle alltså vara redo att på order av Judas internationaler i Genève, Bryssel och Moskva — Frimurarorden, II och III internationalerna — kommendera upp de skandinaviska folken till kamp för "demokratien och de små folkens frihet". Det är: till krig för judeväldets försvar! Ämnar Sveriges folk godvilligt finna sig i detta öde? *Nej!*

Sovjet friar till U. S. A.

Sovjetryska sändebudet i Washington T r o j a n o w s k i har inför universitetets i Nord-Carolina studentorganisation i ett föredrag framhållit, att det nuvarande läget i världen vore det allvarligaste sedan 1914, samt påyrkat ett samarbete mellan de "fredsälskande nationerna". Enda utvägen ur hotande krigsfara vore ett förbund mellan Amerika, England och Sovjet-Ryssland. Sovjet-Ryssland är — försäkrade Trojanowski — icke att betrakta som en kommunistisk utan som en "socialistisk stat".

Häremot fastslår "Völkischer Beobachter", att Stalins rike för ingen del kan karaktäriseras såsom en socialistisk stat. Den är en judisk intressegemenskap till brutalaste utplundrande av den ryska folkkraften och de ryska naturrikedomarna. Att Sovjet-Rysslands sändebud under vilseledande framställning av landets inre struktur för närvarande öppet kan värva för "sovjetförbund" i Amerika, förklaras av den falska innebörd senaste amerikanska regeringar givit ordet "fredsälskande".

*

Ungern till aktion

Undervisningsministern H o m a n har i ett uttalande fordrat inskridande mot det på olika områden överhandtagande judiska inflytandet i Ungern. Han yttrade bl. a.:

"De judar, som inflyttat till Ungern i strid mot lagbestämmelserna och vilka anses såsom icke önskvärda, skola utvisas. Det israelitiska inflytandet i industri och handel samt finans ävensom i den ungerska pressen bör minskas. Judarna ha icke kunnat assimilera sig med den ungerska rasen".

*

Polen skyddar sig

Polska sejmen har antagit tvenne antijudiska lagar, av vilka den första stadgar, att alla polacker som i mer än fem år varit bosatta utanför landets gränser med omedelbar verkan mista sitt polska medborgarskap. Denna bestämmelse drabbar ca. 30,000 judar, som f. n. äro bosatta i Österrike och vilka önska återvandra till Polen, samt vidare ett stort antal judar i Rumänien.

Nordens roll...

(Forts. fr. sid. 1.)

ling som dock blott i ord tar sikte på det egna folkets väl och realiter avser att skydda den hemliga judemaktens positioner inom och utom landet. Denna "samling" kring försvaret sker i "neutralitetens" namn, men intet tvivel råder om den reella avsikten hos dem, som frambesvurit åsiktsförvandlingen. Man vill kantänka ej i förtid blotta sina verkliga planer, icke väcka den björn som sover, det i god tro sovande svenska folket, för att ej onödigtvis försvåra spelets fortsättning.

*

Sveriges politik inåt och utåt bestämmes i dag icke av omsorg om det egna folkets väl utan helt av maktusurpatorn Judas intresse. Vår statsledning är så djupt förankrad i judendomens internationalism, att en hastig förändring genom lösgörande från dessa inflytelser och inslående å svenska linjer knappast låter sig tänka. Risken för att vi skola tvingas att fortsätta förräderiets väg ända till det ohyggliga slutet är i själva verket överväldigande och tvingar oss att äntligen, medan möjligen ännu tid är, vakna upp ur illusioner och dådlöshet till verklighetssinne och dådkraftig handlingsvilja.

Av största betydelse för Sveriges hållning i den avgörande kampen mellan Juda och de i självförsvar sig värjande folken är det faktum, att det svenska statsöverhuvudet intager ställningen såsom Styrande Mästare i Frimurarordens svenska provins. Frimurarorden är i närvarande tid den världsimperialistiska judendomens främsta politiska maktinstrument, och konung Gustavs beklädande av nämnda post inom Ordens IX provins innebär, att han främst är underordnad frimureriets lag och i sin regeringsutövning förpliktad att utrikespolitiskt följa dess linje. Denna linje sammanfaller i "ideologiernas kamp" med Judas linje: "demokratiens", vilken syftar till alla folks totala förslavande under judendomen, och står således i konträr motsats till svenska folkets sanna intresse. Den frimureriska maktens organisation i Norden framgår förövrigt tydligt av vissa uttalanden i de av norska frimurarstorlogen "Polarstjernen" 1923 utgivna "Blade av Norges frimurerhistorie" (sid. 23). Där upplyses, att Sverige, Norge och Danmark efter svensk-norska unionens upplösning bilda en *"nordisk frimurarunion"* under nominell svensk ledning.

Före nationalsocialismens seger var Svenska Stora Landlogen parallellt lierad med motsvarande ledande frimureriska institutioner i Tyskland och England. Så beklädde Svenska Landslogens särskilde sekreterare, den numera bortgångne förre högerledaren amiral Arvid Lindman — frimureriets i Sverige i senare tid främste aktive politiker — samtidigt funktionen såsom dess representant i "Grosse Landes-Loge der Freimaurer von Deutschland" och i "United Grand Lodge of England" (Frimurarkalendern 1928/29, sid. 635 o. 636). Efter Hitlers makttillträde, som medförde frimureriets officiella upplösning i Tyskland, går Svenska Landslogens orientering helt åt London, vars utrikespolitik numera s. a. s. är officiell svensk politik. I frimurarmatrikeln av 1934 stod amiral Lindman upptagen såsom Svenska Landslogens representant och medlem av Engelska Landslogens Supreme Conseil (högsta ledning) 33°. Gå vi vidare till Englands frimurarkalender av 1937 ("Rules and Regulations for the Goverment of the Degrees..."), finna vi där konung Gustav V i sin egenskap av "Grand Master of the National Grand Lodge of Sweden" införd såsom den ene av Engelska Landslogens två hedersledamöter med värdighet av medlem av dess Supreme Conseil 33°.

*

Sveriges, "den ledande statens i Norden", frimureriska sammankoppling med England ger, jämsides med det marxistiska "socialdemokratiska" regeringspartiets beroende av Judas med Komintern samarbetande II international, karaktären åt dagens svenska utrikespolitik. Samma obestämdhet präglar nu Londons och Stockholms ståndpunkt i fråga om Nationernas förbund. Här liksom där hållas tillsvidare olika vägar öppna. Bl. a. arbetas sedan några år intensivt på skapandet av ett "nordiskt neutralitetsblock" eller öppet talat ett nordiskt vasallblock under England med IX frimurarprovinsen Sverige såsom nominell ledarstat. Detta "nordiska" beredskap är avsett att eventuellt jämsides med Nationernas förbund av den engelsk-frimureriska politiken brukas i "demokratiernas" kamp mot folkens nationella uppvaknande och befrielse ur judeväldet. Med särskild iver inrikta sig den "nordisk block"-tankens förespråkare på att vinna Finland med i sin front, men det synes ännu ovisst om dessa strävanden skola krönas med framgång.

Sveriges och Nordens ställning till de skickelsedigra avgöranden, vilka skola bestämma över nationernas fortsatta vara eller icke vara, måste ske i eget välförstått intresse. Vi varna dem, som möjligen skulle vara hågade att söka bringa förräderiet mot den egna stammen till sin fullkomning. De tro kanske, att den nordiske svensken ämnar fortsätta att slumra ljuvt in till slutet i den lögnens giftnarkos man berett åt honom. Men de räkna fel!

Vakna, Nordens folk!

Kungadiktaturen i Rumänien

När konung Carol inför trycket från världsjudendomen i början av februari gav sin en månad gamla antijudiska regering Goga respass, etablerande en kungadiktatur eller s. k. "välfärdsregering" av förutvarande ministerpresidenter och generaler under patriarken Mirons presidium, jublade judarna i hela världen över segern. Men ingen har ännu sett slutet å kung Carols nya lek.

Den nya författningen i Rumänien synes knappast ägnad att motsvara de "utvaldas" förhoppningar. Den gör slut på partiernas verksamhet, avskaffar parlamentarismen och förverkligar en korporativ representation. Den innehåller förbud för parlamentsmedlemmar att föra talan mot staten eller att sitta i styrelser för bolag, som ingå kontrakt med staten. Sträng kontroll skall utövas över förvaltningsorganen och stränga straff äro stadgade för förskingrare. Skyddet för rasen har säkerställts bl. a. genom att administrativa poster reserveras för medlemmarna av rumänska rasen. Endast representanter för sådana raser, som i århundraden varit bosatta å rumänskt område, åtnjuta full medborgarrätt.

*

Kerenskij i kamp mot Stalin

Kommunistrevolutionens förridare i Ryssland, höggradsfrimuraren Alexander K e r e n s k i j har anträtt en föreläsningsturné genom Förenta Staterna för bekämpande av Stalins världsrevolution. Före avresan från Europa gjorde han ett uttalande, varur vi återge följande:

"Stalins mål är att söka få till stånd ett nytt världskrig mellan de kapitalistiska staterna. Han har för avsikt att påbörja sin verksamhet, när kriget väl är i gång. Man vet nämligen, att demokratierna äro starka i fredstid. Stalin avvaktar ett stort krig, varunder han kan få tillfälle att sätta in sin stora propagandaapparat för den kommunistiska saken. Men han önskar icke själv bli indragen i ett krig; det skulle vara alltför farligt för Ryssland".

Kampfonden

Under mars inflöto följande bidrag till Nationens kampfond:

Ljus över landet!	Kr.	10:—
Frihetslängtan	„	10:—
P—e	„	5:—
Cepete	„	2:40
Bonde	„	2:—
S. H.	„	2:—
S. A. K. S.	„	1:—
Håbe Lundh	„	1:—
Caisa Varg	„	1:—
Indian	„	1:—
Antifrimurare	„	5:—
Bort från Juda!	„	10:—
	S:ma Kr.	50:40

Vårt tack till samtliga givare!

Bidrag kunna sändas till *Nationens kampfond*, postgiro 3643, box 1145, Stockholm 16.

Judarna ur Polens armé!

Polska officersförbundet har antagit en rad antijudiska resolutioner. I dessa fordras bl. a.: *att* judar ej skola få tillträde till hemliga militära akter, *att* judarna skola tjäna utan vapen i armén, *att* landets gränser skola skyddas mot invandrande judar samt *att* judiska officerare och underofficerare skola avskedas samt inga nya utnämnas.

Krav, som förtjäna beaktande litet varstans!

UPPLYSNINGSLITTERATUR

Den evige juden, en orientering i den aktuella judefrågan av Y. W. J., har utkommit på förlagsaktiebolaget Vasara i Helsingfors. Vi hälsa med glädje detta värdefulla tillskott till upplysningslitteraturen i Norden och hoppas, att det må få vidsträckt spridning även i Sverige. Priset är endast 50 öre.

Från Svea rikes förlag är att anmäla Ernst C:son Bredbergs utkomna bok, *Rebellen Franco och den lagliga regeringen*. Pris kr. 4:50. Författaren ger en utförlig skildring av den nationalistiska revolten mot den före inbördeskrigets utbrott allt mer öppet bedrivna sovjetiseringen av Spanien, vilken ställde de nationella intressena inför valet att förintas eller sätta sig till motvärn.

De bägge ovannämnda böckerna erhållas på beställning hos tidningen Nationen.

Det religiösa världsläget

(Forts. fr. sid. 1.)

någonsin i och för sig kan gå under, men den kan bliva såsom icke existerande för det släkte, de folk, som i tygellös själviskhet och njutningslystnad trampa dess eviga och oföränderliga lagar under fötterna. Draken Nidhögg, som gnager det härliga världsträdets rot, vore maktlös och oskadlig, om Yggdrasil ständigt finge ny näring av tidernas goda tankar och dåd. Men när det onda, vars innersta väsen egoismen är, får överhand hos folken och de enskilda, då hämtar Nidhögg styrka, då kan han med onskefull skadefröjd och mångdubblade krafter utföra sitt lömska undermineringsarbete i det tysta och fördolda och gjuta det gift, som kommer från människovärlden, från tidernas onda tankar och dåd, i de sår, han tillfogar världsträdets rötter. Det är betecknande, att den store forskaren och skalden i en annan dikt, som vi sist erinrat om, nämligen "Den nya Grottesången", låter den gamle Ahasverus, den vandrande juden, under sin tvåtusenåriga gång genom folken och tidevarven erkänna — ehuru han själv är den förkroppsligade materialismen — att den världsåskådning, han i sin egen person företräder, skapat det outhärdliga tillstånd på hela jorden, som han på följande sätt beskriver:

"Kunde jag med några få uttryck känneteckna det nu händöende nittonde århundradets elände i jämförelse med föregående seklers, skulle det vara: det genom industrialismen på sitt sätt organiserade och systematiserade eländet i motsats till det oorganiserade; det med teorier rättfärdigade eländet i motsats till det teorilösa; det från religionen hopplöst bortseende eländet i stället för det av kyrkan medlidsamt omvårdade, smekta, genom oförståndig allmosegivning ökade, men även lindrade, hugsvalade, ja, adlade. Och slutligen: det jäsande, en fullständig samhällsomstörtning planläggande eländet i jämförelse med forna tiders stundom uppbrusande, men till regeln tåliga och apatiska.

De föregående århundradena hade många små handkvarnar åt eländet. Det nittonde har sett uppföras åt detsamma en enda ofantlig, som snart omfattar hela vår planetmänsklighet. Mytens Grottekvarn är flyttad in i verkligheten.

Det är icke endast kroppsarbetarnas liv, hon kräver. Hon glupar lika girigt över alla. Arbetsköpare och arbetssäljare drivas om varandra in i hennes svänghjul och stupa där och ihjältrampas. De människor äro få, som kunna anse sig någorlunda tryggade mot det hungrande odjuret. Ångesten har fått insteg i nästan alla sinnen. Sången, den naiva och äkta, som ingives av den lugna glädjen eller av hennes lika sköna fränka, den lugna sorgen, höres allt mindre från lundar, skördefält, kojor och slott. Ångesten förjagar honom. Ångesten börjar gripa även barnen.

En predikandes röst skär igenom den töckenfyllda rymden. Vad har han att förkunna? Ett budskap till de betungade eller vad? Något som kan lätta bördan av den fasa, som trycker oräkneliga bröst?

— — — — — — — — — — — — — —

Edra lidanden skulle lättare bäras, ja, kanske välsignas av de ideellt anlagda bland eder, om de hade något stort ändamål. Men ett sådant förutsätter en världsplan, och en världsplan förutsätter ett världsförnuft, förutsätter Gud. Men Gud är icke. Således ej heller en världsplan. Således ej heller ett ändamål med edra lidanden.

Så ljuder denne predikares röst.

Han, predikaren, har i naturmekanismen efterletat Gud men ej funnit honom. Han kunde så gärna efterletat honom i ett kvarnverk eller ett lokomotiv. Predikaren hänvisar till naturvetenskapen, att denna tillintetgjort utsikten till en sådan upptäckt. Han kunde lika gärna ha hänvisat till väderkvarnens teori eller ångmaskinläran. För fantasien är skillnaden visserligen stor mellan naturmekanismen och ångmaskinen, och enfalden kan därför anse sannolikare, att man skall upptäcka Gud personligen i den förra än James Watt personligen i den senare. Men för den, som känner naturvetenskapens metod, som är tillämplig allena på världens mekaniska aspekt, är det icke underligare, att Gud ej påträffas där, än att urmakaren ej påträffas inne i sitt fickur. Naturvetenskapens själva metod är sådan, att den icke kan sätta hävstänger eller bräckjärn mot något ideellt. Vad den förstör, är den mytiska uppfattningen av det kausala i naturen, vilket icke är detsamma som det kausala i världen.

— — — — — — — — — — — — — —

Nej, I fromme, söken djävulen icke i de exakta vetenskaperna! I haven honom alldeles inpå eder i den praktiska materialismen, vars mest gigantiska uppenbarelse är anden i det nittonde århundradets industrialism, i dess ofantliga Grottekvarn. Där är djävulen mjölnaren, om djävulen är den hänsynslösa egoismen. Det är han."

Sådan är Ahasverus', fullblodsmaterrialistens, självbekännelse i Viktor Rydbergs "Grottesång". Men Ahasverus har överallt i världen vunnit hävd och burskap som symbol för det mammonistiskt inställda, nationellt rotlösa, som Kain ostadiga och flyktiga, evigt kringflackande Judafolkets tragiska uppenbarelse bland jordens folk. Ahasverus' dystra skepnad är en träffande bild av den judiska nationens jordbundenhet, egoism, torra förståndsmässighet, frihet från allt vad illusioner och även ideal heter, skarpa människokännedom inom den sfär, där egoismen, omtanken om den materiellt påtagliga fördelen, njutningslystnaden, fåfängan, maktbegäret och andra mänskliga svagheter äro enarådande, samt oföränderlighet i förhållande till de kolossala omvälvningar och metamorfoser, som de övriga folken fått gå igenom under tidernas lopp. Det är denna österländska nations allom bekanta egenart, som Viktor Rydberg tagit på kornet och så mästerligt återgivit såväl i "Prometeus och Ahasverus" som i inledningen till "Den nya Grottesången". Men Judafolket har två anleten och två skepnader, av vilka de ena kunna iakttagas och studeras av varje uppmärksam och kritiskt anlagd person utanför den judiska gemenskapen, därför att de äro vända mot yttervärlden och ingalunda skulle kunna döljas på annat sätt än att judarna helt och hållet avbröte sitt umgänge med de icke judiska nationerna, medan de andra varit omgivna av hemlighetsfullt mörker, insvepta, kunde man säga, i sjudubbel natt till mänsklighetens förvillande. Det är det senare anletet och den senare skepnaden, som det varit vår tid förbehållet att avslöja så grundligt, som de starkaste strålkastare — bildlikt talat — kunna ha möjlighet till. Det är visserligen sant, att skarpsynta forskare, skalder, statsmän och andra gjort denna upptäckt för århundraden, ja, årtusenden sedan, men vad de meddelat av sina iakttagelser och erfarenheter har aldrig kunnat bli allmän egendom. Nu är förhållandet helt annorlunda. Nu finns det redan en oerhört omfattande, vetenskapligt sovrad och vederhäftig litteratur av det högsta värde om den judiska nationens i årtusenden pågående verksamhet i skumrasket till de övriga folkens systematiska underminering, upplösning, försvagande och utrotning. Draken Nidhögg, som i sitt säkra, undangömda tillhåll i hemlighet gnager det stolta och fagra världsträdets rötter och sprutar in sitt mördande gift i de öppna såren, det är den mest träffande motsvarighet och symbol till judafolkets handlingssätt mot hela mänskligheten, den ariska såväl som den icke ariska. Vi kunna emellertid icke underlåta att i detta sammanhang nämna, att många framstående judar i sitt oerhörda övermod och i sin övertygelse om att varje värde, varje livsåskådning går att köpa för penningar och andra förmåner själva bidragit till att avslöja de planer, vilka åsyfta de sanna idealens undertryckande samt folkens topphuggning, försättande i träldom och fullständiga avnationalisering. En av dessa övermodiga och säkra var juden Paul Mayer, som i januari 1913, alltså året före det stora krigets utbrott, lät införa en märklig dikt i tidskriften "Aktion", vilken då utkom i den tyska rikshuvudstaden. Sagda dikt, som hade till överskrift "Ahasvers muntra vandringsvisa", återges här nedan i utdrag och i svensk översättning:

"Se på mig, jag rotlös är,
tillhör ej den krets, mig famnar;
ej av hemlandsdrömmar hjärtat
sjunker mig i byxorna.
Se, jag dricker edra källor
och jag väger edra värden.

Edra brudar mot mig jubla,
mig, som Asiens öknar spydde;
och jag eggar edra laster
till uppbyggelse åt mig!
Och så driver jag då spelet
i mitt mogna övermod,
banar väg för högst subtila,
sista mål, *för er fördolda,*
för mitt asiaterblod."

Det ges emellertid icke bara en mänsklig utan också en gudomlig gräns för dylika strävanden, dylikt otyglat väsen gent emot både gudomlig och mänsklig lag, även om en sådan trafik pågått i årtusenden utan att nämnvärt hindras.

Ernst Alander.

(Fortsättning följer.)

Jag anklagar!

Av Elof Eriksson

Pressuttalanden:

"Förtjänar samma uppmärksamhet som 'Kreuger kommer tillbaka'"
("För Frihet och Rätt". Hälsingfors.)

"En flammande anklageskrift... I koncentrert form er det litt av et mesterverk."
(Hans S. Jacobsen i "Ragnarok". Moss.)

F. d. riksdagsman skriver:
"Med största sannolikhet är Eder uppfattning om storfinansens organisationsmetoder riktig. I varje fall överensstämmer den i stort sett med min".

Sändes mot 1 kr. å postgiro 36 43 eller brev (frim.), adr.: Nationen, box 1145, Stockholm 16.

Hjälp till att sprida!

Medlemskap i Frihetsrörelsen

kan under förutsättning av Centralstyrelsens godkännande vinnas av varje svensk medborgare av nordisk rashärstamning, som fyllt 18 år och som omfattar rörelsens syfte och är villig av all kraft verka därför. Frihetsrörelsens ändamål är enligt det antagna programmet: att genom Sanningens utbredande upplysa svenska folket om verklighetsförhållandena samt dymedels bereda väg för en andlig och nationell pånyttfödelse i Sverige.

Centralstyrelsens expeditions adress är: Box 73, Hudiksvall. Tel. Hudiksvall 980. Postgiro: 137076.

»Nazistchefens» klagolåt

Stockholms-Tidningen, vars chefredaktör ju är ingen mindre än "nazistledaren" dr Börje Briliot, svenska "nazifrontens" dirigent och U. S. A.-juden Steinhardt-Untermeyers vän, höll alldeles på att tappa balansen över händelseutvecklingen i Österrike. I St.-T:s ledarespalt (12. 3. 38) våndades man över Hitlers "blixtsnabba överrumpling":

"Österrikes oavhängighet är slut. Landet erövrades av tyska bajonetter... Hitlers regering gav Wien sitt ultimatum: fullständig kapitulation... Förbundsrepublikens president och hans modige(!) kansler kunde inte ta blodsutgjutelse på sitt ansvar. De veko för våldet... Tysklands regering har åter genomfört en av sina blixtsnabba överrumplingar och ställt världen inför ett fullbordat faktum... Det lilla Österrikes suveränitet är krossad".

Stackars "nazistchef"!

•

Döpt jude — är jude!

Enligt den nya rumänska lagen om revision av judars statsmedborgarskap äro alla, som den 1 december 1918 tillhörde mosaiska trosbekännelsen, att betrakta såsom judar. Denna bestämmelse avser jämväl de judar, som efter nämnda tidpunkt övergått till kristen trosbekännelse.

Man spörjer sig varför konung Carol just fastställt 1 december 1918 som gränsdatum. Icke hade dopvattnet en annan verkan före än efter den dagen? Vet man icke, att "själlösa gojims" tro på dopvattnets förmåga att omskapa juden länge varit en källa till munterhet för synagogans barn?

Sanningen om Spanien

(Dr Goebbels tal vid 1937 års rikspartidag)

(Forts.)

Liknande är förhållandet med *skolorna.* Det föreligger förordningar, i vilka man läser: "Föräldrar, som icke skicka sina barn till de kommunistiska skolorna, äro fascister". Strassburgtidningen "Der Elsässer" berättar den 27 februari 1937 om det uppskakande faktum, att "mera än 50 000 barn, *skyddslösa och klädda i lumpor,* irra omkring i de spanska provinserna. Varje som helst statlig ungdomsvård har avskaffats. Så återstår för de små, ofta fyra- och femåriga, ingen annan väg. De irra trippande omkring å gator och torg, darrande av köld, vandrande skelett". I stil härmed är följande meddelande av en pressbyrå i Genève den 12 februari 1937: "I Barcelona grundas ett revolutionsblad för barn. Tidningens redaktion ligger i händerna på en tioårig pojke, vilkens officiellla medarbetare icke äro äldre än 14 år".

Man tänker med rysning på vart mänskligheten skulle råka, om detta system genomfördes i världen. Med vrede och upprördhet erinrar man sig ett plakat, som för någon tid sedan gick genom världen och som föreställde den sovjetryske diktatorn *Stalin,* omgiven av en skrattande, uppsluppen barnskara. Här stå *teori* och *praktik* emot varandra på krassaste sätt. Inför mänsklighetens tribun talas det om uppfostran till ett nytt släkte, om utbredande av kulturen till de arbetande massorna och om folkets delfående av det andliga livets goda. Verkligheten talar emellertid ett språk, som är raka motsatsen till dessa förbrödringsfraser.

Individuell terror och mass-terror — det grymma och blodiga medlet

Den intet ont anande nutidsmänniskan frågar ofta bestört, huru det överhuvud är möjligt att ett sådant förryckt, mänskligheten plågande och marterande system kan hålla sig i blott 24 timmar utan att bortdrivas av ifrågavarande folks raseri och vrede. Den som så tänker eller talar visar därmed endast, att han icke har den blekaste aning om bolsjevismens struktur, väsen och förfaringssätt. Det grymma och blodiga medel, med vilket den håller sig vid makten, heter t e r r o r, individuell och mass-terror. Den brukas i en sådan skrämmande omfattning, att den redan i sin linda förlamar och kväver varje motstånd.

Med fräck och dristig uppsyn förnekas den inför världen och genomföres i praktiken så mycket skoningslösare. Bolsjevismen och dess sympatisörer i världspressen försumma intet tillfälle att offentligt påvisa den föregivna terror, som härskar i de auktoritära staterna. Hela mänskligheten genljuder av *verop,* om t. ex. i *Tyskland* en örfil vid ett tillfälle helt förtjänt råkar tilldelas en jude. Men vad är väl detta i jämförelse med en terror, som förstör hela folk, marterar, pinar och utrotar dem! När vi under gångna partidagar förelade offentligheten oantastligt material häröver, reagerade världspressen mestadels med den invändningen, att det ju var i Ryssland, som på sätt och vis hörde mera till Asien än Europa, där sådana metoder kunde gå för sig. I Europa skulle något dylikt aldrig vara möjligt.

Huru förhåller det sig nu härmed i berättelser om omplanteringen av dessa asiatiska metoder i det allra västligaste Europa?

En fasansfull blodskrönika

Det fordras redan nerver till att också bara i framställningen efteråt uppleva dessa fasansfulla blodsorgier. I vår ägo befinna sig fotografier av marterade och skändade kvinnor och barn, vilka på g r u n d a v s i n o h y g g l i g h e t ö v e r h u v u d e j k u n n a p u b l i c e r a s. Blodet stelnar i ens ådror, när man måste skynda igenom detta helvete av kval och lidande. Det är icke längre människor, som planlägga och genomföra sådant, det är möjligen djävlar, vilka ett oförklarligt och hemlighetsfullt öde lössläppt i världen för att pina och martera folken och, därmed förmodligen också åter bringa dem till besinning.

Man må nu ej komma och säga, att det är excesser av oansvariga element, som nu en gång ej kunna undvikas i släptåget av en revolution. Nej, tvärtom: vi kunna här från fall till fall påvisa en nästan ordagrant fullständig överensstämmelse mellan teori och praxis. *Lenin själv* gav på 12. röda partikongressen till svar på frågan om vad den kommunistiska moralen vore: "Mörda, förstöra, icke lämna sten på sten, om det sker till nytta för revolutionen". Samme Lenin skriver i sina verk, band 18 sid. 365 samt band 8 sid. 443: "Om i morgon valsedeln tages ifrån dig, ett gevär och en utmärkt, enligt maskinteknikens senaste uppfinningar konstruerad kulspruta sättes i din hand — *så tag detta mordverktyg* och förstörelsemedel, lyssna ej till de sentimentala mesar, som hysa fruktan för kriget; det finnes ännu alltför mycket i denna värld som... måste utrotas med eld och svärd, och om ... den revolutionära stunden är kommen, gör dig beredd ... att sätta i gång de så effektiva förstörelsemedlen mot din regering". Varje avdelning inom den revolutionära armén måste varje ögonblick hålla sig beredd att mörda spioner, poliser och gendarmer, spränga polisstationer i luften, befria häktade samt konfiskera statskassan för att finansiera revolutionen."

(Forts. i nästa n:r.)

Sovjetpalästina likvideras

Den i U. S. S. R. upprättade autonoma juderepubliken Birobidzjan, som var avsedd att bliva ett Sovjetpalästina i Fjärran Östern, befinner sig i likhet med så mycket annat i Paradiset under likvidering, om man får tro Sydsvenska Dagbladet (6. 3. 38). Idén förklaras icke harmoniera med Stalins politiska riktlinjer, som ej tolerera någon "privatnationalism" vid sidan av den "sovjetryska nationalismen".

Enligt den citerade tidningen besökte direktören för den stora judiska hjälporganisationen Joint i U. S. A. under mars Moskva för att likvidera alla judiska hjälporganisationer i U. S. S. R. Joints investeringar därstädes uppskattas till sammanlagt 5 miljoner dollar, av vilka en betydande del gått till Birobidzjan. Joint hade intet intresse längre av att understödja den sovjetska judestaten, då Sovjetregeringen numera utvisar alla judar, som invandra.

Joints dollarmiljoner få ej utföras ur U. S. S. R., varför pengarna efter likviderandet av hjälporganisationens alla filialer komma att fördelas mellan de olika judiska kolonierna. Detta skulle innebära en stor vinning för Sovjet, som då erhåller bestämmanderätt över medlens användning.

Aktuell Litteratur

Den evige juden. Av Y. W. J.	0:50
Rebellen Franco och den lagliga regeringen. Av E. C:son Bredberg	4:50
Jag anklagar! Av Elof Eriksson	1:—
Judarna i Sverige	0:50
Kristendomen — den urariska religionen	0:50
Nya Upptäckter om Sionsprotokollen	0:50
Kristus var ej jude	0:25
Moses Smith. Av Martin Brandt	4:50
Vakna Europa! Av Adolf Hitler	0:75
Frimureriets avslöjande. Av General E. Ludendorff. 2 del., vard. à	2:—
Den högre rasens rätt. Av Isaac Blümchen	1:—
Bolsjevism och judendom. Av Herman Fehst	2:50
Nationen — årgångar 1932—1937, per årg.	4:—
Nationens frimurarserie (12 nummer)	3:—

Ovanstående litteratur erhålles på beställning direkt från tidningen mot insändande av beloppet ant. i brev (frim.) eller per postgiro 3643 under adress: NATIONEN, Box 1145, Stockholm 16.

Lösnummerpris 30 öre

NATIONEN

ORGAN FÖR FRIHETSRÖRELSEN

N:r 5 (310) Årg. 14

Söndagen den 1 maj 1938

Motto: *"Sanningen skall göra eder fria"*

Svenskhetens revolt

mot Judas "internationalism"

Sanningen är på marsch. Inga medel förmå hindra dess segertåg. Väl församla sig tidens mäktiga till ständigt nya rådslag och smida ständigt nya planer till skydd för sin hotade position i Lögnen, väl söka de gardera sig med nya lagar och nya metoder till de redan befintligas brukande. Men förgäves. Folkuppvaknandet är i gång, det stora folkbedrägeriet har haft sin tid.

När de styrande förkunna, att Folket blivit herre i eget hus i Sverige, är detta blott formellt riktigt. Den som i verkligheten gjorts till herre i svenskars land är *Judendomen,* som väl förstått att kläda sitt regemente i "folklighetens" dräkt. Vår mångbesjungna "demokrati" är realiter intet annat än en beslöjad judisk finansdiktatur, där det "svensk"-"folkliga" inslaget blott är ett sken till de reella förhållandenas beslöjande. Till namnet tjänar denna "demokrati" svenska folket, till gagnet den i hemlighet styrande Juden.

Vårt folk har förrätts åt sin fruktansvärdaste fiende: det efter världsherravälde strävande gudlösa Judafolket, vilket spolierat den svenska helgedomen, rövat våra andliga och materiella tillgångar samt på alla sätt sökt utrota svenskheten och påtvinga oss sin judaisms villoläror. Den historiskt framvuxna ordningen i Sverige tvangs vika för en förment "högre" ordning, vilken presenterades såsom kungsvägen till det mänskliga tusenårsriket i frihet, fred och lycka, till "världssamhället", "det universella världshushållet". All "trångsynt" "nationalism" måste — hette det — vika för den "upplysta" "internationalismen".

Judas *"internationalism",* som skulle bana väg för fullkomlighetens samhälle på jorden, var endast *beslöjad judisk världsimperialism.* Den syftade närmast till att upplösa blodets och traditionens band, allt äkta och ursprungligt hos vårt folk, att förvandla svenskarna till rot- och själlösa varelser, som villigt läte sig formas till judaister, "fria" slavar i det judiska Mammons rike. Slutskedet i "internationaliserings"-processen är vad vi i dag bevittna, då judendomen medels kommunistiska världsrevolutionen öppet söker gripa den absoluta makten för att på ruinerna av de omstörtade nationalsamhällena definitivt förverkliga sitt sedan årtusenden planerade messianska världssjälvhärskarrike.

Denna "internationalism", som alltså blott är en mask för Judas gudlösa imperialism, utgör i dag det förment "bärande" underlaget för rådande "demokrati" i Sverige, grundad i folkets inre söndring efter overkliga intresselinjer enligt den judisk-imperialistiska grundsatsen "Söndra och härska!" Genom nationens söndring förlamades dess motståndskraft och förmåga att hejda judendomens erövringståg i landet. Vårt stats- och folkliv, hela vår politiska, ekonomiska, sociala och kulturella utveckling behärskas av denna falska, judiska "internationalism", i vars spets trona Frimurarorden, Mosaiska internationalen, Finansinternationalen och Parlamentarismens partiinternationaler.

Men folkens "internationalisering" eller judaistiska förvandling har på sistone under utvecklingens tryck försvårats. Varken här eller i andra länder höras längre från parlamentarismens estrader samma lovsånger över "internationalismens" välsignelser som i går. Jättesvindeln har börjat genomskådas, och Juda söker tillfällig betäckning under en "nationalistisk" flagg för att dymedels kunna bevara sin hotade position.

Den "nationella uppryckning", som man för närvarande tror sig kunna konstatera i Sverige, stödd av Finansens spetsar, är blott camouflage till svenska folkets fortsatta förvillande samt förhindrande av ett folkuppvaknande. Bakom den nya, "nationalistiska" skylten döljer sig samma judiska "internationalism".

Svensk revolt mot Judas falska "internationalism"!

En världsfara

5 miljoner frimurare

Försvarskampen mot frimureriet en livsfråga för varje folk!

Trots alla försök av de styrande att för folken dölja sanningen angående frimureriet och därmed sammanhängande företeelser sprider sig kunskapen om det hemlighetsfulla internationella brödrasamfundet i allt vidare kretsar. Mystiken kring den i "välgörenhetens" kostbara mantel draperade Frimurarorden kan i dag även betraktas såsom helt skingrad. Världen äger fullt tillräckligt bevismaterial för dess realistiska bedömande, den känner dess väsen och roll såsom: den världsimperialistiska judendomens nutida främsta politiska maktinstrument och kamporgan.

"Världen regeras av helt andra människor än de tro, vilka icke befinna sig bakom kulisserna. Frimureriet, denna politikens minsta gren, har sedan länge trängt sig in i den hemligaste diplomatien och helt bemäktigat sig densamma. Det har ej funnits en enda stor rörelse i Europa, i vilken det ej haft sin bestämmande andel. Europas nyare historia kan blott den skriva, vilken är invigd i logernas hemligheter". — Detta erkännande av frimureriets roll i det politiska skeendet stammar från en av världsjudendomens ledare i IXX århundradet, höggradsfrimuraren Benjamin Disraeli, vilken adlad under namn av lord Beaconsfield under en lång följd av år ledde Englands politik. Ett annat betydelsefullt medgivande föreligger av höggradsfrimuraren i Franska Stororienten Jean Izoulet, som innehade en ledareställning i det judiska världsförbundet "Alliance Israelite Universelle". I ett 1931 utgivet arbete yttrar Izoulet: "Meningen med de sista århundradenas historia har varit, att trehundra judiska penningemän, alla mästare av stolen, behärska världen".

*

I betraktande av världsfrimureriets genom Hitlers handlande förolyckade plan på rekonstruering i frimureriets "demokratiska" anda av 'det nationellt tenderande Europa — varom talades i vår artikel "Hitler konsoliderar" i Nationens marsnummer d. å. — bör det ha sitt intresse för varje politiskt vaken person att närmare känna arten av den frimureriska världsorganisationen. Ett värdefullt bidrag härtill lämnar den tyska tidningen "Der S A-Mann" (5.3.38), som i en artikel, rubricerad "5 miljoner frimurare — en världsfara" låter oss veta, att frimureriets världsorganisation — dit ju också IX frimurarprovinsen Sverige med dess 86 loger och c:a 24 000 frimurarbröder hör — omfattar icke mindre än 5 miljoner frimurarbröder. Av dessa den kämpande världsjudendomens "intellektuella" drabanter komma c:a 10 procent eller 500 000 frimurare med 5 000 loger på England, det land med vilket Sverige i dag genom frimureriet politiskt och kulturellt är sammankopplat. (Konung Gustav V, Frimurarordens Styrande Mästare i IX provinsen, hedersledamot i Engelska Landslogens Supreme Conseil 33°).

"Att frimureriets avskaffande i Tredje riket skulle öka logernas i hela världen hat mot allt tyskt, att dess undermineringsarbete mot det nya Tyskland skulle vidgas, var att förutse såsom en självklar sak, ty det slag, som nationalsocialismen riktat mot frimureriet, är dödligt; den har omintetgjort dess dunkla mål", skriver det citerade tyska organet. "Så ha vi under senaste åren i alla europeiska länder konstaterat en tilltagande aktivitet av frimurarna jämsides med ett uppvaknande av motkrafter". Härpå publiceras någ-

(Forts. å sid. 4.)

Det religiösa världsläget

III. Israel och Judafolket

Av Kyrkoherde Ernst Ålander

Man torde icke med sanning kunna förneka, att alla skapade varelser ur högre synpunkt ha ett värde för sig, ett egenvärde, liksom ett värde för det stora hela. Om nu detta gäller varje levande väsen överhuvud taget, så måste det ju framför allt annat avse människan, om vilken det heter i ett Skriftens ord, att Gud nedlagt till och med evigheten i hennes bröst. Det är varje människas av Gud givna bestämmelse att utvecklas till en *personlighet* i ordets djupaste mening, alltså det högsta, som vi kunna tänka oss. Vad som utmärker en sådan är icke ett hänsynslöst hävdande av det individuella på andras bekostnad, ett pockande på obegränsat utrymme för den lägre naturens drifter, anspråk och nycker, utan tvärtom en harmonisk utveckling mot frigörelse och fullkomning av själens ädlaste gåvor och krafter, även om vi här i tiden aldrig kunna hinna vårt mål. Ju mera vi gå framåt på den vägen, som är rakt motsatt det nedsjunkande i själviskhetens och materialismens bottenlösa träskmarker, som är så betecknande för nutiden, desto mer känna vi oss som en levande beståndsdel av skapelsens väldiga och underbara sammanhang och därmed också, att vi ha ett ansvar för världen och människosläktet. Det har sagts, och detta med all rätt, att det personliga visserligen innebär en andlig upphöjelse över mängden, över den s. k. massa, som endast erkänner de rent kroppsliga behoven som mänskliga livsyttringar och där all egentlig tankeverksamhet, all initiativkraft, all viljestyrka, allt ansvarsmedvetande och all självständighet blivit utplånade, men att det å andra sidan betyder ett *återvändande* till gemenskapen med människorna i en både vidare, djupare och rikare mening än någonsin förut. I den mest fullkomliga bemärkelse framstår Jesu personlighet och levnad såsom det yppersta exempel, som mänsklighetens hävder kunna uppvisa, på sanningshalten i den nyss gjorda jämförelsen. Kristus måste födas bland människorna och sedan *avskiljas* från dem genom en särskild kallelse och utveckling, ja, *upphöjas* från jorden i den meningen, som döden på korset åskådliggör, för att kunna draga alla till sig, för att, såsom det heter, kunna till ett helt — en *organisk, icke mekanisk* enhet — samla och förena "Guds förskingrade barn". Det ligger en gudomlig tanke i ordet Människoson, som Jesus använde om sig själv vid så många tillfällen, ehuru uttrycket Guds Son också förekommer, fastän sparsammare. Endast den högsta grad av personlig utveckling liksom av personliga möjligheter och förutsättningar, personliga offer och försakelser kunde leda till det *samlande* av mänskligheten i en inre, sann gemenskap, som beteckningen *Människoson* liksom borgar för, ger löfte om.

När alltså den mänskliga individuella personligheten har den betydelse, som vi här ovan antytt, så böra vi klargöra för oss, att de olika folken kunna ha en motsvarande uppgift att fylla i mänsklighetens stora samfund, och detta så mycket mera, ju mer de personliga och skapande krafterna kunnat göra sig gällande inom respektive folk och nationer. Är detta fallet inom ett visst folk, så är därmed också möjligheten given att göra en bestående insats i världen, en sådan, som sker till gagn och välsignelse för det hela och icke bara för en del av det stora hela. Men för att detta skall kunna inträffa, måste sagda folk underkasta sig de lagar och bestämmelser, som enligt Guds egen upprättade, planmässiga världsordning äro satta till efterföljd för den individuella personligheten. Detta innebär bland annat, att folket i sin verksamhet respekterar och vördar de gränser och skiljelinjer, som Gud själv uppdragit inom sin skapelse och som ingalunda få utsuddas, sammanblandas eller kränkas. Den s. k. liberalismen, när den som inflytelserik världsåskådning — det bortses här fullständigt från dess enbart politiska betydelse — står i överensstämmelse med sitt judiska ursprung, har alltid varit avogt stämd mot alla yttre och inre gränslinjer, fastän världen, sådan den är danad, är helt och hållet uppfylld av dylika, både på det religiösa, moraliska, etiska, nationella, sociala, kulturella och personliga området, liksom det är gott om dylika skrankor och skiljemurar överallt i naturens rike. Vad är det, som utgör den skapade världens oändliga rikedom och mångskiftande gestaltning, om icke dessa utstakade gränser och råmärken både i det synligas och det osynligas sfär? Skulle de vara borta, som de enfaldiga i sin fåvitska och de illvilliga i sin svekfullhet framställa som "utvecklingens" sannskyldiga mål, då vore världen antingen en öken av tröstlös enformighet eller ett vitt och oordnat kaos. Det är dessa åtskillnader, dessa gränslinjer, som utvisa, att en allvis och allgod Skapare styr och leder hela världsalltet efter sitt underbara rådslut, sitt i varje del av det organiska sammanhanget övervakande och ingripande förnuft. Liksom i naturen svalan är svala, örnen är örn, lejonet är lejon, trädet är träd och blomman är blomma, och gränsmärkena mellan djur och växter liksom mellan de otaliga släktena och arterna inom vart och ett av dessa riken strängt upprätthållas, så är det också en bestämd skillnad mellan gott och ont, mellan rätt och orätt, sanning och lögn, öppenhet och svek, osjälviskhet och egennytta, offervilja och mammonsträldom, givarglädje och smutsig vinningslystnad, mellan uppbyggande och undergrävande krafter, mellan rik och fruktbärande personlighet å ena sidan och illvilliga skadegörare eller slö och nivellerad massa å andra sidan. Det är den utpräglade olikheten och skilda gestaltningen av delarna i

(Forts. å sid. 3).

Sverige svenskt!

I tecknet av en falsk "internationalism" har detta land, "Frihetens stamort på jorden", underlagts det judiska främlingsfolket, förvandlats till en frimurerisk provins av dess tillsvidare i det hemliga existerande världsrike. Bakom de synliga, officiellt ansvariga styresmännen döljer sig en samling internationaler, politiska, ekonomiska och kulturella, samtliga underordnade och i sin verksamhet tagande direktiv från världsjudendomen, vilken i allt blott känner ett intresse: judeintresset. Sverige är icke längre svenskt; det regeras inåt såväl som utåt av Juda enligt judiska intressegrundsatser.

Återupprättandet av ett svenskt, fritt och suveränt Sverige kan blott ske genom judendomens och dess legodrängars avskiljande ur folkets liv, ett fullständigt avkopplande av allt judiskt inflytande i det svenska samhället. Den på falska förutsättningar förlänade medborgerliga rättsställningen åt judarna måste hävås. Vidare måste alla hemliga sällskap, främst Frimurarorden, jämte hela den judiska "internationalismen", den falska judiska "demokratiens" underlag. genom lag förbjudas såsom lands- och folkskadliga inrättningar, vilka hindra en naturlig och sund utveckling i landet. Judar och judeinflytelser måste bort från alla områden av svenska liv, från politik, press, litteratur, kultur, religion och ekonomi!

Denna reningsprocess genom judars och judeinflytelsers avskiljande är första förutsättningen för en svensk återupprättelse. Då och först då är en andlig och nationell förnyelse möjlig, och en svensk ordning i frihet och suveränitet kan skapas med vårt nordiska folkelement vid ledningen. I stället för den destruktiva judiska "internationalismen" skall träda en konstruktiv svensk nationalism, som åter låter svenska ideal komma till sin rätt och återupplivar svenskhetens traditioner, återknyter den brutna kontakten med vårt ursprung och vårt förflutna. Ett övergivande av dagens dyrkade judegud Mammon och en återgång till sann Gudsdyrkan, till blodets och rasens bud, till en bärande livsåskådning!

Sverige åt svenskarna! Svenskt samhällsliv, politik, kultur och ekonomi skola dikteras av svenska intressen å svensk grund. Rådande politiska söndringssystem, tillkommet och vidmakthållet av det såsom "stat i staten" hemligt regerande Juda efter grundsatsen "Söndra och härska!", skall vika för svensk ordning enligt verklighetens krav, där intresserepresentationens idé ersätter Judas hokus-pokus med "höger" och "vänster". Svenskar skola åter bli ägare av svenskt land och individuellt i största utsträckning delaktiga i detta ägareskap. Folket är ej till för att mätta några internationella judiska finansfurstars profithunger. Näringslivet skall vara inställt å folkets självförsörjning och välfärd och icke ha till mål att hopa enskilda jätteförmögenheter. I det tecknet skall även förståelse skapas mellan kapital och arbete och folkgemenskap och socialt lugn upprättas!

Svensk utveckling skall följa svenska ideal och mål! I överensstämmelse härmed skall vår politik inåt och utåt ledas. När de styrande i dag söka sammankoppla svenska folkets öde med de nationers, vilka i likhet med oss ännu lyda under det beslöjade judeväldet, de falska "demokratierna", sker detta i inkräktaren Judas intresse till det egna folkets och den egna rasens fördärv. Vårt intresse sammanfaller i verkligheten med de nationers, vilka nu i nationell återuppståndelse föra försvarskampen mot den under "demokratiernas" och "kommunismens" mask för världshegemoni kämpande judendomen, med Tyskland och Italien i spetsen.

I *Sannningens* tecken skall det nya Sverige upprättas! Lögnens förtrollning, vari Juda alltfort håller svenskarna fångna, skall brytas! Genom *Upplysning!* En upplysning, som ljuder med samma styrka uppåt som nedåt och icke nöjer sig med mindre än: hela Sanningen till folket!

Ett svenskt Sverige!

Tronerna och Juda

Verklighetsförhållandena i vår tid motivera knappast den ännu gängse uppfattningen om konungarna såsom folkens ledare av Guds nåde. Det vore nog riktigare att i regel betrakta dem såsom konungar av Judas nåde. Och detta i enlighet med "gamla" testamentets föreskrift, som anbefaller dem att vara Judas vasaller och "skaffare" med uppgift att leda folken in i det judiska tusenårsriket.

De regerande dynastiernas såväl som de nationella aristokratiernas internationalisering bl. a. genom ingiften i judiska familjer och judars adlande var i hög grad ägnad att befordra denna strävan. En stor del av de inbördes befryndade furstedynastierna liksom huvudparten av bördsaristokratien i de flesta länder äga judisk härstamning och sakna därmed den blodets solidaritet med sina folk, som är en förutsättning för att de skola kunna fylla sina viktiga ledarekall.

Om folken ej förstodo vådan av att låta främmande judiskt blod tränga upp kring tronerna, så kände Juda det så mycket bättre. Ett auktoritativt vittnesbörd härom föreligger i ett uttalande av den framstående judiske historieprofessorn Eduard Gans och lyder sålunda: "Dop och t. o. m. korsning inverka härvid alls icke. Vi förbliva även i den hundrade generationen judar liksom för tre årtusenden sedan. Vi förlora icke rasens karaktär, icke ens efter tiofaldig korsning. Vid varje förbindelse med varje kvinna är vår ras dominerande. Därav uppkomma unga judar."

Sålunda förklaras judendomens ådagalagda intensiva intresse för att få folkens inhemska nationella regeringsdynastier ersatta av sådana med främmande härkomst, såsom t. ex. i Sverige bevittnats. Men även där det fasta blodsbandet fanns tolererade Juda icke längre monarkismen än som tycktes förenligt med dess eget allmänna intresse. Efter världskriget, då monarken-mohren ansågs ha fullgjort sin tjänst, inriktade det sig på tronernas störtande till förmån för det absoluta judeherraväldets upprättande. Världen fick bevittna, hur de ryska romanoverna fängslades och skäktades, hur Wilhelm II av Hohenzollern avsattes och sändes i landsflykt liksom de österrikiska habsburgarna.

Men snart måste Juda ångra sitt hårda handlingssätt mot sina forna beskyddare å tronerna. Självt förmådde det ej tygla de lössläppta massorna, som skulle bära upp dess stolta världssjälvhärskardöme. Folk efter folk revolterade mot de eländiga nya styrena och reste sig mot de nya, än fruktansvärdare förtryckarna, upprättande nationella folkliga regimer. En universell antijudisk rörelse uppstod, vars like världen icke skådat. I denna situation sökte Juda åter försoning och förbund med de från tronerna bortjagade monarkerna och tronpretendenterna för återställande av de gamla frimureriska "demokratiska" regimerna, till folkens förnyade bringande under oket och antisemitismens nedslående.

Men Hitler visste att för Tysklands och Österrikes vidkommande hindra dessa planer. "Tronpretendenten" Otto av Habsburg ville emellertid ej i sin exil acceptera den ordning, som genom Österrikes anslutning till Tyskland tillskapades, utan vädjade till det mot tyskheten fientligt inställda utlandet om hjälp för "sina" anspråk gentemot Hitler och Stor-Tyskland. Detta habsburgarnas handlingssätt kunde visserligen vid första betraktande förefalla otroligt men blev förklarligt, när man besinnade vilka de i verkligheten äro.

Habsburgarna tillhöra de illustra regerande dynastier, vilka räkna judisk härkomst. Ätten Habsburg stammar — såsom "Der Stürmer" påvisar i sitt nummer 16 d. å. — från en judisk familj i Rom vid namn Pieleone från den tidiga medeltiden. 1149 gifte sig greven Albrecht II av Habsburg in i denna judiska familj. Habsburgarna ha även på mångfaldiga sätt lagt sina utpräglade judiska sympatier i dagen. Josef II "befriade" judarna och hans efterträdare gjorde likaså vad i deras makt stod för att gynna dem, bl. a. genom upphöjande i adligt stånd. I vår tid utgjordes huvudparten av Österrikes aristokrati av judar och judeättlingar, och landets rikedomar lågo till väsentlig del i judiska händer.

Det med påvemakten i Rom alltid på det intimaste lierade regerande huset Habsburg illustrerar markant det nu bankrutterade systemet med konungar av Judas nåde. Tiden är inne för folken att söka sig mera rationella former för sin styrelse.

Nationalism—frimureri

Ensam inom svensk press har denna tidning under en lång följd av år fört upplysningskampen mot den i hemlighet regerande judendomens främsta fäste och maktinstrument i Sverige *Frimurarorden.* Jämsides med fiendens motkamp måste vi härvid även utstå "vännernas" attacker. Parallellt med frimureriets bojkottterror spredos från enahanda inspirationskälla genom "nazistiska" och andra kanaler mängder av beskyllningar mot Nationen och dess redaktör, vilken utskreks såsom "vulgärantisemit", "fantast", "otillräknelig", "senil", "skådare av spöksyner", "spridare av amsagor" etc. — Även Björnstjerne Björnson och general Ludendorff "nedgjordes" förgäves med dylika loge-glosor.

"Med stöd av våra tidigare såväl som de i artikeln "En världsfara — 5 miljoner frimurare" i detta nummer framlagda fakta rörande det internationella frimureriet vilja vi ha fastslagit, att samtliga nuvarande partier, oberoende av politisk skylt, äro att anse såsom avhängiga av frimureriet. De förneka eller förtiga alla inför offentligheten sanningen om det hemliga ordenssamfundets verkliga väsen och faktiskt spelade roll inom nutida svensk politik. Deras "politiska kamp" är därför blott en skenfäktning, ägnad att distrahera och avleda allmänhetens uppmärksamhet från det väsentliga. Medan de praktiskt taget lämna judendomens politiska huvudfäste i fred, koncentrera de sig i sin propaganda på andra- och tredjehandsfrågor samt rent underordnade figurer.

Liksom "nationalism utan judefråga är förtäckt judendom", är en nationalism, som ej erkänner hela sanningen om frimureriet och handlar därefter, endast till skenet nationalism. Eller: *Nationalism utan frimurarfråga är förtäckt judendom.* Det räcker icke, såsom på s. k. "nazistiska" håll förmenas, med att generöst utlova, att "man" skall förbjuda frimureriet, när "man" kommer till makten; liksom det ej förslår med en eller annan sporadisk artikel i en tidning till demonstrerande av sin "självständighet" även visàvis frimureriet. Sådant är icke kamp! En positiv ståndpunkt i frimurarfrågan intager blott den, som följdriktigt, systematiskt och utan hänsyn lägger upp problemet i dess helhet inför svenska folket och handlar därefter.

Det politiska skenfäkteriet bort!

Rysslands ödesväg

Dirigerar Stalin eller Kaganowitsch?

Händelseutvecklingen i Ryssland utgör i sin ohyggliga tragik ett memento för den övriga mänskligheten. Såsom en Försynens straffdom över ett folk, som förgätit sina plikter, kom bolsjevikrevolutionen, förgörande skyldiga med oskyldiga. Länge hade Juden varit verksam för denna akts framkallande, å ena sidan befordrande de ledande klassernas omoraliska leverne och å den andra genom sina villoläror hetsande massorna mot sitt överskikt — "förtryckarna". Tiden var nu kommen för Juda att i Ryssland bärga den stora skörden.

Men Juda måste än en gång bevittna sin "messianska" idés fåfänglighet. Varken i Ryssland eller annorstädes följde utvecklingen den utstakade linjen. "Kommunist"-ideologien var väl aldrig avsedd att som sådan förverkligas; den var blott ett lockbete till massornas infångande, ett medel för den icke-judiska statens förintande och det absoluta judeherraväldets upprättande. För att lyckas måste emellertid processen samtidigt och med största snabbhet ske världen runt, så att icke folken fingo tid att genomskåda dess väsen samt resa sig till motvärn och hämnd mot dess frambesvärjare.

Världsrevolutionens proklamerande från Ryssland var Judas stora tärningskast. Men den hastiga segern uteblev. Folken vägrade att följa, och under tiden spred sig sanningen i allt vidare kretsar. Härigenom skapades en för världsrevolutionens ledning i Moskva ohållbar situation. Om kommunismen dugt till att i blod omstörta zarriket, var den med sin destruktiva ideologi likväl ej kapabel att upprätthålla en ordnad regim. Och ville Sovjet-Ryssland vara en maktfaktor och kunna hävda sig, måste det inom sig bevara en auktoritet, som framtvang ett övergivande av teorier, vilka icke passa i ett redan revolutionerat land.

Med den judiska världsrevolutionens åtminstone temporära misslyckande var sovjetregimens öde som sådan i Ryssland givet. Kommunismens omstörtande idéer måste inom landet ge plats för mera bevarande, verklighetsbetonade. Efter avskiljandet av sin farligaste konkurrent om makten Trotski synes Stalin nu även i färd med att steg för steg länka utvecklingen i Sovjet-Ryssland in på rysknationella banor, stödd av en betydelsefull fraktion inom judenheten. På en del judiska håll har man tydligen börjat komma under fund med det kommunistiska experimentets äventyrlighet och söker rädda sig över på en strategisk reträttlinje.

Det nationalsocialistiska regeringsorganet "Völkischer Beobachter" har uppställt frågan: Vem regerar i Moskva? Tidningen tillerkänner väl Stalin rollen av den bolsjevikiska despotiens centralfigur, vilken dock i det väsentliga drives av robusta viljeimpulser. En närmare granskning av utvecklingen och särskilt de på sistone vidtagna nydispositionerna inom sovjetregeringen visa på en oerhörd maktökning för tvenne personer i Stalins omgivning, nämligen för juden Lazarus Mosesson Kaganowitsch, "Stalin-klickens hjärna", samt för inrikeskommissarien (GPU-chefen) Nikolai Jeschow, gift med en judinna. Stalin, georgier till börden, är ju själv sedan några år gift med en judinna, dottern av nämnde Lazarus Kaganowitsch.

Lazarus Kaganowitsch presenteras av den citerade tyska tidningen såsom den bestämmande i Sovjets tre översta partibyråer, generalsekretariatet, politbyrån och organisationsbyrån. Vid sidan härav bekläder han sedan länge posten såsom folkkommissarie för tunga industrien, den viktigaste sovjetryska industrien. Genom sin broder Michael Kaganowitsch, folkkommissarie för krigsindustrien, samt sina kreatur, folkkommissarien för maskinindustrien juden Alexander Davidsohn Bruskin och folkkommissarien för näringsmedelsindustrien juden Abraham Gilinski kontrollerar Lazarus Kaganowitsch praktiskt taget hela sovjetindustrien. Härtill kommer hans återtagande nu av det av honom tidigare ledda järnvägskommissariatet. — Maktpersonen numro två i Stalins omgivning, inrikeskommissarien Nikolai Jeschow — i likhet med Stalin och presidenten i folkkommissariernas råd Molotow gift med en judinna — innehar även skeppsfartskommissariatet och är enligt "Völkischer Beobachter" endast ett idélöst och blint verktyg i händerna på Lazarus Kaganowitsch, som betjänar sig av honom utan att själv behöva synas.

Bemärkes vidare, att sju av de viktigaste sovjetryska folkkommissariaten (utrikes, tunga industrien, krigsindustrien, maskinindustrien, näringsmedelsindustrien, järnvägarna och posten) ledas av judar, samt att juden Mechlis är politisk chef för Röda armén, framstår tydligt den maktställning judarna ännu i dag lyckats bevara åt sig i Rysslands högsta ledning. Röda armén har länge ansetts som den sovjetryska institution judendomen mest fruktade, och mannen som personifierar den inom armén rådande antisemitismen är dess nuvarande överbefälhavare, marskalken och äktryssen Woroschilow. Enligt vad uppges skall han ha känt de röda generalernas planerade revolt mot Stalin men för tillfället räddat sig genom att förråda vännerna. Stalin — eller Kaganowitsch — skulle hittills icke ha vågat bära hand på Woroschilow av fruktan för revolt från Röda armén. Jeschow säges nu emellertid med all kraft inrikta sig på att få Woroschilow störtad.

Trots all "likvidering" av prominenta revolutionsjudar finner man således fortfarande det "utvalda" folket både synnerligen talrikt och effektivt representerat i sovjetstyrets topp. Fenomenet är i och för sig knappast överraskande i ett revolutionsland, vars nationella överklass så systematiskt utrotats som i USSR. Hade förövrigt icke furstarna och statsöverhuvudena sedan länge, oberoende av regimer, nästan alltid sina "judar"? Vad som i fråga om Sovjet-Ryssland f. n. särskilt intresserar är frågan: *vem* dikterar kursen, Stalin eller Kaganowitsch? Man har visserligen svårt att förlika sig med tanken, att Stalin allenast skulle vara ett lydigt verktyg åt andra. Beträffande Kaganowitsch får han väl anses icke blott representera ett judiskt utan i viss grad även ett personligt, familjärt intresse i sin egenskap av "röd zar" Stalins egen svärfader.

Under trycket av den uteblivna världsrevolutionen och tvånget av sammanlevnad med den övriga världen länkas utvecklingen i Ryssland in på linjer, i mycket frigjorda från kommunismens ideologi. Inför detta oundvikliga synes den fraktion inom judenheten, som Kaganowitsch företräder och vilken med all sannolikhet är att räkna till den västjudiska Rothschildgruppen — till skillnad från den östjudiska Warburggruppen med Trotski som förste man — f. n. vara inställd på att stödja en viss återgång i Sovjet-Ryssland till rysk ordning, till tryggande av sin egen position i landet samt förhindrande av en antisemitisk reaktion från ryska folkets sida.

Ryssland skrider vidare på sin ödesväg. Hur den i fortsättningen kommer att gestalta sig, skall framtiden utvisa.

NATIONEN
Redaktör och ansvarig utgivare:
ELOF ERIKSSON.
Utkommer den 1 i varje månad.
Abonnemangspris:
Helår .... kr. 4:—
Halvår .... „ 2:—
Lösnummerpris: 30 öre
„ i Finland: 4 mark
Annonspris: 30 öre pr mm.
Rabatt vid större annonsering.
Adress: Box 1145, Stockholm 16.
Postgiro: 3643.
Lindbergs Tryckeriaktiebolag, Stockholm 1938.

Mot judeinvasion!

En allmän opinionsrörelse nödvändig

Vår i föregående nummer uttalade förmodan, att Sveriges nuvarande starkt projudiska statsledning välvilligt skulle upptaga USA-regeringens hänvändelse om svensk medverkan i en internationell aktion för emottagande av en planerad massutvandring av judar från Österrike—Tyskland, visade sig befogad. Redan några dagar efter framställningens inkommande var Kungl. Maj:t färdigt med sitt *ja*-svar. Vi skulle alltså ha att emotse en ytterligare stegrad judeinvasion.

K. Maj:ts beslut står i strid mot svenska folkets sanna intresse och kan endast förklaras av det numera dominerande judiska inflytandet inom statsledningen. Sakförhållandet blir ej mindre allvarligt därför att de invandrare det här rör sig om i alldeles särskild grad äro att hänföra till kategorien icke-önskvärda främlingar, som på grund av samhällsfientlig verksamhet i sina tidigare "hemländer" i regel torde ha grundade skäl att söka nya marknader. Det framtvingar också ett grundligare skärskådande av problemet. Våra styrande ha här hållit svenskarna i en ljuv okunnighet, för att icke säga falsk föreställning. Så mycket nödvändigare är det, att sanningen i sin helhet nu kommer i dagen.

Under föregivande, att judarna utgöra ett religionssamfund i vanlig mening, ha de styrande öppnat landet för judar och givit dem fulla medborgerliga rättigheter. Eljest borde sakförhållandet ha stått klart för envar i belysning av historiska fakta och Bibelns utsagor, vilka tala sitt tydliga språk beträffande judendomens karaktär av en mot alla andra folks existens riktad imperialistisk politisk sammanslutning. Programmet för den judiska politiken finnes i "profetians" form upplagt i Bibelns "gamla" testamente, där vi bl. a. läsa:

"Och konungar skola vara dina skaffare och deras furstinnor dina ammor. De skola inför dig nedfalla på sitt anlete och slicka dina fötter" (Esaias 49:23). Och vidare: "Främlingarna skola bygga dina murar, och deras konungar skola betjäna dig. Och dina portar skola städse stå öppna dag och natt, på det att folkens ägodelar skola införas till dig" (Esaias 60:10—12). "Frukta icke detta landets folk, ty de hava givits dig till rov, för att giva dig stora sköna städer, som du icke har byggt, och hus fulla med gods, som du icke har fyllt, och vingårdar och oljeträd, som du icke har planterat, på det att du må äta och varda mätt" (V Mos. 6:10—11), Samt slutligen: "Du skall förgöra alla folk som din Jave skall giva dig. Du skall icke skona dem och erkänna deras gudar, ty det kunde bliva dig till en snara" (V Mos. 7:16).

Så lyder enligt Bibeln det judiska "religionssamfundets" program, vilket ju i vår tid i största utsträckning förverkligats! Men Juda kunde icke hindra, att sanningen på sina håll nådde fram till folken, medförande ett brytande av judeväldet samt upprättande av nationella regimer. Det är i dessa av judepropagandan nedsvärtade autoritära stater som stora skaror judar nu blivit "hemlösa" och söka efter nya värdfolk, å vilka de kunna fortsätta sitt parasitliv, läggande under sig "folkens ägodelar", "stora sköna städer, som du icke har byggt, och hus fulla med gods, som du icke har fyllt", för att tala med patriarken Moses. Det är dessa "stackars olyckliga" som nödgats lämna de "folk som givits dig till rov", för vilka Sverige nu skall öppna hela famnen.

När svenska folket under jakobinen Bernadottes regim tillerkände judarna full medborgerlig likställighet, visste det icke vad det gjorde. Det kände icke den judiska religionslagen, visste icke, att det fanns judiska moralläror som strida mot allt vad kristen och mänsklig moral heter. Dessa läror utgå ifrån, att judarna äro ett "utvalt" folk, vilket höjer sig över alla andra människor och måste undvika all innerlig beröring med dem. Talmudläran, rättesnöret för judarnas liv och verksamhet, tillerkänner icke de icke-judiska folken fullt människovärde, och judarna känna sig därför icke bundna av några förpliktelser till dem. Den judiska tron lovar judarna icke blott herraväldet över alla folk och äganderätt till all världens rikedomar; den förkunnar samtidigt satsen om alla icke-judiska folks undergång och tillintetgörelse genom judendomen. I verkligheten utgöra judarna en särskild nation, en "stat i staten". Medan de åtnjuta samma medborgarrätt som andra medborgare i det land där de äro bosatta äga de skydd av den judiska staten och ha möjligheter att verka för densamma. De äro samtidigt medborgare i tvenne stater, en ställning som de till det yttersta utnyttja. Utan spår av samvetsbetänklighet förråda och sälja de den icke-judiska staten till den judiska, och de ha i vår tid över så gott som hela linjen placerat sin judestat i sadeln.

Svenska folkets styresmän låtsa icke om denna verklighet. De synas vara beslutna att spela spelet till sitt slut, att döma av deras nu deklarerade avsikt att ytterligare öppna Sverige för judisk massinvasion. Vi känna av erfarenhet taktiken: i dag släppas främlingarna in i landet, i morgon utrustas de med svensk medborgarrätt, varigenom de tillförsäkras sin dubbla medborgarrätt, och från denna privilegierade utgångsställning kunna de så med framgång upptaga konkurrensen med de svenske ävensom på alla sätt verka för sina judisk-imperialistiska mål.

En räddning undan den allt fruktansvärdare judefaran i Sverige kan blott komma från Folket självt. Genom en resolut uppryckning ur passiviteten och en mäktig viljeinsats — en *opinionsyttring*, som låter de styrande i Stockholm känna *äkta svensk folkvilja!* Lägets allvar kräver, att Folket ute i landet ägnar frågan sin allvarliga uppmärksamhet genom att upptaga den till dryftande och besluta framställningar till statsmakterna med de krav, som befinnas nödvändiga.

En svensk folkopinion mot judeinvasionen!

Nya toner i Polens riksdag

En grupp representanter i polska parlamentet har — meddelar "Freie Presse" — framlagt fem lagförslag till landets skyddande mot främmande folkskadliga element och företeelser.

Den *första* lagen enligt förslaget stadgar förbud för medlemskap i frimurarloger och bestraffar dylikt med fängelse intill fem år. Organiserandet av frimurarloger straffas med fängelse till tio år samt konfiskering av all egendom. Den *andra* lagen föreskriver skärpning av bestämmelserna angående förbud för kommunistisk verksamhet, så att även beslöjade kommunistiska organisationer skola kunna utrotas. Lagen numro *tre* förbjuder ändring av judiska namn till polska till förhindrande av judars maskering såsom polacker. Den *fjärde*, som vill förebygga de fria yrkenas översvämning av judar, innehåller skärpta bestämmelser för tilldelning av diplomer åt judar, som besökt högskolor i utlandet. Slutligen föreskriver den *femte* lagen genomförandet av en revision av de sedan 1918 tillerkända polska medborgarskapen.

När få vi höra sådana tonfall i Sveriges riksdag?

*

Judefrågans reglering i Ungern

Enligt det av ungerska regeringen framlagda förslaget till reglering av judefrågan skola judarna, vilka utgöra 5 procent av landets befolkning, äga rätt att i en omfattning av 20 procent deltaga i de intellektuella yrkena och det ekonomiska livet. Där judarnas procentuella antal är störst, såsom t. ex. i Budapest — 40 à 50 procent — skall regleringen ske under en period av fem à tio år.

Det ungerska regeringsförslaget innebär ingen lösning av judefrågan i landet utan endast en tillfällig kompromissanordning.

Judas religionslag

Biskopen av Dijon, mgr Landrieux, korrigerar i en artikel i "La Fasciste Canadien" (dec. 37) den allmänt rådande uppfattningen om den judiska religionen såsom ett och detsamma som kristendomen. Detta är — framhåller han — ett stort misstag och fortsätter:

"Talmud, som enligt tidskriften 'L'Univers Israelite' sedan tvenne årtusenden är Judas religiösa lagbok, utgör den systematiska falska utläggningen av Bibeln. Rasstoltheten och världshärskandets idé förhärligas där till det rena vansinnet. För talmudisten förkroppsligar den judiska rasen mänskligheten, medan icke-judarna icke blott icke äro människor utan djuriska varelser".

— Så långt den framstående kyrkomannen! Den som skriver dessa rader vågade för några år sedan vid ett personligt samtal med en av Bondeförbundets ledare i riksdagen, vice talmannen Petrus Nilsson i Gränebo, beröra denna fråga. Herr Nilsson bestred oss emellertid rätten att sysselsätta oss med det judiska religionsproblemet, som "allenast angick judarna själva". För att ge eftertryck åt denna sin uppfattning, försäkrade han, att "riksdagen hade medel i sin hand att förhindra varje försök till antisemitism".

Det vore av intresse att veta, om bondeförbundare ute i landet gilla en dylik uppfattning.

Kampen om Amerika

Kampen mellan judarna och amerikanarna om Amerika artar sig allt hårdare. De sistnämnda ha äntligen börjat förstå sammanhangen och bereda sig till motvärn. Sålunda ingavs nyligen från "Federation of Christian Militants of America", tillhörande "American Nationalist Confederation", en protestskrivelse till president Roosvelt, vilken kraftigt varnas för den judiska imperialismens omstörtningsplaner i Förenta Staterna. Konfederationens president Georg Deatherage, vilken undertecknat skrivelsen, förklarar sig redo att sända delegerade till Washington för överbringande av ett ovederläggligt bevismaterial. Samtidigt har en liknande skrivelse tillställts utrikesminister Hull.

"Detta ovederläggliga material skall — heter det i framställningen till president Roosevelt — bevisa för Eder, att krigsorsakerna i världen uteslutande äro att tillskriva den internationella penningkampen mellan högfinansens rabbiner, kampen mellan huset Rothschilds sionism och huset Warburgs internationalism. Det Amerika, som känner sanningen, motsätter sig att ånyo offra sina mäns krafter och bringa sitt familjeliv i fara till fördel för den judiska rivaliteten. Vi protestera därför i förening med 'American Legion' och andra fosterländska grupper mot varje förbund med utlandet, som är ägnat att föra vår nation i ett krig. Vår ständiga industriella kris, som framkallats av samma främmande makter, fordrar i första hand närvaron av de försvarsdugliga männen i eget hem för att försvara det mot kommunismen".

"Vi tro — slutar skrivelsen — att Ni, Herr President, skall vägra att medverka i den judiska imperialismens spel, när dessa fakta väl bragts till Eder kännedom".

*

Fri handel i Sovjetryssland

Ett märkligt beslut föreligger från sovjetryska regeringen att under 1938 helt reorganisera inrikeshandeln samt införa fri handel. Affärsidkare skola icke längre vara statstjänstemän, avlönade av staten, utan deras inkomster skola utgå efter viss procent av omsättningen.

Handelssystemets omläggning motiveras i sovjetpressen med det rådande finanskaos inom fabriker och handelsorganisationer, där "finansiella gangsters" härja till skada för ryska folket. Rörelsekapital förslösas, falska kassarapporter konstrueras, onödiga anställningar beredas vänner och bekanta och alltför höga löner fixeras.

Ett officiellt erkännande alltså av det kommunistiska experimentets fjasko.

*

Hemlig radio mot Stalin

En hemlig kortvågsradio inledde i april utsändningar från Moskva, vari proklamerades öppen revolt mot Stalin-regimen. Utsändningen sades ske på föranstaltan av "Förbundet för Rysslands befrielse", som på sin tid bekämpat tsarväldet och nu riktar sig mot Stalin, som "förfalskat alla Lenins idéer".

Det religiösa världsläget

(Forts. fr. sid. 1.)

världsalltets levande organiska sammanhang både i naturens och andens riken, som gör det hela så stort och härligt, så harmoniskt fulländat. Det är den skarpa gränsen mellan det, som gagnar, och det, som skadar, mellan hälsa och sjukdom också i andligt avseende, som gör striden för världsordningens upprätthållande mot alla ondskefulla och nedbrytande makter så bestämd och avgörande och därmed också trots allt så hoppfull och segerviss. Låtom oss med orubblig förtröstan, med oföränderlig seghet och ihärdighet hålla fast vid de utstakade skiljelinjerna och vid personlighetens rätt! Ty endast härigenom kunna vi förverkliga den broderstanke och nå den brödragemenskap, alltså vinna den *organiska* enhet, där gåvorna och anlagen äro mångahanda men anden en och densamme, som är målet för den sanna idealismens kamp och strävan sedan tidevarv tillbaka.

Det framgår av det föregående, att såväl de verkliga personligheterna som de folk, som givit rum åt de personliga och uppbyggande krafterna i tillvaron — personlighet och uppbyggande arbete äro innerligt och oupplösligt förbundna med varandra — ha en uppgift, en mission att utföra i världen. Det kan till och med tänkas, att ett visst folk, särskilt begåvat och utrustat, får sin mission i världen utvidgad till en världsmission, ett världsomfattande uppdrag, som omspänner folk och tidsåldrar. Det är tydligt, att ett sådant folk måste i mycket hög grad vårda sin egenart, sin personlighet, att det måste bli en utpräglad och karaktärsfull nation och avskiljas från andra folk i sådant avseende, att framför allt det äkta mänskliga, det som hör till det omistliga för hela vårt släkte kommer till sin rätt, sin sanna bestämmelse. I den meningen kan man tala om ett Guds egendomsfolk, ett folk, som är ett Guds redskap, liksom *varje* sann och äkta personlighet av *varje* stam och tungomål är kallad därtill, fastän folket i fråga till skillnad från den *individuella* personligheten är en *kollektiv* sådan, som givetvis inom sig har att uppvisa individuella personligheter av stora mått. Men liksom man hos alla mänskliga individer, där personligheten i dess högsta former utvecklas, finner de stora gemensamma mänskliga dragen i deras utmärktaste gestaltning, så bör man också hos ett folk, som anses ha fått motsvarande gåvor och en motsvarande uppgift, finna något liknande som hos de stora personligheterna, uppenbart för alla. Må vi noga vakta oss för att i detta sammanhang missförstå de apostoliska orden, att Gud har utvalt det inför världen oädla och föraktade, när han vill förmedla till människorna sina andliga rikedomar. Vem kan påstå, att aposteln menar, att de lömska och svekfulla, de lismande och giriga, de som älska krokvägar och försåt, de grymma och blodtörstiga, de maktberusade och tygellösa, de samhällsomstörtande och allting undergrävande, de hycklande och notoriskt lögnaktiga, de hädiska och mot religion och moral oavbrutet kämpande — bakom kulisserna helst, i anslutning till deras feghet — kunna vara bärare av ett himmelskt budskap och övervärldsliga krafter? Ingen, som vill hålla på ärlighet och uppriktighet, kan våga framkasta det minsta tvivel på att aposteln icke menar raka motsatsen till det uppräknade. Vi böra minnas vad Paulus i ett annat sammanhang med kraft och skärpa betonar, nämligen att ändamålet aldrig helgar medlen, att det goda aldrig kan vinnas genom att man med berått mod, med vett och vilja gör det onda. Vi behöva kanske likväl erinra om att aposteln till det onda ingalunda hänför den användning av svärdet, som åligger överheten, när den sin plikt likmätigt skall skydda folk och samhälle mot ogärningsmän och omstörtare. Detta räknar han i stället till en välsignelse. Dock kunna vi vara förvissade om att den överhet, som icke bär svärdet förgäves, är en rättsinnig överhet, som ärligt och troget vill motsvara sitt kall, icke en sådan, som endast bär namnet, medan saken är långt borta. Liksom fariséerna och de skriftlärde *hade satt sig* på Mose stol, vilken icke alls var deras rätta plats, så kunna de mest ovärdiga människor, uppenbara skälmar, bedragare och skadegörare av skilda slag slå sig ned på överhetens stol, skrudade i överhetens kappa och omgjordade med överhetens svärd. En sådan överhet är ingalunda sällsynt i våra dagar. Men det är icke den, som skildras i Romarebrevets trettonde kapitel.

En av de största och mest ödesdigra begreppsförvirringar, som oroat mänskligheten, är sammanblandningen av Israels folk och Judafolket. Den gamla traditionella uppfattningen är ju den, att Judafolket är en direkt fortsättning av Israels folk, så att det israelitiska stamförbundet ännu i dag fortlever genom judarna. Det kan ju tyckas, att en dylik tro icke spelar någon roll i världen och att den därför icke behöver vederläggas, även om den skulle vara oriktig. Så är dock ingalunda förhållandet. Det har en fundamental betydelse för alla folk och enskilda, för alla kyrkor och religiösa samfund, för alla frågor och spörsmål, som ha avseende på religion och moral, om israeliter och judar äro ett och detsamma. För att blicka tillbaka på vad vi förut talat om, vilja vi erinra oss vad som nämnts i den föregående framställningen om att folk, som i särskilt hög grad vårdat personlighetslivet, kunna både individuellt och kollektivt bliva bärare av en gudomlig mission inom mänsklighetens samfund och att ett *avskiljande* för en dylik stor och härlig uppgift enligt Guds tankar och avsikter sker till fromma för den stora brödragemenskapen. Det kan icke förnekas, att Israels folk, som var av rent semitisk härkomst och en nation av boskapsherdar och åkerbrukare, hantverkare och yrkesmän av olika slag, kände sig hava en särställning i världen och ett uppdrag, som skulle nå alla andra folk och icke upphöra förrän vid jordens yttersta gränser. Men denna kallelse skulle bliva till mänsklighetens välgång och icke till dess ofärd. "I din säd skola alla folk på jorden varda välsignade!" — "Jag skall göra dig till ett ljus för hednafolken, att min frälsning må sträcka sig till jordens ände!" — Så stor och hög, så djärv och betydelsefull, så djupgående och alltomfattande var uppgiften, och den gavs därför att förutsättningarna funnos hos detta israelitiska folk, som nu icke mer existerar utan är utplånat ur tillvaron, därför att det försummade sina tillfällen. Möjligtvis skulle man kunna återfinna svaga judaiserade rester av detta en gång högtstående folk inom ramen av det judiska världsförbundet, vilket under årtusenden varit mänsklighetens gissel och pläga och för varje århundrade mer och mer, tills det i våra dagar drivit sitt förrädiska spel, sin grymhet, sin girighet, sin falskhet, sin lögnaktighet och vilda, tygellösa förstörelselusta intill den utstakade punkt, där alla möjligheter finna sitt oåterkalleliga, obevekliga och förblivande hinder. Men härtill skola vi återkomma längre fram.

(Forts. i nästa n:r.)

Rothschilds storhet på retur

Såsom en sensation av första ordningen har meddelats offentligheten, att de stora Rothschildska godsen Waidhofen, Ybbs-Steinbach i Ybbsdalen och Landau vid Neuhaus tagits i beslag av myndigheterna. Beslaget skedde såsom gottgörelse för de skador, som Alfons Rothschild tillfogat den gamla österrikiska statskassan.

*

Wien får åter getto

Det förutvarande Österrike är — upplyser judepressen — i färd med att återgå till den "mörka medeltiden", d. v. s. ordningen före den "judiska emancipationens" genombrott i Europa. Wiens judar komma således hädanefter att få bo i en särskild stadsdel, Leopoldstadt, som blir stadens getto.

En världsfara...

(Forts. fr. sid. 1.)

ra intressanta utdrag ur den pågående kampen mellan frimureriet och dess motståndare i en del länder, visande, att Frimurarorden i likhet med sin gamle medtävlare om själarna Jesuitorden icke skyr något medel, som kan vara ägnat att till synes helga ändamålet. Där så befinnes lämpligt samarbeta frimurarna i detta nu med iver på Kominterns linje med "ärkefienderna" katolikerna till förhindrande av folkens nationella uppvaknande och pånyttfödelse.

*

England med sina 5 000 frimurarloger, varav 1 200 enbart i London, spelar sedan århundraden tillbaka en betydelsefull roll inom världens frimureri. Från London, där 1717 den första frimurarlogen grundades, anträdde mureriet sitt "segertåg" i världen. Britanniens frimurare kommo från början helt under judiskt inflytande. Enligt frimurarurkunden ha alltsedan 1725 judar regelbundet upptagits i de engelska logerna, och de förstodo där tidigt att besätta alla hedersämbeten och tillförsäkra sig det tongivande inflytandet. Vid en tid, då Juda i hela det övriga Europa levde i gettot, hade frimurarna i England redan uppställt grundsatserna, att det ej fanns några motsättningar i fråga om ras, blod, nation, folk och religion. — Typiskt judiska grundsatser, som kritiklöst anammades av de efter "hemligheten" letande, själlösa klättrarna i Salomos tempel.

Englands 500 000 frimurare, vilka utgöra c:a 10 procent av alla till världsfrimurarorganisationen "officiellt" anslutna logebröder i de fem världsdelarna, representera en oerhörd maktfaktor. Landets samtliga frimurarloger äro sedan 1813 sammanslutna i den "Förenade Storlogen av England". I vår nyssnämnda artikel "Hitler konsoliderar" citerades ett yttrande av dåv. stormästaren i Englands Storloge, lord Ampthill i oktober 1934, att "facklans eld åter skall tända frimureriets ljus i Tyskland" — ett löfte som lorden-stormästaren själv dock aldrig fick tillfälle infria. "Der S A-Mann" återger nu ett senare uttalande av en av Engelska Storlogens stormästare, lord Harewood, 1937, vari denne under en hat- och hetsorgie mot det nya Tyskland karaktäriserar de nationalsocialistiska tyska ledarna samt och synnerligen såsom "gangsters" — en vitsighet som inbragte frimurar-lorden en vild bifallsstorm från hans ideologiska fränder i de marxistiska lägren. En följd av lord Harewoods bekännelse blev, att alla Tysklands och Italiens politiska motståndare genast satte sig i förbindelse med de engelska frimurarna för att begära stora penningebidrag från de till hundratals miljoner pund uppgående engelska frimurarfonderna.

Att frimureriet i England inför utvecklingens gång börjar känna sin ställning försvagad, framgår emellertid tydligt av ett meddelande i veckotidskriften "News Review", London, som upplyser, att Storlogens i Leeds högsta råd sammanträtt och i en längre förklaring varnat alla sina underordnade loger och frimurare från att politiskt binda sig och i fortsättningen understödja antifascisterna. En oro börjar gripa omkring sig bland ledande engelska frimurare inför perspektivet att i framtiden kanske nödgas uppleva samma sorgliga ändalykt som de nu upplösta tyska och italienska logerna. Den nämnde Stormästaren varnade alldeles särskilt för fortsatt subsidiebetalning till abessiniernas upproriska skaror med motivering, att detta innebure "inblandning i ett annat lands — Italiens — politik". Detta ofrivilliga erkännande från ledande engelskt frimurarhåll, vilket ju i och för sig säger mera än tjocka band, utgör ett auktoritativt vittnesbörd om riktigheten av tidningen Nationens länge hävdade uppfattning om världsfrimureriets politiska engagemang *mot* de auktoritära staterna, främst Italien och Tyskland.

När höga engelska frimurare offentligt uppträda mot frimureriets "inblandning i ett annat lands politik", sammanhänger detta med det hemliga politiska ordenssamfundets i England särskilt starkt markerade beslöjelse såsom oskuldsfull "välgörenhetsinrättning", varigenom det lyckats att för orden vinna ett stort antal av det offentliga livets mest framträdande personligheter. Man förlänar dessa lorder "mästare"-värdigheter utan att inviga dem i rörelsens yttersta mål. Detta är typiskt för frimurardömets ledare: de vilseleda "lärlingarna" och "gesällerna", d. v. s. de underordnade medlemmarna, angående frimurarrörelsens verkliga mål och syften samt förelägga dem falska statuter etc., tills de helt fått dem under sitt inflytande, bundna genom fruktansvärda eder.

*

De över hela världen spridda 5 miljonerna frimurare utgöra *en världsfara*, mot vilken folken måste skydda sig. Väl förekomma olikheter vad loger, frimureriska lärometoder etc. beträffar, men det väsentliga är, att *spetsorganisationerna i de olika länderna bilda ett världsförbund*, vilket står *under hemlig judisk ledning* och vars verksamhet uteslutande är inställd i den judiska världsimperialismens tjänst, hänsynslöst bekämpande all äkta raslig och nationell instinkt hos folken samt ödeläggande dem såsom nationer. Till följd av den organisatoriska uppbyggnaden i en mängd olika grader, vilkas medlemmar ej känna dem i de högre graderna, genom de för varje grad olika ceremonielen, igenkänningstecknen, passorden och ederna samt vidare genom de för olydnad och förräderi stadgade fruktansvärda straffen samt talrika andra säkerhetsåtgärder har frimurarrörelsen allmänt lyckats uppnå, att den enskilde förvandlas till ett viljelöst verktyg och iakttager ovillkorlig lydnad i allt som fordras av honom.

Det är ett fullkomligt outhärdligt tillstånd för en stat att inom sitt maktområde tillåta hemliga förbund, vilkas medlemmar lyda anvisningar av obekanta "mästare", liksom det är outhärdligt för ett folk att veta, att inom dess krets finnes ämbetsmän och officerare, vilka i sin egenskap av frimurare äro edligt förpliktade att lämna sina "mästare" underrättelser om allt. Höjden av outhärdlighet, för att icke säga absurditet är, när statsöverhuvudet självt tillåtes bekläda posten såsom det hemliga internationella frimureriets styresman i ett land.

Försvarskampen mot frimureriet är i dag en livsfråga för varje folk. Vi kräva för Sveriges vidkommande: ***Förbud och upplösning av frimureriet jämte övriga hemliga sällskap!***

»Bibelforskarna» – kommunistisk täckorganisation

Bland judiska internationella organisationer, som i samband med Hitlers övertagande av makten förbjudits i Tyskland, äro de icke minst för sin intensiva propaganda i Sverige kända "Internationella Bibelforskarna". Dessa ville dock ej utan vidare rymma det tyska fältet utan fortsatte trots förbudet sin verksamhet i landet.

Myndigheterna i Tyskland ha nu emellertid med större kraft inskridit mot "bibelforskarnas" i judekommunismens tjänst bedrivna verksamhet. Sålunda dömdes nyligen ledaren för sekten Max Grote till fyra års fängelse, varjämte 300 av dess medlemmar ådömdes fängelsestraff på intill tre år. De hade bl. a. vägrat att göra militärtjänst eller att arbeta i vapenindustrien.

HÖGAKTUELL BOK

Sions Vises hemliga protokoll om det tillkommande judiska världssjälvhärskardömet. *Den 4:de och enda fullständiga, samt med teckningar försedda upplagan.* Obs. Bearbetning efter ryska originalet. Av S. Nilus. Pris 2:— kronor.

K. V. Lindeberg, Box 13, Härnösand.

Frihetsrörelsen

har till uppgift:

att genom Sanningens utbredande upplysa svenska folket om de verkliga förhållandena i det nutida Sverige, inom ekonomi och finans, politik, kultur och religion. Den vill därmed bereda väg för en nationell pånyttfödelse och frigörelse ur iråkat andligt och materiellt beroende under främmande, internationella intressegrupper. — Svensk frihet, svensk ande och svensk ordning skola återupprättas inom samhällsliv, statsstyrelse och -förvaltning, folkrepresentation och kultur! Svenskarna skola återupprättas såsom fria, självständigt tänkande och handlande nordiska människor!

Centralstyrelsens expeditionsadress är: Box 73, Hudiksvall. Tel. Hudiksvall 980. Postgiro: 137076.

Trotski framför portarna

"Världsrevolutionens organisatör", juden Leiba Bronstein-Trotski uppehåller sig sedan en längre tid i sin exil i Mexiko, där han naturligtvis också förbundit sig att "icke syssla med politik". Enligt "Christian Free Press" (19.2.38) blottades emellertid nyligen vid ett antikommunistiskt möte i Filadelfia vissa ultrapolitiska planer, som Trotski å östjudendomens vägnar som bäst är i färd med att söka förverkliga från sitt nya "hemland".

Trotski, upphovsmannen till den blodiga bolsjevikrevolutionen i Ryssland, har — upplystes det — beväpnat 500 000 mexikanare, som äro beredda att marschera in i Kalifornien. Dessa skola intränga i Kalifornien samtidigt som lantbruksarbetarna och fruktplockarna, vilka obehindrat kunna passera gränsen i båda riktningarna. Kommunistiska fackorganisationen C. I. O., som är särskilt starkt företrädd vid Pacifickusten, skall hjälpa Trotski att "rensa" Kalifornien från de vita amerikanarna. Han finansieras i detta sitt värv av ledaren av "American Jewish Committee of New York", vilken samtidigt är överhuvudet för bankirfirman Kuhn, Loeb & Co., en av huvudfinansiärerna av bolsjevikrevolutionen i Ryssland.

"Det blir allt tydligare — skriver en amerikansk korrespondent till 'Welt-Dienst', Erfurt — att, i händelse av en kommunistattack mot USA:s västkust, den kommunistiskt uppviglade befolkningen i Mexiko skall komma att spela en ledande roll i det skräckvälde, som Trotski önskar påtvinga USA. Han vet, hur han i det givna ögonblicket skall sätta in människorna för sina planer. En trotskistisk omstörtningsaktion har stora chanser och skulle verksamt understödjas av de på Västkusten mycket starka kommunistiska fackföreningarna. Polisen, som själv är opålitlig, skulle endast bjuda ett massuppror ringa motstånd."

*

U. S. A. vaknar!

Rabbinen Julius Gordon från St. Louis har inför medlemmar av judeorganisationen B'ne Brith i Cincinnati hållit ett anförande, vari han berörde den växande antisemitismen i USA. "Vi kunna — förklarade han bl. a. — erkänna oss skyldiga till anklagelsen att vara internationalister".

Vid samma tid talade New York-rabbinen Cohen inför kongressen av amerikanska judar i Pittsburg. Cohen fastslog, att en judeförföljelse redan var i gång även i Förenta Staterna, visserligen ej öppen, men därför ej mindre grundlig. Juden Robin yttrade: "En företagen undersökning i Pittsburg har visat, att den ena firman efter den andra, med vilken vi göra affärer, motarbetar oss judar. T. o. m. judiska affärer vilja ofta ej veta av judiska biträden. Den ekonomiska förföljelsen mot judarna i New York erinrar om spanska inkvisitionen. Det förekommer talrika fall av platsutbud i New Yorks tidningar, vari tillkännagives, att man önskar kristna anställda. Ja, det har gått så långt, att judiska flickor måste bära krucifix, när de söka en plats".

*

Massdop av judar

Enligt Pesti Hirlap pågår f. n. massdöpning av ungerska judar. Rabbinernas ämbetslokaler äro överfulla av judar, som anmäla sitt utträde ur mosaiska kyrkan för att låta döpa sig och övergå till kristendomen. Deras plötsligt påkomna intresse för kristendomen uppges ha sin grund i den planerade arierlagstiftningen i Ungern.

Sanningen om Spanien

(Dr Goebbels tal vid 1937 års rikspartidag)

(Forts. fr. föreg. n:r.)

Själve den officielle sovjetstatistikern Oganowsky kan enligt sovjetuppgift i överensstämmelse därmed enbart intill 1923 i siffror uppskatta den rena terrorns offer i det röda Ryssland till 1,9 miljoner människor. Den spanske bolsjeviken Ventura vandrar endast i Lenins banor, när han å kominterns 7. världskongress 1935 i Moskva förklarar: "Vi skola införa den strängaste terror".

Han och hans anhängare ha gjort allvar av detta ord. En belgisk hotelldirektör berättar 14 januari 1937 i "Matin", att i Valencia cirka 30 000 människor dödats samt att många unga flickor ur borgerliga kretsar måste hängiva sig åt den röda milisen för att rädda familj och liv. "Neue Züricher Zeitung" skriver den 4 februari 1937, att den röde härskaren i Piugcerda lät mörda 300 personer. Ett rödspanskt blad förklarar den 11 januari 1937: "Det röda tribunalet fällde under söndagen(!) 61 dödsdomar". "Gringoire" berättar 6 januari 1937: I Guarena blåste man upp tarmarna å en invånare med en automobilpump. På andra fångar band man fast dynamitsprängladdningar å kläderna samt lät dem springa. De olyckliga söndersletos i stycken. Själva "Times" berättar den 28 oktober 1936: "Under loppet av en månad mördades av de röda i Posadas 150 personer, tvenne familjer blevo fullständigt utplånade, på tre veckor mördade kommunisterna 154 borgare, ett gammalt äkta par fängslades vid bädden, övergöts med bensin och brändes levande. Sedan en fader betalt lösenspengar för sina fyra söner, dödades de inför hans ögon. Därefter sköts han själv".

Lika fruktansvärda äro berättelserna om de torterade och mördade gisslans lidanden. Också här vandrar man troget i Moskvas fotspår. Redan i augusti 1919 stod i det kommunistiska regeringsorganet i Jekaterinoslaw att läsa ett upprop, vilket bl. a. innehöll dessa satser: "Det vore dock på tiden att undanskaffa liken (av gisslan) från gatorna, enär hundarna, som ätit av människoköttet, ha blivit rasande och anfalla människor".

Och i *Spanien?* "Daily Telegraph" den 19 juni 1937 upplyser, att omkring 10 000 gisslan vid samma tid ligga i fängelserna i Röd-Spanien. Paristidningen "Jour" återger 7 november 1936 ett ögonvittnes berättelse från Alicante: "De röda horderna stormade fängelserna, omkring 1 000 blevo därvid dödade". "Times" berättar den 22 september 1936, att flyktingar från Malaga meddelat i Gibraltar, att såsom repressalie för beskjutningen av Malaga den 21 september 100 fångar släpats ur fängelset och skjutits. I Bilbao stormade milistruppen "Röda Carmen" den 27 september det i hamnen liggande fångskeppet och ihjälslog såsom vedergällning för det nationella bombardemanget 220 gisslan.

De sex *engelska underhusmedlemmar*, som december 1936 besökte Röd-Spanien, skriva i sin berättelse av 18 december 1936: "Vid talrika tillfällen trängde beväpnade män in i de fängelser där gisslan bevarades, stötte undan vakterna samt bemäktigade sig fångarna, vilkas lik sedan ofta påträffades i rännstenarna. Av tillförlitliga personer meddelas vidare, att mellan mitten av augusti och slutet av november tusentals personer undanröjts på detta sätt".

"Matin" berättar från Cartagena den 14 januari 1937, att man från fartyget "Jaime I" kastat 600 i gisslan, vilka bundits vid stenar, över bord såsom hämnd för ett nationellt flygarangrepp.

Man invänder här kanske emot oss, att detta dock vore en rent inre spansk angelägenhet och har intet att göra med en av oss uppenbart på väggen målad världsfara. Man säger, att Tyskland och Italien skulle ha inblandat sig i en spansk fråga; hade detta icke skett, skulle den för länge sedan ha lösts. Det sovjetjudiska sändebudet finner behag uti att inför noninterventionsutskottet spela skenhelig komedi; man alarmerar skenheligt världen och folkförbundet, och inför deras forum agerar juden Litwinow-Finkelstein den civiliserade hedersmannen och fyller Europa med sitt protestlarm. Men vad gör Moskva självt i Spanien?

(Forts. i nästa nummer.)

Kampfonden

Under april inflöto följande bidrag till Nationens kampfond:

Sanningen till folket!	Kr.	300:—
En av de små i landet	„	1:—
Cepete	„	2:40
Bonde	„	7:—
Håbe Lund	„	1:—
Kajsa Varg	„	1:—
Indian	„	1:—
G. S.	„	1:—
Frihetsseger!	„	5:—
	S:ma Kr.	319:40

Vårt tack till samtliga givare!

Bidrag kunna sändas till *Nationens kampfond*, postgiro 3643, box 1145, Stockholm 16.

Buddistisk revoltplan mot Stalin

Enligt pressmeddelanden har en stor sammansvärjning mot sovjetregeringen upptäckts i Yttre Mongoliet. Sammansvärjningen, vilken skall ha kostat mer än 2 000 inblandade livet, leddes av buddistiska munkar och lamas, som påstås ha stått i Japans tjänst.

Meddelandet är sensationellt, då man på sina håll, t. ex. i de ludendorffska kretsarna, hyst den uppfattningen, att den buddistiska lamaismen skulle spela en viss roll bakom Stalin-politikens kulisser.

*

Palestinas kommunister till Trotski

Ett Havas-meddelande från Jerusalem upplyser, att det hemligt arbetande kommunistpartiet i Palestina genom utsända flygblad tillkännagivit sin separation från Komintern och anslutning till Trotskis fjärde international. Omorienteringen motiveras med de senaste blodsdomarna i Moskva.

*

Sions Vises Protokoll

Då den förut i Nationen utannonserade förkortade upplagan av Sions Vises Protokoll är utgången, vilja vi härmed särskilt hänvisa till den äldre, ännu tillgängliga fullständiga upplagan. Bearbetning efter ryska originalet av S. Nilus. Pris kr. 2:—. Den erhålles antingen direkt från förlagsinnehavaren, K. V. Lindeberg, box 13, Härnösand, eller från tidningen Nationen, Stockholm.

Aktuell Litteratur

Jag anklagar! Av Elof Eriksson	1:—
Judarna i Sverige	0:50
Kristendomen — den urariska religionen	0:50
Nya Upptäckter om Sionsprotokollen	0:50
Kristus var ej jude	0:25
Sions Vises Protokoll. Efter S. Nilus. Fullständiga uppl. ..	2:—
Den evige juden. Av Y. W. J.	0:50
Rebellen Franco och den lagliga regeringen. Av E. C:son Bredberg	4:50
Moses Smith. Av Martin Brandt	4:50
Vakna Europa! Av Adolf Hitler	0:75
Frimureriets avslöjande. Av General E. Ludendorff. 2 del., vard. à	2:—
Den högre rasens rätt. Av Isaac Blümchen	1:—
Bolsjevism och judendom. Av Herman Fehst	2:50
Nationen — årgångar 1932—1937, per årg.	4:—
Nationens frimurarserie (12 nummer)	3:—

Ovanstående litteratur erhålles på beställning direkt från tidningen mot insändande av beloppet ant. i brev (frim.) eller per postgiro 3643 under adress: NATIONEN. Box 1145. Stockholm 16.

Lösnummerpris 30 öre

NATIONEN

ORGAN FÖR FRIHETSRÖRELSEN

N:r 6 (311) Årg. 14

Onsdagen den 1 juni 1938

Motto: *"Sanningen skall göra eder fria"*

Sann demokrati

skall återupprättas i Sverige

Den allmänna uppmärksamheten riktas runt om i världen å folkstyrelsens problem. "Demokrati" eller "diktatur"? — En visserligen i och för sig alltför förenklad frågeställning. Den moderna "demokratien" har icke i praktiken visat sig motsvara förväntningarna. I stället för att leda folken till en högre tillvaro i frihet, fred och lycka har den fört dem till löftenas motsats, till andlig och materiell misär, där undergång hotar.

Att vår tids "demokrati" ej motsvarade sitt föregivna ändamål, berodde på att den aldrig varit vad den utgett sig för. Den var icke någon sann demokrati, framsprungen ur folket och bottnande i ett verkligt behov, utan en falsk sådan, en skapelse av främmande ursprung *emot* folket — en skendemokrati. Den var och är en satanisk judisk konstruktion i folkförvillelsens, -exploateringens och -förslavningens tjänst, en i folklig mask utstyrd internationell finansdiktatur till nationens fördärv. Byggd i lögn och gudlöshet.

Den judiska världsimperialismens "demokrati" till folkens underkuvande och förslavande har intet gemensamt med den sant demokratiska idé och styresform, som tidigare omfattats av svenskarna. Forntidens grekiska liksom den germanska nordiska demokratien syftade till folkets väl och var på en gång en form för fria medborgares deltagande i statslivet och en styresform till befordrande av folkgemenskap och gemensamt bästa. I Sverige handhades i det äkta demokratiska styrelseskickets begynnelse statsangelägenheterna av folkförsamlingar eller ting, en landsbygdsdemokrati, där makten brukade delas med en konung. Efterhand utvecklade sig ur denna en representativ demokrati, som gjorde det möjligt för svenska folket att genom egna representanter, valda å intresse- eller korporationsgrund, öva ett bestämmande inflytande å sina och statens angelägenheter.

Denna naturliga utveckling av svensk demokrati å intressegrundval fick dock ej ostört fortgå. Främmande, spekulativa intressen blandade sig i spelet. Den världsimperialistiska judendomen trängde under sken av att representera en universell välfärdsordning i "internationalismens" gestalt in i staten, korrumperande överheten, våldförande och till sin parodi förvanskande den svenska demokratiska institutionen. Folkförräderiet triumferade i svek, lögn och mutor — och svenskarna begåvades med alla tiders svindelstyre: den judisk-frimureriska "demokratien". I "Frihetens" namn förvandlades de till ett slavfolk under den i hemlighet i maktens högsäte installerade judendomen. Grunden för svensk representation och folkstyre var spolierad och ersatt av en brottslig judisk "internationalism", arbetande medels ett efter grundsatsen "Söndra och härska!" uppbyggt partipolitiskt söndringssystem.

I skydd av denna falska "demokrati" har Juda utfört sitt erövringståg i Sverige, enligt "gamla" testamentets och Talmuds bud rövande vårt folks ägodelar, spolierande dess helgedomar och bringande det i ett allt djupare andligt och materiellt slaveri. I de beslutande "demokratiska" församlingarna hade sällan eller aldrig den äkta folkmeningen möjlighet att komma till uttryck; "folkviljan" dikterades av Judas utskickade agenter, vilka i "majoritetens" namn bestämde partiståndpunkter, uttalanden, val etc. Medels detta system av hemliga agenter, utplanterade i församlingarna, behärskar judendomen ännu i dag "demokratierna".

Svenskarna måste samla sig till en gemensam insats för brytande av detta ok! De behöva ej skåda utanför det egna landets gränser efter den räddande formeln. Den finnes hos dem själva. Det gäller: att häva det främmande judiska våldförandet å svensk demokratisk utveckling samt återknyta till den representativa tradition, som här följdes före förräderiets begående!

Må den sanna svenska demokratien återuppstå och avlösa Judas skendemokrati!

Rotary-aktion

å politiska planet

För frimureriets nya paroll: "Nordiskt neutralitetsblock"

I dessa dagar, då Rotary International efter genomförd organisation i Sverige bereder sig att spela en förgrundsroll i Nordens politiska liv, finnes det anledning för svenska folket att ägna densamma en närmare uppmärksamhet. "Rotary Klubb", såsom den nya "välfärdsorganisationen" plägar kalla sig, är en sentida avläggare av Frimurarinternationalen, grundad 1905 i Chikago av frimurarbrodern advokat Paul P. Harris. Den räknas till det s. k. "förtunnade frimureriet", nominellt tjänande "allmänmänskliga ideal", reellt världsjudendomen och dess imperialism.

Läget å Rotary-fronten kännetecknas just nu av en stor aktivitet, icke minst i Europas nord. Englands f. utrikesminister sir Samuel Hoare talade nyss vid en internationell Rotary-kongress i Blackpool om "gott kamratskap", presenterande Albions & Rotarys nya motto: "Leva och leva låta", vartill det britanniska mottot efter misslyckandet mot Mussolini för dagen förvandlats. Samtidigt hördes en annan framstående politiker och statsman, f. norske statsministern J. L. Mohwinkel å föreningen Nordens landsstämma i Stockholm plädera för ett "nordiskt freds- och neutralitetsblock". Den 2—4 september går Rotarys fjärde regionalkongress av stapeln i Sveriges huvudstad under ledning av börschefen-frimurarbrodern av VIII. graden Kurt Belfrage samt med Frimurarordens Ordförande Mästare i IX. Provinsen, kronprins Gustav Adolf såsom hedersguvernör. I programmet ingår bl. a. bjudning för kongressdeltagarna hos Frimurarordens Styrande Mästare och Salomos Vikarie konung Gustav V å Kungl. Slottet. En av huvudtalarna vid Stockholmskongressen blir nyssnämnde herr Mohwinkel, vilken utlägger ämnet "Mellanfolkligt samarbete", såsom förväntas kan till förmån för det "nordiska freds- och neutralitetsblocket", d. v. s. det projekterade "neutrala" nordiska statsblocket under engelsk-frimurerisk västjudisk överhöghet.

*

I Franska Stororientens hemliga frimurarförordningar heter det bl. a.: "Man måste överallt spåra frimureriet, men man får ingenstädes upptäcka dess närvaro". Redan starten av Rotary genom Broder .·. Harris och det sätt varpå den frimureriska världen hälsade nykomligen inom internationalismen vittnade dock tydligt om var de "roterande" herrarna hörde hemma. Själva namnet "Rotary" är en produkt av judisk kabbalistik (Tora — judarnas lag, Tarot — den Bibeln inspirerande judiska boken, Rotar —). "Germania" (n:r 363,8.8.1928) återger ett uttalande i "Wiener Freimaurerzeitung", att rotarianismen tillkommit såsom en avläggare av frimureriet. Rotarys framträdande och verksamhet bestyrka riktigheten av detta auktoritativa frimurarutlåtande. En internationalism, som förnekar blodet och rasen och som redan genom sin exclusivitet och sitt hemlighetsmakeri verkar söndrande inom nationerna och undergrävande å den nationella gemenskapen, kan näppeligen tänkas ha mera än ett upphov: Juden.

Enligt de antagna och allestädes gällande statuterna har Rotary till uppgift: "att tjäna andra" — vilket på sitt sätt förklarar valet av Stockholms egen "idealistiske" börschef, Broder .·. Kurt Belfrage till Europa-guvernör. Rotary-klub-

(Forts. å sid. 4.)

Det religiösa världsläget

IV. Israel och Judafolket

Av Kyrkoherde Ernst Alander

I en av sina mest berömda böcker, den politiska romanen "Coningsby or the new generation", tryckt i London 1844, alltså för nära hundra år sedan, låter den dåvarande författaren Benjamin Disraëli, sedermera Englands premiärminister lord Beaconsfield, en gammal erfaren jude säga till en ung man: "Ingen får stå likgiltig inför rasprincipen, rasfrågan. Den är nyckeln till världshistorien. Historien är ofta virrig, blott därför att den är skriven av personer, som icke känna till rasfrågan och de med den sammanhängande problemen. Var man än träffar på dess verkningar, det må vara i organisationer eller hos enskilda individer, så måste man alltid räkna med den. Men å andra sidan finns det intet problem, som kräver en sådan urskillningsförmåga eller vid vars bedömande man så lätt kan gå vilse, om man icke känner dess innersta väsen."

Vi kunna lugnt påstå, att de många tusen högt bildade och begåvade engelsmän och de ännu mångfaldigt flera icke-engelsmän på Europas fastland, vilka beundrade Disraëlis skrifter och satte en ära i att kunna diskutera dem, icke hade den minsta aning om vad den judiske författaren egentligen menade. De voro i djup okunnighet om det innersta syftet med det för dem fullständigt främmande och obegripliga uttalandet i rasfrågan, som på den tiden föreföll att vara lika fjärran från det aktuella livet som det tungomål, vilket talades på planeten Mars. Ja, det låg ännu längre borta från dagsintressena och diskussionsämnena än till och med detta. Ty förhållandena på Mars och andra himlakroppar kunde möjligen dryftas, när man någon gång tröttnat på att syssla med de närmast till hands liggande spörsmålen, men rasproblemet dryftades helt säkert aldrig i de kretsar, vi erinrat om. Vi taga nog därför icke miste, om vi konstatera, att Disraëli räknade med den allmänna intresselöshet för dylika frågor, som vid nämnda tidpunkt rådde i hela Europa. Ja, mer än så! I själva verket var detta ämne så oförståeligt för den judiske imperialistens hela samtid, att det inte fanns den minsta risk att uttala sig hur tydligt som helst. En textbok från de äldsta egyptiska dynastiernas skede, några tusen år före Kristi födelse, skriven med de då brukliga bokstavstecknen och avfattad på det ålderdomliga språk, som då talades i Nillandet, skulle snarare ha kunnat tolkas av den stora mängden i vår världsdel än en deklaration i rasfrågan på modern engelska, franska, tyska eller svenska hade kunnat begripas av de europeiska snillena och begåvningarna, de lärde och statsmännen, folkledarna och förgrundsfigurerna på livets skilda områden. År 1844 var Charles Robert Darwin ännu en okänd storhet. Greve Joseph Arthur de Gobineau hade ännu ej framträtt med sitt väldiga, epokgörande verk om de mänskliga rasernas olikhet. Eugenikens, rashygienens fader, sir Francis Galton, var då en ung, lovande student bland tusentals andra begåvade unga män med framtiden för sig. Svensken Anders Adolf Retzius var visserligen redan då en världsberömd forskare, en föregångare till vår store nutida rasforskare Herman Lundborg, men man anade ännu icke vilken betydelse som *antropologen* Retzius skulle få i en avlägsen framtid. *Anatomen* Retzius åtnjöt däremot europeiskt rykte. Kort sagt, det var ingenting i det europeiska kulturlivet, ingenting i den vetenskapliga diskussionen, ingenting i den politiska, sociala och nationella utvecklingen vid tiden för Karl XIV Johans frånfälle, som tydde på att den rasbiologiska forskningen såsom greve de Gobineau på sin tid profetiskt förutsade, skulle gripa även de stora massorna med elementär kraft och religiös hänförelse, att den skulle omsättas i en mäktig idérörelse, som likt en springflod oemotståndligt skulle gå fram och skölja bort årtusendens samlade unkenhet och hopade vanföreställningar. Skulle någon ha sagt Disraëli, när han full av stolthet och självkänsla förberedde sin roman "Coningsby", vilken han tänkte sig som ett monument över den segrande, starka och triumferande judendomen, vad som skulle inträffa i bakslag för judarna inom hundra år, hade han avfärdat det hela som en dåres fantasi. Ännu mer övertygad om sanningssägarens omtöcknade själstillstånd hade han väl blivit, ifall det framhållits för honom, att en ung katolsk präst eller kanske då ännu prästkandidat, Johann Gregor Mendel, genom sina lysande vetenskapliga rön och upptäckter skulle komma att spela en huvudroll i denna ur judisk synpunkt allt annat än önskvärda utveckling. Och allra mest obegripligt och vanvettigt skulle det ha tett sig för honom, om det siats, att en tapper och pliktrogen krigare utan anor och högre tjänsteställning skulle göra ett slaget, utsuget och förtrampat Tyskland till världens mäktigaste rike och omsätta de rasbiologiska tankarna och idéerna i fruktbärande handling. Vi få ju icke begära det orimliga. Benjamin Disraëli kunde knappast för ett hundratal år sedan ha insett vad framstående vetenskapsmän — också här i Sverige! — ännu alltjämt brännmärka såsom ett återvändande till den råa forntidens mörkaste perioder, ja, såsom en brottslig galenskap. Ett nytt belägg för den gamla sanningen, att det är möjligt att med seende ögon se och intet förnimma och med hörande öron höra och dock intet förstå!

Det finns mycket i Disraëlis bok, som vid den tid, då det skrevs, var helt och hållet avsett för icke-judiska läsare. Dit hör den med överlägsen litterär konst utförda skildringen av judarnas oerhörda inflytande i Europa fjorton år efter julirevolutionen i Frankrike. Vad människor-

(Forts. å sid. 3).

Statsöverhet

Ett folks öde sammanhänger intimt med dess överhets karaktär. En god och vis statsledning, besjälad av folkets anda och trohet i fullgörandet av sitt kall, är till välsignelse; en ovis statsledning däremot, behärskad av en främmande anda och i saknad av god vilja och känsla för trohet, leder till fördärv. Blott där full gemenskap, grundad i ras- och nationalarv, råder, gives förutsättning för sann solidaritet mellan statsöverhuvud och folk.

Utvecklingen i vår tid visar, att det brustit i solidaritet. De "internationaliserade" furstedynastierna underkastade sig den världsimperialistiska judendomen, förrådde folken och degraderade sig själva till vasallkonungar av Judas nåde. Så som det står skrivet i Bibelns "gamla" testamente: "Och konungar skola vara dina (Judas) skaffare och deras furstinnor dina ammor. De skola inför dig nedfalla på sitt anlete och slicka dina fötter" (Esaias 49: 23). Och vidare: "Deras (icke-judarnas) konungar skola betjäna dig. Dina portar skola stå öppna dag och natt, på det att folkens ägodelar må införas till dig" (Esaias 60: 10—12). Tills i dag stunden var kommen för Judas vasallkonungar att försvinna och ge plats för det judiska världssjälvhärskarriket i Sovjets gestalt.

Så länge statsledningen handhades av nordiska svenska män, gick det vårt folk väl. Svenskarna kunde med ära fullgöra sin mission och hålla alla främmande intressen och makter, som önskade inkräkta på deras suveränitet och rätt, stången. Annat blev det den dag främlingar lyckades bereda sig tillträde till nationalhelgedomen och underlägga sig statens ledning. Särskilt ödesdiger har utvecklingen gestaltat sig efter den nordiska Vasaättens fördrivande genom de båda frimurarrevolutionerna, mordet å Gustav III och fördrivandet av Gustav IV Adolf, och den fransk-judiske jakobinen Bernadottes upphöjande å tronen. Därmed var i själva verket gärdet öppnat för judendomens erövringståg i Sverige.

Den Bernadotteska regimen har på alla områden av svenskt liv fört de judiska asiaterna och deras legodrängar till makten, förvandlat detta en gång fria land till en ofri, salomonisk frimurarprovins och svenskarna till ett folk av judaister. Konungen regerar i rådande "demokrati", vilken ju intet annat är än besiöjad judisk finansdiktatur, i sin egenskap av Styrande Mästare och Salomos Vikarie i den internationella Frimurarordens IX Provins i överensstämmelse med Judas frimureriska lag. Han lyder härvid världsfrimurarsamfundets lag och författning samt dess hemliga överhet, vilken i judeimperialismens intresse leder utvecklingen.

Såvisst som det icke låter sig göra att tjäna två herrar, ha Sveriges lag och författning under den Bernadotteska regimen liksom svenskarnas intressen överhuvud åsidosatts till favör för judarna och deras tjänande "bröder" i de judiska "internationalerna". Allt glorifierandet av kungligheten i den judebehärskade pressen ändrar intet i sak. Det står fast och kan ej tillbakavisas, att Konungen i sitt styrande värv ej följt den svenska författningen utan regerat utanför svensk lag. Grundlagen behandlas såsom en död bokstav, när den icke passar Juda och dess planer i Sverige. Den som ej är blind har ej kunnat undgå att se.

Så stadgar Regeringsformens paragraf 60: "Ej heller må Konungen statens inkomster förpakta eller till vinning för sig och kronan eller enskilda personer och korporationer några monopolier fastställa". I strid mot denna grundlagsbestämmelse instiftades på den judiska storfinansens order de "halvstatliga" tobaks- och spritmonopolen. När det sedan visade sig, att c:a 300 milj. kronor svenska statsmedel "försvunnit" ur spritmonopolet, underlät Konungen att fordra dem återburna till statskassan! — Regeringsformen, paragraf 16, stadgar vidare: "Konungen bör rätt och sanning styrka och befordra, vrånghet och orätt hindra och förbjuda . . ."

Trots denna klara grundlagsbestämmelse, att Sanningen skall sitta i högsätet, härskar i dag lögnen i Sveriges offentliga liv. Hela det nuvarande politiska systemet är grundat i lögn; pressen och övriga av Juda dominerade opinionsbildande instrument bygga i lögn. Och vågar någon bryta mot förräderiet och upplysa folket om Sanningen, utsättes han för en tillintetgörande förföljelse. Såsom t. ex. skett med tidningen Nationen, vilken öppet vågat påvisa missförhållandena i nutidssamhället. På befallning av Frimurarordens högsta ledning förbjöds denna tidning — sedan all arrangerad hemlig bojkott varit fruktlös — hösten 1935 i strid mot grundlagen i den offentliga försäljningen såsom "sårande för allmän anständighet".

Judarna och deras eftersägare försvara de kungliga lagbrotten, menande: "Konungen kan ej personligen göras ansvarig för missförhållandena, ansvaret faller på den maktägande riksdagen". "Maktägande riksdag" — vilken cynism! Ohållbarheten av dylika påståenden ligger i öppen dag. Ansvaret faller på den enligt författningen ansvarige, som har att svara för lagarnas efterlevnad. Sedan må så vara, att Juda ej saknar möjligheter — där så skulle erfordras — att öva extra tryck å en eventuellt gensträvig frimurarmonark, t. ex. en palatsrevolution ovanifrån eller en massaktion underifrån av marxismens kamporganisationer.

Frågan om statsöverhuvudet skall vid den kommande oundgängliga omläggningen av representationsskicket i Sverige i svensk anda på grundval av vunnen erfarenhet upptagas till ny prövning och givas en lösning, som för framtiden tryggar mot urartning. En statsledning, som icke följer Sveriges lag och författning, är ingen sann svensk statsledning. En konung eller en regerande dynasti, som brustit i trohet mot folket, har enligt urgammal svensk uppfattning förverkat all eventuell rätt till tronen.

Sveriges statsledning skall vara svensk! Solidaritet skall råda mellan statsöverhuvud och folk, en solidaritet, grundad i gemensamt rasoch nationalarv!

Frimureri — marxism

Ett yttrande nyligen av en schweizisk frimurare professor Zimmermann vid ett frimurarmöte i Winterthur har väckt ett visst uppseende. Yttrandet lyder: "Marxismen är IXX århundradets ädlaste företeelse". Deklarationen innebär väl ingen nyhet för de i tingen insatta, men eftersom den stora allmänheten av sina politiska ledare hålles i okunnighet om företeelsernas reella innebörd, kan det vara skäl att återkalla en del i minnet.

Marxismen är en gren av judefrimureriet och i sin verksamhet underordnad de marxistiska och frimureriska internationalernas världsledningar, vilka i sin tur lyda under världsjudendomens högsta ledning. Frimurarorden är de marxistiska internationalernas moderorganisation. Ledande frimurare beteckna marxismen såsom "frimureriets filosofi, stats-, ekonomi- och samhällslära för massornas hembruk". Frimurarrevolutionen 1789, som förde judekapitalismen till makten i Europa, väckte snart starka motrörelser hos folken, vilket föranledde frimureriet att till skydd för den hotade, nyskapade judiska maktpositionen starta den internationella massrörelse, som under namn av marxismen definitivt skulle bringa folkens massor i judendomens våld och göra dem aktivt brukbara i den fortsatta judisk-imperialistiska kampen för världsherravälde.

Den 5 juli 1843 framlade stortalaren Ragon i frimurarlogen "Le Socialiste" i Bryssel utkastet till det revolutionära aktionsprogram, som senare utformades i "marxistiska manifestet". Logen "Le Socialiste" gjorde förslaget till sitt och Belgiens högsta frimureriska myndighet Supreme Conseil de Belgique beslöt enhälligt godtaga "Ragons anarkistiska program såsom motsvarande den frimureriska läran över den sociala frågan samt att den i Stororienten förenade frimureriska världen med alla tänkbara medel måste inrikta sig på dess genomförande" ("Bulletin du Grand Orient", juni 1843). Tvenne år senare, den 17 november 1845, erhöll juden Karl Marx-Mordochai "ljuset" i logen "Le Socialiste" och efter ett par års studium av den sociala frågan utsände han på den frimureriska överhetens befallning sitt berömda "manifest", vilket ännu är grundvalen, läroboken för all marxistisk partitro.

Dessa fakta förklara på sitt vis det nutida förtroendefulla praktiskt-politiska samarbetet under "demokratiens" hägn i Kungl. Maj:ts regering och riksdag mellan Frimurarordens och II. internationalens spetsar i Sverige.

Wenner-Greens »nordiska» mission

Direktör Axel Wenner-Grens för amerikansk-engelska judefinansiärers räkning inledda "nordiska" aktion, synes utveckla sig efter beräkning. Enligt meddelande i pressen uppvaktade Nationella Förbundet och Nationalsocialistiska Arbetarpartiet den 24 maj Konungen med en petition om folkomröstning angående Sveriges utträde ur Nationernas Förbund. Nationella Förbundet hade samlat 29 718 namnunderskrifter och N. S. A. P. 26 500, vilka sistnämnda av "Ledaren" Sven Olof Lindholm personligen överlämnades till Konungen.

Direktör Wenner-Grens "nordiska" aktion sammanhänger med det nya världspolitiska läget. Då Nationernas Förbund ej visat sig motsvara sitt egentliga syfte såsom världsjudendomens övernationella frimureriska regeringsexekutiv, har man nödgats inrätta sig för vissa nydispositioner. Beträffande Sverige och Norden gäller det en omläggning av utrikespolitiken i riktning mot de nordiska staternas sammanförande i ett "neutralitetsblock" i anknytning till de "stora ledande demokratierna" U. S. A.—England—Frankrike. Och mannen, som utsetts att inför Nordens publik lancera planen, är Luxe-koncernens chef, industrimagnaten Axel Wenner-Gren. Direktör W.-G. har vetat att förskaffa sig en plattform för denna sin politiska aktivitet genom att inköpa Nya Dagligt Allehanda och ett antal svenska landsortstidningar samt i egenskap av välvillig finansiär inträtt såsom högste kontrollchef för svenska "nynationella" och "nazistiska" partibildningar.

Wenner-Grens "nordiska" plan fastställdes vid hans besök i U. S. A. i mars 1936. Enligt hans eget organ Nya Dagligt Allehanda för den 5 april 1936 behandlades frågan om ett "nordiskt neutralitetsblock" ingående vid en stor bjudning, som president Roosevelt till ära för herr och fru (judinnan) Wenner-Gren gav i Vita huset, vid vilken självfallet även judarna Bernhard Baruch, "Amerikas okrönte konung", och Samuel Untermeyer deltogo. Roosevelt hade under förhandlingarna — berättar N. D. A. — uttalat sina bekymmer över utvecklingen i Tyskland samt sin undran angående möjligheten av Finlands anslutning till blocket, vilket herr Wenner-Gren dock försäkrat skola ske.

Ett stort och kostsamt arbete har sedan dess utförts för förverkligande av planen å ett "nordiskt neutralitetsblock", varvid ju även "nazisten" dr Brilioth spelat sin roll såsom uppköpare av "nazistpartier". Direktör Wenner-Gren själv synes härunder ha rört sig med obegränsade ekonomiska resurser, strödende miljondonationer omkring sig både i Sverige och Finland. Och nu har man hunnit så långt som till en begäran om folkomröstning för Sveriges utträde ur N. F., och parlamentarismens koryféer i Norden synas förbereda sin entré å arenan.

Baruch & Untermeyer i U. S. A. och vännerna Rothschild i London och Paris kunna tydligen vara nöjda med sina "nordiska" tjänsteandar.

von Ribbentrop

Den 30 april ingick Tysklands riksutrikesminister Joachim von Ribbentrop i sitt 45:e levnadsår. En kortfattad översikt av denne mans liv, vilkens namn oupplösligt är förbundet med den tyska utrikespolitikens historia, torde vara av allmänt intresse.

von Ribbentrop föddes i Wesel, Rhenlandet, 30 april 1893. Han stammar från en gammal västfalsk bondesläkt, som var bosatt å gården Ribbentrop vid Salzufflen och redan i XII. århundradet där levde såsom fria medborgare. Bland riksutrikesministerns förfäder finna vi Barthold Ribbentrop, vilken såsom greve Lippes befullmäktigade ombud undertecknade Västfaliska freden i Münster. En nära anförvant Karl von Ribbentrop, senare general vid artilleriet, vilkens gren utslocknade på manlinjen, adopterade Joachim Ribbentrop. Farfadern förde 1870/71 braunschweigska batteriet i slagen vid Metz och belönades för sina militära förtjänster med järnkorset I. Fadern överstelöjtnant Richard Ribbentrop tog en framstående del i genombrottsslaget vid Brzciny.

Joachim von Ribbentrop, som vistats i Schweiz, Frankrike och England för utvecklande av sina språkkunskaper och sin förberedelse för affärsyrket och vilken senare begav sig till Kanada, skyndade vid krigsutbrottet tillbaka till Tyskland. Han anmälde sig vid 12 husarregementet, där han inträdde såsom fanjunkare. 1915 befordrades han till löjtnant och deltog till slutet av 1917 med sitt regemente i olika slag å väst- och ostfronterna, varvid han även sårades. Han dekorerades med järnkorset I och II.

1918 kommenderades han såsom adjutant hos krigsministerns representant till Turkiet. I början av 1919 för han i samma egenskap med tyska fredsdelegationen till Versailles, där han hade tillfälle samla sina första intryck av världskrigets och fredsdiktatets fruktansvärda följder. Ett år senare utträdde han ur armén.

Efter ingånget äktenskap med dottern av industriidkaren Henkell i Wiesbaden ägnade sig Ribbentrop åt affärsyrket och övertog ledningen av en stor import- och exportfirma. Här erbjöd sig för honom ett vidsträckt verksamhetsfält. Genom täta resor till utlandet, särskilt till England och Frankrike, knöt han en mängd värdefulla förbindelser, icke blott av ekonomisk utan även politisk natur, och skapade härunder en solid grundval för sitt senare utrikespolitiska arbete och förutsättningarna för sin framgångsrika bana.

Ribbentrops intresse för politiken hade efterhand blivit allt starkare, och det var den nationalsocialistiska rörelsen som drog honom till sig. Han började ingående befatta sig med densamma, sedan han fått klart för sig att det skulle lyckas denna rörelse att rädda tyska folket ur vanära och nöd. Särskilt i England och Frankrike trädde han in för Adolf Hitlers idé och tröttnade icke att för sina utländska vänner framhäva nödvändigheten av Versaillesfördragets revidering. I det tysta arbetar han aktivt för Führers övertagande av makten och försöker genom sina personliga förbindelser medla mellan Adolf Hitler och dåv. regeringen. Dessa hans bemödanden ledde i början av det skickelsedigra året 1933 till den av baron Schröder i dennes hem i Köln anordnade sammankomsten mellan Adolf Hitler och dåv. rikskanslern von Papen. Såsom en följd härav kom regeringsbildningen den 30 januari 1933.

Viktiga förhandlingar ägde i dessa betydelsefulla månader av ovisshet rum i huset Ribbentrop i Berlin-Dalhem. Ribbentrop hade redan vid denna tid visat sig vara en klok och skicklig diplomat. Efterhand blev han också Führers betrodde rådgivare och medarbetare i alla frågor rörande tysk utrikespolitik. Den 12 november 1933 följde hans utnämning till medlem av riksdagen. Efter maktövertagandet ägnade han sig helt åt utrikespolitiken samt förde på Führers uppdrag förtroliga förhandlingar med utländska politiker och statsmän.

I början av 1934 utnämnde rikspresi-

NATIONEN

Redaktör och ansvarig utgivare:
ELOF ERIKSSON.
Utkommer den 1 i varje månad.

Abonnemangspris:
Helår .... kr. 4:—
Halvår .... „ 2:—

Lösnummerpris: 30 öre
„ i Finland: 4 mark

Annonspris: 30 öre pr mm.
Rabatt vid större annonsering.

Adress: Box 1145, Stockholm 16.
Postgiro: 3643.

Lindbergs Tryckeriaktiebolag, Stockholm 1938.

Frihetens Sverige!

Frihetsrörelse och Bonderörelse

Svenska folket befinner sig åter inför tvånget av handling i Frihetens tecken. Ett nytt främlingsok, oket under den efter världsherravälde strävande imperialistiska judendomen, skall avlägsnas! Ett fritt och suveränt Sverige återupprättas!

Den i århundradets andra decennium frambrytande Bonderörelsen kom såsom en den svenska bondebefolkningens naturliga reaktion mot rådande osvenska utveckling under judendomens beslöjade styre. Denna rörelse, ursprunget och grunden för det nuvarande parlamentariska Bondeförbundet, hade till ändamål: *att* återupprätta den svenska bondeklassen, *att* avlägsna främmande otillbörliga inflytelser ur statslivet samt *att* återföra utvecklingen å svenska banor. Redan konstituerandet såsom jordbruksparti gav Bonderörelsen dess karaktär av nutida bärare av den äktsvenska demokratiska intresserepresentationens konstruktiva idé, i motsats till judendomens här inrättade destruktiva "demokratiska" söndringssystem.

Undertecknad, som 1914 tog initiativet till bildande av Bonderörelsens ena fraktion, Jordbrukarnas Riksförbund, och intill enandet i Bondeförbundets namn tillhörde J. R:s högsta ledning och ledde dess organisationsarbete, måste konstatera rörelsens urartning från dess ursprungliga positiva uppgift till en idélös konjunkturrörelse, främst inställd på främjandet av personliga aspirationer. De män, som betroddes med Bondeförbundets parlamentariska ledning, bortschackrade för chimära förmåner rörelsens ideella värden, ingående förbund med folkfienden samt görande sig medansvariga i dennes omoraliska styrelse. Den svenska demokratiska bondefraktionen infogades i Judas svindel-"demokrati", sin egen principiella och reela motsats!

Detta parlamentariska förräderi mot Bonderörelsens idé tillskapade en ytterligare komplicerad situation, som omsider framtvingat startandet av en ny svensk folkrörelse med väsentligen samma syfte som den ursprungliga Bonderörelsen. Denna nya sammanslutning, *Frihetsrörelsen,* vars motto är: "Sanningen skall göra eder fria", har till sin speciella uppgift: att genom sann upplysnings spridande bereda väg för en andlig och nationell pånyttfödelse, som möjliggör återupprättandet av ett fritt och suveränt Sverige. Frihetsrörelsen eftersträvar icke för egen räkning politisk makt utan skall helt verka såsom en fri och oberoende ideell sammanslutning i den sanna upplysningens tjänst, där för dagen de mest trängande behoven föreligga.

Intet av våra nuvarande politiska partier låter folket bli delaktigt av Sanningen. Frihetsrörelsen hävdar däremot alla svenskars självklara rätt till Sanningen rörande förhållandena i tiden. Först när folket genom sann upplysning nått kunskap om verkligheten är det i stånd att bedöma situationen samt därefter till sin välfärd handla. Med sin principiellt fientliga inställning till den judiska inkräktarens "demokrati" såsom en folkfientlig omoralisk skapelse utan hemortsrätt i Sverige, erkänner Frihetsrörelsen trots urartningen Bondeförbundets karaktär av en till ursprunget sant demokratisk svensk partibildning, framvuxen å svensk mark i anknytning till svensk tradition. Bondeförbundet intager härutinnan en särställning inom det nuvarande politiska partiväsendet såsom den enda till sitt ursprungliga väsen svenska partibildningen i vårt land.

Ett frihetsverk förestår, där det rör sig icke blott om den svenska bondeklassens utan hela det svenska folkets vara eller icke vara. I detta nya frihetsverk skola Sveriges bönder ha sin traditionella roll att spela, må vara under nya former. Det gäller nu därför närmast: har Bondeförbundet genom sitt engagemang med folkförräderiet spolierat sina förutsättningar att i vår tid göra en insats i Frihetens tecken, eller är ännu en förnyelse i den äkta Bonderörelsens anda möjlig, vilken förlänar det ny, positiv handlingskraft? Skulle den sistnämnda möjligheten vara för handen, vore detta att hälsa med glädje. Varom icke, måste andra perspektiv sökas.

Elof Eriksson.

Deltag i upplysningsarbetet!

Frihetsrörelsen, som har till uppgift att genom Sanningens utbredande bana väg för en svensk andlig förnyelse och frigörelse ur främmande herravälde, vädjar till alla själsfränder att aktivt medverka i arbetet. Detta kan ske genom bildandet av en upplysningscirkel.

Denna *upplysningscirkel* arbetar bl. a. genom sammankomster för gemensamma förhandlingar, föredrag och meningsutbyten i aktuella frågor, genom offentliga möten med föredrag samt genom upprättande av vandringsbibliotek, omfattande litteratur i rörelsens anda.

Stadgar jämte närmare upplysningar sändas på begäran av Centralexpeditionens expedition, adr.: Box 73, Hudiksvall. Tel. Hudiksvall 980. Postgiro: 137076.

Kristendom och antisemitism

Inom kyrkorna hävdas ännu allmänt, att antisemitism, d. v. s. upplysning och självförsvar gentemot judefaran, står i strid mot Kristi barmhärtighetslära. Men denna uppfattning är falsk redan av det skälet, att Kristus omfattade och predikade det absoluta sanningskravet, som ej känner några gränser.

En författare Stanislaw Trceciak framhåller i "La Vita Italiana" att, när kristendomens grundare så bestämt kämpat mot judarnas nedrigheter, man icke allenast i detta stycke kan följa honom utan rent av har plikten att bekämpa denna dunkla ras' förbrytelser och djävulska planer.

*

Hore-Belisha — »Disraëli n:r 2»

Det med engelsk-amerikanska judekretsar lierade Nya Dagligt Allehanda presenterar brittiske krigsministern juden Hore-Belisha såsom "den andre Disraëli". Benämningen uppges härleda sig från hans genomförda radikala ommöblering inom Englands krigsmakt, men avser säkert också att för de politiskt seende markera de förhoppningar som på judehåll hysas: att en dag, när upprustningen fullbordats, få se sin man i spetsen för imperiets politik.

I ett anförande strax efter tillträdet till krigsministerposten underströk Hore-Belisha nödvändigheten att till det yttersta taga tiden i akt, vilket ju var förklarligt ej minst mot bakgrunden av det för judendomen inträdda läget. Officiellt angåvos förändringarna inom krigsmakten, vilka vänt upp och ned på engelska arméns traditioner, åsyfta ökat utrymme för yngre och dugligare krafter, ehuru säkerligen ännu mera att få ur judisk synpunkt lämpliga personer placerade å försvarets ledande poster.

*

Untermeyer träder tillbaka!

Den av Henry Ford såsom "judendomens världsinkvisitor" betecknade amerikansk-judiske advokaten Samuel Untermeyer har trätt tillbaka såsom president i "Anti-Nazi-Liga", vars grundare han varit, i en ålder av 80 år. Han var även en av grundarna och president i "World Non-Sectarian Anti-Nazi-Leage".

Untermeyer, vilken ju i egen hög person ledde skiftandet av miljardrovet i Kreugerkoncernen, har i senare tid, själv osynlig, genom sitt raffinerade representantskap spelat en högst betydande roll även i Sveriges hemliga politiska liv. Positionen här anses väl dock numera tryggad, då hans nevö Lawrence Steinhardt detacherats till Latin-Amerika.

*

Frimurarstorloge — kasern

Det uppvaknande Portugal har gjort rent hus med de röda revolutionsklubbarna, vilkas drivande kraft frimureriet sedan länge varit. Så meddelas från Lissabon, att därvarande storloge omdanats till en — kasern.

När kommer de svenska frimurartemplens omvandling till mera nyttiga byggnader?

Det religiösa världsläget

(Forts. fr. sid. 1.)

na se och lägga märke till, det är icke det viktigaste. Det viktigaste är spelet bakom kulisserna, de bakom det synligas förlåt verkande orsakerna. Det är bara det yttre händelseförloppet, som observeras, medan drivkraften till det hela icke blir föremål för några som helst reflexioner, då den icke omedelbart kan varseblivas av det stora flertalet. Därför kunna judarna i sin egenskap av tråddragare bakom kulisserna i största lugn och ro göra upp sina omstörtande planer. De ha den effektiva makten överallt, i England, Frankrike, Tyskland, Italien och på den Pyreneiska halvön. De ha sina representanter eller sina lydiga redskap i regeringarna och parlamenten, på professorsstolarna och bland skriftställarna. De behärska finanserna och den allmänna opinionen. De bestämma i vilka banor kulturlivet skall gå liksom över krig och fred. De förbereda i detta nu (år 1844) en revolution, som skall komma att skaka hela Europa i dess grundvalar (vilket 1848 års revolution faktiskt gjorde). Detta för övrigt i Europa. Men i Ryssland då? Där kan väl icke juden ha någonting att säga till om? Jo, svarar Disraëli! I Ryssland är det judarna, som leda den målmedvetna och hemlighetsfulla politik, inför vilken hela Västerlandet bleknar av skräck. Och som ett exempel på deras inflytande i det väldiga tsarriket nämner han ministern, greve Kanchrin, son till en litauisk jude.

Vi få alltså icke draga den slutsatsen av Disraëlis erkännande av rasfrågans djupgående och vitala betydelse, att de lärdomar, som rasforskningen ger, enligt hans åsikt borde praktiskt tillämpas av de europeiska folken. Ingenting kunde ligga honom mera fjärran än att mena något dylikt. Tvärtom går hela hans framställning ut på att visa, huru judarna systematiskt förkväva det nationella livet och leda utvecklingen efter judiska riktlinjer just bland de vita folk, som ansågo sig själva såsom världens herrar. Detta faktum är enligt Disraëlis uppfattning omöjligt att ändra, emedan judarna så länge suttit vid den verkliga makten och så omsorgsfullt befästat sina positioner, så metodiskt tryggat sin ställning och garderat sig mot alla tänkbara angrepp, öppna eller dolda, att de med naturnödvändighet måste förbliva, där de äro, ja, endast ännu mera utvidga och fast förankra sitt välde, där sådant kunde anses behövligt. När detta är den enkla och orubbliga verkligheten, då gör det ingenting, om man avslöjar den för dem, som kommit under det hårda och tryckande trälдomsoket utan minsta utsikt till framtida befrielse. Det kunde ur Disraëlis synpunkt endast vara hälsosamt, att de europeiska folken miste sina illusioner och kommo till full klarhet om sitt läge i förhållande till sina judiska diktatorer, då insikten om fullständig vanmakt brukar kunna döda varje otillbörlig förhoppning, att det skall bliva annorlunda än det är. Under sådana omständigheter vore det ju meningslöst att hos de folk, som skulle berövas varje spår av sin nationella egenart, inskärpa vikten av att beakta de rasbiologiska sanningarna och omsätta dem i praktisk politik. Nej, Disraëlis ord om rasens betydelse äro riktade till judarna själva. Det var de, som behövde erinras om att de måste bevara sin sammanhållning, sin organisations styrka och slagkraft, sina judiska egenskaper och sin judiska raskaraktär, då de nu för alltid lämnat ghettots avskildhet och genom den fullständigt genomförda emancipationen trätt ut i världen, enligt de judevänliga lagarnas *ordalydelse* såsom likaberättigade med de skilda folkens egna barn men enligt deras *andemening* som en privilegierad härskarkast.

I sin i hela den litterära världen kända bok "Antikrists mirakler" kommer vår ryktbara författarinna Selma Lagerlöf i kapitlet "Roms heliga barn" in på en gammal romersk sägen, som står i samband med den uråldriga Kristusbilden i basilikan Santa Maria in Aracoeli, en kyrka, hörande till ett kloster med franciskanermunkar på höjden av Kapitolium. Sägnen förtäljer, att kejsar Augustus, som blivit tillbjuden ett tempel, där han skulle äras och dyrkas som ett gudomsväsen, att resas på Kapitolium, befann sig på detta berg den natt, då Kristus föddes i Judalandet. Gripen av den underbara stillhet i hela naturen, som rådde denna natt, skådade den store och fridsälle kejsaren ut över den eviga staden Rom, medan de många tusen stjärneljusen tindrade mot den mörka bakgrund, som välvde sig över människornas sovande värld. Då visar sig Roms sibylla eller skyddsande, en hög och vördnadsbjudande gestalt, och hon åtspörjes om den helgedom, som romerska senaten och folket beslutat bygga till världsrikets högste styresmans evärdliga åminnelse. Men sibyllan låter kejsaren i en syn skåda barnet i Betlehem och avkunnar det domslutet, att på Kapitolium skall dyrkas Kristus eller Antikrist men icke dödliga människor. På grund av denna uppenbarelse avstod kejsar Augustus frivilligt från den dyrkan, man ämnade honom, och

(Forts. å sid. 4.)

dent von Hindenburg på Führers förslag Ribbentrop till tyskt särskilt ombud för avrustningsfrågor. På Führers uppdrag träffade han de diplomatiska förberedelserna i Frankrike och England för det tyska militära likaberättigandet, vilket genom deklarationen om rätten till försvar fick sin uppfyllelse. Ribbentrop, som under tiden utnämnts till tyska rikets utomordentliga och befullmäktigade sändebud, undertecknade såsom avslutning å de av honom med skicklighet förda förhandlingarna den 18 juni 1935 tysk-engelska flottavtalet.

I mars 1936 reste han på tyska regeringens uppdrag till London, där han inför folkförbundsrådet framlade skälen för det tyska steget den 7 mars, återbesättandet av den demilitariserade zonen i Rhenlandet. Locarnomakternas memorandum vederlades härvid av honom på ett övertygande sätt. Hans förklaringar gjorde ett starkt intryck å offentligheten i världen. I april 1936 överlämnade han Führers fredsplan till engelska regeringen.

Den 11 augusti 1936 kallades Joachim von Ribbentrop av Führer till tyska rikets sändebud i London, och hans övertagande av denna funktion den 25 oktober s. å. betydde ett viktigt avsnitt i den tyska utrikespolitikens historia. Genom denna nominering hade Führer otvetydigt givit uttryck åt sin önskan och vilja till förbättring av de tysk-engelska relationerna.

Under verksamheten såsom tyskt sändebud i London, vilken ofta avbröts av resor till Berlin, München och Berchtesgaden för konferenser med Führer rörande det utrikespolitiska läget, ledde Ribbentrop även sitt ämbetsverk i Berlin, Wilhelmsstrasse, där en stab av medarbetare handlade de på hans gebit fallande frågorna. Efter hans utnämning till utrikesminister har detta ämbetsverk infogats i Führers ställföreträdares stab och lyder beteckningen "Dienststelle der Beaftragten für aussenpolitische Fragen der NSDAP im Stab des Stellvertreters des Führers".

Den 25 november 1936 undertecknades tysk-japanska antikominternavtalet i Berlin genom dåv. japanska sändebudet Mushakoji och Ribbentrop. Ribbentrop förberedde även Italiens anslutning och undertecknade den 6 november 1937 för tyska riket det tysk-italiensk-japanska avtalet.

Den 4 februari 1938 följde Ribbentrops utnämning till riksminister för utrikes ärenden. I denna egenskap deltog han i Führers samtal med Schuschnigg i Berchtesgaden den 12 februari. Riksutrikesministern tillhör inom partiets riksledning såsom NSDAP:s befullmäktigade för utrikespolitiska frågor Führers ställföreträdares stab och är dessutom representant för gau Kurmark i tyska riksdagen. Sedan sitt inträde i partiet tillhör han SS, i vilket han vid 1936 års riksdag befordrades till gruppledare. Den 30 januari d. å. tilldelade honom Führer partiets gyllene hederstecken.

R. Hoffmann.

Kampfonden

Under maj inflöto följande bidrag till Nationens kampfond:

P—e	Kr.	5:—
En av de små i landet	„	1:—
Bonde	„	7:—
Kajsa Varg	„	2:—
H. B. Lund	„	1:—
Ned med främlingsväldet! ..	„	10:—
S:ma	Kr.	26:—

Vårt tack till samtliga givare!

Bidrag kunna sändas till *Nationens kampfond,* postgiro 3643, Box 1145, Stockholm 16.

»Lilla Paradiset»

Det är sorgetid för Juda. För dagen gälla bekymren framför allt "Lilla Paradiset", Tjeckoslovakien. Och för icke länge sedan lästes i det i Palestina utkommande hebreiska dagbladet "Haboker" följande lovsång över denna ententefrimureriets kostbara statsbildning:

"Ehuru Tjeckoslovakien är omringat av stater, där hat och förtryck av andra nationer och antisemitism råda, står det i dag fast som en klippa och ger världen ett exempel på ett verkligt fritt land. För oss judar är det en välsignad oas i det europeiska hatets öken, ett litet paradis, där vi kunna glädja oss åt frihet och likaberättigande."

Klippfästet var dock tydligen mindre fast än vederbörande föreställt sig.

Kommunistisk infallsport till U. S. A.

Den amerikansk-judiska månadstidskriften "Jewish Forum" har startat en namninsamling för en petition till president Roosevelt till förmån för upprättandet av en autonom judestat i Sydkalifornien. Det nya juderiket skulle anknytas till det halvbolsjevikiska Mexiko.

Meddelandet bestyrker tidigare uppgifter om judiska planer å Kaliforniens bolsjevisering med hjälp av den i Mexiko stationerade ledaren av IV internationalen Trotski liksom att Sydkalifornien av Juda tillämnas rollen som infallsport för kommunistrevolutionen i Förenta Staterna.

*

Japan och judefrågan

Tidningen "Osaka Asaki", som räknar fyra miljoner läsare och företräder uppfattningen hos ansvariga kretsar i Japan, behandlar i en ledande artikel judefrågan. Artikelförfattaren klargör, hur judarna eftersträva världsherraväldet och skiljer mellan tvenne slag av judiska organisationer: 1) den asiatiska kommunismen och 2) de "demokratiska" staterna, främst Amerika, vilka regeras av frimureriet. Japan befinner sig f. n. mellan denna tång.

KÖP, LÄS och SPRID tidningen

NATIONEN

Det religiösa världsläget

(Forts. fr. sid. 3.)

förbjöd byggandet av det tempel, varmed man ville hedra honom. I stället lät han på Kapitolium bygga ett himmelens altare, ara coeli, till erinring om den underbara syn, han sett den första julnatten, och på samma plats uppfördes sedermera, när Rom blivit kristet, basilikan och klostret Aracoeli. Munkarna där kände sig som stridsmän i en alldeles särskild mening för Kristi sak på jorden och som den gudomliga sanningens väktare och vårdare på Roms heliga berg. Deras största skatt var den underbara Kristusbild, som klostret och kyrkan ägde. Han, vars rike icke var av denna världen men vars andliga konungavälde skulle omfatta allt, hade liksom tagit synlig gestalt i denna bild, som föreställde honom som ett litet barn. Den var gjord av en stor konstnär och var av olivträ från Getsemane örtagård, hade en krona av rent guld på sitt huvud och små guldskor på fötterna. Dräkten skulle föreställa det lindakläde, vari barnet sveptes, då det nedlades i krubban, och var översållad med de kostbaraste ädelstenar. Många tusen fromma män och kvinnor och många oskyldiga barn hade i brinnande andakt knäböjt inför denna bild, som allmänt ansågs som staden Roms palladium och som ett påtagligt bevis för att Antikrist ännu icke blivit föremål för tillbedjan på Roms heliga berg. Men en omätligt rik engelska, som brukade besöka Rom som turist, hade upptänts av ett våldsamt begär att få äga denna fagra och ryktbara bild. Hon ville köpslå med de fattiga munkarna, men dessa frestades icke av de mest storartade anbud. Hade kvinnan i lösen för bilden belagt hela golvet i kyrkan Aracoeli med guldstycken, så hade klenoden ändå icke varit till salu. När alltså engelskan såg, att all hennes möda var förgäves, sökte hon genom svek att komma i besittning av den åtrådda skatten. Hon lät göra en alldeles likadan bild av almträ, lät måla den i samma färger som originalet, vilket enligt sägnen fått sina färger från himmelen utan hjälp av människohand, lät förfärdiga en krona av billigt, förgyllt järnbleck och skor av samma ämne samt en linda, besatt med färgade glasbitar i stället för äkta juveler. Så var den falska bilden redo att intaga den rätta bildens plats, men för att döva sitt samvete och intala sig själv, att intet svek var begånget, ristade engelskan med en nål in några ord i belätets krona, vilka hade en rakt motsatt betydelse mot dem, som en gång uttalats för tvåtusen år sedan: "Mitt rike är *icke* av denna världen." Den nya inskriften lydde: "Mitt rike är endast av denna världen."

Så ha judarna förfalskat begreppet Guds egendomsfolk. De ha omgivit sig med en nimbus, som överallt i världen öppnat dörrarna för dem, och framträtt med anspråk att vara det utvalda folket, för vars gudomliga mission och av den Högste tilldelade särställning alla andra nationer hade att ödmjukt böja sig. Till sist har det gått därhän, att intet folk på jorden i någon tid, så långt man kan följa mänsklighetens utveckling, kommit i besittning av en sådan envåldsmakt, en sådan oinskränkt möjlighet att utnyttja hela vårt världsklot med dess tillgångar av levande kraft, begåvning, intelligens, kultur, vetenskap, uppfinningar, upptäckter, rön, organisation och naturliga värden och skatter. Men denna suveräna och aldrig förut vunna kontroll över alla riken på jorden och deras härlighet har köpts med det knäfall för lögnens furste, som Kristus med en sådan styrka avvisade under frestelsen i öknen. Judafolkets väg till världsmakt har oavbrutet och undantagslöst varit en lögnens, bedrägeriets och de ljusskygga bedrifternas väg. Men ett framhärdande på den vägen innebär med naturnödvändighet, att den ena lögnen, den ena förfalskningen, det ena bedrägeriet draga andra med sig. För att kunna leda mänskligheten vilse i fråga om betydelsen av uttrycket Guds egendomsfolk har den judiska nationen måst till oigenkännlighet förvanska rasbegreppet och giva det ett helt annat innehåll än det i verkligheten äger.

(Forts. i nästa nummer.)

De kristna och judarna

Den amerikanske biskopen Manning i New York har hållit ett tal, vari han starkt understryker de kristnas stora skyldigheter mot judarna. "Jag önskar säga våra judiska bröder — yttrade han —, att alla sanna kristna med största högaktning tänka tillbaka på de stora dåd (!), som just eder ras uppnått å det religiösa gebitet, och att alla sanna kristna beklaga den orätt, varunder eder ras så ofta har att lida — och detta stundom just genom dem som kalla sig kristna ... Vi förklara, att i vårt land liksom i varje annat land envar som talar eller handlar judefientligt därmed även talar och handlar antikristligt. Sådana försyndelser mot rätten, friheten och broderskapet äro onda kvarlevor från världskriget. Men de kunna icke fortsätta, alldeles likgiltigt om de begås i kommunismens eller i fascismens namn."

O, vilken enfald!

*

Engelsk-italienska avtalet

Den engelska judetidningen "Jewish Chronicle" (22. 4. 38) behandlar i en ledande artikel det avslutade engelsk-italienska avtalet. Det heter däri bl. a.: "Varje steg, som är ägnat att minska faran för ett *för tidigt* krig och ger de fredsälskande nationerna behövlig lindring, måste hälsas välkommet."

Judendomen önskar och räknar således alltjämt med ett allmänt krig. Det får blott icke komma för tidigt utan först när "demokratierna" tillräckligt hunnit upprustas för att kunna krossa de nationella regimerna och kratsa kastanjerna ur elden för Juda.

Folken vakne!

*

Daladier gift med en polsk judinna

Enligt "Deutsche Rundschau" (15. 4. 38) är nuv. franske ministerpresidenten Edouard Daladier gift med en judinna Ada Engolc, född i Odessa. Några år efter bolsjevikrevolutionen återvände familjen Engolc till Polen och bosatte sig i Warschau, där fröken Ada tog sångundervisning och med ej ringa framgång framträdde på konserter.

Fröken Engolc for sedan till Paris för att vidare utveckla sig, och vid en konsert för några år sedan råkade Daladier närvara. Han blev genast betagen i den talangfulla unga sångerskan och gifte sig strax därefter med henne. — Vilket givetvis ej varit utan sin betydelse för Edouard Daladiers statsmannakarriär.

Prenumerera

på NATIONEN

Aktuell Litteratur

- **Jag anklagar!** Av Elof Eriksson .... 1:—
- **Judarna i Sverige** 0:50
- **Kristendomen — den urariska religionen** 0:50
- **Nya Upptäckter om Sionsprotokollen** 0:50
- **Kristus var ej jude** 0:25
- **Sions Vises Protokoll.** Efter S. Nilus. Fullständiga uppl. .. 2:—
- **Den evige juden.** Av Y. W. J. 0:50
- **Rebellen Franco och den lagliga regeringen.** Av E. C:son Bredberg 4:50
- **Moses Smith.** Av Martin Brandt 4:50
- **Vakna Europa!** Av Adolf Hitler 0:75
- **Frimureriets avslöjande.** Av General E. Ludendorff. 2 del., vard. à .... 2:—
- **Den högre rasens rätt.** Av Isaac Blümchen .... 1:—
- **Bolsjevism och judendom.** Av Herman Fehst 2:50
- **Nationen** — årgångar 1932—1937, per årg. .... 4:—
- **Nationens frimurarserie** (12 nummer) .... 3:—

Ovanstående litteratur erhålles på beställning direkt från tidningen mot insändande av beloppet ant. i brev (frim.) eller per postgiro 3643 under adress: NATIONEN, Box 1145, Stockholm 16.

Sverige och Delaware-jubileet

Den amerikanska nationella studentorganisationen "American Guard" vid New Yorks City College ägnar i ett utsänt flygblad, betitlat "Svenska konungahuset judiskt", de svensk-amerikanska relationerna sin uppmärksamhet. Flygbladets författare hävdar, att projudiska politiska avsikter skulle vara förenade med det planerade officiella svenska besöket i Amerika i samband med Delawarejubiléet. Med stöd av bl. a. tidningen Nationens uttalanden redogör han för världsfrimureriets störtande av den nordiska Vasaätten (mordet å Gustav III och fördrivandet av Gustav IV Adolf) samt övertagande av den suveräna makten i Sverige genom den judiske jakobinen Bernadottes upphöjande å svenskarnas tron. I fortsättningen heter det:

Den roll, som den judiska internationalismen spelar i Amerika under form av New Deal, måste leda till en allvarlig konflikt mellan dem som föredraga den amerikanska vägen och dem som förorda New Dealismen, socialismen, kommunismen eller liknande form av styrelse. De makthavande känna emellertid värdet av varje medel, som kan vara ägnat att åt dem bevara herraväldet över nationen. Man har därför all anledning förmoda, att den judiska konungafamiljens förestående besök i detta land, som regeras av den judiska New Deal under ledning av den uppenbart judiska Roosevelt-familjen, skall utnyttjas till att draga de skandinaviska folkens avkomlingar än längre in i internationalismens nät.

Genom smicker, genom förhärligande av "the middle of the road" kurs i Sverige och lovsjungande av den kooperativa rörelsen, samt genom att betjäna sig av alla de internationella politikernas kända trix komma New Dealers att överhopa Amerikas skandinaver, särskilt de svenska ättlingarna, med beröm. *För Vad?* Man behöver deras röster! Val till kongress hålles 1938, och liksom president Coolidge försökte skaffa sig politiskt kapital genom den svenske konprinsens besök i USA för tio år sedan, kommer New Deal nu att göra det.

Det amerikanska frimurarbesöket i Stockholm 17—21 november 1936 under ledning av stormästaren i Nordstaternas frimureri, "Sovereign Grand Commander" i 33:dje gradens Högsta råd, svenskättlingen Melvin M. Johnsson hade tydligen samband med berörda förhållanden. Officiellt gällde ju besöket en hedersbevisning för konung Gustav, vilken förärades ett juvelprytt skrin jämte värdigheten av hedersledamot i frimureriets i Nordstaterna i USA Högsta råd. Enligt dagspressens redogörelser för besöket ägnade sig emellertid Broder ∴ Johnsson Et Brödrakonsorter vid sidan av de obligatoriska visiterna i härvarande ordinarie "välgörenhetsinrättningar" alldeles särskilt åt studiet av kooperationen, som man sade sig ha planer på att efter "svenskt" (= judiskt) mönster införa i USA. — Så "American Guard" är nog inne på rätt stråt.

———

Steinhardts nya mission

Förre amerikanske ministern i Stockholm, juden Lawrence Steinhardt, Samuel Untermeyers nevö och "nationalistledarna" Wenner-Grens och Brilioths vän, har efter tillrättaläggandet av Sveriges och Nordens nya "nationella" kurs av president Roosevelt utnämnts till minister i Peru. Enligt "The New York Sun" gäller det nya uppdraget: att erövra det latinska Sydamerika för "demokratiernas", d. v. s. Judas politiska sak.

USA har med växande oro observerat det vänskapliga förhållandet mellan Peru och Italien & Tyskland, för vilka Peru f. n. är en viktig råvaruleverantör. Sådant passar kantänka ej Juda och dess planer på ny världsbrand. Därför skall en mina utläggas för de antijudiska staterna och råvarutillförseln avskäras, och mannen som skall göra't är — Lawrence Steinhardt.

HÖGAKTUELL BOK

Sions Vises hemliga protokoll om det tillkommande judiska världssjälvhärskardömet. *Den 4:de och enda fullständiga, samt med teckningar* försedda upplagan. Obs. Bearbetning efter ryska originalet. Av S. Nilus. Pris 2:— kronor.

K. V. Lindeberg, Box 13, Härnösand.

Rotary-aktion...

(Forts. fr. sid. 1.)

bens första grundsats gäller också *tjänandet*. De övriga anges sålunda: *att* hävda sunda principer inom affärslivet, *att* uppmuntra hjälpsamhet och tjänstvillighet, *att* verka för vidgande av vän- och bekantskapskretsen till gagn för sina medmänniskor, *att* verka för allt nyttigt arbetes värdesättande samt *att* befordra samförstånd, god vilja och fred mellan folken genom en hela världen omfattande sammanslutning av arbetande män, förenade i en gemensam strävan att tjäna sina medmänniskor. — Lockbetet för "själlösa" gojim är som alltid skickligt placerat. Naturligtvis är i Rotary liksom i frimureriet allt sysslande med politik och religion på det strängaste "förbjudet"!

Med grundandet av Rotary International avsåg frimureriet och dess uppdragsgivare judendomen att för en särskild eventualitet komplettera sitt väldiga internationella system till folkens underkuvande och förslavande genom att till en sluten enhet, lydande en av frimureriet kontrollerad maktfullkomlig överledning, sammansluta de inom alla grenar av folkens liv ledande personligheterna. Officiellt sker det till "vidgande av samförståndet mellan nationerna" och "bättre uppskattande av deras särskilda intressen och önskemål". Under samvaron mellan yrkesbröder från det egna landet och andra länder gåves tillfällen till värdefulla tankeutbyten i olika frågor. Rotarianen ur t. ex. sidenbranschen i ett land avslutar — menar man — lättare en affär under pokulerande vid en gästmåltid med rotarianen från samma bransch i ett annat land. "Internationale Freimaurerlexikon" anger också Rotarys ändamål vara: "Närmast som en 'affärscirkel' för ömsesidig befordran samt information i affärsangelägenheter."

"Närmast"! Sedan vidgas syftet enligt de Okända Övres plan. Dessa handlade förvisso klokt genom att begynna grundläggningen med de i "tjänandets" ädla konst så beprövade, solida börs- och bankmagnaterna, redan överlag troende Bröder i Salomos brödraskap. Att Rotary ej skulle stanna vid de högst värderade i taxeringskalendern, blev snart klart; den vill famna *alla* grupper inom samhällslivet i *alla* länder, d. v. s. få deras ledande och tongivande personligheter fast engagerade i sitt "tjänande" eller reellare uttryckt sitt våld. I en universell, världsfrimureriet underordnad organisation med maktfullkomlig ledning i Chikago! Alla jordens Rotary-klubbar äro nämligen förpliktade till ovillkorlig lydnad under denna mystiska, av folken okända överledning i Chikago, till vilken de olika ländernas klubbsekreterare ha att insända regelbundna rapporter. En världsinformations- och opinionsbildningscentral alltså! "Internationale Freimaurerlexikon" (Amalthea Verlag, Zürich-Leipzig-Wien, årg. 1932) skriver: "De enskilda klubbarna äro för det mesta förenade i national-distrikt, vilka äro underordnade den mycket rätlinjiga centralorganisationen i Chikago. Internationella konvent uppställa de för alla klubbmedlemmar *ovillkorligt förpliktande* reglerna". Ett maktinstrument av hög valör i Chikago-exekutivens händer! Rotarys förhållande till yttervärlden präglas av samma andas grundsatser som de i frimureriet gällande. Så skriver det schweiziska Rotary-organet "Rotarierheft" (n:r 1, 1934): "Ju mera man tvingas att spärra sig mot yttervärlden, desto trängre sluter man sig bakom *muren*". (Kurs. av oss.)

•

Vid tiden för Hitlers makttillträde såg nationalsocialismen i Rotary, som i Tyskland leddes av en rad judiska storbankirer i "gott kamratskap" med tysk industri- och högadel och som bland sina medlemmar räknade en mängd kända judiska förbrytare och svindlare, en av sina värsta fiender. Rotary anlade emellertid en uppsyn av "lojalitet" mot den nya regimen och skyndade att ur sina led skilja judiska medlemmar. Tredje rikets män tycktes å sin sida ej ha intresse av en omedelbar brytning med rotarianerna, vilkas internationella förbindelser man väl önskade i möjligaste grad betjäna sig av. Men efterhand ändrades situationen och Rotary visade allt tydligare tendens att vilja arbeta å egna linjer, upptagande i sina led Bröderna ur de upplösta tyska frimurarlogerna, vilka under förtäckt gestalt där inrättade sig för fortsatt frimurarpolitisk verksamhet. Detta föranledde dock riksinrikesministern dr Frick att 1937 utfärda förbud för alla inom hans ministerium anställda att tillhöra Rotary, ett initiativ som snart följdes av övriga ministrar i riksregeringen. Stats- och partianhöriga äro numera även i Tredje riket förbjudna att tillhöra Rotary Klubb.

Ingen nu levande statsman torde äga en större praktisk erfarenhet av och skarpblick i fråga om den hemliga politikens krafter och spel än det fascistiska Italiens geniale skapare Benito Mussolini. Säkerligen återspeglade "La Vita Italiana" Duces uppfattning, när den för någon tid sedan på tal om Rotary utlät sig: "Om man betraktar de förbindelser, som bestå mellan judendomen, frimureriet, högfinansen och de s. k. 'demokratiska' regeringarna, mellan anglikanska kyrkan och rotarydömet, bli de hemliga band, som förbinda frimurardömet med det hemliga förbrytarväsendet lättare att förstå. Man igenkänner även tydligt dubbelansiktet hos de ockulta makternas politiska spel, å ena sidan bevarandet av den av symboler och ärevördigt sken höljda ledande klassen och å den andra sidan klassen av medlöpare och förbrytare, vilka vanligtvis — alltefter den art av förbrytelse för vilken de specialiserat sig — kallas kommunister eller gangster".

•

Rotarys deklarerade absoluta avhållsamhet från politik imponerar naturligtvis på de tanklösa. Det är den gamla historien om "kejsarens nya kläder" som går igen. Rotary rent av sätter en ära uti att hålla sig å politikens första plan och missar ej, när det gäller att aktualisera storpolitiskt gångbara programpunkter. Vid Nordiska rotarymötet i Stockholm 1932 karakteriserade Europa-guvernör Belfrage sammanslutningens aktuella uppgift vara: "Riv ned murarna mellan folken!" — den paroll judefrimureriet vid nämnda tidpunkt framför allt körde med. Nu lyder parollen för Sveriges och Nordens vidkommande: "Bilda nordiskt neutralitetsblock!" — det önskemål som i dag med sådan iver framföres av bl. a. Norges förre statsminister Mohwinkel, vilken vid årets Rotarykongress i Stockholm skall huvudtala om "Mellanfolkligt samarbete". Vi ha redan förut i denna artikel liksom för länge sedan i Nationen påvisat, att denna nya judisk-frimureriska paroll i realiteten åsyftar: skapandet av ett till skenet neutralt, nordiskt statsblock under hemlig, engelsk-frimurerisk västjudisk överledning.

Ned med Judas falska "internationalism"!

———

Juden tjänar blott den egna rasen

Den i Kapstaden utkommande tidningen "Der Wahrheit" (The Truth) påtalar det växande judiska inflytandet i Sydafrika, särskilt inom domarekåren. Judens hela strävan går ut på att tjäna den egna rasen — heter det — en inställning som han enligt samstämmig erfarenhet från andra länder icke frångår heller vid utövandet av domarkallet.

Juden är icke att betrakta såsom en enskild varelse utan såsom ett kugghjul i den internationella judendomens gigantiska maskin. Han innehar sin plats i det stora judiska systemet, som uteslutande åsyftar världsherraväldets erövring, samt är bunden av sin religion och sina lagar att utnyttja varje möjlighet till befordrande av detsamma.

Lösnummerpris 30 öre

NATIONEN

ORGAN FÖR FRIHETSRÖRELSEN

N:r 7 (312) Årg. 14 — Fredagen den 1 juli 1938 — Motto: *"Sanningen skall göra eder fria"*

Tillbaka till Gud!

Ur materialismens förtrollning

Materialismen, som förlett människorna att förneka sitt upphov, Gud, och dyrka materien, är i färd med att utplåna allt andligt liv. Slagna i den gudlösa materialismens förtrollning, söka människor och folk en lyckotillvaro emot Skapelsens ordning. De icke blott försumma sina själar, de bestrida i dårskap själens existens, hängivande sig åt ateism.

Sveriges folk, som en gång stod främst i striden för sann Gudstro, ligger nu i tillbedjan för Judas guldkalv. Till namnet kristligt, idealistiskt och fosterländskt; i verkligheten fånget i gudlöshetens materialism — den materialism Kristus varnade för såsom ledande till Kaos och död. Den officiella "idealismen", ja snart sagt all "idealism" som i dag gör sig hörd, är endast skenets idealism, beslöjad materialism. Den sanna idealismen har tvingats i stoftet; de kontakter, som förbundo vårt folk med dess ursprung, ha avklippts.

Det nutida svenska samhället är genomträngt av materialismens anda, som anfrätt folkets själ och märg, hotande dess liv. Svensken, en gång tillgänglig för sanna ideal, känner i dag blott materiens värden: rikedom, materiell vällust, yttre ära och makt. För uppnåendet av dessa "ideal" är han redo till nästan allt och tvekar icke att förneka sig själv. Ljuga och bedraga sin nästa, skövla medmänniskors gods och liv — allt är tillåtet, blott det sker under sken av sin motsats och oåtkomligt för lagens bokstav. "Den allmänna moralen" har anpassat sig och lovsjunger framgången, vunnen i omoral och lögn.

Materialismen bygger i lögn och förräderi. Och härav väntade man välsignelse och en lyckligare tillvaro! Den famnar allt och griper allt djupare. Den behärskar statslivet, det enskilda och offentliga livet; i tusen förklädnader tränger den in i varje hem, till varje individ, förgiftande, upplösande, förgörande, Allt sant och äkta förkväves, allt falskt och oäkta prisas och befordras. Den av naturen frimodige nordiske svensken omdanas under trycket av en främmande destruktiv andlighet, utströmmande från den antigudliga judendomen, till sin egen motsats, till en själlös, ofri och föraktlig slav under Mammon.

Så har Gustaf II Adolfs svenskar urartat under Judas hägn! Förräderiet inleddes genom frimurarrevolutionerna och störtandet av Vasaätten, mordet å Gustaf III och fördrivandet av Gustaf IV Adolf. De båda Vasa-konungarna vägrade erkänna judendomens suveräna maktanspråk i Sverige. Men svenskarna lönade illa deras trohet mot land och folk; ett depraverat överskikt, fånget i frimureriets garn, gjorde gemensam sak med folkets fiender. Hur ha vi i dag icke anledning minnas den hugstore Gustaf IV Adolfs profetiska ord i landsflykten: "Förräderi skall bli liktydigt med folkens sak, mened med tidsandan, och den sociala ordningens byggnad skall störta samman på en olycksdiger dag, då man utan att blygas skall kunna säga: det finnes ingen uselhet, så snart den är allmän."

Det är dit vi i dag äro komna! Våra nuvarande makthavande, i djupet engagerade i materialismen, börja förstå vad tiden är liden och söka genom skenanordningar rädda sig och sitt system. Dock förgäves. Den Gudomliga lagen och rättvisan kunna i sin gång uppehållas, men icke hindras; i tidens fullbordan taga de ut sin rätt. Samhällssystemet, som byggts i lögn och omoral, är dömt att försvinna och ge plats för en moralisk ordning.

Sanningens idealism kontra Lögnens materialism! Ett folk, som förlorar sin själ, kan icke leva; ett rike i lögn och omoral kan icke bestå. Skola svenskarna åter bliva ett folk enligt Skaparens bestämmelse och hava fortsatt existensberättigande som sådant, måste de äga vilja och kraft att resa sig ur förfallet, att bryta sig ut ur den gudlösa materialismens förtrollning.

För alla jordens folk är dagens räddande paroll: Tillbaka till jorden! Det är: tillbaka till Skapelsens ordning! *Tillbaka till Gud!*

Frimureriets spel med Tjeckoslovakiet

Hur "demokratierna" arbeta för freden

Bland alla skändligheter, som de judiskt-frimureriskt styrda skendemokratierna låtit komma sig till last, observeras även å ena sidan stympandet av nationer och å den andra tillskapandet av onaturliga statsbildningar av de härigenom uppkomna spillrorna. Handlingar, som stå i uppenbar strid mot vad som högtidligen utlovades världskrigets besegrade, utslag av ren illvilja och hämndlusta. Vid stympandet av nationer gick man till väga på det mest gemena sätt. En föreställning om de olycksaliga verkningarna härav erhålles vid läsandet av dr Aladan B a r s bok "Tynkä Unkari". Man lät på en del ställen så draga gränserna, att bonden med pass i handen dagligen måste överskrida gränsen för att mjölka sina kor; och invånarna i en stad fingo sin järnvägsstation förlagd till ett annat land etc. Allt detta till hämnd för att Ungern var ett av de första länder som förbjöd frimureriet!

Såsom tillskapad onaturlig statsbildning är "Tjeckoslovakiet" en sannskyldig cocktail av nationaliteter utan geografiska, ekonomiska, historiska eller folkpolitiska gemensamhetsgrunder. Här äro tjecker, slovaker, tyskar, ungrare, polacker och rutener sammanförda i ett, utan att på något sätt höra samman. Och såsom piff i cocktailen är det hela genomsyrat av judar. Huru väl dessa känt sig hemma i landet framgår ej blott därav, att de utgöra agitationselementet i all den provokation som där som bäst försiggår i syfte att få till stånd ett europeiskt krig med det eftertraktade inslaget av Sovjet-Ryssland å europeisk mark, utan även av det uttalande, som i Nationens föregående nummer citerades ur det palestinska judebladet "Haboker" och vari det bl. a. hette: "För oss judar är Tjeckoslovakiet en välsignad oas i det europeiska hatets öken. Det är ett litet paradis, där judarna njuta av frihet och jämlikhet".

Ett "paradis" — där den skandalösaste terror råder i samband med löftesbrott mot ett antal andra nationaliteter, vilka *alla* stå på ett vida högre kulturplan än tjeckerna! Just häri ligger det vidrigaste i hela denna sak: den minst kultiverade nationaliteten har beretts tillfälle att med stöd av bolsjevismen i Ryssland och Frankrike topprida de högre stående andra nationaliteterna. Den förtryckande nationaliteten omfattar endast obetydligt mera än en tredjedel av hela cocktailen. Slovakerna ha i över 1000 år levat samman med ungrarna och protestera på det bestämdaste emot att bli "styrda" av tjeckerna, och detsamma göra samtliga övriga beståndsdelar av den "tjeckoslovakiska" staten. Polackerna ha med rätta kallat den "Europas blindtarm", som måste bortopereras innan den hunnit försätta Europa i brand och förstöra hela den europeiska organismen.

Den ställning tjeckerna intaga mot de andra nationaliteterna är dubbelt orättfärdig och brottslig därför att *dr Benesch* själv var med *bland undertecknarna av det fredsfördrag som utlovade självbestämningsrätt* åt folken. Men icke allenast i detta fall bröto tjeckerna sina löften. I ett specialfördrag med krigsdesertören Masaryks underskrift hade de vidare förbundit sig att giva slovakerna autonomi, en utfästelse som också sveks. Det är med anledning härav som en särskild deputation nyligen anlänt till Slovakien från Amerika, medförande det s. k. "Pittsburgerfördraget". Överförandet av fördragsdokumentet skedde under iakttagande av den största försiktighet till förhindrande av dess bortrövande på vägen.

(Forts. å sid. 3.)

Det religiösa världsläget

V. Israel och Judafolket

Av Kyrkoherde Ernst Ålander

(Forts. från föreg. n:r.)

Den man, som redan för många år sedan grundade den oberoende tidningen "Nationen", vilken nu är Frihetsrörelsens organ, har vid ett tillfälle uttalat de sanna och träffande orden, att rasfrågan, ehuru mycket viktig, dock icke är allt. Den utgör en *del* — och en synnerligen betydelsefull och oundgänglig del — av det stora sammanhanget i Guds underbara skapelse, men likväl icke det hela. Ändå är denna del så omistlig, att den aldrig någonsin kan få lämnas ur sikte, vare sig av folken eller de enskilda. Den är, såsom Benjamin Disraëli för närmare hundra år sedan framhöll i sin bok "Coningsby", en nyckel till världshistorien. Men då de senaste århundradenas och i all synnerhet de sista hundrafemtio årens historieforskare och hävdatecknare i regeln varit absolut okunniga om rasprincipen och dess dominerande plats i människolivet och folkens och rikenas utveckling, så har världshistorien ofta tett sig som ett kaos av virrighet och meningslöshet. När jag i min barndom såg dessa mörkhyade och svartögda zigenarbarn med deras likartade föräldrar och anförvanter och deras över all beskrivning främmande väsen, framträdande och sätt att tala och föra sig, då kände jag oerhört starkt och med intuitiv, ögonblicklig klarsyn, att det var ett stort svalg befäst mellan dessa människor och dem, som man dagligen umgicks med på den svenska landsbygden. Samma intryck fick jag av de enstaka judiska affärsmän, som då och då uppenbarade sig i dessa fjärran från de stora stråkvägarna liggande socknar. Jag behövde icke fråga, huruvida dylika österlänningar kunde få barn, som liknade de svenska, och om genuint svenska föräldrar kunde få en avkomma, som liknade den, man fick se i zigenarlägren eller bland det "svenska" vandringsfolkets medlemmar. Sådant visste man på förhand, liksom det från början står klart för varje sund och naturlig människa. Men för våra berömda statsmän, lagstiftare, partiledare, yrkespolitiker, sociologer, vetenskapsmän och skriftställare har det *icke* stått klart utan tvärtom varit så dunkelt och oredigt, att de kunnat som ett evangelium anamma läran om alla människors naturliga likhet, en upphöjd förkunnelse, som antogs ha blivit undanträngd genom sed och dålig vana! I samtalet mellan Axel och Stina, som har sin plats i "Läsning för barn" av Zacharias Topelius, säger Stina till den kammarlärde Axel, som ingenting vet utom vad han inhämtat genom sitt lilla bokförråd: "Somliga lära av böcker och andra lära av livet." De "forskare" och "förgrundsfigurer", som vi nyss nämnde, ha i det stora hela medvetet eller omedvetet avskurit all förbindelse med livets verkligheter, och därför ha de också kommit till sådana ödesdigra och rent av häpnadsväckande kortsynta felslut. Men intet livskraftigt och ofördärvat släkte skulle göra sig skyldigt till liknande misstag. Redan skalden Theognis, som levde i det gamla Grekland i sjätte århundradet före Kristus, riktar i sina sånger en vädjan till sina landsmän att beakta rasfrågan. Med skärpa går han till rätta med de oförnuftiga åsikter, som göra gällande, att pengar och ägodelar betyda allt och blodet och härstamningen intet, *så snart det nämligen är fråga om människor.* Var det fråga om oxar och kor, hästar och hundar, då förhöll sig saken helt annorlunda. Då voro Theognis' samtida stränga rasbiologer.

Judarna ha alltid haft kännedom om rasfrågans betydelse och ha sedan urminnes tider tillämpat den men på ett bakvänt sätt, som erinrar om detta folks avlägsenhet i övrigt från det verkliga levande livet. Då de snart sagt på varje punkt haft ett annat begrepp än andra folk om rätt och orätt, tillåtligt och otillåtligt, moral och omoral, religiositet och irreligiositet, så ha de under tidernas lopp renodlat inom sin ras just sådana egenskaper, som kunde föra till världsherravälde — på smygvägar. De ha livligt insett sin underlägsenhet i förhållande till andra folk i fri och öppen tävlan med dem, ja, också i sina relationer till Israels folk, som var av rent semitiskt ursprung och älskade åkerbruk och handaslöjder. Men de visste, att de genom sin starka rasblandning voro i besittning av egenskaper, vilka, om de systematiskt uppodlades, skulle bliva rent av fruktansvärda för jordens övriga folk och stammar. Ingen annan nation ägde något motsvarande, och därför skulle alla folk komma att stå rådlösa och förvirrade inför det målmedvetet framryckande judiska världsförbundet — som mycket tidigt blev ett världsförbund — för så vitt judarna dolde sina innersta avsikter, tills de fattat fast fot inom respektive länder och bland respektive folk och för övrigt omgåvo sig med den gloria, som tillhörde Israel och icke dem. I själva verket är det lika stor skillnad mellan Israel och Juda som mellan nordpol och sydpol. Då mena vi med Juda ingalunda stammen med detta namn, som sannolikt till sin övervägande del *icke* var judisk utan åkerbrukande och israelitisk, utan den sedan årtusenden tillbaka alltmer *konserverade och stabiliserade rasblandning,* som uppgått i det judiska världsförbundet. Ett aldrig så mäktigt folk, som kommit från den oblandade, jordbruksidkande och boskapsskötande stammen Juda, skulle helt visst icke ha utgjort den ringaste fara för mänskligheten, lika litet som exempelvis de tappra och ridderliga druserna i Hauran och Transjordanien, på Libanon och Antilibanon. Men den nation, som bildats genom årtusendens ödesdigra rasblandningar, vilka sammansvetsats till ett framför allt i själsligt avseende överensstämmande rasskikt med i huvudsak likartad uppfattning och likar-

(Forts. å sid. 4.)

Folkrepresentation

I artikeln "Sann demokrati skall återupprättas i Sverige", införd i Nationens föregående nummer, påvisades, att vår s. k. "demokrati" icke är en sann demokrati utan blott en skendemokrati, en i folklig dräkt utstyrd internationell finansdiktatur i judeimperialismens tjänst. Den äktsvenska demokratin, framvuxen å inhemsk grund, syftade till folkets väl och byggde å naturligt underlag. Men den spolierades av den framstormande revolutionära judendomen, som i dess ställe placerade sin svindel-"demokrati".

Ur den primitiva svenska demokratin, där folkets gemensamma angelägenheter handhades av ting, utvecklade sig den representativa demokratin med representanter, valda å intressegrund. Den sålunda uppkomna *folkrepresentationen* utövade de folket såsom ett politiskt helt tillkommande rättigheterna. Den utgjorde den naturliga utvecklingsformen och vägen till ett högtstående kultursamhälle, där den enskilde såväl som det allmänna kommer till sin rätt och där Sanningen sitter i högsätet.

I sitt hyllningstal till konung Gustaf den 16 juni lovprisade statsminister Hansson de historiska akter, representationsreformen av 1865 och de senare under Gustaf V stadfästade djupgående författningsändringarna, varigenom den å svensk grund framvuxna, må vara ännu bristfälliga demokratin utplånades till förmån för Judas skendemokratiska plutokratvälde. Excellensen menade, att därmed "den politiska domen fällts över klassamhället". Skall denna deklaration innebära, att herr Hansson glömt eller svikit sin egen lärofader juden Karl-Marx-Mordocai? Att den marxistiska "demokratiseringen" syftat till "nationell gemenskap", är dagens politiska nyhet.

Lika litet som Judas "demokrati" är en svensk demokrati, lika litet är dess "folkrepresentation" en svensk folkrepresentation. Denna "folkrepresentation" har ej framsprungit av något behov hos nationen utan är en främmande, judisk skapelse *mot* svenska folkets intresse med enda syfte: att på svenskarnas bekostnad främja judendomens intressen i Sverige. Medels sina beprövade argument guldet, lögnen och listen och med hjälp av sina "bröder" i frimureriet och marxismen slog Juda den äktsvenska demokratiska institutionen i spillror och "lyckliggjorde" oss med sin svindel-"demokrati" och dess "folkrepresentation".

Den nutida "folkrepresentationen" har tillskapats efter den judisk-imperialistiska satsen "Söndra och härska!". Mot förnuftet ha svenskarna grupperats i en samling partier å "höger" och "vänster", vilka sakna naturligt underlag samt växla namn och skepnad allt efter Judas skiftande behov och det politiska konjunkturlägets växlingar. Här några axplock ur dagens flora: "moderata", "konservativa", "nationella", "liberala", "frisinnade", "folkparti", "marxister", "arbetare", "socialdemokrater", "ung"- och "gammalsocialister", "höger"- och "vänsterkommunister" etc. I ju högre grad det lyckades Juda att medels detta söndringssystem försätta de svenske i inbördes fejd om chimärer, desto lättare gick det att här utplundra "fåren" och fullfölja de judiska erövringsplanerna.

Söndringens partier höra alla samman, äro alla delar av samma frimureriska regeringssystem och arbeta i intim kontakt såväl inbördes som med sina internationella överheter — Alljudas international, Frimurarinternationalen, Rothschilds och Warburgs finansinternationaler, II. och III. arbetarinternationalerna etc., vilka samtliga lyda under judendomens världsledning. Partierna få sina direktiv från sina resp. "internationaler" och de med dem lierade judiska maktcentra samt finansieras av Judas, frimureriets och storbankernas hemliga fonder. I opinionshänseende äro de beroende av dagspressen, "den frimureriska världsmakten", som i all huvudsak sköter propagandan och textutläggningen för folkets massor.

Vid mötet med folket i val presentera sig Judas partier överlag såsom folkliga välgörare och lova guld och gröna skogar, blott väljarna lägga sina röstsedlar för det eller det partiet, den eller den kandidaten. Men efter valdagen inskränkes intresset för valmännen till en och annan vackert klingande riksdagsmotion och frimodiga tal i kamrarna samt vid solenna tillfällen i hembygden, orationer som av pressen påpassligt vidarebefordras till de breda lagren till åskådliggörande av "folkrepresentanternas" duktighet. Realiter tillhöra dessa efter inträdet i parlamentet sina respektive parti- och internationalöverheter samt intressera sig huvudsakligen för att stå väl med "demokratins" makthavare, Juda och dess finansfurstar, som bestämma över karriären.

"Demokratins" verksamhet i vår tid vittnar oförtydbart om dess organiska sammanhang med judendomen. Partier och representanter fråga ej efter "reform"- och lagprojektens inre halt eller syfte, blott de presenteras i "Folkets" namn. Så har Judas erövringståg i Sverige kunnat försiggå under pukors och trumpeters klang med statsmaktens aktiva medverkan. På alla områden länkades utvecklingen på de judiska banorna, *för* judendomen, *mot* svenskheten. Ej minst ödesdiger har denna tendens varit å befolkningsområdet, där en utveckling i tecknet av "en- och tvåbarnssystem" befordrats, syftande till den nordiska svenska rasens utdöende, medan landet översvämmats av sig talrikt förökande judar.

Genom en absurd allmän politik ha samhälle och enskilda provocerats till en ruinerande skuldsättning å miljarder till det internationella ockrarkapitalet, försänkts i "evigt" ränteslaveri, och vårt folks ägodelar i största utsträckning överförts till samma judiska finansmakt, som blivit vår "suveräne" fordringsägare. Genom skensociala anordningar ha abnorma allmänna utgiftsbehov skapats, som tagits till motiv för pantförskrivandet av statens och kommunernas ägodelar till judefinansen, varvid de låneemitterande storbankerna beretts tillfällen till jätteprofiter. Samtidigt härmed har i den "internationella världshushållningens" namn Sveriges näringsliv — den naturliga inkomstkällan! — försummats, vilket vållat en arbetslöshet, som än mera belastat den allmänna ekonomien samt lämnat bränsle till den sociala oro Juda behövde för att här kunna genomföra sin kommunistiska revolution.

Under en lång följd av år har denna tidning offentligt påtalat nämnda utveckling till landets och folkets skada. Vi ha visat, hur grundlagen sättes ur funktion, när Juda påfordrar, hur hundratals miljoner kronor tilllåtas "försvinna" ur den svenska statskassan, hur på judiskt kommando det svenska nationalförsvaret nedskrotas endast därför att judarna här önska vägen fri för sin kommunistiska revolution, hur sedan nationalförsvaret i dag åter upprustas därför att Juda nu anser sig behöva ett svenskt militärförsvar att sätta emot sina fiendestater, de s. k. "nationella diktaturerna", som vågat bryta sig ut ur judeoket. — Det enda man hade att svara på alla de fakta vi framlade var: ett laglöst förbud mot vår tidnings försäljning i den allmänna marknaden!

Sions Vises protokoll, den i skrift upplagda planen för judarnas världserövring, karaktäriserar de under judendomens hemliga välde lydande gojimstaternas statsmän och politiker såsom "blinda ledare", bara för "äran" redo att lyda Judas minsta vink; andra än sådana "ledare" släppas ingenstädes fram. Vi kunna blott för Sveriges vidkommande konstatera, att Sions Vises karaktäristik helt tyckes stämma med verkligheten.

En sann folkrepresentation å intresse- eller korporationsgrund, anknytande till svensk demokratisk tradition, skall upprättas i Sverige!"

—

»Demokratisk» samling kring tronen

"Demokratin" i Sverige har inför utvecklingen i världen börjat oroas och söker efter medel att befästa sin position. Gamla "ideologiska" tvister tystna i den yttre farans stund, och "demokratins" nyss så disharmoniska familj enas, samlas kring — tronen.

Denna "demokratins" strävan till inre konsolidering manifesterades alldeles särskilt vid konung Gustafs 80-årsjubileum den 16 juni. Sedan månader hade en väldig propaganda bedrivits för att ge kungajubiléet karaktären av ett hänfört folks samfällda hyllning åt sin konung. Den från dag till dag stegrade "öronbedövande hyllningssymfonin" i pressen undgick ej heller sin verkan. Excellensen Hansson kunde i sitt tal till jubilaren överbringa en "samfälld hyllning" från Sveriges folk under prisande av statsöverhuvudets visa styrelse "med folket för fosterlandet". En avvikande uppfattning härutinnan har visserligen i denna tidning mångfaldigt både närmare preciserats och motiverats.

Redan förspelet till hyllningsakten bjöd på poänger. Från "höger" till "vänster" konstaterade finansfurstarnas "allmänna opinions"-språkrör, att Bernadottarnas regim varit den mest välsignelserika för svenska folket och att stamfadern-marskalken (den franske juden och jakobinen) Bernadotte "räddat" landet ur Vasarnas olyckssaliga styre. Bonniers husorgan Dagens Nyheter återgav t. o. m. i sitt nummer för 12 juni — till uppbyggelse för "bröderna" i synagogan, Salomos frimurartempel och "Folkets hus" — det standar, som Judas "proletära" kämpar brukade i republikpropagandan 1916 och som i ifrågavarande fall lydde: "Sibbhults S. D. U. K. *År 1809 avsattes en oduglig konung*". — Ett upprepat glorifierande alltså av frimureriets seger över de nordiska Vasarna och samtidigt en varning till vilken monark som helst, som skulle vilja försöka sig på att regera på egen hand.

I den nämnda artikeln, som rubricerats "Bra monarki är bättre än dålig republik", konstaterar Bonniers Dagens Nyheter vidare, att konung Gustaf tack vare sin trohet mot "demokratin" kunnat glädja sig åt en omsvängning i opinionen. De forna republikkämparna deltogo allmänt och varmt i kungahyllningen. Zäta Höglund menade, att "det brådskar icke med republiken", och Kalle Kilbom bekände sig som en stor beundrare av svensk monarki. Etc. Naturligtvis deltog även Mosaiska församlingen i den unisona hyllningen; enligt Bonniers D. N. hade judarna anordnat en imponerande festlighet i synagogan till konungens ära.

Trots allt synes man dock på judiskt håll mitt i allt hyllandet ha känt en viss oro. I en ledande artikel, rubricerad "Undersåtlighet och suveränitet" och införd i Bonniers D. N. 18 juni, vänder sig det härvarande judiska kahalorganet i dagen efter-stämning mot den "öronbedövande hyllningssymfonin" vid jubileet och varnar med skärpa mot alla eventuella, mot "demokratin" illojala spekulationer i kungapopularitet. D. N. skriver:

Hotet mot den frie individen kommer i våra dagar icke från de kungar, som i det västerländska Europa ännu hålla ett riksäpple i sin hand ... *Det finnes all anledning att bryta med en* (monarkisk) *tradition, som lägger sig på tvären för en naturlig utveckling* ... Kungarna ha accepterat demokratin, icke såsom en tidfrist och "hönefred", utan som en naturlig sak, och monarkierna ha blivit trogna fredens och enhetens sak, där andra svikit. (Kurs. av oss.)

Det citerade auktoritativa judeuttalandet ger knappast rum för missförstånd. "Lägger sig monarken på tvären för en naturlig utveckling" — "finnes det all anledning att bryta med en (monarkisk) tradition". Med "naturlig utveckling" avses ju här en utveckling i Judas anda. — Enigheten inom "demokratin" tyckes icke vara alltför solid.

Finansherravälde

Wenner-Gren — "ny Ivar Kreuger"

Storfinansens furstar spela i våra dagars svenska "demokrati" en roll av största betydelse. Bakom den officiella regeringen döljer sig en diktatorisk hemlig regeringsmakt, dominerad av judendomen och stödd av Finansen. Bland Finansens furstar, för vilka det egna profit- och maktintresset tillika med den egna gruppens välgång alltid komma i första rummet, observeras för närvarande främst husen Wallenberg, Bonnier, Wenner-Gren och Kreuger.

Ledarerollen inom Sveriges finansvärld tillkommer sedan länge husen Wallenberg och Bonnier gemensamt. Huset Wallenberg, med bankdirektör Marcus Wallenberg som nu levande huvudman, gäller för ariskt, men dess praktiska verksamhet tyder på judisk härkomst. Wallenbergarna, som till en stor del äro invigda i mysterierna, handha genom Stockholms Enskilda Bank, Rothschildsfinansens härvarande central, kontrollen över det monopoliserade svenska bankväsendet samt leda folkutplundringen och tributindrivningen till de judiska skattkamrarna. För Stora W har det egna husets välgång alltid stått över allt annat, men i dess roll ingår också: att på alla sätt aktivt befordra den västjudiska storfinansens (Rothschild) och dess politiska organ Frimurarordens intressen i Sverige. I "hemliga kansliet" vid Kungsträdgården, från vilket osynliga trådar löpa till hov- och regeringskanslier, partiledningar etc., nomineras "demokratins" officiella ministärer.

Det för ett århundrade sedan invandrade judehuset Schaje-Hirschel-Bonnier, med bokförläggaren Karl Otto Bonnier som nu levande huvudman, fungerar, såsom redan antytt, tillsammans med Wallenbergs såsom den hemliga regeringsmaktens utövare i Sverige. Bonnier behärskar opinionsbildningen, press, litteratur etc., och därmed i huvudsak även det politiska partiväsendet. I intim samverkan med judendomens internationaler och maktcentraler. Stora B företräder förutom det egna husets ekonomi- och maktintressen Alljudas och speciellt den östjudiska storfinansens (Warburg) intressesak. Det är helt invigt i mysterierna och i judendomens alla planer och dispositioner, i enlighet varmed det genom sin press och sina agenter i partierna m. fl. organisationer formulerar och aktualiserar paroller. Det äger säte och stämma i Wallenbergs Enskilda Bank, där Judas öst och väst i regeringsställning mötas.

På andra planet komma finanshusen Wenner-Gren och Kreuger, vilka tillhöra Finansens "outsiders" till skillnad från dem i regeringsställning, Wallenberg och Bonnier. De äro oinvigda i mysterierna och arbeta därför med största riskmoment. Dessa s. k. ariska finansmän skåda merendels blott till tingens yttre, äro oupplysta och fördenskull ur stånd att fatta den roll judendomen och dess hemliga maktsystem i verkligheten spela. De känna möjligen blott ytligt judefrågan, vilken de icke ge sig tid till att sätta sig in i, och bliva ofta lättfångna byten för den internationella Finansschakalen. Ivar Kreuger hörde till denna kategori. När hans tändstickskoncern vuxit sig tillräckligt fet, gillrades efter kända metoder fällan. Hade han ägt kännedom i judefrågan, skulle han aldrig ha begått den vanvettiga handlingen att under "stödköpen mot börsernas baisse överlåta sina värdepapper i deposition åt fiendens egen finansagent judebankiren Dreyfuss i Paris, som trots avtalet lät papperen vandra vidare ut å börserna.

Knappt hade Ivar Kreuger försvunnit från arenan och miljardrovet skiftats mellan Rothschilds finanshajar, förrän ett nytt "nordiskt finansgeni" presenterades världen: direktör Axel Wenner-Gren, chef för Lux-koncernen och gift med en fransk judinna. Och så bevittnades Axel Wenner-Grens meteorliknande uppsegling å Finansens himmel samt hur han genom sina kylapparater — liksom förut Ivar Kreuger med sina tändstickor — bygger upp en världskoncern samtidigt han bereder sig för en storpolitisk roll, etablerande sig med egen tidningskoncern. Wenner-Gren rör sig härunder med miljoner i obegränsat antal, reser jorden runt på sin lyxjakt, allestädes sammanträffande med ledande industri-, finans- och statsmän. I Japan hade han t. ex. på sin senaste resa ett möte med premiärministern, enligt vad uppgivits i pressen för att erbjuda japanska regeringen kredithjälp.

Inom judiska kretsar betecknas Axel Wenner-Gren såsom "en ny Ivar Kreuger", vilken i tidens fullbordan skall dela tändstickskungens öde, d. v. s. nödgas se sin koncern gå över ända. Den som något känner Finansschakalens taktik betvivlar icke, att dylika beräkningar kunna föreligga. Man uppmuntrar och stödjer Axel Wenner-Gren på alla sätt för uppbyggande av en jätteförmögenhet för att sedan, när "lammet" färdiggötts, genom lämpliga metoder — börspanik, kreditspärr, inbetalningskrav etc. — låta det undergå sitt öde å skäktbänken. Såsom skett i fallet Ivar Kreuger och otaliga andra ariska fall. Uppkomlingarna inom Finansen, som tro sig förstå allt mellan himmel och jord, lämpa sig på grund av sin bristande insikt i mysterierna förträffligt för dylika roller. De sakna till skillnad mot finanshusen med tradition djupare insikt i spelet, varför de lätt låta sig förledas ut på farlig stråt. Att bilkungen Henry Ford lyckats avvärja alla attacker och försåt från Finansschakalen, beror säkert främst på att han varit väl insatt i det judiska spelet och grundligt känt den imperialistiska judendomens metoder i kampen om icke-judarnas ägodelar.

Beträffande slutligen ingenjör Torsten Kreuger, Ivar Kreugers broder, berövades han under Kreuger-psykosen huvudparten av sina ägodelar och kastades för ett fingerat brott i fängelse. Han tyckes dock numera i kompromissens tecken ha tagits till nåd och till stor del redan återinsatts i sin rättsställning, bl. a. såsom ägare av Stockholms-Tidningen och Aftonbladet. Torsten Kreuger är icke vad man menar med en idealist utan en man med mera sinne för materiella värden, en finansman och ekonomiker med produktiv

NATIONEN

Redaktör och ansvarig utgivare:
ELOF ERIKSSON.
Utkommer den 1 i varje månad.

Abonnemangspris:
Helår .... kr. 4:—
Halvår .... „ 2:—
Lösnummerpris: 30 öre
„ i Finland: 4 mark

Annonspris: 30 öre pr mm.
Rabatt vid större annonsering.

Adress: Box 1145, Stockholm 16.
Postgiro: 3643.

Lindbergs Tryckeriaktiebolag, Stockholm 1938.

Försvarskamp

mot Judas imperialism!

Ett värdefullt bidrag till belysande av judendomens strävan efter världsmakt och den roll bolsjevismen därvid spelar lämnar dr Rudolf K o m m o s i sitt nyligen å Nibelungen-förlaget i Berlin utgivna verk "Juden hinter Stalin". Bolsjevismen representerar — framhåller förf. — judendomens radikalaste och därmed farligaste framstöt å dess väg mot det åstundade världsherraväldet. Tiden är nu inne för alla folk att skaffa sig full klarhet i dessa ting samt att inrätta sig för sitt försvar, försåvitt de önska fortleva såsom fria nationer!

Sovjetjudendomen skall veta att med alla medel försvara sin position. Den kommer här att sätta in hela sin säregna seghet, slughet och energi, då det gäller mera än blott makten i ett land; det rör sig om ett av de starkaste, kanske det starkaste stödet för den judiska världsmaktssträvan. Moskva är medelpunkten för världsbolsjevismens makt och dess kommandocentral; men bolsjevismen är bland de skilda vägar, å vilka judendomen rycker fram till världsmakten, den modernaste och mest löftesrika.

Vi känna de andra vägarna. Sedan 150 år — om vi endast betrakta nutiden — är judendomen på marsch. "Upplysningen" befriade den från gettots bojor, liberalismen röjde undan sista resten av skrankor i vägen. Så kunde den i de framväxande kapitalistiska systemen samla kolossala rikedomar och erövra en behärskande ställning inom *storfinansens international,* av vilken i dag jordens stater med blott få undantag i högsta grad äro beroende. På "upplysningens" och liberalismens mark har likaså *frimureriets international* framvuxit, vilken genom personalunion är förbunden med storfinansens international. Även här spelar judendomen en ledande roll. Finanskapital och frimureri ha under generationer arbetat för skapande av denna till att börja med osynliga, antifolkliga världsstat, som är förutsättningen för den judiska världsmaktsställningen. Dock, liberalismens tidsålder, varur dessa bägge internationaler fötts, går i dag oundvikligt mot sitt slut. Folkförbundet i Genève, det första i stort anlagda försöket att förverkliga denna *kapitalistisk-frimurerisk-judiska världsstat,* vilken judendomen förövrigt med anmärkningsvärd öppenhet gör anspråk på såsom sin skapelse, ligger i de sista andetagen.

Så mycket större betydelse har i dag judendomens tredje framstöt mot makten: *bolsjevismens international.* Att bolsjevismen även utanför sovjetunionen bär ett judiskt ansikte låter sig lika bindande påvisa som boken "Juden hinter Stalin" gjort beträffande sovjetstaten, konstaterar *"Institut zum Studium der Judenfrage"* i sina "Mitteilungen" n:r 10 d. å. De i Polen, Littauen och Rumänien häktade kommunisterna ha alltid till vida över 50, ja ofta nära 100 procent, utgjorts av judar, och de allra flesta kända ledande kommunister i olika delar av världen ha varit och äro judar.

Denna judendomens tredje framstöt mot makten är dess mest radikala och därför även mest allvarliga. De andra förjudade internationalerna ha blott delvis haft framgång. En rad kraftfulla, vaknande folk ha genomskådat deras mål och äro i färd med att göra slut på deras inflytande. Därför kämpar bolsjevismen med helt andra medel. Den har insett, att kompromiss med de folkliga krafterna, som stå i vägen för dess världsmaktsplaner, icke mer är uppnåelig. Den är besluten att genom blodigaste terror tillintetgöra motståndaren. Dess väg till makt går över ett öde, nedbränt och av lik betäckt ruinernas fält.

Det gäller alla folks vara eller icke vara. Därför: *Till försvarskamp!* Kampmedlet är: *Sann upplysning!*

Ansvaret

Ansvaret för rådande tillstånd i Sverige drabbar främst de därför direkt ansvariga, vilka i författningens namn sanktionerat det folkfientliga främmande hemliga judeväldet. Dessa ansvariga äro bländade av skenet och ha fått sin moraliska känsla så avtrubbad, att de ej längre äro i stånd att reagera.

Så mycket större faller ansvaret på dem inom folket, som lyckats undgå materialismens pestsmitta och bevarat sina sinnen i den allmänna förvildning Judas lögnpsykos frambesvurit. Dessa, som ha synen i behåll och förmå fatta skeendets innebörd, äga i dag ett stort ansvar inför land och folk.

På denna lilla krets, som i nuet håller idealismens flämtande låga brinnande, beror det, om svenska folket skall räddas undan förgörelse i judemaktens våld. Må därför alla, som ha ögonen öppna för verkligheten, känna sitt ansvar och sin plikt! Må de veta att *helt* göra sin insats för vårt folks väckelse!

—

"Med påven mot Hitler!"

Författaren Carl-August B o l a n d e r konstaterar i en artikel i Bonniers Dagens Nyheter, "Franska kyrkan och politiken", att "antiklerikalismens heliga låga" från den stora revolutionens dagar håller på att slockna. Numera är det egentligen blott "några mer eller mindre petrifierade frimurarpapper" som fortfara att kämpa mot kyrkan.

Vad som åstadkommit denna otroliga omkastning inom Tredje republikens politiska idéliv, där lejonet Gambetta i maj 1877 i deputeradekammaren framröt sitt "klerikalismen är fienden", är den nutida fascismen och framför allt — Hitler. Fienderna av i går, katoliker och kommunister, umgås nu med varandra såsom fromma lamm. Kommunisterna ha blivit storfranska, "kampen mot Gud" har bedarrat, och Thorez öppnar i talarstolen den knutna brodershanden åt katolikerna. "Katolikerna med oss" — är nyaste parollen.

Den franska katolicismen arbetar — heter det vidare — i dag på tvenne linjer, dels en vänsterbetonad folkfrontsvänlig, företrädd av Dominikanerorden, dels en högerorienterad, representerad av Jesuitorden. Dominikanernas tidskrift" Sept" grundades veckorna efter den 6 februari 1936 för att hindra den franska katolicismen att bli alltför solidarisk med fascistreaktionen. Den kämpar för "sociala reformer" och reagerar våldsamt mot Mussolini och Franco. Medan den katolska fascismen gömmer sig bakom ryggen å de patriotiska organisationerna och fascistpressen, arbetar och agiterar den katolska vänstern så mycket öppnare och ivrigare.

Det senaste stora specialnumret av "Temps Présent", den katolska vänsterns organ, är ingenting mindre än en stridsskrift mot fascismens heliga allians: "Med påven mot Hitler — låtom oss samlas katoliker och republikaner mot denna hedniska fascism, som hotar världssjälen!"

*

Roosevelts "demokratiska världsfront"

Den i regel välunderrättade utrikespolitiska skribenten madame T a b o u i s konstaterar i "Oevre", Paris, antinazismens växande inflytande i USA. President Roosevelts hela utrikespolitik går — försäkrar förf. — ut på skapandet av en "demokratiernas världsfront" att sätta emot Tyskland, Italien och Japan.

Alls ingen nyhet! Detta stod klart redan våren 1936, när direktör Axel Wenner-Gren i Vita huset avhämtade direktiven för den av honom senare bedrivna intensiva verksamheten för bildandet av — "ett nordiskt neutralitetsblock".

*

Kaganowitsch — Stalins efterträdare?

Enligt "Völkischer Beobachter" (31.5.38) har Stalins svärfader, den mäktige juden Lazar K a g a n o w i t s c h vid ett under maj till hans ära anordnat partimöte i Moskva utnämnts till *Sovjetunionens andre man.* Kungörelsen anses betyda ett ytterligare stärkande av den judiska Kaganowitsch-gruppens ställning i Kreml. Lazar Kaganowitsch betraktas allmänt som Stalins efterföljare såsom ledare av Sovjetunionen.

Frimureriets spel . . .

(Forts. fr. sid. 1.)

Fördragets undertecknare, sedermera presidenten Masaryk hade vägrat att uppfylla det av honom givna löftet om autonomi för slovakerna, i ett brev av den 12 oktober 1929 till den slovakiske prelaten och politikern Hlinka motiverande sitt avslag med, att fördragshandlingen vore en förfalskning. Strax förut hade ett inbrott ägt rum hos den tjeckoslovakiske konsuln Mamatej, varvid fördragshandlingen — såsom man trodde — bortstulits! Men nu ville det sig så illa för vederbörande, att det bortrövade papperet endast var ett koncept av fördraget, å vilket Masaryk jämväl tecknat sitt namn. Originalet var så väl undangömt, att tjuvarna ej kunde komma åt det. Pittsburgerdokumentet är nu emellertid i säkert förvar i Slovakien, där det kommer att användas av slovakerna i deras nationalitetskamp. När Masaryk fått klart för sig att den rövade fördragshandlingen blott var ett koncept, erkände han visserligen kort före sin död fördragets existens, men försökte såsom en sista undanflykt göra gällande, att fördraget endast avsåg en överenskommelse mellan tjeckerna och Amerikas slovaker, vilkas ekonomi anlitats under förarbetet för den tjeckoslovakiska statens bildande.

Och nu ha vi såsom senaste fas i utvecklingen bevittnat de "stora" skendemokratiernas intensiva försök att av förhållandena i Tjeckoslovakiet skapa ett nytt Serajewo, där Sovjet-Ryssland skulle tussas på Hitlers Tyskland för att bringa detta i ett försvagat tillstånd, varpå de sedan i ett givet ögonblick skulle blanda sig i leken för att fullständigt kväsa det. Men trots oerhörda provokationer och mord från bakhåll lät Tysklands store statsman ej provocera sig till en överilad handling. Man förde lågan så nära krutdurken som möjligt för framkallande av en antändning, som kunde ge "demokratierna" möjlighet att lägga skulden för explosionen å Tyskland. Så spreds plötsligt ryktet, att tyska härar voro på marsch mot de tjeckiska gränserna. Detta rykte var fullkomligt falskt, och det antogs ha uppstått genom lögner, utspridda från Prag för att motivera de mobiliseringar och gränskränkningar, som sedan dag efter dag ägt rum. Men nu upplyses, att *England* genom att förfråga sig angående eventuella trupprörelser vid tjeckiska gränsen *givit upphovet till de falska ryktena!* Den kände franske journalisten Jules Sauerwein berättar nämligen, att tjeckoslovakiska regeringen aftonen den 20 maj telefoniskt anropats av Englands hemliga underrättelseväsen (Intelligence Service), som meddelat, att det hade bestämda informationer om att rikstyska trupper rörde sig mot de tjeckiska gränserna. Det var på grund av dessa falska uppgifter från London som tjeckerna genast mobiliserade sin här.

Så arbeta skendemokratierna för freden! Sudettyskarna lida tåligt vidare, i medvetande om, att även för dem Frihetens dag skall komma.

Y. W. J.

Kampfonden

Under juni inflöto följande bidrag till Nationens kampfond:

P—e	Kr.	5:—
Cepete	„	4:80
Bonde	„	5:—
O. Ax.	„	10:—
L. M.	„	2:—
Lantman	„	3:—
	S:ma Kr.	29:80

Vårt tack till samtliga givare:

Bidrag kunna sändas till *Nationens kampfond,* postgiro 3643, Box 1145, Stockholm 16.

—

"Engelsk" tidningskung

I främsta ledet bland Englands tidningskungar befinner sig juden Julius E l i a s, ägare av en mängd tidningar och tidskrifter av skilda slag. Bl. a. äger han det ledande engelska "arbetarorganet" "Daily Herald" — upplaga 2 miljoner — vilket leder "kampen" för den engelska arbetarklassen samtidigt det agerar internationellt hetsorgan.

Juden Elias inköpte i mars 1937 för 600 000 pund (11 milj. kr.) följande tidningar och tidskrifter: "The Bystander", "Britannia Eve", "The People", "Sporting and Dramatic", "John Bull", "Debrettes Who's Who", "The London Illustrated News" och "The Passing Show". Han kontrollerar vidare 200 tidskrifter inom branscherna elektricitet, bio, teater, litteratur etc.

*

Antijudiska tidskrifter i Italien

En ny antijudisk tidskrift, "Il Giornalissimo", utkommande en gång i veckan, har sett dagen å "Popolo d'Italias" förlag i Rom. Tidskriften, som skall föra kampen mot världsjudendomen och dess strävanden, tager i sitt första nummer principiellt ställning till judefaran i Italien.

"Il Giornalissimo" är det femte antijudiska pressorganet i det fascistiska Italien. De förutvarande fyra äro: "Tevere", "Quadrivio", "Regime Fascista" och "Vita Italiana".

*

Judefria börser

Tyske rikseconomiministern har med tillämpning från 20 juni i år förordnat om ändring av börsstadgarna därhän, att judar icke få tillträde till de tyska börserna. — Hittills var ju börsen judarnas alldeles speciella arbetsfält.

Rotarybankett i Oslo frimurarloge

Rotary International höll norsk distriktskonferens i Oslo den 23—24 maj med deltagande av världsorganisationens officielle representant, frimurarbrodern av VIII° börsdirektör Kurt B e l f r a g e, Stockholm, ordförande i Europa-rådet och medlem av högsta direktionen i Chicago. Konferensen öppnades av Oslo Rotary Klubbs ordförande, direktör W e m m e s t a d, och leddes av norske distriktsguvernören, overrettssakfører Yngvar H v i s t e n d a h l.

Enligt uppgift i "Aftenposten", Oslo, (23.5.38) räknar den med frimureriet samorganiserade, i judeimperialismens tjänst verkande Rotary International i dag c:a 200 000 medlemmar, utgörande personer i ledande ställningar i olika fack i alla länder. En propagandistisk maktfaktor! Högste synlige ledare är för närvarande en fransk industriman, Maurice D u p e r r e y. Bland föredragen vid Oslokonferensen märktes även ett av börsdirektör Belfrage om "Internasional tjeneste".

Första dagens förhandlingar avslutades symboliskt med en bankett i Oslo frimurarloge.

Kritiskt för Judestaten

I en artikel, "Araberna sakna en kung", författad av Gösta C a r l b e r g och införd i Bonniers Dagens Nyheters söndagsbilaga 12 juni d. å., skildras det nuvarande läget i Palestina, vilket betecknas såsom ytterligt kritiskt.

"Judarnas läge i Palestina har aldrig varit så kritiskt som i dessa dagar — skriver förf. — Regeringen vet det, militären är mobiliserad, vägarna äro fulla av beväpnad polis, bilar med maskingevär susa oupphörligt förbi mig under resorna, tidningarna innehålla dagligen uppgifter på mördade engelska och arabiska och judiska poliser. Läget är nu så spänt därför att den kommission som skall säga det sista ordet angående Palestinas delning kommit till landet. En delning skall dock aldrig kunna betyda räddning och slutgiltig lösning av problemet judar—araber. En omflyttning av den arabiska befolkningen är omöjlig. Tanken på en autonom judestat är för tidigt väckt. Och den är tänkt i ett olyckligt ögonblick.

Englands maktställning är som aldrig förr hotad, diktaturstaternas expansionsdrift ökar för varje dag, det jäser i den muhammedanska världen. Och skulle England och Frankrike bli invecklade i ett europeiskt krig, är det icke fråga om annat än att araberna i alla kolonialländer kring Medelhavet skulle gripa detta tillfälle att vända sig mot sina herrar. Och kommer den dagen, skall den betyda ett namnlöst ve för Palestinas judar. Att de över huvud bo kvar i sina kolonier, kunna de helt och hållet tacka de engelska vapnen för."

inställning. Såsom uppkomling och "outsider" inom Finansen samt verkande utan direkt uppdrag av Juda och dess frimureri, är han oinvigd i mysterierna samt saknar djupare inblick i judefrågan och de hemliga politiska organisationerna och dessas maktspel.

Det svenska samhälle, som skall efterträda plutokratiens "demokrati", kommer icke att ge utrymme för finansiellt furstevälde. Där skall Sanning och Rätt råda och icke Guldet, och där skall Svenska Folkets väl och inga enskildas profitintressen bestämma utvecklingen.

Sveriges folk skall bliva herre i eget hus!

*

Sionistiskt hot mot England

I början av juni dömdes tvenne från Polen stammande judar i Palestina, vilka beskjutit en arabisk omnibus, till döden. Domen väckte stort raseri i den judiska världen och ledde på sina håll till engelsk-fientliga demonstrationer.

En dag tågade en skara sionister till engelska ambassaden i Warschau, krävande de bägge judarnas frigivande. När demonstranterna skulle gå till anfall mot ambassaden, ingrep polisen och företog en del anhållanden. Revisionistiska sionistgruppens ledare inställde sig därpå i polska utrikesdepartementet, där han krävde intervention från regeringen i London och Jerusalem — en begäran som tillmötesgicks.

*

Judeaffärer markeras

Ungerns handelsminister har utfärdat en förordning, enligt vilken alla affärsskyltar i landet skola bära sina innehavares namn. Avsikten härmed är att förhindra maskering av judiska affärer.

Initativet förtjänar efterföljd i Sverige, där våra kungl. hovleverantörsjudar m. fl. med stor förkärlek dölja sig under beteckningarna "nordisk" och "svensk".

Aktuell Litteratur

- **Fem historiska år.** Av Adolf Hitler 0:75
- **Världspressen och sanningen.** Av Olof Andersson .... 1:—
- **"Världssamling för fred" — ett internationellt krigsparti.** Av Lizzie Carlsson .... 1:—
- **Jag anklagar!** Av Elof Eriksson .... 1:—
- **Judarna i Sverige** 0:50
- **Kristendomen — den urariska religionen** 0:50
- **Nya Upptäckter om Sionsprotokollen** 0:50
- **Kristus var ej jude** 0:25
- **Sions Vises Protokoll.** Efter S. Nilus. Fullständiga uppl. .. 2:—
- **Den evige juden.** Av Y. W. J. 0:50
- **Rebellen Franco och den lagliga regeringen.** Av E. C:son Bredberg 4:50
- **Moses Smith.** Av Martin Brandt 4:50
- **Vakna Europa!** Av Adolf Hitler 0:75
- **Frimureriets avslöjande.** Av General E. Ludendorff. 2 del., vard. à .... 2:—
- **Den högre rasens rätt.** Av Isaac Blümchen .... 1:—
- **Nationen — årgångar 1932—1937,** per årg. .... 4:—
- **Nationens frimurarserie** (12 nummer) .... 3:—

Ovanstående litteratur erhålles på beställning direkt från tidningen mot insändande av beloppet ant. i brev (frim.) eller per postgiro 3643 under adress: NATIONEN, Box 1145, Stockholm 16.

1938 07 01

Det religiösa världsläget

(Forts. fr. sid. 1.)

tade instinkter och handlingssätt, den har sedan otaliga tidevarv tillbaka hotat mänskligheten med fördärv och undergång. Låtom oss i detta avseende höra, vad juden Cheskel Zwi Klötzel säger i sin uppsats om "Det stora hatet" (Janus nr 2 för år 1912):

"Gent emot antisemitismen, judehatet, står på judisk sida ett stort hat mot allt, som icke är av judiskt ursprung. Liksom vi judar veta om varje icke-jude, att han någonstädes i en vrå av sitt hjärta är och måste vara antisemit, så är varje jude i sitt hjärtas innersta djup en hatare av allt icke judiskt. Liksom för en kristen ordet 'jude' ingalunda har en helt och hållet oskyldig klang, om man tänker på hans hjärtas innersta uppfattning, så är för varje jude envar icke-jude en goj, vilket uttryck faktiskt icke är en förolämpning utan ett tydligt igenkänningstecken, som ej kan bliva missförstått. Ingenting är så levande inom mig som den övertygelsen, att om det överhuvud taget ges någonting, som enar alla judar i världen, så är det detta stora, upphöjda hat. Man kallar oss en fara för 'tyskheten'. Säkert äro vi det, ja, lika visst som tyskheten utgör en fara för judendomen. Men kan man verkligen begära av oss, att vi skola begå självmord? På det faktum, att en stark judendom är en fara för allt icke-judiskt, kan ingen rubba. Alla försök från vissa judiska kretsars sida att bevisa motsatsen måste betecknas som lika fega som löjliga. Om vi hava makten eller icke, det är den enda fråga, som intresserar oss, och därför måste våra strävanden gå ut på att *vara* en makt och att *förbliva* det."

Liknande vittnesbörd ha vi många utav, sedan judarna börjat inse styrkan av sin maktställning i världen. Nu börja de bli betydligt mera tunnsådda, sedan folken överallt på jorden hålla på att vakna upp ur sin tusenåriga sömn. Det är sant vad en ärlig judevän, som för övrigt icke har den minsta aning om rasfrågan, säger i en nyligen utkommen, utförlig framställning om judarnas ställning i världen just nu:

"Den nuvarande situationen är därför så särskilt hotande, som känslobarometern för första gången i historien så gott som i *alla* länder *samtidigt* står på eller faller mot storm... Så trångt har Israel aldrig förr haft det, så allmänt har judehatet aldrig förr varit."

Man lägge märke till att författaren här sammanblandar Israel och Judafolket. Rättvisligen måste dock anmärkas, att han i det stora hela vet att hålla i sär dessa helt och hållet skilda begrepp. Upplysningen angående Judafolket går synbarligen framåt också bland dem, som ännu icke fattat detta problem i hela dess vidd. Och dit måste vi förr eller senare alla komma, eftersom det för folken i alla tänkbara avseenden gäller liv eller död.

Intet nytt under solen! Dessa ord möta oss i Predikarens bok, där de lagts i den vise konung Salomos mun. Hur ofta ha de icke sedan upprepats! Mänsklighetens största tänkare under varje tidevarv ha känt ett behov att ständigt på nytt stanna eftersinnande inför dem liksom för att avlocka dem deras innersta mening. Gives det då intet nytt under solen? I förstone kan det se ut som om ett dylikt påstående vore fullständigt ohållbart. Det ges en oändlig mångfald såväl i naturen som i människolivet, och det är ingen enskild människa förunnat att se mer än bråkdelen av en bråkdel utav det hela. Därför får varje mänsklig individ för varje steg av sin tillvaro uppleva nya och underbara ting, såvida han icke hör till dem, som gå genom livet med slutna ögon, tillbommade öron och slöa sinnen. Den uppmärksamme iakttagaren, den vakne betraktaren ser en otalig mängd av livsyttringar, av olikheter och skiljaktigheter i växtriket som i djurriket, i naturens händelseförlopp liksom i människans utveckling. I sådant avseende få vi varje dag erfara, att det sker nya ting under solen. Vi ha i det fallet alltid oändligheten framför oss, något som vi aldrig kunna utforska till dess yttersta gränser, dess höjd och dess djup. Men den lagbundenhet, som är utmärkande för hela skapelsen, vore icke tänkbar, om icke de stora grundförutsättningarna för världens tillvaro vore oföränderliga tiderna igenom och likaså de stora mänskliga grundproblemen, de som i djupaste mening kunna kallas vårt släktes livsfrågor. Just därför, att de äro så betydelsefulla, ligga de fjärran från det tillfälliga, ytliga, bullrande, dövande och sövande jäktet och virrvarret inom den sfär, som behärskas av dagsopinionens svepande och farliga vindkast, vilka hindra oss från att, såsom det heter i Evangelierna, lägga ut på djupet, tränga ned till de stora livskällorna hos oss själva. De äro desto mer lömska och förrädiska, dessa "den allmänna opinionens" vindstötar, som den stora massan, den som på ett konstlat sätt utan inre nödvändighet är *gjord* till massa genom en *mot* naturens lagar stridande masspåverkan, som har till syfte att *utsläta* allt personligt och egenartat, ej att *befästa* det och giva det ytterligare stadga, icke har en aning om varifrån de komma. Liksom väderguden Aiolos enligt den grekiska sagan från sin håla på vindarnas ö efter behag utsläppte de vindar, som styrde seglaren på hans färd eller drev honom ur hans kosa, så att han icke visste, var han befann sig, så leda de hemliga makterna den s. k. allmänna opinionen, ehuru det visserligen håller på att ske ett världsuppvaknande med anledning av detta svek, som övats under årtusenden. Men dolda under det tröstlösa och hopplösa kaos, som vi skönja på tidshavets yta och som ofta är det enda, som till och med s. k. vetenskapsmän av facket kunna föreställa sig, finnas de människolivets väldiga krafter på gott och ont, som äro av evig natur och på ett avgörande sätt bestämma det helas utgång. Det är de *goda* krafterna på tidshavets djup, som vi i det närmast föregående talat om. Men det är klart, att det finnes även andra, onda och ödeläggande, såväl som sunda och livsfrämjande. Det finns ett samband mellan vissa av dessa krafter och dem, som från sina hemliga gömslen och säkra tillhåll söka leda "den allmänna opinionen" efter sin vilja. Det sambandet uppnås jämväl genom förfalskning vid tillämpningen av i sig själva goda och gagneliga principer, då dessa komma att verka på ett rakt motsatt sätt än de annars skulle ha gjort. Men om *den* verksamhet, som i förbindelsen med de *goda* livsmakterna vill utforma sina ideal, talar skalden Carl Snoilsky i sin dikt "En natt i Augsburg", där han låter förstå, att han i en syn sett en skymt av det förblivande, som överlever tidernas växlingar:

"Så visst, som oss till egendom och arv
vart skänkt
hvad höge andar verkat stort och ädelt
tänkt;
så visst, som dygnets tomma liv är endast dröm
men verkligt det, som ej förgår i tidens
ström!"

(Forts. i nästa nummer.)

Problemet Stalin

Frågan om Stalins verkliga ställning och roll i Sovjetryssland sysselsätter allt mera en världs uppmärksamhet. Tidningskorrespondenten Hubert Knickerbocker meddelar senast i Dagens Nyheter (22.6.38), att Europas statsmän för närvarande plågas av den mest ohyggliga mardröm: ett förbund Hitler—Stalin. Vissa trevare i dylik riktning skulle enligt författaren vara å bane.

Det kan i sammananget ha sitt intresse att erfara vad den i världspolitiken i regel mycket vederhäftiga *Am Heiligen Quell Deutscher Kraft*, Ludendorffsrörelsens organ, i detta nu har att säga angående Stalin. Efter att ha erinrat om den tvekamp om herraväldet i Ryssland som sedan Rasputins dagar rasat mellan å ena sidan "Sions Vise" (judendomen) och å den andra "Tibets Vise" (den tibetanska lamaismen) skriver Herman Rehwaldt i den citerade tidskriften (20.6.38) under rubriken "Judarnas fjärde international" följande:

"Så blir de överstatliga makternas front på de röda internationalernas område allt klarare. Om också den underjordiska kampen i Sovjetryssland ännu icke avgjorts, synes där allt fortfarande den asiatiska riktningen, vars företrädare den moderne Dschingis Chan, Stalin, måste vara, ha överhand. Visserligen hävdar sig Juda genom bröderna Kaganowitsch ännu på många ytterst viktiga nyckelställningar, men Stalins makt är alltjämt orubbad och befästes än ytterligare genom den pågående terrorvågen. Såsom motvikt grundar juden nu den nya, 4. internationalen under en av de markantaste företrädarna för sitt folk, vid vars händer blodet från hundratusentals gojim klibbar. Kommunistiska partiets i Palestina uttråde ur Stalins 3. international samt anslutning till 4. internationalen talar tillräckligt för sig och bekräftar riktigheten av detta antagande."

Beträffande Stalins förhållande till den tibetanska lamaismen vilja vi endast ha erinrat om meddelandet som nyligen gick genom pressen om en sovjetrysk räfst med buddistiska lamapräster, som skulle ha konspirerat mot Stalin. Antingen nu detta meddelande var korrekt och hade något att betyda eller icke. Problemet Stalin tyckes tillsvidare förbli ett problem.

———

Anti-Stalinradion funnen

Enligt meddelande från Warschau ha sovjetryska myndigheterna i Minskdistriktet invid polska gränsen funnit den hemliga radiostation, vilken sedan månader utsänt anti-Stalinprogram å kortvåg. Stationen var förlagd i ett blockhus, som regeringens GPU-män först efter en hård eldstrid lyckades bemäktiga sig.

Blockhusets försvarare, några högtstående lokala GPU-funktionärer med kommissarien Samuel Rubinstein (jude) i spetsen, hade tillsammans med ett antal trotskister uppfört den hemliga sändaren. GPU:s organisation inom distriktet är inblandad i saken och ett stort antal arresteringar av GPU-män ha företagits.

*

Litwinow kurerar sig hemma!

På framställning av GPU-chefen Jeschow har ordföranden i folkkommissariernas råd Molotow utfärdat förbud för sovjetryska diplomater och medlemmar av handelsdelegationer i utlandet att tillbringa sina ferier vid utländska kurorter. Utrikeskommissarien Litwinow-Finkelstein vände sig till Molotow och Jeschow med begäran om särskild tillåtelse att på grund av "hälsoskäl" få resa till Vichy, vilken begäran dock avslogs.

*

U. S. A.-rabbin för kommunismen

Rabbinen Edward L. Israel uppfordrade — meddelar "Christian Free Press" — i januari 1937 medlemmarna av "Conference of Americas Rabbis" att i största möjliga utsträckning understödja kommunistiska organisationer i U. S. A. Uppmaningen motiverades med, att kommunisterna kämpa för "bevarandet av demokratin".

*

New Yorks röda 1-maj

Årets 1 maj-fest i New York firades med ett jättedemonstrationståg av 300 000 kommunister genom stadens gator. I spetsen för demonstranterna marscherade 100 kämpar ur Spaniens röda armé.

Sanningen om Spanien

(Dr Goebbels tal vid 1937 års rikspartidag)

(Forts. fr. n:r 5.)

Sovjetjudar kommendera

De internationella brigaderna, som insatts å rödspanska fronten, lyda under Sovjets kommando. Deras anförare var hittills den judiske generalen Kleber. Hans egentliga namn är Lazar Fekete. Han är bördig från Ungern och var jämte fyra andra judar delaktig i mordet å zarfamiljen. På hans skuldkonto kommer största delen av de internationella brigadernas illdåd.

Tiden 24—26 januari 1937 passerade 90 sovjetryska officerare i sovvagnar den rödspanska gränsen. Vidare blevo för sina militäriska prestationer talrika sovjetryska officerare och underofficerare utmärkta med höga krigsordnar.

Allenast vid Perpignan ha intill den 20 februari 1937 12 000 frivilliga tagit sig in i Spanien. Ett otal organisationer av den röda Internationalen arbeta i de olika länderna för utfyllande av den internationella brigadens kadrer.

I Marseille samlades för transport till Spanien enbart under maj 300 frivilliga, till största delen nordamerikanare, som inrest över Boulogne och Le Havre. Från Marseille avgår alltjämt varje tisdag och fredag en lastautomobiltransport till Pyrenéergränsen. Under december förlidet år upptäcktes en hemlig värvningsbyrå för spanska bolsjeviker i kommunistiska partiets central i Tjeckoslovakiet. I sammanhang med den stegrade värvningsverksamheten för Röd-Spanien häktade man i Prag en kommunistisk senator jämte tvenne kommunistledare.

Den röda elden hotar Västeuropa

Man frågar sig kanske vilka speciella planer bolsjevismen fullföljer i Spanien. Dess avsikter äro för genomskinliga för att de skulle kunna väcka något som helst tvivel. De äro av världsrevolutionär och imperialistisk art. Bolsjevismen vill i Spanien förskaffa sig en plattform för revolutionering av Västeuropa. Sedan Centraleuropas bolsjevisering omöjliggjorts genom den nationalsocialistiska revolutionen, försöker den göra Spanien till infallsport i väster.

"Iswestija" medger det även öppet i sitt nummer av 23 maj 1937, där den skriver: "Fascismens nederlag i Spanien skall betyda resning av hela den antifascistiska fronten och början till världsfascismens undergång". Den bolsjevikiska imperialismen vill förskaffa sig en *stödjepunkt för armé och flotta* i Västeuropa och i västra Medelhavet. Även härom talar "Prawda", redan i september 1935, mycket öppenhjärtigt, när den skriver: "Sovjet-Ryssland har den fasta viljan att skapa sig en världsmaktsposition. Medelhavsfrågan börjar antaga internationell karaktär."

Bolsjevismen fullföljer avsikten att via Spanienfrågan tillföra alla övriga stater *systematiska konflikter*. Detta rekommenderade redan Lenin, då han skrev: "Den kommunistiska politikens praktiska uppgift består däri, att vi till vår fördel utnyttja kapitalisternas inbördes fiendskap samt uppegga dem emot varandra". Den konsekvens, som uppstår härav, har t. o. m. "Morning Post" insett, som den 1 juni 1937 skriver: det är icke uteslutet, att angreppet å pansarskeppet "Deutschland" var avsett att utså tvedräkt mellan makterna; ty Valencia är i stånd till allt.

Detta bevisar med all tydlighet, att här föreligger en akut fara för hela Europa. Vi ha fienden mitt ibland oss; men han måste avslöjas, om man vill krossa honom. Därför utpeka vi honom, göra världen uppmärksam på hotet mot mänskligheten genom bolsjevismen och skola icke förtröttas i att i denna anda tyda tidens tecken.

Ty de första resultaten av de bolsjevikiskt-revolutionära metoderna, som för ögonblicket bragts till användning i Spanien, äro *redan uppenbara*. Man kan ej mera överse med dem. Bolsjevismen står redan mitt i Europa och bereder sig just att därifrån driva kilen vidare, utbygga sina positioner och med alla densamma till buds stående medel praktiskt inleda den röda världsrevolutionen. Detta kan synas ej alltför svårt att genomföra i betraktande av det faktum, att Moskva i de olika länderna uti de kommunistiska partierna, som ju blott äro länkar och sektioner av Komintern, underhåller en slags främlingslegion. Det förhåller sig nu också i verkligheten så, att sedan början av det spanska upproret bolsjevismen i en rad stater i Europa tilltagit *i en oroande omfattning*.

Liksom alltid vid dylika tillfällen, föregås allvarliga omstörtningar också här genom ständigt återkommande och stegrat revolutionärt virrvarr. Det börjar med *strejker* i många olika former — på sista tiden har sittstrejken blivit modern — och urartar sedan över upplopp, uppror och myteri till öppen *revolt*. Man bör helt visst ej underskatta de första uppdykande, mestadels till synes harmlösa symptomen. Därvid endast provas, hur pass motståndarfronten brutits och förlamats i sitt motstånd, hur långt man i enlighet härmed kan våga sig fram, var en eventuell motstöt vore att vänta, vilka motståndare därför vid kommande sammanstötningar först skola ställas mot väggen, för att på så vis i förväg nedslå och i sin linda kväva motståndet.

Man måste förvåna sig över hur naiva ansedda statsmän och journalister i det demokratiska Västeuropa äro, som blunda inför denna oerhörda fara och som stereotypt enligt Coué-metoden tjata om, att de ej vilja tåla att Europa delas i tvenne läger. De borde lärt sig något bättre av bolsjevik-juden Michael Kozoff-Ginsburg-Friedländer, vilken i juni 1937 med cynisk öppenhjärtighet skriver om Spanienproblemet: "Kemysfronten är synnerligen vidsträckt, den utgår från Madrids skyttegravar, den går genom Europa, ja, genom hela världen, den splittrar nationerna, byarna och städerna".

(Forts. i nästa n:r.)

Kommande pogrom i Ryssland

"La Vita Italiana" återger en profetia av rabbinen Reifer, som förutsäger, att ryska folket till vedergällning för judarnas grymma bolsjevikiska våldsherravälde skall komma att genomföra en pogrom, krävande 12 miljoner judars liv.

Förbjudna "religionssekter" i Rumänien

Rumänska regeringen har förbjudit en mängd "religiösa" sekter, däribland mininister, bibelforskare, kväkare, Jehovas tillbedjare, baptister, adventister och anhängare av den gamla tideräkningen.

Varför Gorki mördades

"Vita Italiana" upplyser i en artikel om orsaken till mordet å den berömde ryske författaren Maxim Gorki. Denne hade i tvenne böcker, betitlade "Sions Vises Protokoll" och "Hur jag såg Amerika", avslöjat judendomens spel, varför han måste plikta med livet. Mordets utförande uppdrogs åt den judiske läkaren Lewin och sjukvårdaren Kruckow.

Överallt spårar folket — skriver Gorki — den listiga osynliga fienden, som allestädes är närvarande, rycker till sig det bästa och undanhåller folket sitt. Judendomen undertrycker arbetaren för att få honom i sitt våld, hycklar enligt det socialistiska frimureriets principer understöd åt kommunismen. I Amerika ge de judiska miljardärerna arbetaren precis så mycket att han ej hungrar ihjäl, och regeringen är fullt med härpå. Den odlar massans vansinniga blodtörst för sina förbrytarmål.

Enligt Gorki är pöbeln ett vilt blodtörstigt djur, som måste mättas med blod för att sedan lätt kunna hållas nere i slaveri. Statens mekanism sättes i gång genom judarnas guld, vilka på tvenne dagar kunna framskaffa vilken summa som helst ur sina hemliga depåer. Om judarna blevo världshärskare, skulle det blott finnas en religion, den judiska, i vilken endast judarna erhölle inblick för att bevara mysterierna. De gångna århundradenas erfarenheter komme de att utplåna, emedan dessa skulle kunna vara oangenäma för dem. De förstå konsten att låta människorna dö en naturlig död, och de invigda sakna modet att protestera.

Gorki fick själv — framhåller förf. i "Vita Italiana" — betala sitt mod med döden. Hans båda böcker över judendomen förbjödos i Sovjet-Ryssland, och innehav av desamma straffades med döden. Själv förvägrades han återresa till Amerika. Efter mordets å Gorki utförande sände president Roosevelt sovjetryska regeringen ett lyckönskningstelegram med anledning av sovjetregimens 20-åriga tillvaro!

Lösnummerpris 30 öre

NATIONEN

ORGAN FÖR FRIHETSRÖRELSEN

N:r 8 (313) Årg. 14

Lördagen den 1 oktober 1938

Motto: *"Sanningen skall göra eder fria"*

Nordisk renässans

på äkta, raslig grund!

Under inflytande av Judas falska "humanism", vilken förnekar Guds skapelses ordning, har den nordiska anden våldförts, försänkts i dvala. I stället för den äkta, blodfulla och livsdugliga nordismen å rasens grund trädde en falsk, blodlös, livsoduglig "nordism" i raslöshetens tecken, inkapabel för konstruktiva insatser samt ledande till kaos.

Bäraren av denna falska, av judendomen inspirerade "nordism", som hotar att utrota allt nordiskt väsen, har varit: det internationella frimureriet. Genom sin lögnlära om alla människors och rasers likhet och likvärdighet lyckades frimureriet döva förnuftet och undertrycka folkens naturliga ras- och nationalmedvetande, i tecknet varav judendomen genomfört sin "emancipation", tillskansande sig medborgerliga rättigheter och banande sig väg till folkens helgedomar. I frimureriets "humanism" beslöjades den judiska imperialismen.

Mot denna utveckling måste en reaktion resas. Juda smider som bäst planer, som kunna leda till de nordiska folkens undergång, om de ej i tid stoppas. På annat ställe redogöres för världsjudendomens via USA påbjudna nya politik i Norden, vilken till namnet åsyftar skapandet av ett "nordiskt neutralitetsblock" till värn om de nordiska folkens frihet och fred men i realiteten avser att vara ett led i en organiserad världsfront av upprustade "demokratier". Denna "demokratiska världsfront", som av Juda är ämnad att i tidens fullbordan insättas i ett nytt världskrig för tillintetgörande av de nationella stater, vilka vågat befria sig ur judeoket!

Den allmänna utvecklingen har föranlett judendomen att i sin imperialistiska strävan i Norden allt mer söka skydd bakom en skennordism, och de nordiska folken genomskåda i sin goda tro ej bedrägeriet. Förvånande är emellertid, att det nationalsocialistiska Tyskland, som trätt i breschen för rastanken, ej synes ha fattat vad som är å bane. Man har rent av kunnat iakttaga direkt stöd från tysk sida åt de av judendomen och dess frimureri allt ivrigare bedrivna strävandena att genom fortsatt förvanskning och förvillande helt förkväva den nordiska anden i dess egen "hemort på jorden".

Ett vittnesbörd om denna Tysklands oförklarliga hållning lämnar det med frimureriets kretsar samverkande "Nordische Gesellschaft". I den tyske pressrepresentanten i Stockholm dr Paul Grassmanns å "Nordische Gesellschafts" förlag utgivna bokverk "Nordische Köpfe" finner man sålunda vilseledande såsom *"nordiska"* svenska typer reklamerade en rad i det nutida Sverige framskjutna personer av icke-nordisk rasextraktion, såsom t. ex. den franskt-judiskt härstammande konung Gustav V av Bernadotte, Salomos Vikarie och Styrande Mästare i IX Frimurarprovinsen samt hedersledamot av Englands Stora Landloges Supreme Conseil 33°; vidare den från en på 1700-talet invandrad judisk äventyrare, rabbinen Abraham Brody-Berlin stammande doktorn Sven Hedin, samt representanten för den internationella aristokratien greven Eric Bloomfield von Rosen (ätten invandrad på 1700-talet), modern född "amerikanska".

Samröret mellan "Nordische Gesellschaft" och frimurarkretsarna illustrerades markant vid Sällskapets i somras anordnade "nordiska" dag i Lübeck, där Sverige främst representerades av den prominente frimuraren, protokollsekreterare Carl Patrik Ossbahr, Broder.˙. av VIII graden. Broder.˙. Ossbahr innehar framskjutna ämbeten i IX Frimurarprovinsens två främsta "nordiska" loger, nämligen såsom A.I.B. i *"Nordiska* Cirkeln" och F.A. i "Den *Nordiska* Första". Naturligtvis undvek den "nordiske" brodern.˙. Ossbahr i sitt stora "antibolsjevikiska" anförande å "Nordiska dagen" att närmare beröra rasfrågan eller frågan om judendomens och dess frimureris delaktighet i den kommunistiska världsrevolutionen. I den under "Nordische Gesellschafts" hägn startade "Riksföreningen Sverige-Tyskland" figurera också bland de i första ledet verksamma förutom dr Paul Grassmann en rad prominenta frimurare, däribland Broder.˙. Ossbahr.

En äkta nordism å rasgrund måste träda i stället för dagens florerande falska "nordism" i judefrimureriets raslöshets tecken. En *nordisk renässans* måste komma, som omfattar icke blott Nordens folk utan hela den rasligt nordiska folkkretsen och möjliggör en *nordisk samling för sanna nordiska ideal och mål.* En renässans, som rödjer undan allt det främmande murkna, oäkta och falska samt återuppväcker den nordiska anden ur dvalan till blomstrande nytt liv, frigör de friska källsprång, varur den sedan hendenhös hämtat sina impulser och sin livskraft.

En nordisk renässans å raslig grund!

"Demokrati-front"

till judeväldets förevigande

Folkens frihetslängtan skall kvävas i ett nytt krigsblodbad!

På tröskeln till världsherraväldet befinner sig Judafolket åter en gång inför sina planers misslyckande. I förtidigt segerrus jublade det redan i skyn. "Kampen står om vår allmakt, som för 2000 år sedan fråntogs oss", skrev 1926 "Leipziger Israelitisches Familienblatt" (n:r 3), och på första sionistkongressen i Basel 1897 formulerades satsen: "Vi ha utvalts av Jahve till herraväldet över hela världen ... Det gäller nu att fullborda byggnadsverket".

Men vid det hemliga judeväldets förvandling i öppet, vilket i XX århundradet slutgiltigt skulle ske genom världskriget med efterföljande kommunistiska världsrevolution, klickade planen. I varje fall tillsvidare. Det första revolutionära stormanloppet mot nationalsamhällena studsade i stort tillbaka på dessas oväntade livskraft. Likväl lyckades det Juda att genomföra bolsjevikrevolutionen i Ryssland och där upprätta en världsrevolutionscentral, vilken i allt högre grad hotar att sprida den krigsrevolutionära elden över jordklotet. På grundval av erfarenheterna från första revolutionsperioden har det judiska världsrevolutionssystemet utbyggts till fullkomning och metoderna kompletterats i fullaste överensstämmelse med verklighetens krav.

Det första judiskt-revolutionära stormanloppets misslyckande beseglades framför allt genom återuppståendet av de under Mussolinis och Hitlers ledning nationellt enade Italien och Tyskland. Intet hade av Juda försummats för att hindra denna utveckling, och inga ansträngningar sparades senare för att tvinga avfällingarna tillbaka under judeoket. Så bevittnade vi våren 1935 iscensättningen av "det antifascistiska härtåget" i tecknet av en fast allians frimureriet-komintern. Först skulle Mussolinis fascistiska regim i samband med italiensk-abessinska fälttåget genom en samfälld N. F.-aktion störtas, och sedan skulle Hitlers nationalsocialism krossas. Men Mussolini genomförde sin plan i Afrika, hindrande frimureriets projekt: att låta "Lejonet av Juda" i spetsen för "alla färgade folk" bringa det vita Europa på fall. Och även Hitler har hitintills lyckats med sin uppgift, undgående alla judendomens och dess förbrytarinternationalers sataniska konspirationer.

Judisk plan å »demokratisk världsfront»

Mot bakgrunden av denna utveckling inriktade sig Juda på än mera vittgående dispositioner för nedslående av det begynta allmänna folkuppvaknandet samt befästande och fullbordande av sin universella maktställning. Så uppstod planen att vid sidan av eller utanför Nationernas förbund skapa en fast sammanslutning av alla av världsjudendomen ännu beroende stater, de s. k. "demokratierna", vilka skulle bringas i högsta militärberedskap för att sedan gemensamt insättas i den judiska förintelsekampen mot de nationellt styrda staterna med Tyskland, Italien och Japan i spetsen. Till namnet var denna "demokratiernas världsfront" avsedd "att trygga freden, friheten och mänsklighetsvärdena", i verkligheten åsyftade den att i ett nytt fasansfullt krigsblodbad kväva alla de icke-judiska folkens frihetslängtan samt att föreviga judeherraväldet i världen.

En viss ledareuppgift i denna planerade "demokratiernas" världsaktion tillämnar Juda Förenta Staterna och dess president, vilka i tidens mognad — liksom skedde under världskriget — öp-

(Forts. å sid. 6.)

Det religiösa världsläget

VI. Israel och Judafolket

Av Kyrkoherde Ernst Alander

Bland de stora ledande grundsatser, som under gångna tidsskeden voro allmän egendom för de folk, som gjort sig ett namn i mänsklighetens historia, intog rasprincipen ett av de främsta rummen, för att icke säga det allra främsta. Den stod i oupplösligt samband med religionen liksom med allt vad man kallar andlig och yttre odling. Ju mer högtstående ett folk kände sig vara, ju större betydelse det tillmätte sin plats bland andra nationer, desto strängare höll det på sin raskaraktär och sin egenart. Det kan inte undgå att väcka vår förvåning, när vi finna den grekiske skalden Theognis omkring år 550 före vår tideräkning uttala fullt moderna rasbiologiska och rashygieniska tankar. Ett av de enfaldigaste omdömen, som någonsin blivit fällda, är några ord av ett av de mindre för att inte säga *minsta* ljusen i vår världsdel på det vetenskapliga området före det stora kriget. Sagda "forskare" förklarade, att man egentligen aldrig kunde anse forntidens människor "dumma nog". Givetvis avslöjade nämnda person därmed sin egen rent av otroliga inskränkthet och sitt fullständigt obildbara intellekt. Det förhåller sig, såsom vi förstå, snarare alldeles tvärtom. Forntidens folk och deras ledare voro minst lika begåvade som de nutida kulturfolken, sannolikt i genomsnitt dem åtskilligt överlägsna i bemälda hänseende. De hade också större möjligheter än vi att göra observationer och iakttagelser av självständig natur. Den rastlösa oro och den tankeförlamande jäkt, som i så hög grad förbittrar nutidsmänniskans hela tillvaro, voro då helt och hållet okända. Under tider av fredlig utveckling, vilka även då räknades till det normala tillståndet, om man bortser från vissa stormiga perioder, levde man på de flesta håll i relativt lugn, vilket naturligtvis satte spår efter sig både i tankeliv och allmän åskådning. Livet var på ett sätt vida hårdare och strängare än i våra dagar. Kampen för tillvaron krävde stark koncentrering av både kropps- och själskrafterna. Man hade enkla men praktiska redskap för sitt arbete, vilka erfordrade större skicklighet, mera precision och uppmärksamhet, ihärdigare möda och ett mera utvecklat tålamod än vad som tarvas i maskinernas tidsålder, i all synnerhet, då det var fråga om jordbruk, hantverk och sjöfart. Arbetet var säkerligen ej mindre i de trakter, där jorden var känd för sin stora bördighet och rika avkastning, då fruktbarheten kunde hållas vid makt uteslutande genom aldrig upphörande vattenregleringar, avvägningar, lagningar, tillsyner, nybyggnader, dräneringar och markförbättringar och de otaliga förberedelser, som stodo i samband därmed. Skulle en förslappning ha inträffat vidkommande denna oavlåtliga påpasslighet, så hade detta inneburit en genast begynnande tillbakagång i fråga om arbetsresultat och skattebetalningsförmåga och hade fått ett oförtövat ingripande från myndigheternas sida till följd. Till gengäld kunde sysslorna göras utan det yttre tryck, som maskinteknikens jättelika, språngvis skeende framsteg och arbetslöshetens skrämmande utveckling i "vår upplysta tid" med järnhård konsekvens och aldrig mildrad obeveklighet betinga. Det fanns plats för personligheten och känslan av eget värde i den ringaste verksamhet. Därtill kom, att man under sina fritider hade möjlighet att koppla ifrån och vila ut på ett helt annat sätt än nu för tiden. Det fanns inga telefoner, ingen radio, inga bilar och andra motorfordon, ingen nervös brådska och hetsande nöjesjäkt, ingen "nyhetsförmedling", som gick ut på att skapa sensationer och uppväcka hat, söndring, klasskamp, mordinstinkter, avund, fiendskap, misstro, arbetsovilja och allmän olust. Livet gick i sunda och naturliga banor, i allt väsentligt på samma vis, som man vant sig sedan årtusenden, med den urminnes hävdens och den obrutna traditionens glans över vardagens möda och högtidens glada, färgstarka stämning. Så hade man tid och ro till ständig iakttagelse och en reflexion, som var fruktbärande, eftersom den icke stod i samband med ett torrt, beräknande, spindelartat, sterilt s. k. intellekt utan med de livets friska källsprång, som välla fram ur den inre rikedomen i människosjälens outgrundliga djup.

Liksom de ariska folken hade sin rasfråga, framgången ur årtusendens rön och erfarenheter under studium av människan och hennes egenskaper och de förändringar, som dessa undergingo genom blandningar med främmande blod, så hade också de semitiska folken sin. Vi kunna ännu i dag se de mest bindande bevis för den saken genom existensen av det rent semitiska druserfolket, som i otaliga tidsåldrar bevarat sin stam från att ingå förening med någon artskild nation. Vi ha all orsak att hålla före, att det gamla Israel, som var ett åkerbrukande och boskapsskötande folk, innerligt fästat vid den fäderneärvda jorden, till sitt stora flertal höll sig fritt från de blodsblandningar, vilka åstadkommit så avskräckande resultat hos en na-

(Forts. å sid. 6.)

En världs öde

Världen skakas av en kris lik den för tvenne årtusenden sedan. Nu liksom då är det Judafolkets imperialism som hotar mänskligheten. Och även i dag är räddningen ur fördärvet att söka i den av Jesus av Nasaret, dåtidens Kristus, efterlysta *andliga förnyelsen.* Mot den sataniska judendomens lögnläror ges blott ett medel: Sanningen! Endast i Sanningens, i Ljusets tecken kunna Lögnens och Mörkrets demoner besvärjas och hotande världskatastrof undgås. Sanningen är alltjämt vägen till nytt liv, till frihet och fred på jorden.

Judendomen befann sig enligt egna utsagor i dag, liksom på Jesu tid, å tröskeln till världsherraväldet. Genom världskriget nedslogos de stormakter i Europa, vilka ännu bjödo motstånd mot den judiska imperialismen, samt möjliggjordes återupprättandet av Judestaten i Palestina, "världsrikets" tillämnade centrum. Hörde vi icke överrabbin Marcus Ehrenpreis 1929 i Stockholm lovprisa "världskrigets omvälvningar", som slutligt banat vägen till målet, förklarande, att judendomen för första gången på två tusen år stod enig!

"The American Hebrew" låter oss nu veta, att världsjudendomen är beredd för slutkampen, varigenom den judemessianska planen skall förverkligas och det judiska världsherraväldet för all tid säkerställas. Organisationen är klar, vapnet är smitt — försäkrar det citerade auktoritativa hebreerorganet — varmed nutidens Kristus, *"Hakkors-Kristus",* Adolf Hitler, skall bringas om livet. Organisationen, vapnet är: en samorganisation av alla ännu judebehärskade stater, de s. k. "demokratierna", vilka på given signal skola marschera upp på krigsfältet för att förgöra Hitler och alla som med honom rest sig mot judeväldet.

Skall judendomen lyckas i sin plan på världens omstörtning genom krig, revolutioner och bolsjevism, folkens underkuvande, utarmande och förslavande i ett upprättat judiskt-terroristiskt världsrike? Eller skola folken vara i stånd att hindra den sataniska planens förverkligande och fortbestå såsom fria och oberoende nationer? Ser man blott till materiella resurser, vore stridens utgång redan avgjord *för* Juda. Men här kommer det icke endast an på penningar; vad som i denna världskamp blir utslagsgivande är de andliga och moraliska tillgångarna. Tron och viljan äro alltjämt mäktiga underverk. Just den av judarna så förkättrade "Hakkors-Kristus", har vittnat därom.

Sitt hemliga välde över folken upprätthåller Juda huvudsakligast medels ett gigantiskt system av "internationaler", vilka bilda underlaget för parti-, parlaments- och regeringssystem i "demokratierna". I toppen av "Internationalismen" trona Finans-, Frimurar- och Marxistinternationalerna, koordinerade inbördes såväl som med ett otal andra å samhällslivets alla områden verkande "internationaler", alla lydande under världsjudendomens ledning. Så länge detta judiska "internationalistiska" regeringssystem var en hemlighet, funktionerade det i regel perfekt; men i mån som hemlighetsfullhetens slöja skingrades kring dess tillvaro och verksamhet komplicerades funktionen.

Utgången av judendomens världsimperialistiska kamp, vilken nu befinner sig i avgörandets skede, beror på, i vilken utsträckning judarna i fortsättningen skola lyckas bevara sina hemliga maktpositioner bland folken eller om nationernas ansvariga ledare i allvarets stund skola komma till klarhet och vakna till ansvarskänsla. Säkerligen har mången statsman inom "demokratierna" i sitt rollspel för Juda varit i god tro och icke fattat innebörden av sitt handlande. Men i dag måste det ha klarnat även för de i blindhet och enfald mest förstockade inom folkstyrena. Det går icke heller längre att slå ifrån sig alla obehagliga tankar och tecken med det gamla talesättet "efter oss syndafloden", ty den stora syndafloden är nästan så gott som över oss.

I själva "demokratierna" är sanningen på marsch, trots judendomens försök att genom terror och nya lögner hejda densamma. Flerstädes bevittnas redan en tvekamp, visserligen inom den "demokratiska" ordningens ram, mellan Juda och dess handgångna å ena sidan och de element å den andra, vilka fått sina ögon öppnade och som väckts till ansvarskänsla. I samma mån den judeinspirerade politikens verkliga väsen och mål bliva kända inom "demokratierna", framkallas där en reaktion, som oundvikligen tager sig uttryck i inre motsättningar inom statsledningarna. På framgången av dessa de ansvarskännande elementens bemödanden beror i hög grad den stora stridens utgång.

Avgörandet närmar sig, det skickelsedigraste avgörande mänskligheten på årtusenden upplevat, då världens öde för otaliga generationer skall bestämmas. I detta historiska skeende har varje folk sin plats, sitt delansvar. Vapnet, som framför allt skall kämpas med, är: *Upplysning!* En upplysning i Sanningens anda, som helt avslöjar judendomen och dess konspirationer samt riktar sig lika mycket till staternas ansvariga ledare som till de breda folklagren.

Fortsatt kamp för folkupplysning!

Hemliga diktaturen bort!

Redan vid denna tidnings startande 1925 höjdes i dess spalter kravet på brytande av den hemliga judiska diktatur i Sverige, vilken utövas av finanshusen Wallenberg och Bonnier. Men vårt ofta upprepade krav förblev länge endast en ropandes röst i öknen. Den hemliga diktaturens allestädes närvarande agenter gjorde vad i deras makt stod för att förhindra att vårt ord nådde en större allmänhet. Och likväl har sanningen i detta stycke ej kunnat undertryckas.

Med tillfredsställelse konstatera vi den kraftfulla insats, som de senaste månaderna gjorts av de av ingenjör T o r s t e n K r e u g e r ägda tidningarna Aftonbladet och Stockholms-Tidningen i syfte att skingra hemlighetsfullheten å området. Vissa händelser från senare tid hade tytt på, att ingenjör K. inlåtit sig på kompromissande med den "regerande finansen", men hans tidningars på sistone intagna hållning har förtagit detta intryck. I en ledande artikel, rubricerad "Den hemliga diktaturen" och införd i *Aftonbladet* 8 september, konstateras den av husen Wallenberg och Bonnier utövade hemliga diktaturen i Sverige samt påvisas de oerhörda riskerna för land och folk av denna okontrollerade hemliga maktutövning ävensom krävs en ändring av förhållandena. Vi citera:

Storfinansen vill hålla en permanent mörkläggning kring sina förehavanden och sin maktställning och denna dess strävan underlättas av att så många människor på ett eller annat sätt ha låtit sig bindas och av att en så stor del av pressen gör gemensam sak med de maktägande storbanksintressena. Vi uttala så ofta och med all rätt farhågor för den oerhörda makt som samlats hos vissa länders diktatorer. Men när man talar om farorna för missbruk av diktatorernas makt, bör man komma ihåg att en viss garanti mot maktmissbruk dock ligger däri att diktatorernas handlingar bli kända för folket och på ett eller annat sätt utsatta för dess kritik. Diktatorerna äro alldeles säkert icke okänsliga för vad folket tänker och känner, och hur stark deras makt än synes vara, så veta de mycket väl att en för långt driven maktutövning kan föda en revolt, som stjälper dem över ända.

Så är det icke med de hemliga diktatorerna! — Vårt land har sin hemliga diktatur, med en makt som väl kan sägas vara starkare än någon regerings. Topparna i denna maktgrupp äro husen Wallenberg och Bonnier. Vad som under den av hr Marcus Wallenberg själv igångsatta debatten om storfinansen kommit fram är mer än tillräckligt för att visa vilken maktposition man på det hållet lyckats förskaffa sig. Här har visats hur vederbörande arrangerat sina skattefrågor, hur man lyckats lägga under sig rader av viktiga industriföretag, hur man laborerat i statens affärer — transaktionerna kring malmfälten och utnyttjandet av de statliga monopolen... Det är icke enskild man i vanlig mening, när det gäller män med dessa maktresurser. Om Marcus Wallenberg vore officiell svensk diktator kunde han icke ha mera makt än nu, men hans roll skulle säkerligen på mycket kort tid vara utspelad... De demokratiska ledarna få icke vara bara marionetter, som mäktiga hemliga ledare spela med. Den osynliga diktaturen måste icke bara blottas, den måste också brytas!

Vi instämma till alla delar. Att bemärka är dock även, att saken har ännu en allvarlig sida, den säkerligen mest allvarliga: finanshusen Wallenberg och Bonnier företräda vid utövandet av sin hemliga diktaturmakt i det svenska samhället icke allenast sina privata "dynastiska" intressen utan äro samtidigt *den judisk-imperialistiska världsmaktens och dess hemliga politiska organisationers betrodda maktexekutorer* och låta i dessa sina funktioner sig ledas av mot Sveriges land och folk direkt fientliga intressen.

Den osynliga diktaturen måste icke bara blottas, den måste också brytas!

Teori och praktik

Tyske rikspropagandaministern dr J o s e f G o e b b e l s' anförande vid 1937 års rikspartidag i Nürnberg, vars publicering av utrymmesskäl först i detta nummer kunnat avslutas, klarlägger den ohyggliga fara, som den judiska bolsjevismen jämte samhörande judiska och judeinfluerade internationaler utgöra för kulturvärlden. Det framgick därav tydligt, att Tredje rikets propagandaledning är fullt underkunnig om den judiska internationalismens verkliga natur. Ordet och teorien få emellertid först då sitt rätta värde, när de motsvaras av praktisk handling.

Tidningen Nationens uppskattande av Adolf Hitlers geniala verk har mångfaldigt omvittnats. Av omtanke om just de idéer, som det nya Tysklands skapare gjort sig till talesman för, ha vi likväl ansett oss icke böra underlåta att å vissa viktiga punkter, såsom i fråga om de inter-nationella relationerna och förhållandet till frimureriets international samt dennas i "nordismens" namn i Nordens länder bedrivna politik, anmäla en från den tyska avvikande uppfattning. Vi tro nämligen icke, att resultat av bestående värde uppnås genom kompromiss och samarbete med judendomens på en gång mest raffinerade och farliga politiska organ.

Kampen för folkens befrielse kan endast föras till seger i tecknet av universalitet och allsidighet, efter klara linjer. Den måste föras mot *hela* den judiska internationalismen och dennas allierade och får i praktiken icke blunda för den faktiska roll i judendomens och bolsjevismens tjänst, som det internationella frimureriet spelar och som senast så drastiskt illustrerats i Tjeckoslovakien.

Socialdemokratisk valseger

Årets landstingsmannaval blev ett jordskred för Wallenbergsfinansens och frimureriets politiska parti framför andra, högern, och en väldig seger för socialdemokraterna. De sistnämnda ha nu nått ställningen med majoritet icke endast i riksdagen utan i så gott som alla landsting och kommunala representationer i landet.

Innebörden av socialdemokratiens absoluta makterövring? I fråga om judendomens maktpositioner måste den anses innebära en viss förskjutning från det "borgerliga" västjudiska lägret (Wallenberg) till det "proletära" östjudiska (Bonnier). De direkta följderna bli framför allt beroende av i vilken grad socialdemokraterna i sin praktiska verksamhet skola anse sig bundna av sin internationella överhet "II arbetareinternationalen" och den lära de officiellt bekänna sig till, den judiska marxismen, eller om de skola låta sunda förnuftet råda.

Den svenska "nazismen" gjorde ett totalt fiasko. Trots hjälpen från Nationella förbundet och Nationalsocialistiska blocket samt oaktat den under senaste åren utvecklade enorma propagandan samt uppträdandet i en mängd nya valkretsar lyckades NSAP allenast öka sitt sammanlagda röstetal med ett par tusen sedan 1936. Rent katastrofal var förlusten i Göteborg, partiets högkvarter, där tillbakagången nu var 2,200 röster från 4,360 till 2,179; 1936 var röstminskningen i Göteborg också ett par tusen röster. — Men partiledningen anser sig ha vunnit en framgång!

Storfinansen å valarenan

Storfinansens beslöjade regeringssystem, populärt benämnt "demokratien", har åter uppbyggt svenska folket med ett grandiost val-spektakel. Denna gång stannade emellertid icke Storfinansens roll vid "vänskapliga" direktiv och penningförsträckning bakom kulisserna. Skådespelet fick sitt sensationella pikanta inslag genom att Finansens förste, bankdirektören Marcus Wallenberg i valrörelsens högtimma personligen inbjöd till offentlig debatt om — Storfinansen.

Utgångspunkten för debatten var denna: Bondeförbundet, som vid årets val avböjt samarbete med de "borgerliga" partierna och i stället etablerat en ännu fastare samverkan med den "marxistiska" socialdemokratien, hade företagit sig att skärpa ordalydelsen av sin gamla programpunkt — "skåderätten" — om kamp mot storkapitalet. Den nya lydelsen var: "Storfinansens övermakt, som visat sig äventyrlig och ödesdiger för vårt näringsliv, måste brytas och jobberi med svenska värden förhindras". Den nya programformuleringen uppfattades av bankdirektör Marcus Wallenberg såsom ärerörig och utmanande mot honom och hans hus, varför han tillställde Bondeförbundets ledare, statsrådet Pehrsson-Bramstorp ett öppet brev med krav på svar: "Åsyftas jag och/eller den bank jag tillhör med ordet 'Storfinans'?"

Statsrådet Pehrsson-Bramstorp, som icke var beredd på en så närgången fråga, svarade under allehanda krumbukter telefonledes: "Bondeförbundets programuttalande syftar icke på en eller annan enskild person, utan på allmänt kända osunda ekonomiska företeelser... Vår uppfattning, att jobberier med svenska värden böra hindras, delas väl för övrigt av varje bank- eller industriman med omtanke om sunda ekonomiska förhållanden". Men hr Wallenberg var ej nöjd med svaret. I ett nytt brev till statsrådet Bramstorp fordrade han "klart besked": "Anser Ni, att Stockholms Enskilda Bank och jag tillhöra vad Ni menar med Storfinansen? Ja eller nej!" Inför den kraftiga opposition, som uppstått i bondeförbundskretsar till följd av hr Pehrsson-Bramstorps undfallenhet, såg sig denne nu nödsakad att giva det resoluta svaret: "Ja!" I ett tredje brev till Bondeförbundsledningen upplyste härpå bankdirektör Wallenberg, att han med sina frågor blott avsett att hjälpa Bondeförbundet till rätta ur dess "iråkade dilemma".

"Iråkade dilemma" = ekonomiska svårigheter? Det är ju allmänt bekant, att huset Wallenberg tidigare med professor K. G. Westman såsom mellanhand brukat överlämna "gåvor" i form av tusenlappar till Bondeförbundets valfonder. Hr Bramstorp fick snart också på sitt särskilda sätt känna av "dilemmat". Från den stora partipressen igångsattes en våldsam kampanj mot Bondeförbundets ordförande, som beskylldes för att missbruka sin offentliga ställning genom att samtidigt med sin statsrådsfunktion i största utsträckning bekläda uppdrag i styrelser för enskilda företag, tillhörande Storfinansen. Bl. a. anmärktes på hans medlemskap av styrelsen för Skånska Banken — vilkens verklige ägare i parentes sagt uppges vara Wallenberg — och hans ställning såsom styrelseledamot i Sveriges Slakteriförbund, som i år överflyttat sitt banklån jämte övriga förbindelser från den statsägda Jordbrukarbanken till — Skånska Banken.

Man frågar sig: *Vad* ligger bakom allt detta? Innebär Bondeförbundets orientering bort från "demokratiens" "borgerliga" läger — i vilket Wallenbergsfinansen spelat första fiolen — i riktning mot den "marxistiska" — där Bonnierfinansen hittills intagit första platsen — ett partiets fjärmande från den västjudiska och närmande till den östjudiska maktgruppen? Faktiskt har striden mot Storfinansen under valrörelsen nästan uteslutande berört Wallenberg, medan Bonnier fått sitta i lä. Beträffande Z. Höglund, som på den socialdemokratiska sidan lett kampanjen mot Storfinansen, vet man, att han tills för något år sedan — ännu efter återgången till socialdemokratien! — av Moskva betraktades såsom "den blivande mannen" i ett kommunistiskt Sverige. Var står i dag "marxisten" Höglund? Hans uppträdande är fullt av motsägelser och ger ingen verkligt fast hållpunkt för bedömande av *vart* han syftar.

Man frågar sig vidare: *Hur mycket* allvar ligger bakom bondeförbundarnas och socialdemokraternas stolta deklarationer mot Storfinansen? Varför har man först nu observerat den storfinansiella faran? Det upplystes under valstriden, att justitieminister K. G. Westman — Storfinansens förste förtroendeman i Bondeförbundet! — är i färd med att utarbeta en kunglig proposition om ny aktiebolagslag, vilken för framtiden skall trygga mot maktmissbruk från storbankerna. Kan det då bliva annat än en skenlagstiftning, som hr Westman framlägger? En skenlagstiftning till tystande av den framkomna oppositionen mot Storfinansen! I ett genmäle till bankdirektör Marcus Wallenberg yttrade hr Z. Höglund själva valdagen de för situationen karakteristiska orden: "Om någon skulle smickra mig och säga, att min penna haft övertaget, så kan Ni med ett överlägset leende replikera, att ännu så länge ha Storfinansens pengar övertaget".

Förvisso!

Det ligger något av galghumor över hr Höglunds bekännelseord om Storfinansens övertag "ännu så länge". Han känner ju för sitt partis vidkommande förhållandena. Vad hade socialdemokratien varit värd utan Storfinansens "stöd"! Hur hade det i dag — för att taga ett exempel — varit ställt med det mäktiga Kooperativa förbundet, om icke Wallenbergs bank stått "hjälpande" vid sidan? "Demokratiens" "socialisering" — vad är den annat än Storfinansens expropriering av nationens tillgångar?

Allt detta veta Per Albin och Z. Höglund. Det bör dock vara upplyftande för dem att i dag höra hr Marcus Wallenberg i själva Socialdemokraten bekänna sig som "demokrat". Ja, han kunde gott i sin egenskap av Judiska Storfinansens förste i Sverige efter en fransk konung yttrat: "L'état c'est moi" = "Demokratien — det är jag!"

Stridssignal mot "Hakkors-Kristus"

"I händerna på icke-arier ligger miljoners liv"

Titelsidan av "The American Hebrew" med den svärdsvingande gammaltestamentliga Judith.

Den nuvarande oron och ofriden i världen äro framför allt att se mot bakgrunden av det judiska folkets sedan årtusenden förda bolsjevikisk-messianska kamp för världsherraväldet, vilken befinner sig i sitt slutskede. Vid XX århundradets ingång ansåg sig Juda stå inför förverkligandet av sin världssjälvhärskardröm, såsom även tydligt framgick av deklarationerna å första sionistiska världskongressen i Basel 1897, där zionismens grundare T h e o d o r H e r z l framlade sitt stora program, och senare av överrabbin M a r c u s E h r e n p r e i s föredrag inför Judiska akademiska klubben i Stockholm den 27 juli 1929. (Föredraget återgivet i "Judisk Tidskrift", n:r 6, 1929)

I Baselkongressens antagna program hette det: "Vi äro av Gud utvalda till herravälde över hela världen. *Vi stå redan vid tröskeln till världsherraväldet.* Grundstenen är lagd. Det gäller nu att fullborda byggnadsverket". Och 32 år senare kunde vi höra "Herzls intime vän och medarbetare" Marcus Ehrenpreis inför Stockholms judar hylla "profeten" och "förutsägaren" Herzls "gärning", i vilken bl. a. inräknades "världskrigets omvälvningar", som möjliggjort förverkligandet av Baselkongressens program: "Ett folkrättsligt garanterat judiskt hemland i Palestina...! Denna dag har jag tagit bort Egyptens skam från eder!" Det stora verket höll nu, 1929, på att fullkomnas. "Det verkar som ett under! — slöt hr Ehrenpreis — i vår urgamla historias bok börja vi ett nytt blad."

Ett annat betydelsefullt vittnesbörd om utvecklingen i vår tid lämnade det auktoritativa judiska organet "Jewish World" i sitt nummer för den 16 januari 1919, vari lästes: "*Den internationella Judendomen har tvungit Europa att utkämpa detta krig, icke endast för att anhopa stora penningsummor utan för att med dessa penningar kunna börja ett nytt judiskt världskrig*". — Detta den internationella judendomens nya världskrig är i verkligheten sedan 20 år i gång och hotar att i dag utveckla sig till en gigantisk sammandrabbning mellan folken, ett nytt massblodbad. Hela världen är full av oro och spänning. Stater mobilisera, folk försättas i raseri och hat samt i krigstillstånd.

Situationen har emellertid förändrats sedan tiden för Baselkongressen och den Ehrenpreiska deklarationen. Judendomen har fått en allvarlig motståndare i A d o l f H i t l e r, vilken är i färd med att nedbryta dess byggnadsverk och som hotar dess stolta världsposition. Det är därför icke att förvåna sig över att världens judar alltmer febrilt inrikta sin samlade kraft på förintandet i första hand av den man som främst ställt sig i deras väg och därjämte alla som djärvts placera sig på hans sida! Vägen, varpå detta skall ske, är propagandan, den skrupelfria lögn- och hetspropagandan, medels vilken folken skola tvingas till bödelstjänst åt Juda. Propaganda framför allt genom pressen.

Vilken betydelse Juda tillmäter denna propaganda i pressen framgick av ett uttalande av rabbinen F i s c h l i "Leipziger Israelitisches Familienblatt", n:r 3, 1926: "Pressen är den enda väg, varpå vi kunna predika den upphöjda judiska tanken och den städse oss vederfarna orätten. Vår kamp gäller icke blott vår existens utan hela vårt judiska vara. *Den gäller vår allmakt, som fråntogs oss för 2000 år sedan*".

Den som önskar lära känna juden, hans väg och verksamhet måste gå tillbaka och studera hans förflutna. Ett sådant studium erbjuder ingen svårighet, eftersom judarna själva i sitt "gamla" testamente utförligt redogöra för den väg de inslagit hos folken och även världshistorien lämnar besked därom. I "gamla" testamentet finna vi nedskrivna den *religion*, de *profetior* och *anvisningar*, som Judafolket medfört på sin väg bland folken. Dessa mottog det av sin gud *Jahve* samt av sina föregivna profeter. "Gamla" testamentet redogör för hur anvisningarna och löftena skola uppfyllas.

1. Löften, som gåvos judarna:

L a n d s e r ö v r i n g. "Jag vill giva dig och din avkomma detta land, i vilket du är en främling, nämligen hela landet Kanaan, till evig besittning" (1 Mos. 17, 8). F o l k f ö r g ö r e l s e. "Du skall förtära alla folk, som Jahve skall giva dig. Du skall icke skona dem och icke tjäna deras gudar, ty det skulle kunna bliva dig till en snara" (V Mos. 7, 16). M ä n n i s k o u t r o t n i n g. "Hav icke fruktan för detta landets folk, ty Jahve är med dig, den store och förskräcklige Guden. Han skall utrota dessa människor inför dig, den ene efter den andre ..." (V Mos. 7, 21—22). R o v o c h p l u n d r i n g. "Havets rikedomar skola vända sig till dig, Juda. Folkens ägodelar skola komma till dig. Havens skepp skola hemföra dina söner från fjärran tillika med folkens silver och guld" (Jes. 160, 5). B l o d l u s t a o c h m ä n n i s k o s l a k t n i n g. "Så talar Herren Gud: Samlen eder, kommen och förenen eder till mitt stora slaktoffer, som jag skall utföra på Israels berg, och frossen av kött och dricken blod. Den starkes kött skolen I förtära och I skolen suga blodet av jordens furstar ... och I skolen förtära fett tills I blivit mätta och dricka blod tills I blivit berusade av slaktoffret, som jag slaktar åt eder ... Huset Juda skall erfara, att jag är Herren, dess Gud" (Hesekiel 29: 17—20).

2. Anvisningar, som gåvos judarna:

R e v o l u t i o n e r. "Injaga skräck hos alla folk, upphöj din hand över främlingarna, så att de må se din makt... Tänd raseriet och utgjut vreden; ryck bort vedersakaren och förgör fienden ... Eldens vrede måste förbränna dem ... Slå sönder huvudena å furstarna, som äro våra fiender" (Sirach, 36, 2—12). B o l s j e v i s m. "Sätt gudlösa över honom, och Satan måste stå på hans högra sida..." "Hans barn måste bliva faderlösa och hans hustru änka. Hans barn måste gå vilse och tigga och söka liksom förkastade. Ockraren måste utsuga allt vad han har, och främlingar måste röva hans gods" (David i psalm 109). B a r n a m o r d, k v i n n o s k ä n d n i n g, k r i g s h e t s. "Deras späda barn skola förgöras inför deras ögon, deras hus skola plundras och deras kvinnor skändas. Ty se, jag vill uppväcka mot dem mederna... Deras bågar och pilspetsar skola fälla alla unga män och nedgöra alla unga kvinnor och icke ens ha förbarmande med frukten i moderslivet och icke skona barnen" (13. Jesais 16, 18). B e t i n g e l s e l ö s f o l k u t r o t n i n g. "Och när Jahve din Gud, giver dig de främmande folken i ditt våld och du slår dem, skall du giva dem till spillo. Du skall totalt utrota dem, män och kvinnor, barn och boskap. Du får icke ingå fredspakt med dem och icke visa dem någon nåd". (V Mos. 7, 2.)

3. Berättelser om hur judarna uppfyllt löftena och anvisningarna

M o r d o c h r o v. "Så vunno vi vid den tiden alla städer och dödade alla män, kvinnor och barn samt lämnade intet övrigt. Endast boskapen medförde vi såsom rov jämte bytet, som vi funno i städerna" (V Mos. 2, 34—35). T o r t y r o c h m ä n n i s k o s l a k t n i n g. "... och förde en mängd rövat gods ur staden. Men folket därinne förde han ut och lade dem under sågar och tröskvagnar av järn och bilor av järn samt överlämnade dem åt Molok. Så gjorde han med Ammons barns alla städer" (II. Sam. 12, 30—31.) I l l i s t i g h e t, m o r d o c h k v i n n o r o v. "... och alla män, så många som passerade ut och in genom stadsporten, läto de omskära. På tredje dagen, när de lågo illa sjuka, grepo Jakobs båda söner, Simon och Levit, till svärdet. De överföllo den intet ont anande staden och dödade alla män. Och de plundrade staden och togo med sig får, boskap och åsnor samt allt vad som fanns i och utanför staden, däribland även deras små barn och deras kvinnor."

Vägen, programmet, som Judafolket följt och alltjämt följer i sin "messianska" världserövringskamp och som vi i närvarande tid framför allt praktiskt bevittnat i världskriget, ryska revolutionen och sovjetregimen samt för dagen i de rödas insats i spanska inbördeskriget och i Tjeckoslovakien, ligga klart upplagda i "gamla" testamentet. Men på tröskeln till sitt drömda världsrike mötte Juda motståndaren, som hejdade dess segerlopp: A d o l f H i t l e r. Efter en serie misslyckade försök att genom organiserad världsbojkott och isolering strypa det nationalsocialistiska Tyskland och genom en N. F.-aktion bringa Mussolinis parallellt med Hitler arbetande fascistiska Italien på fall, inriktar nu världsjudendomen all sin kraft på åstadkommandet av en sammanslutning av alla världens "demokratier", d. v. s. alla de judiskt beroende staterna, i en enda front, avsedd att med vapenmakt krossa Hitlers rike samtidigt med de andra stater, som djärvts lösgöra sig ur judeoket.

Hur långt dessa planer fortskridit får man veta av en artikel, rubricerad *"Skall Eli Eli triumfera över Horst Wessel?"* och införd i den ledande amerikanska judetidskriften "The American Hebrew" den 3 juni 1938. Å tidskriftens titelsida finns återgiven en bild av judarnas Edith, svingande det skarpslipade svärdet, med vilket Hitler, *"Hakkors-Kristus"*, skall förgöras. I artikeln berättas, att koalitionen mellan England, Frankrike och Sovjet-Ryssland, vilken skall utföra detta dåd, nu är klar och att den genomförts av Israels tre stora söner, nuv. krigsministern H o r e-B e l i s h a i England, f. d. konseljpresidenten L é o n B l u m i Frankrike och utrikeskommissarien M a x i m L i t w i n o w i Sovjet-Ryssland. Här ett utdrag ur artikeln i "The American Hebrew":

"En man med en *idé*, med en *metod* och med en *bok* ändrar läget i Europa. Mannen är naturligtvis — H i t l e r. Idén är *alla germaners nazificering*. Metoden är *förföljande och förgörande av judarna*. Boken heter *"Min kamp"*. Han har hittills haft framgång med sina grundsatser, men de kunna likaväl utfalla till hans fördärv. Skulle han t. ex. icke av princip undvika det gamla testamentet, skulle han där kunna erfara något om *faraos i Egypten öde*, vilken också förföljde judarna. Han skulle kanske även bemärka, att i dag i hans ryktes höjdpunkt de krafter redan mobiliserats, vilka en gång tillintetgjorde farao. Det är uppenbart, *att en sammanslutning av Storbritannien, Frankrike och Ryssland förr eller senare skall hejda den av framgången omtöcknade Führerns segertåg.* Antingen nu av tillfällighet eller på grund av planmässighet, så har i var och en av dessa tre nationer *en jude ryckt in i en ställning av största betydelse. I händernad på dessa icke-arier ligger miljoners öde, liv.*

I *Frankrike* är det inrikes- och utrikesministern — juden *Léon Blum*. Han begärde diktatoriska fullmakter för att kunna genomföra finansplanerna för gigantiska rustningar. Han avlägsnades därvid av senaten. Men han intager ännu den främsta platsen i fransk politik. *Lebrun*, Frankrikes president, är blott en *nolla*. Daladier skall endast stanna vid makten ett ögonblick. Léon Blum däremot är massornas man. Han är den ende, som kan ena Frankrike (!!). Han skall bliva den Moses, som leder den upprörda "sköna Marianne" (=Frankrike) ut ur öknen.

Maxim Litwinow är juden i Ryssland, som sitter på högra sidan av *Stalin*, denne kommunismens lille tennsoldat. Han har vetat att förläna sin person en sådan betydelse, att han högt reser sig över envar av sina kamrater, undantagandes väktaren i Kreml med det bleka ansiktet (=Stalin). Litwinow är gentlemannen, som vann president *Roosevelt* för Sovjet-Unionens erkännande. Han var också befordraren och förespråken för *rysk-franska pakten*. Han avslöt även *andra sovjetförbund i Europa*. Han är handen, som Moskvaregeringen räcker åt de demokratiska länderna. Hans största diplomatiska prestation var, när han förde det konservativa England till vänskapliga relationer med det röda Ryssland.

Englands prominente jude är *Hore-Belisha*, den nye *krigsministern*... Hans stjärna är i stigande. Det är möjligt, att han skall komma att gå samma väg som juden *Benjamin Disraëli*, som var ministerpresident.

Så kommer det sig, att Israels tre söner, dessa tre företrädare för den ras som av *Hitler* förföljes, *skola förena sig för att sända nazidiktatorn, denne moderna tiders störste judehatare, till helvetet. Skulle det komma så långt, skulle Juda ropa 'Halleluja'*. Det skulle vara den hämnande Allmaktens hand, vilken ej skulle tillåta, att dess utvalda folk piskas bort från jorden. *Ett triumvirat av tre judar skall tillintetgöra nazi!*

Det är så gott som säkert, att de tre länderna England, Frankrike och Ryssland skola marschera mot Tyskland. Och när sedan röken från slagfälten en gång skingras, skall man skåda en slutbild, som visar den människa som ville spela Gud, *H a k k o r s-K r i s t u s* (=Hitler), vilken kastas ned i ett jordhål. Men judarnas trio skall då intonera ett stort requiem, varur man skall kunna utlyssna marseljäsen, 'God save the king' och Internationalen. Det skall förklinga i en mäktig final: 'Eli! 'Eli!' ("Eli" en benämning å judarnas gud. Kurs. av oss.)

Juda är, såsom synes, säker på sin seger. I annat fall skulle det icke i dag våga ett offentliggörande som detta. Men man får hoppas, att den för tidigt uppstämda segerfanfaren i "The American Hebrew" skall bidraga att öppna ögonen på en ännu mångenstädes sovande värld.

Från **Boije af Gennäs**
Antikv. samlingen kan erhållas följande arbeten mot postförskott:

(Obs. Mellannumren äro redan slutsålda.)

N:r		Kronor
5	Russ.-Deutsch T. Wört.b. (Berlin 1888)	2:50
8	Sv.-Eng. Lexikon (844 sid. 1922)	5:—
10	Tusen o. En Natt (2:a del. 1844)	12:—
14	Intresse-Bok (1/2—10 pr. 1897)	4:50
23	Den Babyloniska Talmud (Akademisk Afhandling 1872)	65:—
27	Kheops Pyram. o. dess Hemlighet (Hohlenberg 1918)	5:50
34	Världens Bödlar o. Mordbrännare	2:—
40	Den Hemliga Världs-regeringen (Greve Spiridowich 1927)	3:50
62	Hitler. — En biografi (411 sidor. Heiden)	6:—
69	Der Weg zum Sozialismus (Weissin 1930)	—:50
74	Förlåten Faller (4:de uppl.)	2:—
76	Klostret i Petschenga (Friis 1884)	2:—
82	Wiktige Hist. Uppl. om Jesu Dödsätt enl. ett i Alexandria funnet Manuskr. från en afd. af Essersf. i Jerusalem	15:—
88	Frimureriets Tillintetgörelse (General Ludendorff)	4:50
95	Bibelen öfversatt på Kinesiska. (Tryckt på klassiska spr. i Hongkong under Kejs. Tongchi 5:te Regeringsår.) Band I Mathei Ev. „ 2 Apostl. till slut.	

Obs.! Måhända Unikt arbete obest. pris m. fl. m. fl. arbeten, nya o. gamla.

Roslags-Näsby 20.7.1938.

Sanningen om Spanien

(Dr Goebbels tal vid 1937 års rikspartidag)

(Forts. o. slut fr. föreg. n:r.)

Varje låt-gå-system är av ondo!

Problemet har här i hela sin vidd upprullats. Här framträder i all sin nakenhet den överhängande fara, som hotar alla kulturländer. Det är ej längre tillåtet för Europas folk att sluta ögonen därför, att sticka huvudet i sanden och bedriva struts-politik. *Varje låt-gå-system* är i betraktande av det fruktansvärda hot, som uppreser sig inför oss alla, av *ondo.* Skulle de ansvariga och framför allt folken upptäcka den dödliga sjukdom, som här är i antågande, kunde det ej råda något tvivel om att hela Europa såsom en man skulle resa sig för att skaka av sig denna smygande pest och med uppbjudande av alla sina krafter avvärja denna fruktansvärda fara.

Vi ha i en tid, i vilken Tyskland upplevde sin djupaste förnedring, då den röde fienden stod också inför våra portar och just beredde sig att översvämma våra städer och provinser, inför vårt folk höjt kampropet "Tyskland Vakna!" Mot en värld av motstånd, löje, hån, förföljelse och blodig terror hava vi slagit oss igenom; och vad som först var ett förtvivlans skri av en liten förtalad skara blev sedan kampropet från ett helt folk, som reste sig ur sin djupa bedövning.

En Brysseltidning skrev för några månader sedan: "Den internationella bolsjevismen vill detta krig för att på civilisationens ruiner uppnå sina revolutionära mål". Paristidningen "Intransigeant" skrev den 1 juni 1937: "Man bör akta sig för att spela Kominterns spel, vilken ej fruktar ett krig, enär den däri ser början till världsrevolutionen". Ja, valenciabolsjevikerna erkänna själva med cynisk öppenhet detta. Deras s. k. ministerpresident Negrin förklarade i ett tal den 24 juli 1937, att om general Franco bjöde vidare motstånd, "intet annat återstod än att förvandla den spanska konflikten till en ny europeisk konflikt".

Därmed är avsikten klarlagd.

För — eller mot Juda?

Spanien angår hela världen. Man behöver icke längre dela Europa i tvenne delar, det har bolsjevismen och Komintern redan sörjt för. Detta är ju också meningen med denna röda revolution, vars fruktansvärda konvulsioner nu utbreda sig över Spanien. Om och huru sakerna nu skola föras vidare, beror icke längre blott på vår vilja. Det sker nu till en del redan efter inre, nästan dynamiskt verkande lagar. Förvisso ges det i denna kamp ännu de som stå avsides; men utslagsgivande är, att den redan har begynt och ej mer efter behag kan avbrytas. Här avgöres också Europas ställning till frågan om den internationella judendomen. Ty judendomen vill denna kamp, den förbereder den med alla medel, den finner den nödvändig såsom inledning till det bolsjevikiska världsherraväldet. Därför hetsar den genom press och propaganda de intet ont anande folken mot varandra; men också därför sätta sig de uppvaknande folken till motvärn däremot.

Judendomen, som igenkänts och demaskerats såsom själen i den bolsjevikiska världsrevolutionen, utgör enligt sitt väsen ett asocialt och parasitärt element inom kulturfolken. I bolsjevismen har den förskaffat sig den lämpliga jordmånen, i vilken den kan trivas. Därför stå också judarna i hela världen emot Franco. Här kämpar återigen denna internationella sammansvärjning mot ett folks uppvaknande. Ytterligare en anledning för oss att med alla sympatier stå på det nationella Spaniens sida.

Oförskräckt vilja vi utpeka juden, anstiftare och utnyttjare av denna fruktansvärda katastrof: Se, där är världens fiende, kulturernas förstörare, parasiten bland folken, Kaos' son, det Ondas inkarnation, upplösningens ferment, det mänskliga förfallets plastiske demon!

I Barcelona sitter han i *Wladimir Bischitkis* person såsom ledare av den internationella vapensmugglingen jämte sina fränder av samma ras *Lurje* och *Fuchs.* Hans Parisagenter äro rasfränderna *Fratkin, Rosenfeld* och *Schapiro.* I Amsterdam arbetar juden *Wolf,* i Rotterdam judarna *Cohen, Grünfeld, Kirsch* och *Simon,* i Danmark juden Moses Israel *Diamant,* i Prag judarna *Kindler, Khan, Abter* och *Hithner.* Vi känna dem alla; vi ha reda på dem.

Att den västerländska liberalismen sluter ögonen för denna fara, är endast ett tecken på dess nästan barnsligt rörande naivitet. På denna passar det gamla tyska ordspråket, att blott de allra dummaste kalvarna själva välja sina slaktare. Det var ju sedan gammalt demokratiens företrädesrätt att låta sig överraskas av tingen, att intet märka förrän katastrofen liksom ett fruktansvärt Guds gissel slog ned på folken. "Vi skola icke skrida till någon handling, som delar Europa i tvenne block", yttrade ännu den 12 april 1937 en av de mest ansedda engelska statsmännen.

Nej, icke vi, men Moskva kommer att skrida, Moskva har skridit, och däremot gäller det att med alla till buds stående medel sätta sig till motvärn.

Tyskland har rest sig

Ty det är ännu ej för sent. Motstötens krafter ha redan mobiliserats. Anstormningen från öster, som år 1932 inriktade sig på det tillintetgörande slaget mot Centraleuropa, hejdades vid Tysklands gränser.

Tyskland har rest sig mot världsfienden. Det kommer en gång — det tro vi, det hoppas vi och det veta vi — att slutgiltigt krossa den. Der Führer har uppstått såsom vår räddare.

Om efter 500 år ännu historia skrives, skall hans namn då lysa bland Västerlandets allra största. Ty han har under en tid då Europa låg i en fruktansvärd förlamning, räddat det från den röda syndafloden.

Ännu är intet förlorat; ännu står allt att vinna. I Italien, i Japan, i Österrike, i Ungern, i Polen, i Brasilien, i Turkiet, i Portugal har denna kamp synbart begynt. En kamp för fosterland, frihet, ära, familj, Gud och religion, för barn och kvinna, för skola och uppfostran, för ordning, sed, kultur och civilisation, för vårt liv och vårt dagliga bröd. I Tyskland är den redan segerrikt avslutad.

Vi äro fyllda av den lyckobringande känslan att ej blott ha varit vittnen till utan också varit med om denna kamp och att ännu vara det. Vi äro stolta i medvetandet att mitt ibland oss äga en av vår historias allra största män, vars fana vi bära och vars befallning vi få lyda. *Vi tacka Der Führer* för att han kallat oss till medkämpar i denna stora kamp och därmed först givit vårt liv dess egentliga mening och ändamål. Han har lärt oss att förstå den bittra nödvändigheten av denna historiska uppgörelse och att i enlighet därmed rätt utföra den. Vi tyskar äro ej längre hjälplösa och övergivna, utan utrustade med vetandets vapen samt, Gud vare lov, åter med det tyska svärdet, vilket vakar över våra gränsers säkerhet.

Ett nytt är i vardande. Det skall vara ett internationellt system av självaktning, storsinthet, hänsyn, heder, ära, frihet och samförståndsvilja, av erkännande av livsrätt för varje nation, av socialt uppbyggande, av ekonomiskt uppsving samt en ny blomstring för konst och vetenskap. För dessa ideal vilja vi kämpa så länge vi ännu kunna draga ett andetag.

Adolf Hitler visar oss vägen.

Fürstenberg-telegrammet

Den 16 januari 1919 skrev den judiska tidskriften "Jewish World" på tal om världskriget: "Den internationella judendomen tvang Europa till detta krig icke endast för att hopa enorma penningesummor utan även för att med dessa penningar kunna börja ett nytt judiskt världskrig". — "Kriget må sluta hur det vill, vi judar i hela världen ha vunnit det", förklarade seniorchefen i bankhuset Kuhn, Loeb & Co., juden Jakob Schiff å New Yorks börs — samme jude som med de hopade krigsvinsterna finansierade den bolsjevikiska propagandan i Ryssland, inledningen till det "nya judiska världskriget".

Redan våren 1917 berömde sig Jakob Schiff av att genom sitt finansiella stöd ha säkrat bolsjevikrevolutionen. Han överlämnade oerhörda summor åt Trotski. Också bankhuset Warburg deltog i finansieringen. I de hemliga amerikanska statsakterna återfinnes bl. a. nedanstående märkliga telegram från en viss "Fürstenberg" i Stockholm angående denna sak:

"Stockholm den 21 december 1917.
Till Herr Raphael Scholan.
Käre Kamrat!

Bankhuset M. Warburg öppnade efter telegram från presidenten i Rheinisch-Westfalisches-Syndikat ett konto för kamrat Trotskis företag. En advokat, herr Kestroff, erhöll ammunition och organiserade transporten av densamma jämte penningarna ... till vilken den av kamrat Trotski fordrade summan är att utbetala.

Broderliga hälsningar!
Fürstenberg".

Vem var denne mystiske förmedlare mellan bankhuset Warburg och Trotski *Fürstenberg* i Stockholm, undertecknaren av det sensationella telegramdokumentet i USA:s hemliga arkiv? Var det månne den numera bortgångne judiske livmedikusen Arthur Fürstenberg, som vid ifrågavarande tid fungerade såsom *föreståndare för Mosaiska församlingen,* d. v. s. *ledare av Judiska Kahalen i Sverige?* Sannolikt.

En sann kristendom!

Såsom ett tidens tecken i vårt land kan den märkliga framställning betecknas, som nyligen ingivits till Konungen av översten S. E. Bjuggren, lektorn Henrik Petrini och rotemannen Knut Sandstedt med yrkande på *"avlägsnande av Gamla testamentet från den kristna förkunnelsen och undervisningen samt förbud för dess sammankoppling och likställande med vår religionsurkund, som är Nya testamentet".* "Vi vilja ha en kristen bibel, icke en bibel som till 3/4 består av judiska sagor och berättelser."

Motionärerna konstatera tidens andliga nöd och ondskans hotande övervälde i världen samt hävda, att detta olyckliga tillstånd i hög grad beror på, att kristendomen i vår tid svikit sina ursprungliga och verkliga ideal. "Det måste bli en förnyelse av kristendomen, en kristendom, som kämpar och strider gentemot våld och väld, vantro och vidskepelse, icke den menlösa eller tandlösa kristendom, som f. n. predikas i kyrkor och kapell."

En av huvudorsakerna till den rådande splittringen och försagdheten bland de kristna är — heter det vidare i framställningen — att kristendomsförkunnelsen uppblandats med en mängd för Jesu lära främmande element, med hedniska och judiska föreställningar, som lamslå de kristnas samveten och göra dem oförmögna att med kraft och hänförelse strida för de sanna kristna idealen. Den nutida kristendomens förkunnare och de kristna i gemen hämta till stor del sina impulser ur Gamla testamentets grumliga källor i stället för att uteslutande hålla sig till kristendomens friska och klara källsprång, som är Jesus Kristus själv och hans ord i evangelierna.

Jesus själv bekämpade under hela sin verksamhet judendomen och var en skarp kritiker av de mosaiska föreskrifterna i Gamla testamentet, då han i sin bergspredikan säger: "I haven hört att det är sagt till de gamla ... men jag säger eder ...", ofta sägande motsatsen till vad som står i Gamla testamentet. Gamla testamentet är sålunda icke en urkund, som är normgivande för den kristna tron, en tro som uteslutande bör vila på evangeliernas grund.

Rotarys "nordiska" aktion

Världsjudendomens "internationalism" var under sommaren mycket aktiv i Norden, särskilt Sverige. Förgrundsplatsen bland de här församlade "internationalerna" intog Rotary International, en av frimureriets nyaste hjälporganisationer, vilken höll "regionalkongress" i Stockholm den 2—4 september med deltagare från 29 länder och i närvaro av högste presidenten Georg C. Hager, Chicago, samt ordföranden i Europa-rådet, holländaren W. de Cockbuning. President Hager berättade bl. a. för pressen, att Rotary International omfattar 200,400 medlemmar på 481 klubbar i 82 länder.

Rotarys män betyga med stor iver, att deras sammanslutning intet har med politik att skaffa. Naturligtvis icke! Beträffande Stockholmskongressen framgick fullt tydligt, att dess egentliga uppgift var att slå ett slag för världsjudendomens nu forcerade aktion för en nordisk statsgruppering i det frimureriska tecknet. Rotarys främste ledare i Sverige, *börschefen — höggradsfrimuraren* Kurt Belfrage illustrerar i sin ställning rörelsens strävan. Samtliga talare från Norden, däribland f. d. statsministern Edvard Hambro från Norge, professor Yrjö Hirn och legationsrådet Marcus Tollet från Finland, samt bankdirektören O. Hedegaard från Danmark underströko under kongressdebatterna kraftigt nödvändigheten av ett fullständigt "nordiskt samarbete". Professor Hirn beklagade benägenheten på vissa håll att "sjukligt hävda personliga och nationella egenarter och att vilja bevara rasens egenart" — Ja, här och var stack bockfoten fram.

Rotary International tager för närvarande en synnerligen aktiv del i de frimureriska "nordiska" strävandena, bl. a. ekonomiskt stödjande olika sammanslutningar i dess anda. I Sverige har man på några få år lyckats vinna snart sagt allt vad tongivande personer heter å viktiga områden av samhällslivet, inom undervisningsväsendet, bank- och industrivärlden, de kommunala förvaltningarna etc., till medlemmar av denna international, vilka alltså äro förpliktade till lydnad under den med diktatoriska befogenheter utrustade Exekutiven i Chicago. Bland framstående svenska medlemmar märkes även Bondeförbundets "spiritus rector", justitieministern professor K. G. Westman.

»Förinta frimureriet — rädda Polen!»

Ett stort möte, besökt av tusentals medlemmar av olika polska nationella organisationer, hölls nyligen i Warschau. Å talaretribunen hade anbragts parollen: "Förinta frimureriet — rädda Polen!" Mötet vände sig med yttersta skärpa mot frimureriet, vilket karakteriserades såsom en judisk sammanslutning, tjänande den internationella judendomens intressen och mål.

En rad talare attackerade våldsamt frimureriet och krävde lagstiftning mot detsamma. Deputeraden Dudzinski fordrade, att alla frimurare i Polen genom lag skola berövas sin polska medborgarrätt. En annan talare underströk, att ett folk, som gett sig frimureriet i våld, är dömt till undergång. Polackerna måste resa sig mot detta fruktansvärda hot!

I mötesresolutionen uttalades det bl. a., att frimureriet skenbart och till namnet dyrkar det mänskliga förnuftet, men i verkligheten befrämjar frigörandet av de lägsta instinkterna hos massorna, vilka systematiskt demoraliseras. Slutligen riktade mötet en uppfordran till polska folket att rycka in i fronten mot logeväsendet och de judiska världsmaktsplanerna!

*

När Wallenberg »räddar» industrier

Under diskussionen om storfinansen under valrörelsen framhävde bankdirektör Marcus Wallenberg sina stora förtjänster om Sveriges näringsliv, hur han bl. a. "verksamt bidragit till att rädda Svenska Tändsticks Aktiebolaget och Telefonaktiebolaget L. M. Ericsson" ur Kreugerkraschen 1932. Socialdemokraten påvisar denna "räddnings" verkliga natur, som bestod uti att Kreugerbolagens väldiga tillgångar vandrade över i den Wallenbergska portföljen. Tidningen skriver:

"Det fanns och finnes fortfarande ett bolag Svenska A.-B. Caritas med en enda styrelseledamot. Efter 1932 års kris ökade detta bolag med ett aktiekapital på 300,000 kr. sitt aktiebestånd med bl. a. 63,372 st. aktier SKF ser. A., 500 st. aktier SKF ser. B, 6,000 Mexik. L. M. Ericsson, ser. B, 22,890 st. Grängesberg—Oxelösund, 11 st. Tändsticks A.-B., ser. A, 30,819 st. Sv. Tändsticks A.-B., ser. B, 53,000 st. L. M. Ericsson, ser. A, 38,373 st. L. M. Ericsson, ser. B, 40,000 st. Skandinaviska Kredit A.-B. ... Samtidigt med detta aktieförvärv, som av allt att döma kom från Kreugerbolagen, inträdde bl. a. herr Jacob Wallenberg i styrelserna för Svenska Kullagerfabriken och Svenska Tändsticksaktiebolaget A.-B."

Wallenbergarna ha alltid haft sina säregna metoder att "rädda" industrier.

Kampfonden

Under månaderna juli—september inflöto följande bidrag till Nationens kampfond:

P—e	Kr. 5:—
Cepete	„ 2:40
A	„ 50:—
Elmer Linde	„ 5:—
Bonde	„ 2:—
P. W. P—n	„ 12:—
S:ma Kronor	76:40

Vårt tack till samtliga givare!

Bidrag kunna sändas till *Nationens kampfond,* postgiro 3643, Box 1145, Stockholm 16.

Judisk fälttågsplan mot Japan

Den kände österrikiske juden Landsberger framhåller i sin bok "Asiaten", att judarna måste föra krig mot Japan för att tilltvinga sig herraväldet över detta land. Japan måste förlora och Amerika vinna!

För att erhålla fritt spel i Japan, måste judarna — framhåller han — efter ett föreskrivet schema behärska japanernas erotik, vilken för dem är en naturlig företeelse. Man måste genom ständigt nya eggelser veta att så stegra den erotiskdjuriska lidelsen hos japanska folket, att det slutligen förfaller till vansinne.

*

Judepogromer i Röda Paradiset

Sydsvenska Dagbladet berättar, att på senaste tiden allvarliga judepogromer ägt rum i Vitryssland och Ukraina, vilka krävt åtskilliga judars liv och vållat förstörelse av judisk egendom.

Särskilt allvarliga skola pogromerna i vitrysk-ukrainska gränsområdet ha varit. En dag lämnade det av judetyranniet till nöd och förtvivlan bragta folket i staden Poddbrjaka vid gränsfloden Nemiljnja plötsligt sitt arbete och igångsatte en pogrom, släpade judarna ut ur husen, slogo dem och förstörde deras egendom. Därefter stormade den rasande massan över floden till staden Dobrjanka å andra sidan, där pogromen fortsattes. Milis och militär åsågo passivt händelsen.

*

Marx vänder sig i graven!

Enligt Skånska Aftonbladet håller Per Albins, Arthur Engbergs och Z. Höglunds store lärofader juden Karl Marx-Mordocai i förtvivlan på att vända sig i graven med anledning av hans svenska lärjungars svek mot idealen. Marxismens grundare var allt annat än "demokrat". Och i dag bevittnas, hur det heliga arvets vårdare spänna "socialism" och "demokrati" såsom tvenne parhästar för utvecklingens vagn!

Stackars Marx!

Finsk opinion

under Bonnier-diktatur

Ha Frihetskrigets män sålt Finland åt Juda?

Den judiska imperialismens strävanden i Norden ha under de två senaste årtiondena främst koncentrerats på erövrandet av den nyskapade republiken Finland. Försöken att införliva landet med det bolsjevikiska Sovjet-Ryssland misslyckades tack vare Frihetskrigets hjältar, och Juda inriktade sig i stället på att genom dess anslutning till Skandinaviens stater, den "nordiska frimurarunionen", bringa det under sitt välde.

Denna över Stockholm ledda aktion för Finlands tvingande under judeoket stegrades mångfaldigt efter Hitlers övertagande av makten i Tyskland. Från Sverige öppnades famnen för "broderfolket" å andra sidan Bottenhavet, liksom ville man krama det till döds. En väldig förbrödringspropaganda igångsattes i "nordismens" namn och ett allt omfattande "svenskt-finskt samarbete". Under ledning av judendomens, frimureriets och marxismens spetsar samt med stöd av den internationella judiska storfinansens huvudfilial i den svenska huvudstaden Stockholms Enskilda Bank.

En viktig roll i detta judendomens erövringståg österut har Sveriges pressdiktator, den bolsjevikiskt orienterade östjudiske bok- och tidningsförläggaren B o n n i e r spelat. Framgången av hans aktivitet illustreras bäst av Bonnierförlagets å senaste tid gjorda landvinningar å finska marknaden. Bonnier gäller redan faktiskt såsom "Finlands pressdiktator", är vorden envåldshärskare inom Finlands bok- och tidningsvärld med allt vad detta innebär av bulvanägda företag, liksom han länge varit det i Sverige. Och från denna härskarställning inom opinionsväsendet utbygger han allt vidare sin maktposition å alla områden av finskt liv, inom kultur, politik och ekonomi.

Den utländske resenären frapperas av att i Finlands städer och å järnvägar till minst 75 procent finna tidningsförsäljarnas reklamutrymme reserverat för Bonnierförlagets tryckalster, vilkas tendens ju genomgående är bolsjevikisk. I en del fall, såsom i fråga om "Hela Världen", rör det sig om ren pornografipropaganda, avsedd att demoralisera det finska folkets massa. Bolsjeviksympatierna framträda ej minst oförblommerat i tidskriften "NU". Under myndigheternas ögon etablerar sig den firma, som för en spottstyver betingat sig monopol å tidningsförsäljning, såsom en ren agentur för det bolsjevikiska svenska judehusets suspekta företag. Propagandan genom försäljningsmonopolet och genom Bonniers bulvanägda och kontrollerade tidningar med Huvudstadsbladet i spetsen har även haft till följd en enorm stegring av försäljningen av den Bonnierska litteraturen i Finland. Och detta på bekostnad av den värdefullare finska såväl som rikssvenska litteraturen, som av Bonniers agenter på alla sätt undertryckes.

Judehuset Bonnier, som tyckes vara på god väg att bliva Nordens pressdiktatur, utbygger medels bulvansystemet sin ekonomiska domän i Finland till att omfatta allt flera områden. Under en följd av år bedrev det försäljning av svenska premieobligationer från filialkontoret, men plötsligt blev det förbud för försäljning av dylika. Vad gjorde nu Bonnier? Jo, han startade från sitt finska kontor i filialföreståndarens namn belåning av finska premieobligationer. Kommersen befanns emellertid tvivelaktig, då finska lagen stadgar förbud för utlänning att bedriva dylik försäljning. För att vara på den säkra sidan nedlägger han så sin filials pantlånerörelse och startar i stället genom ombudet judebankiren W. Bensow "Obligationslånekassan A/B", vilken av myndigheterna tillerkännes ensamrätt till försäljning av finska premieobligationer. Medels denna bedriver han nu kommers med belåning av svenska och finska premieobligationer i stor skala. — Detta blott ett enda exempel till belysande av juden Bonniers finurliga tillvägagångssätt vid expansionen i Finland.

Verkningarna av Judas under "nordiska" förbrödringsceremonier företagna erövring av Finland ger sig å skilda områden tillkänna. Politiskt synes landet ha förvandlats till ett annex av IX Frimurarprovinsen Sverige, och kulturellt och ekonomiskt är man tydligen som bäst i färd med att uppdela det i "intressesfärer" mellan de båda ledande finanshusen i Stockholm Wallenberg och Bonnier, av vilka det förstnämnda ju representerar den västjudiska "borgerliga" storfinansen (Rothschild) och det sistnämnda den östjudiska "proletära" storfinansen (Warburg—Kuhn, Loeb & Co.).

Bonniers erövrade diktatur inom finsk opinionsbildning sätter spår efter sig i en begynnande upplösning av de moraliska begreppen. Vad tidigare icke skulle tolererats får nu passera. Män, som under Frihetskriget höllo sig så långt borta som möjligt från fronten, spela i dag förgrundsroller i Finland — *i den judiska imperialismens tjänst.* "Kulturspetsar", såsom chefen för Svenska Teatern Nicken Rönngren (judisk börd) och Amos Anderson i Huvudstadsbladet (en av Bonniers främsta lakejer), låta bjuda sig till fest — där champagnen och kaviaren flöda — hos Sovjet i Helsingfors ...

Ha Frihetskrigets män sålt Finland åt Juda?

Andlig moralisk förnyelse!

Ett antal å skilda områden ledande engelsmän med förutvarande premiärministern, lord Baldwin i spetsen ha i Times offentliggjort en uppfordran till moralisk upprustning. "Oroligt spörja vi i dag, mot vilket öde världen går. Hurudan är vår civilisations framtid?", yttras däri bl. a. "Världen kan icke för evigt kastas från kris till kris. Vi måste handla innan kriserna sluta i katastrof; vi måste använda det flämtande — kanske alltför korta — nuet att intränga i de olika politiska systemens grundvalar och inleda den djupgående förvandling som ensam kan bryta trollcirkeln".

Uppropets undertecknare ge sin anslutning till ett av 33 parlamentsledamöter ur skilda politiska partier en vecka tidigare gjort uttalande i Times, vari fastslås, att folkets säkerhet i inre och yttre förhållanden i varje land endast kan uppnås genom en andlig och moralisk förnyelse. "Ja, tidens verkliga behov är moralisk och andlig upprustning. En växande skara i England och andra länder syftar mot detta mål. Det är en uppgift, i vilken varje man och kvinna i alla länder och bland alla raser skall vara med och göra en insats."

"Guds levande ande kallar varje folk liksom varje individ till dess högsta livsplan och bryter ned fruktans, girighetens, misstänksamhetens och hatets skiljemurar — heter det till slut —. Denna ande höjer sig över kämpande politiska system, över klyftan mellan disciplin och frihet, återtänder sann fosterlandskärlek, förenar alla medborgare i nationens tjänst och alla nationer i mänsklighetens tjänst. Ske Din vilja på jorden är icke endast en bön om ledning. Det är en kallelse till handling. Hans vilja är frid på jorden."

N A T I O N E N

Redaktör och ansvarig utgivare:
ELOF ERIKSSON.
Utkommer den 1 i varje månad.

Abonnemangspris:
Helår .... kr. 4:—
Halvår .... „ 2:—

Lösnummerpris: 30 öre
„ i Finland: 4 mark

Annonspris: 30 öre pr mm.
Rabatt vid större annonsering.

Adress: Box 1145, Stockholm 16.
Postgiro: 3642.

Lindbergs Tryckeriaktiebolag, Stockholm 1938.

Frimurerisk storpolitik

Judens hets mot Tyskland föres i dag under samma paroll som före världskriget, konstaterar "Der Stürmer". I "Demokratiens", "frihetens" och "mänsklighetens" namn skall världen resas mot det tyska folket. Under den parollen mobiliserades vid tiden för världskriget liksom man nu mobiliserar alla judiska organisationer mot Tyskland.

Frimureriet, vars grundidé är upprättandet av en världsrepublik under judisk ledning, hetsade i alla länder och bland alla folk mot det kejserliga Tyskland. *Främst genom frimureriet* lyckades det juden "att tvinga staterna till detta krig", såsom erkännes av frimuraren E r n s t F r e y m a n n i hans bok "Auf den Pfaden der internationalen Freimaurerei". Freymann fastslår, att bakom världsfrimureriet, judendomens politiska instrument för den borgerliga världen, dölja sig den judiska storfinansen och världsjudendomen. Han skriver bl. a.:

"Det var världsfrimureriet, som frambesvor förintelsekriget mot Tyskland och Österrike. Världsfrimureriet var ansvarigt för tronföljarmordet i Serajewo, genom vilket världskriget uppstod. Världsfrimureriet gav kriget dess ohyggliga utbredning. Det var världsfrimureriet, som på ett brottsligt sätt omintetgjorde varje försök till fredlig överenskommelse."

England, Frankrike, Italien och Amerika voro före världskriget frimureriets högborgar. Politikerna i dessa länder voro antingen judar eller frimurare, som mottogo sina befallningar från de judiska logerna.

Judefrågan hos Sovjet löst!

Enligt meddelande av Judiska telegramagenturen har Moskvaregeringen upplöst bosättningskommissionen för judar i Sovjet-Unionen och samtidigt tillkännagivit, att utländska judar icke vidare emottagas i den "autonoma" juderepubliken Biro-Bidjan vid Amur, vilkens förvaltning överlåtits åt de lokala sovjet. I den officiella kungörelsen motiveras likvidationen med att bosättningskommissionen ej längre är behövlig, enär "judefrågan i Sovjet-Unionen numera är löst".

Stora anordningar ha företagits och hundratals miljoner ha av Moskvaregeringen offrats för att bereda judarna de bästa möjliga tillfällen till bosättning inom Sovjet-Unionen vid Amur, på Krim, i Ukraina etc., och de bördigaste och på naturskatter rikaste områden ha för ändamålet reserverats. För juderepubliken Biro-Bidjan beräknades till 1937 en bosättning av 180 000 judar, men siffran av där bosatta judiska kolonister är i dag endast — 20.000. Över hela linjen kan ett fiasko i planernas förverkligande konstateras.

Och trots detta har Moskva "löst" judefrågan! En flyktig blick på listan av kommissarier i den bolsjevikiska staten och i kommunistiska partiet visar, att judarna överallt sitta i smöret; ju högre upp man kommer, desto talrikare finner man dem. Där det gäller att svindla i politik och affärer, där äro Kaganowitschs rasbröder i täten. Detta är förvisso en lösning av judefrågan på sitt sätt. Det "utvalda folket" regerar i dag över 160 miljoner ryssar och suger ut dem in på bara märgen! En sådan "lösning" ha judarna drömt om i årtusenden — Moskva har förverkligat den.

Vilket officiellt betygas!

*

Världens konspiratörer

Judarna äro — framhåller "Die Wahrheit", Kapstaden — de borna agitatorerna, vilka betrakta det som sin speciella mission att anstifta strid och oro bland jordens folk. Vad gjorde de judiska krigshetsarna, när de icke-judiska människorna sköto ihjäl varandra på Europas slagfält? De sutto i sina fåtöljer och hopade vinster från beställningar å vapen och ammunition samt exploaterade pressen, med vars tillhjälp de tände lågan.

"Undvik juden — heter det vidare — varhelst Ni möter honom! Behandla honom som pesten. Må han vända tillbaka till Palestina, där araberna skola behandla honom efter förtjänst, eller må han köpa sig ett land för sitt stulna guld i Sibirien eller någon annanstans, blott vi bevaras i fred! Och må han praktisera sin kommunistiska 'idealism' på sin egen stam — vi önska förskonas därifrån!"

Svensk frimurarpolitik

under 1800-talets tullstrid

Vasaättlings anspråk på konungatronen

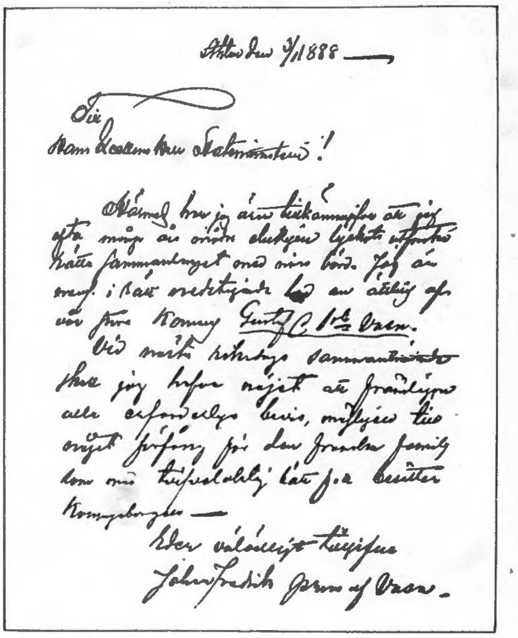

I Nationens julinummer uttrycktes tvivelsmål rörande hållfastheten av den inre regeringsalliansen Juda-Bernadotte. Det bibliska kungaregementet av Judas nåde, frimureriets "Kungliga Konst", har haft sin gyllene tid. Om solidariteten mellan Salomo och hans Vikarier hittills varit fullkomlig i detta land, så är det dock förklarligt, om nu under utvecklingens tryck en förtroendekris uppstått i den inre regeringssfären.

Händelserna kring årets kungajubileum vittnade härom. Medan Juda med högra handen ägnade kungligheten den mest översvallande hyllning, presenterades med den vänstra små vinkar som: Intet avsteg från solidaritetens väg! Så vände sig Bonniers Dagens Nyheter den 18 juli i en ledande artikel, "Undersåtlighet och suveränitet", i dagen-efter-stämning mot sin egen arrangerade "öronbedövande hyllningsceremoni" vid jubileet, varnande för spekulationer i kungapopularitet: "Kungarna ha accepterat demokratin, icke som en tidsfrist och 'hönefred', utan som en naturlig sak... Det finnes all anledning att bryta med en (monarkisk) tradition, som lägger sig på tvären för en naturlig utveckling (= en utveckling i Judas sinne)."

Det har icke heller senare saknats tecken på oro hos Juda med avseende å solidariteten. En erinran härom lämnade Bonniers Dagens Nyheters den 3 juli införda artikel under den betecknande rubriken *"Hot och hyllning"*, vari bl. a. redogöres för Oscar II:s märkliga roll under den stora tullstridens dagar och i facsimile återgives ett handbrev från pretendenten å Sveriges konungatron, p r i n s J o h a n F r e d r i k a f V a s a, till dåvarande statsministern O. R. Themptander, i vilket huset Bernadotte tituleras "den franska familj som med tvivelaktig rätt f. n. besitter konungaborgen". Imponerande argument alltså!

När prins Johan Fredrik af Vasa med sina tronanspråk vände sig till statsminister Themptander, råkade han stöta på den regerande Bernadottes främste dynastiske stödjare, Carl XIII:sriddare, senare IX Frimurarprovinsens Storkansler och innehavare av den politiska ledarefunktionen S. T. S. B. i Svenska Stora Landslogens Högsta Råd. I sistnämnda funktion såsom Landslogens "särskilde sekreterare" spelade statsminister Themptander enahanda politiska roll som sin efterföljare i ämbetet, statsminister amiral Arvid Lindman. (Jfr Frimurarkalendern 1928/1929, sid. 26 o. LXXXXIII). Det var den tidens ledande frimurarpolitiker i Sverige statsminister Themptander som — berättar Bonniers D. N. — på direktiv av konung Oscar II (Salomos Vikarie och IX Frimurarprovinsens Styrande Mästare) ledde den mot det svenska jordbruket riktade "liberala" (= judiska) frihandelspolitik, vilken "friskade upp strävandena att driva fram en rösträttsreform i demokratisk riktning". Vi veta, att det blev Broder .˙. Themptanders efterföljare i ämbetena såsom S. T. S. B. i IX Frimurarprovinsens Högsta Råd och Statsminister i Kungl. Maj:ts Regering, amiralen Broder .˙. Arvid Lindman förunnat att föra den av Juda här anbefallda "demokratiska rösträttsreformen" i hamn.

Betecknande för den frimureriska konungamaktens metoder vid fullgörandet av sin konstitutionella uppgift var konung Oscars uppträdande i tullfrågan 1887. När det blev klart, att tullvännerna sutto inne med majoritet i riksdagen och att det frimureriska frihandelsprogrammet ej hade utsikt att gå igenom, sände konungen från Kristiania, där han uppehöll sig, ett telegram till statsminister Themptander, vari beordrades riksdagsupplösning. Den följande tullstriden blev synnerligen upprörd. Themptander och frihandelsvännerna beskylldes av tullvännerna för "fosterlandsförräderi" samt att från utlandet ha emottagit "enorma penningebelopp" för sin propaganda, så t. ex. 2 miljoner kronor från den engelska frihandelsföreningen "Cobdenklubben". Säkert är: att världsfrimurarförbundets enorma krigsfonder stått till förfogande för de frimureriska frihandelsvännernas under 1880-talet förda stora tullstrid i Sverige. I denna tullstrid, som banade vägen för den "demokratiska rösträttsreformen", kämpade nybildade "arbetareföreningar" för Themptander.

Den refererade artikeln "Hot och hyllning" i det ledande svenska judeorganet blottar märkliga interiörer från ett gånget politiskt skede i vårt land. Här rörde det sig dock uppenbart mera om ett visserligen nödtorftigt beslöjat *hot* än om *hyllning*, vilket förmodligen observerats av höga vederbörande. — Det stod ju i D. N:s ledare av 18 juni: "Det finnes all anledning att bryta med en (monarkisk) tradition, som lägger sig på tvären ..."

1938 1001

"Demokrati-front"...

(Forts. fr. sid. 1).

pet skola frånträda sin "isolering". Det första synliga tecknet å detta förehavande gavs våren 1936, då Washington lät inleda en ny "nordisk" politik i den europeiska Norden, en politik inspirerad av männen bakom Roosevelt (Untermeyer-Baruch-Morgenthau) och Rothschilds i London och Paris samt helt i samklang med judendomens "demokratiska världsfront"-plan. Det gällde för Juda att icke blott förebygga varje initiativ från den nationella statskretsen med avseende å Nordeuropa utan att i stället för egen räkning fullborda och trygga ställningen. Av taktiska skäl beslöjades dock tillsvidare planen i ett dimhölje av förvillande fraseologi samt utgavs för att åsyfta upprättandet av ett "nordiskt neutralitetsblock".

Roosevelt-direktiv för ny »nordisk» politik

I mars 1936 reste direktören Axel Wenner-Gren, som strax förut övertagit ägarskapet till Nya Dagligt Allehanda, med sin maka (fransk judinna) till USA, där han av president Roosevelt med vänner bereddes ett furstligt mottagande. I en brett upplagd artikel, införd i N. D. A. 5 april 1936, redogjordes utförligt för den grandiosa fest, som presidenten härunder gav i Vita huset till herrskapet Wenner-Grens ära och i vilken deltogo 36 personer ur Roosevelts närmaste omgivning, dit ju i första rummet räknas judarna Baruch, Untermeyer och Morgenthau. De förhandlingar, som efter supén fördes mellan hrr Roosevelt och Wenner-Gren, rörde sig, enligt den citerade artikeln i N. D. A., i huvudsak om den kommande politiken i Norden. Vi återge följande utdrag ur densamma:

"För övrigt rörde sig samtalet om *europeiska förhållanden*, därvid *presidenten uttryckte sina farhågor för utvecklingen i Tyskland* samtidigt med att han uttryckte sin beundran för den svenska utvecklingen och den svenska befolkningens ekonomiska och kulturella standard. Med värme *framhöll hr Wenner-Gren förhoppningarna i Norden på en växande samverkan mellan de fyra nordiska länderna,* och då *presidenten uttryckte en undran,* huruvida *Finlands hållning till Skandinavien* skulle motsvara förhoppningarna, erinrade hans svenske interlokutör om den hundraåriga historia som sammanknutit Sveriges och Finlands folk och som innebär en god garanti för framtida lyckosam samverkan". (Kurs. av oss.)

Konferensen mellan direktör Wenner-Gren och president Roosevelt i mars 1936, vilken efter Nya Dagligt Allehanda relaterades i Nationens majnummer s. å., blev uppenbart av stor betydelse för den följande politiska utvecklingen i Norden i riktning mot en blockbildning av de fyra nordiska staterna med speciell uppgift att draga Finland över från dess tysksympatiserande ståndpunkt till direkt anknytning till den med Englands Stora Landsloge politiskt samverkande "nordiska frimurarunionen", d. v. s. "demokratierna" Sverige—Norge—Danmark. Efter hemkomsten från USA etablerade direktör Wenner-Gren, ivrigt understödd av hela det s. k. tongivande Sverige — husen Wallenberg och Bonnier jämte frimureriets och marxismens spetsar — en intensiv verksamhet för programmets genomförande, frikostigt strömde miljondonationer omkring sig både i Sverige och Finland. En "förbrödrings"-orgie inleddes utan hänsyn till kostnader med "finska" och "svenska" "veckor" samt en ändlös ström av gruppresande fram och åter över Bottenhavet. Hr Wenner-Gren synes också vid detta laget till uppdragsgivarnas i Vita huset belåtenhet ha utfört sitt värv. Det planerade "nordiska neutralitetsblocket" är tydligen numera en politisk realitet.

Världsjudendomen ger paroll

Den 27 november 1936 signalerade judendomen öppet sin projekterade "demokratiska" världsaktion, förberedande den allmänna opinionen på Amerikas övergivande av isoleringen. Det skedde genom ett "öppet brev" av juden Ruben Blank i den franska tidningen "Le Temps", betitlat "Den engelsk-fransk-amerikanska ententen". Här fastslogs nödvändigheten av att "fredens vänner inrikta alla sina krafter på att orientera det amerikanska folkets offentliga mening för fredens bevarande". Världsjudendomens paroll var utfärdad. Enligt denna var Amerika bestämt för en ledareroll i en fransk-engelsk-amerikansk entente under devisen "demokratiernas sammanslutning för fredens bevarande". Några dagar senare, den 3 december 1936, offentliggjorde det judiskt-frimureriska Folkförbundets organ "Journal des Nations" under rubriken "Den demokratiska ententen mot krigsfaran" en intervju av förre franske konseljpresidenten juden Léon Blum inför presidenten i United Press Hugh Baillie, vari förordades en sammanslutning av "de tre stora demokratierna England, Förenta Staterna och Frankrike till undvikande av ett nytt världskrig". Och den 6 december samma år påfordrade den framstående franske frimurarpolitikern Paul Boncour, en av Folkförbundets skapare, i ett offentligt anförande bildandet av en maktgrupp av "demokratiska" stater, som vid sidan av eller utanför förbundet skulle utgöra en entente, vilken tillsvidare skulle handla självständigt men senare ställas i Folkförbundets tjänst.

Europeisk »demokratisk» stormakts-entente

Judendomens utsända paroll om bildandet av ett "demokratiernas världsförbund" vann efterföljd. Europas "två stora demokratier" England och Frankrike stå i dag tillsammans med den judiskt-bolsjevikiska terrordiktaturen Sovjet-Ryssland förenade i en politisk och militär allians under ledning av dessa länders "styrande" judar, krigsminister Hore-Belisha i England, socialistledaren Léon Blum i Frankrike och utrikeskommissarien Maxim Litwinow-Finkelstein i Sovjet-Ryssland, vilka enligt den auktoritativa judiska tidskriften "The American Hebrew" äro beredda att slå till och "krossa Hitler". I bakgrunden skönjes redan också Förenta Staterna, som avvakta rätta ögonblicket för sin öppna anslutning, d. v. s. när USA och övriga ännu mer eller mindre öppet till Judas "demokratifront" anslutna stater hunnit fullborda sina beslutade upprustningar.

Amerikas Förenta Stater, vilka — såsom framgick av direktör Wenner-Grens ovan relaterade besök i Vita huset — redan våren 1936 voro i aktion på linjen, äro nu tydligen helt införstådda med den storpolitiska ledareroll, vartill de kallats av Alljuda. Den judebehärskade amerikanska tidningspressen har förstått att efter enahanda metoder som under världskriget omstämma den allmänna opinionen i riktning mot USA:s anslutning till "demokratifronten" *mot* de "fascistiska staterna", varmed ju främst avses Tyskland, Italien och Japan. Jämväl officiella personer såsom krigsminister Woodring och hans ställföreträdare Johnson deltaga öppet i hetskören, predikande kriget mot de autoritära nationella staterna. I tal efter tal försäkrar USA:s sändebud i Paris, halvjuden Bullit Europas "demokratier" om Förenta staternas solidaritet och aktiva bistånd i det kommande nya världskriget. Ja, hotfulla toner höras t. o. m. från statssekreteraren för utrikes ärenden Cordell Hull, som är gift med en judinna och står i intimaste relationer med den ledande amerikanska storfinansen.

USA har lämnat neutraliteten

Betecknande för det nya läget är ett nyligen hållet radioanförande av staten New Yorks judiske guvernör Lehman inför "Jewish Joint Distribution Committee", vari han — enligt "National American", n:r 5, 1938 — på det häftigaste attackerar de "fascistiska staterna", konstaterande, att "på vår sida stå många betydelsefulla krafter". Den 17 juni d. å. kunde även den ovannämnda franska tidningen "Le Temps" under rubriken "Är neutraliteten möjlig" återgiva en utrikespolitisk ledare ur "New York Times", vari USA:s anslutning till "demokratifronten" förklaras vara given. I artikeln, som uppges gynnsamt ha kommenterats av statssekreteraren Hull, heter det bl. a.:

"En europeisk konflikt kan icke isolera Förenta Staterna från krigsföljderna. Ingen neutralitetslag kan hindra det amerikanska folket från att gynna sina naturliga förbundna. I en sådan väpnad konflikt mellan demokratierna och diktaturerna äro Förenta Staternas goda vilja och moraliska stöd, samt på längden även säkrare och starkare medel, på de nationers sida, vilka försvara en livsart liknande vår amerikanska, den enda livsart som amerikanarna anse äga livsvärde. Det amerikanska folket är icke längre neutralt i en situation, som skapar en krigsfara. Lika litet skall det vara neutralt i en situation, som i framtiden hotar att störa jämvikten mellan världsmakterna".

"New York Times" försäkrar i den citerade artikeln slutligen, att amerikanska folket helt känner sig solidariskt med "Centraleuropas och Skandinaviens demokratier" och i all synnerhet "de två stora demokratierna Frankrike och England". — Den judiska tidningen "L'Indèpendant" (16.6.38), Thessaloniki, konstaterar också triumferande: "Den amerikanska neutraliteten existerar icke mera!"

»Demokratifrontens» grund färdig: entente USA—England—Frankrike—Sovjetryssland

Ett synligt bevis på att ententen USA-England-Frankrike-Sovjetryssland redan de facto, om också ännu ej formellt, slutits, lämnade president Roosevelt med sitt uppseendeväckande tal under sommaren, vari han å Förenta Staternas vägnar garanterade Kanadas okränkbarhet i ett kommande krig. England är ju i ett dylikt fall beslutet att i största utsträckning betjäna sig av sin dominion Kanada såsom bas för krigsföringen. Härmed skulle således grunden vara lagd för Alljudas påbjudna "demokratiernas världsförbund", i vilket alla de andra "demokratierna", också Skandinaviens s. k. "nordiska neutralitetsblock", i tidens mognad skola inkopplas. — Den från engelsk sida emanerande planen på ett svenskt-finskt befästande av Åland, varå de "nordiska" strävandena för närvarande koncentreras, får givetvis ses mot bakgrunden av Judas strävan att trygga ett befäst Åland åt "demokratifronten" i det kommande krigiska avgörandet.

*

Så smider Juda sitt vapen till sitt diaboliska väldes förevigande å jorden samt förkvävande av folkens frihetsträngtan i ett nytt fasansfullt krigsblodbad! Intet ont anande, låta folken sig ledas mot sin undergång. *Må de besinna sig, innan det är för sent! Må de klargöra för sig vad den kamp i verkligheten gäller, som i dag står! Och må de veta att därefter fatta sin slutliga ståndpunkt — i den sanna frihetens, fredens och humanismens intresse!*

Det religiösa världsläget

(Forts. fr. sid. 1).

tionalitet, vars utsugande och hänsynslösa verksamhet dessa israeliter i århundraden kunnat följa tack vare den infernaliska slughet, som förtryckarna alltid visat. Det vore frestande att undersöka, när och var den rasblandning uppstått, vilken omsider fick sitt resultat, den judiska nationen, färdigt, men det räcker med att konstatera den i alla avseenden skarpa och markerade gräns, som går mellan Israel och Judafolket. Israel hade kärlek till jorden, Judafolket till penningen. Israel älskade åkerbruk och hantverk, Judafolket handel och ocker. Israel var bofast, Judafolket rotlöst och trivdes i alla land, där det fanns rikedomar att slå under sig och hemlig makt bakom kulisserna att vinna. Israel stod i innerlig gemenskap med naturen — se alla dessa ställen i Gamla testamentet! — Judafolket har aldrig haft någon känsla för naturen utan endast en nervös förstörelselusta, vilket framgår av deras naturfördärvande verksamhet över hela jorden. Man kan säga, att detta folk hatar naturen, vilken uteslutande ansetts som ett fält för ekonomiskt utbyte och den ohöljda rovdriften i all dess vedervärdighet. Israel var ett religiöst och moraliskt folk, om man ser till dess läggning, Judafolket har i alla tider varit raka motsatsen härtill. Israel hävdade genom sina profeter en världsmission av rent religiös innebörd, som av de andra folken skulle uppskattas som en andlig rikedom, ett ljus och en härlighet för hedningarna. Judafolket har aldrig tänkt på något annat än en politisk och ekonomisk världserövring, vilken skulle utarma de andra folken, utplundra och utsuga dem, beröva dem allt av värde, andligt såväl som materiellt, göra dem rotlösa och eländiga och fjättra dem i träldom och allsköns förnedring. Se de av Juda anstiftade krigen och revolutionerna! Se vidare detta folks egennytta, företedd i alla tider, i alla land och bland alla stammar, nationer och tungomål, och i jämbredd därmed deras samhällsupplösande verksamhet överallt! Intet av detta är något tillfälligt utan på det djupaste grundat i de största naturliga och andliga motsättningar, som ej kunna upphävas eller bortförklaras utan i alla tider varit vad de än i dag äro.

Av vilken anledning giftermålsförbindelser ingingos mellan vissa grupper av Israels folk — säkerligen icke de bästa! — och från dem så avvikande folk som hetiterna och andra främlingar är icke lätt att avgöra. Det torde ligga närmast till hands att hänvisa till det ömsesidiga behov av hjälp och bistånd, som i dessa avlägsna, av stam- och släktfejder uppfyllda tidevarv så ofta förelegat. Det kunde ges sådana förhållanden, att endast mycket begränsade möjligheter stodo till buds, om man ville uppnå ett bestämt mål eller vinna vissa fördelar. Säkert är, att den blandras, som på ett mycket tidigt stadium uppstod *inom* den israelitiska folkgemenskapen och helt visst lämnade flertalet stammar fullständigt oberörda och sannolikt icke helt och hållet satte sin prägel på en enda, småningom växte fram ur stamförbundet som en alldeles ny nationalitet, vilken fanns spridd över hela Israels område, fastän den hade sitt egentliga maktcentrum inom Juda stam. Därmed är det ingalunda sagt, att hela den stammen bestod av judar. Detta är tvärtom av inre skäl lika orimligt som om någon skulle påstå, att Frankrike, Danmark, Polen, Tjeckoslovakiet, Rumänien och Sovjetryssland med flera stater befolkades av enbart judar eller åtminstone huvudsakligen av nämnda nationalitet, därför att den judiska anden tid efter annan synts vara fullkomligt enarådande där. Jämväl inom Juda stam utgjordes nog den övervägande delen av befolkningen av israelitiska jordbrukare, boskapsherdar och hantverkare, fastän judarna hade ledningen, vilket de på ett smygande, nära nog omärkligt sätt uppnådde också inom övriga stammar. Och det övertaget behöllo judarna — under skenet av andras övervälde — också under folkets långa vistelse i Egypten, där den judiska rasblandningen ytterligare försämrades genom förbindelser med Nillandets mindervärdiga element. En oräknelig hop av dessa främlingar, vilka med avseende på sitt ursprung stodo lika fjärran från Israel som från de egentliga egyptierna, voro med under uttåget från det gamla kultur- och sagolandet. Det finns icke det minsta tvivel om att detta proletariat, som det med all rätt kan kallas, stod under judiskt kommando och blint utförde alla befallningar, som det fick från sina herrar. Den följande tiden i Kanaans land är i många hänseenden insvept i ett dunkel, som endast ofullständigt kan skingras genom en forskning, som blir mer och mer medveten om sitt ansvar inför mänskligheten, då det här gäller att söka finna spåren genom tiderna av den makt, som sedan fornvärldens dunkel har strävat att komma i besittning av alla medel och hävstänger till yttre framgång, som jorden haft att bjuda. Men den undersökningen *måste* göras oaktat de svårigheter, som äro förknippade därmed, ty den kräves av de uppvaknande folken i rättfärdighetens och sanningens namn.

(Forts.)

Kommunistregim via »folkfront»

Den kanadensiske översten Drew har avslutat ett fälttåg mot kommunismen med ett föredrag inför "Kanadensiska legionen" i Toronto. De förnämsta hjulen i bolsjevismens apparat äro — förklarade han — "Ligan mot krig och fascism", "Sovjet-Unionens Vänner" samt "Ligan för fred och demokrati".

Kommunismen följer i Kanada anvisningarna från VII världskongressen i Moskva för tre år sedan. Dess strävan går ut på att vinna ledningen i en planerad "folkfront" och medels denna själv komma till den absoluta makten.

*

Judesmuggling

Medan vårt frimurar-"humanistiska" Sverige sätter en ära i att hålla dörren öppen för Jehovas "utvalda" eller s. k. politiska flyktingar, och — såsom från regeringshåll försäkrats — även framgent "ämnar föra en mycket liberal invandringspolitik", söka t. o. m. prononcerat judevänliga länder skydda sig mot "icke-önskvärda" invandrare. Skyddandet erbjuder dock sina svårigheter, ty enligt vad från skilda håll upplyses besitta invandrarna en otrolig förmåga att också här kringgå gojimlagen.

Den engelska tidningen "Sunday Pictorial" (26.6.38) berättar, att insmuggling av judar till England f. n. försiggår i stor skala på samma sätt och genom samma agenter som smuggla kokain, opium och andra rökgifter. Judarna landsättas i stillhet vid Burnham-on-Crouch, å Foulness-Island och å Essex' kust, varifrån de i lastvagnar, omsorgsfullt gömda mellan lager av grönsaker o. dyl. vidarebefordras till London. Varje vecka ankomma på detta vis grupper av judar till Hampstead, Golders Green och St. John's Wood.

Aktuell Litteratur

Jag anklagar! Av Elof Eriksson .... 1:—
Judarna i Sverige 0:50
Kristendomen — den urariska religionen 0:50
Nya Upptäckter om Sionsprotokollen 0:50
Kristus var ej jude 0:25
Sions Vises Protokoll. Efter S. Nilus. Fullständiga uppl. .. 2:—
Den evige juden. Av Y. W. J. 0:50
Rebellen Franco och den lagliga regeringen. Av E. C:son Bredberg 4:50
Moses Smith. Av Martin Brandt 4:50
Vakna Europa! Av Adolf Hitler 0:75
Frimureriets avslöjande. Av General E. Ludendorff. 2 del., vard. à .... 2:—
Den högre rasens rätt. Av Isaac Blümchen .... 1:—
Nationen — årgångar 1932—1937, per årg. .... 4:—
Nationens frimurarserie (12 nummer) .... 3:—

Ovanstående litteratur erhålles på beställning direkt från tidningen mot insändande av beloppet ant. i brev (frim.) eller per postgiro 3643 under adress: NATIONEN, Box 1145, Stockholm 16.

Lösnummerpris 30 öre

NATIONEN

ORGAN FÖR FRIHETSRÖRELSEN

N:r 9 (314) Årg. 14

Tisdagen den 1 November 1938

Motto: *"Sanningen skall göra eder fria"*

Nordisk frihetskamp

kontra judendom, frimureri och marxism

Sverige, som fordom utgjorde ett bålverk i Europa för frihet och kultur gentemot asiatiskt barbari, är i dag ett av den förödande världsjudendomens huvudfästen. Denna förändring kunde endast genomföras genom de grövsta förbrytelser, det av frimureriet iscensatta störtandet av den nordiska Vasaätten, mordet å konung Gustaf III och fördrivandet av konung Gustaf IV Adolf, samt den fransk-judiske jakobinen Bernadottes upphöjande å tronen.

Under ledning av den svenska folket påtvungna främmande dynastien har det nordiska väsendet i Sverige undertryckts och Nordens länder och folk judaiserats, införlivats i världsjudendomens domän. Icke det svenska utan det judiska ras- och folkelementet för här spiran, medels judendomens mosaiska kahalorganisation i förbund med det för gojimfolkens behärskande uppbyggda systemet av "internationaler". För ändamålet bilda Nordens länder en "nordisk frimurarunion", ledd av den svenske konungen i egenskap av Styrande Mästare och Salomos Vikarie i IX Frimurarprovinsen samt hedersledamot av Englands Stora Landsloges Supreme Conseil 33°.

Signalen till befrielse ur Judas bojor går över världen, kallande folken till kamp för frihet och nationellt återupprättande. Skola Nordens folk lyckas i denna ödeskamp, måste de känna verkligheten och fienden mot vilken de kämpa. De få icke lyssna till förförarnas locktoner. Ansatser att vilseleda såväl som att låta sig vilseledas saknas icke heller nu. Alla försök av frimureriet att distrahera och skymma sikten samt inrikta uppmärksamheten å underordnade ting, alla försök att i raslöshetens tecken omtöckna hjärnorna i fråga om vägar och mål måste avvisas, även där de framföras med stöd av regeringskretsar i Tyskland ("Nordische Gesellschaft").

För Nordens folk gäller det återupprättande och bevarande av de av ras, historia, tradition och kultur betingade nordiska folk och statsenheterna. Det gäller att bryta oket under världsjudendomen, att skaka av sig det avskyvärdaste främmande herravälde historien känner, att åter bliva fria medborgare i fria och suveräna stater. Denna kamp för frihet, för andlig och nationell förnyelse kan blott genomföras på rasens grund, efter klara och allsidiga linjer. Den skall stå i tecknet av en nordisk renässans, som väcker den nordiska anden till nytt liv och över nationella gränser växer ut till en samling för nordiska ideal och mål.

I denna tid, då luften genljuder av falska "nordiska" paroller måste man kunna skilja mellan äkta och oäkta. Ordet "nordism" har befunnits vara gångbart mynt å den politiska marknaden, där man som bäst överglänser varandra i "nordisk" aktivitet. "Nordism" blir en ny, aktuell form av beslöjad judaism med frimureriets "nordiska" loger såsom främsta bärare. I synnerhet må man se upp med de mest högröstade, vilka med stöd av Frimurarordens ur logefonderna utrustade "sympatisörer" skrika ut sina dygder från torgen.

Vi befinna oss i Norden ännu i det förberedande kampskedet, *upplysningsskedet,* där det gäller att skingra lögntöcknet och i Sanningens anda upplysa folken. Först när denna förberedande upplysningskamp utförts, är tiden inne för frihetens organisationsmässiga förverkligande. Då skola Nordens åter klarseende folk finna formerna för främlingsväldets brytande och den nationella statens upprättande inom sina områden. Då skola även de naturliga förutsättningarna vara för handen för en äkta nordisk gemenskap.

En dag skola de brott sonas, som begingos mot den nordiska svenska Vasaätten, — då Juda jämte "internationaler" kastas ut ur Norden. Då skola de nordiska folken återknyta till sin historiska tradition, återupptaga sin naturliga mission såsom — *ett bålverk i Europas nord för frihet och kultur, mot asiatiskt barbari!*

Världsfred

eller uppskjutet världskrig?

Det av judendomen planerade nya världskriget, i vilket de förenade "demokratierna" skulle förgöra de nationellt styrda staterna och världsrevolutionen helt genomföras, var närmast avsett att iscensättas från det röda uppmarschfältet i Centraleuropa, frimurarstaten Tjeckoslovakiet. Det väntade utbrottet uteblev dock, tack vare främst att Europa i avgörandets ögonblick ägde en gestalt, mäktig att gripa initiativet ur Judas hand: Adolf Hitler, samt att i spetsen för de europeiska stormakterna stodo fyra *ariska statsmän,* vilka kände blodets solidaritet med sina folk och vägrade att lyda den judiska befallningen att kommendera upp å slaktfältet: Hitler, Mussolini, Chamberlain och Daladier.

Krisen, som nu så när fört Europa och världen i en ny förödande krigsbrand, grundlades i Versailles av de i folkens självbestämningsrätts namn freden dikterande judarna och höggradsfrimurarna genom bildandet av den onaturliga staten Tjeckoslovakiet under höggradsfrimurarna Masaryks och Benesjs ledning. Förutom de till mindre än halva befolkningstalet uppgående tjeckerna skulle denna "lysande" frimurarstat bestå av från andra folk lösryckta nationalitetsgrupper, däribland omkr. 3 500 000 tyskar, sudettyskarna. Härmed skapades avsiktligt i Europas mitt en de stridiga nationaliteternas oroshärd, ett centrum för det fortsatta judiskt-frimureriska förstörelsearbetet i Europa med uppgift att tjänstgöra såsom gnisttändare vid nästa stora explosion, vilken skulle fullständiga förödelsen. Ögonblicket var nu kommet att sätta gnistan till krutdurken och revolutionsjudarna i Kreml avvaktade girigt ögonblicket att få blanda sig i spelet.

Men Hitler förekom dem, ställande de ledande europeiska "demokratierna" inför valet: fred och ordning eller krig och kaos.

Olika faktorer torde ha bidragit till den tjeckoslovakiska krisens fredliga lösning, varigenom tyskarna i Tjeckoslovakiet slutligt tillerkändes den för länge sedan garanterade självbestämningsrätten, rätten att tillhöra det tyska fosterlandet. Väldiga krafter mobiliserades av judendomen och frimureriet i syfte att av sudetkonflikten framkalla en ny världsbrand, men å andra sidan arbetade även betydande krafter inom folken på hindrande av en sådan katastrof. Den italienska såväl som tyska pressen har särskilt påpekat den framskjutna roll, som världsfrimureriet de kritiska veckorna och dagarna spelade såsom krigshetsare. I sitt öppna brev till lord Runciman 15 september erinrade Mussolini om den maktbefogenhet Londonregeringen hade att trots Stororientens befallningar handla i fredens intresse: "Om London säger, att det icke låter engagera sig (i ett nytt världskrig för Tjeckoslovakiets skull), skall ingen röra sig, även om de frimureriska Stora i Stororienten redan förberett allt i detalj". Och i Völkischer Beobachter lästes den 21 september: "Tjeckoslovakiets makthavare äro de judiska krigshetsarna, den politiska katolicismens mörkmän, frimurarlogen 'Stora Österns' tråddragare samt mördarregeringarna i Moskva och Valencia, med ett ord alla krafter, vilkas strävan går ut på undertryckande av folkrättigheterna".

De reella skälen för England och Frankrike att gå med på en fredlig lösning av sudettyska problemet voro starkt vägande, bortsett från riskerna av att

(Forts. å sid. 4.)

Kulturbolsjevism

En politisk och materiell omstörtning föregås av en däremot svarande förberedande, omärklig korruption å de andliga och kulturella områdena, hävda Sions Vises Protokoll. Vad man kallar kulturbolsjevism är alltså i verkligheten att betrakta såsom ett skede i den judiska imperialismens omstörtande verksamhet. Erinrande härom, konstaterar Arthos i "Vita Italiana", att det judiska inflytandet i vår tid huvudsakligen utspelas å tvenne områden.

Å ena sidan verkar det judiska guldet på den politiska världen, vid beklädandet av höga ämbeten, på tidningspressen och den omstörtande propagandan i syfte att tvinga regeringarna att följa den av judarna önskade banan; å andra sidan sprider judendomen förruttnelsens giftfrön inom folket och upplöser all traditionsbunden ordning. Den judiska "rasens" handlande och tänkande kan väl även ske omedvetet, men den skadliga verkan minskas därför icke, då judarnas alla omstörtande gärningar visa en gemensam, enhetlig tendens.

Ansvaret för upplösningen i Västerlandet faller icke endast på judarna. Ofta funno dessa en mark i jäsning, vilken de utnyttjade för sina brottsliga förehavanden. Arier läto också beredvilligt engagera sig för judarnas destruktiva idéer, bidragande till kulturens andliga förjudning. Den historiska materialismen började med marxismen, som startades av juden Karl Marx (Mordocai), för vilken det ekonomiska livets materialism och de "sociala" faktorerna var det väsentliga; han förnekade alla högre värden, befordrade överstrukturen och förledde genom förfalskningar massan till uppror. Den messiansk-judiska myten har där fullständigt bragts till förverkligande.

Det genomgående draget i judendomens alla handlingar är detta: nedgörande av det goda och upphöjande av det onda. Marxismen är ett av de farligaste gifter av judiskt ursprung, som kastats ut bland massan. Den hindrar människan från all utveckling mot en högre tillvaro, förvandlar henne till ett passivt redskap i världsupplösningens tjänst. I samma anda som juden Karl Marx-Mordocai på sitt område strävade den franske juden Henri Bergson såsom angripare av personligheten, förnuftet och handlingen. Hans "spiritualism" är ett ännu större gift än materialismen och kännetecknas av ett förvrängande av centrala andliga värden. Bergson räknade med faktorer, som han bekommit från "religionernas vetenskap", en skola helt ledd av judar, vilkas dekan var juden Salomon Reinach. Denna "sociologiska skolas" ogärningar överträffas blott av den "psykologiska skola", som är juden Sigmund Freuds skapelse. Freud, som haft ett stort inflytande å kulturen, har i hög grad bidragit till den kulturella förjudningen. En mängd andra judar skulle kunna uppräknas, vilka alltifrån musiken till den primitiva Eros företräda samma riktning och som alla sluta i desorientering och nihilism inför varje konkret form av erfarenhet.

Juden Lombroso från Verona har presterat det högsta av positiv materialism. Han ser i varje delinkvent en kvarlevande rest från urmänniskornas förbrytarland. Juden Max Nordau uppställer tesen, att samhälle, konvention och lögner äro ett och detsamma, vilket, om också indirekt, rättfärdigar varje omstörtning och anarki. För Lessing är ursprungslandet ett slags paradis. Han förutser Västerlandets undergång, sedan hela världen bragts i upplösning. Ett omstörtande inflytande har vidare juden Lévy-Brühl utövat, vilken koncentrerat sig på studium av själen och de vilda folkens uppfattningar. Lévy-Brühl framhåller de degenererade kvarlevorna av för länge sedan utslocknade raser och kulturer såsom något högre och verkligt ursprungligt.

När juden Einstein offentliggjorde sitt "vetenskapliga" underlag för den filosofiska "relativitetsteorien" försporddes ett karakteristiskt uppsving för en viss riktning av intellektuell och moralisk förvirring. Einstein överträffar relativiteten med en "ultrastratosfärisk" matematisk abstraktion, som icke bjuder någon fast hållpunkt och som uteslutande består av matematiska formler. Härtill behövdes en reformering av infinitesimalräkningen, som juden Levi-Civita förskaffade honom.

Tendensen hos den judiska romanen är avenså genomgående upplösande. Ledmotivet för juden Jakob Wassermanns verk är blottställandet av den sociala rättvisan. Han tillämpar alltid samma taktik att generalisera det enskilda fallet och befordrar jordmånen för uppror, osäkerhet och urartning, vilket hos Döblin stegras till anarkism och av Kärstner framställes på det mest låga och smutsiga sätt. Alberto Moravia angreps från en mängd håll på grund av sitt verk "De likgiltiga", som i sitt slag är ett mästerverk i fråga om etisk och andlig förstörelse och har en djup erotisk tendens. Juden Emil Ludwig (Cohn) befattar sig med raffinerade förfalskningar och undermineringar på det biografiska området, vilka han i serier kastar ut i marknaden. Han neddrager allt till den krassaste realism. Såsom antimonarkist hävdar han, att världskrigets verkliga ändamål var att avskaffa de ohållbara politiska formerna i Mellaneuropa samt att förhindrandet av separatfred var en välsignelse, enär eljest monarkierna Ryssland, Tyskland och Österrike skulle ha kunnat rädda sig.

Medan psykoanalysen, juden Sigmund Freuds skapelse, är ett typiskt utslag av andlig judisk underminering och moralisk korruption, såsom "Genius Israel"

(Forts. å sid. 4)

Mosaiskt samhällssystem

Plikten och självbevarelsen bjuda varje svensk att lära känna det samhälle, i vilket han är medlem, såväl som de grundvalar, varå samhällsbyggnaden och kulturen vila. Här räcker icke med blott ytlig kunskap, sådan som officiellt meddelas oss; man måste gå till grunden, pejla de stora djupen. Det gäller att finna sanningen, den fulla sanningen om den värld, vari vi leva.

En undersökning skall ge vid handen, att politiska och andra till synes dominerande gestalter, organisationer och företeelser å den offentliga arenan realiter spela en underordnad roll. Vi skola se, att det som utspelas för våra ögon mestadels är skådespel till vår uppbyggelse och till beslöjande av betydelsefulla processer i samhället, iscensatta och ledda av bakom kulissen dolda främmande krafter med för folket okända syften. Vi skola se, att det som rör sig å offentlighetens plan i regel blott är uttryck för djupare strömningar, yttringar av ett och samma system, att allt bottnar i *en* tanke, *en* plan, i *en världsåskådning*.

Så är det i dag i vårt land! Men världsåskådningen, som ligger till grund för samhällsliv och kultur, är icke en ur svenska folkets djup framsprungen sådan utan ett främmande folks, det hebreiska Judafolkets världsåskådning, vilken genom list och mutor påtvingats oss. Det har skett under namn av en kristendom, som intet har att skaffa med Kristi Gudsreligion utan allenast är beslöjad judisk-mosaisk världsimperialism. Utan att veta det regeras vårt folk efter den judiska lagen, sådan denna nedskrivits i Talmud och Gamla testamentet, ledes i överensstämmelse därmed mot sin undergång. På ruinerna av de genom den kommunistiska världsrevolutionen omstörtade nationalsamhällena ville det judiska folket upprätta sin projekterade universella stat, det absoluta världssjälvhärskardömet, som de förmena sig ha blivit utlovade av sin gud Jahve.

Tiden var i XX århundradet inne för judendomen att definitivt förverkliga sitt världsimperium genom att låta det beslöjade herraväldet över folken via kommunismen övergå i öppet. Men därmed var även tiden inne för de icke-judiska nationerna att vakna ur sin dvala och resa sig till självförsvar. Under tvenne årtionden har Judas världsrevolution likt ett damoklessvärd hängt över folkens huvuden. I denna avgörandets tid visade det sig, att kristenhetens kyrkor icke blott underläto en effektiv insats till katastrofens hindrande, de i stället rent av befordrade densamma genom att fortsätta predikandet av falska läror och alltjämt undanhålla människorna sanningen.

Man förstår, om inför vad som skett mången ärlig människa vacklat i tron på kristendomen, ja vänt kyrkan ryggen. Men huru än de judiska bibelförfattarna och -översättarna samt de namnkristna kyrkofurstarna vanställt Kristusgestalten, ha de dock icke ur hans lära lyckats utskilja den centrala satsen om *Sanningen* såsom vägen till frälsning ur judendomens satanism, denna sats som ger kristendomen dess karaktär av judendomens andliga motpol, samt vidare förkunnelsen om den *sanne Guden* till skillnad från judarnas dyrkade blodige avgud Jahve-El Schaddai. Värdet av dessa förkunnelser består i dag liksom för tvenne årtusenden sedan.

Den kristna kyrkan har under judisk påverkan vantolkat Kristi ord, givit dem en overklig "symbolisk" innebörd i stället för att praktiskt tilllämpa dem. Hans krav på sanning gentemot den judiska lögnen har man blott fattat teoretiskt. Förkunnelsen: Sanningen är vägen till mänsklig frihet och lycka samt till fred på jorden, måste dock främst ha avsett den jord, å vilken vi leva. När Kristus efterlyste "andlig förnyelse" genom Sanningens uppenbarande, måste han i första rummet ha åsyftat en naturlig förvandling: brytandet av den judiska lögnens trollcirkel, vari människorna höllos fångna och som hotade dem med självförgörelse i satanism. I samma mån som det judiska lögngiftets förödande verkningar hävas, bliva människorna åter sig själva, såsom Gud skapat dem, tillfriskna andligen och lekamligen samt återfå sina naturliga livsbetingelser, sin naturliga kraft.

Så sant skrev profetiskt klarblickande vår store skald Gustaf Fröding i sin dikt "Romas herradömen":

— — —

"Vilka vilda offerfester!
Blod och blod och åter blod!
Släcka vilja templets gäster
kvalens brand i mörkröd flod. —

Se, då vandrar genom drömmen
fram en manligt skön gestalt
och den vilda mänskoströmmen
stillas, lyssnar överallt.

Ur hans själ gå nya tankar,
nya känslor stiga opp
och de irrande få ankar,
de förtvivlade få hopp.

— — —

Men hans liv var blott en strimma
av ett ljus, som snart försvann,
bakom dogmers täta dimma
endast oklart skönjes han.

Och hans bild är nu förvriden,
är en skröplig kyrkbild blott
från den råa medeltiden,
som på konst sig ej förstått.

Gudamänskan, mänskoguden,
våra synders offerlamm,
sådan är den dunkla skruden,
som den bilden visar fram.

Men en dag de skola renas,
dessa ädla, sköna drag,
om ock sanningen försenas,
skall den segra dock en dag."

Ja, så sant talade Fröding. En dag de skola renas, dessa ädla, sköna drag. Dagen är i annalkande. Dagen, då Kristus skall återupprättas ur den judiska lögnen och kristendomen bliva en sann religion. Då skall Sanningen träda i Lögnens ställe och Kristi förkunnelse gå i fullbordan: Frid på jorden!

Vad som nu kräves är: *Klarhet!* Klarhet över allt, också över religionen och kyrkan! Såsom ett värdefullt bidrag till skapande av klarhet över den namnkristna religionen och kyrkan, ja över hela det nutida samhällssystemet utkommer i dagarna inför svensk publik i översättning Jens Jürgens märkliga arbete *"Den bibliske Moses såsom krutfabrikant, rövarhövding och ärkebolsjevik"*. Bokens pseudonyme författare, en av det nutida Tysklands å hithörande områden kunnigaste och klarsyntaste pedagoger, ställer med stöd av Bibelns egna uttalanden samt ett stort antal vetenskapliga auktoriteter och deras verk det bland arierfolken rådande judiskt-mosaiska systemet i en obarmhärtig, nedgörande belysning. Jürgens bok förtjänar att läsas och begrundas av varje svensk.

Judendomens världsposition är hotad, och icke heller den kristna kyrkan har undgått att beröras därav. När i århundradets andra decennium parollen om kommunistisk världsrevolution utgick, förmenades kyrkan ha spelat ut sin roll. Men i dag, då världsrevolutionen hakat upp sig, har Juda åter behov av henne och inriktar sig som bäst på återupprättandet av den kristlig-kyrkliga auktoritet, som det nyss så hänsynslöst spolierade. Nya "religiösa" sekter startas för att återföra själarna i judeguden Jahves famn. Man observerar härvid den s. k. "oxfordrörelsen", som särskilt synes ha tagit sikte på biktens införande inom den protestantiska kyrkovärlden.

Den på sistone utbredda kunskapen i judefrågan har väckt oro inom kyrkliga kretsar i Sverige. Sålunda förnimmas från en del håll allt bestämdare krav på Gamla testamentets avlägsnande ur den kristna bekännelsen såsom "väsensfrämmande", medan från andra åter ängsligt slås vakt kring G. T. såsom en "helig" beståndsdel därav. Varsamhet är dock här av nöden; det måste varnas mot brådstörtat tillvägagående. Sammankopplandet av Gamla testamentet med det Nya i Bibeln har varit av oerhörd betydelse för judarna i deras imperialistiska politik. I dag har det emellertid främst betydelse såsom ett historiskt bevisdokument *mot* judendomen, då det rymmer det judiska världserövringsprogrammet och åskådliggör dettas realiserande. Dessutom innehåller det en del av judarna från de gamla arierfolken och -kulturerna stulna värdefulla satser, som möjligen kunna vara förtjänta av ett bättre öde än att samtidigt begravas tillsammans med den judiska omoralen.

Här är det *Sanningen*, Kristi eget vapen i kampen mot judendomen, som skall komma till hjälp. Sanningen, som i tidens fullbordan skall vara uppenbarad. Sanningsljuset skall lysa över Bibeln i dess helhet och över den kristna kyrkan, uppklarande allt det oklara och skumma! När detta skett, skall det stå klart vad som har värde att fortbestå och vad som måste försvinna. Religionen får icke vara ett medel för världsliga makthavare och hemliga världssammansvärjningar till att hålla människor och folk i förvillelse och slaveri. Religionen skall vara rättesnöret för människorna i deras liv och leverne, i deras förhållande till Gud och medmänniskor; den skall helt vara inställd på befordrandet av människornas och folkens väl.

Det mosaiska systemet inom kyrka och stat måste bort! Den kristna kyrkan måste överge sin judiska internationalitet och sin nuvarande roll såsom redskap åt den judiska världsimperialismen. Hon skall vara en instiftelse i Guds anda, bygga å den Gudomliga ordningens grund, sådan denna fastställts i Skapelsen och dess eviga lagar — vara en enhet i blod, ras, kultur, rätt och religion med det folk, hos vilket hon verkar.

Den kristna kyrkan står inför valet: fortsätta på den nu följda vägen och förgås med judendömen eller bryta med denna och återuppstå, renad i Kristi anda, mäktig en positiv insats i utvecklingen.

»Biblisk demokrati»

Den i Chicago utkommande judiska veckotidskriften "The Sentinel" — 8.7.38 — argumenterar för "den bibliska demokratien". Såsom stöd för en dylik citeras ordet: "Uppror mot tyrannerna är lydnad inför Gud".

Med detta "fromma" tal avslöjar juden sin talmudiska ande. Om ordningen i ett land icke tilltalar honom, ordar han om tyranner och tyranni, ställande sin talmudlag emot statens lag. Och detta uppror kallar han sedan "gudstjänst"!

NATIONEN 1939

såsom tidskrift

Undertecknad får härmed tillkännagiva, att NATIONEN under 1939, 15:e årgången, utkommer såsom *tidskrift* i stället för som hittills såsom tidning, med *6 nummer* årligen, varav 3 nummer under första halvåret och 3 nummer under andra halvåret. Abonnemangspriset blir kr. 4:— per helår, kr. 2:25 per halvår, lösnummerpriset 75 öre per ex.

NATIONENS omläggning har främst motiverats av publikationens alltmer utpräglade vetenskapliga karaktär. De problem som avhandlas ha under årens lopp svällt ut till en vetenskap av största omfattning. Genom den beslutade förändringen får undertecknad större möjligheter att uppmärksamt följa den enormt växande forskningen och litteraturen såväl som den allmänna händelseutvecklingen å hithörande områden, vilket är av vikt för att inför svensk publik kunna ge en korrekt framställning av fakta. Dessutom beredes jag tillfälle att också kunna tillgodose vissa andra trängande publicistiska behov.

NATIONEN kommer även i fortsättningen att tillhandahållas såväl i abonnemang som i lösnummerförsäljning, där sig göra låter. På grund av laga förordningar kan abonnemang för 1939 dock *endast* ske direkt hos tidningen, *icke* genom postabonnemang. Samtliga abonnenter erhålla NATIONEN sig tillsänd såsom utgivarekorsband.

NATIONENS första nummer 1939 utkommer den 15 januari.

Elof Eriksson.

Palestinaproblemet

Världens uppmärksamhet riktas åter på Palestina, de eviga stridernas land alltsedan konung David genom mord och brand å kullarna vid Kidron erövrade jebusiternas Sion, som han gav namnet Jeruschalajim eller "Fredens boning". — Denna "fredens boning", som i vår tid hotar att leda till en världsbrand.

I världskrigets kritiska stund räddade världsjudendomen med sitt guld segern åt ententen mot löftet i Balfourdeklarationen, att Palestina genom freden skulle överlämnas åt judarna såsom "nationellt hem", d. v. s. suverän Judestat. Samtidigt lovade Albion frikostigt landet åt araberna till belöning för deras hjälp vid störtandet av turkiska sultanatet. Men en dag skola löften infrias ...

Ett försök att rädda England ur dilemmat var Peelkommissionens plan av 1937 på Palestinas delning i en judestat, en arabstat och en engelsk korridor. Varken judar eller araber godtogo emellertid denna lösning. Därpå tillkom Woodheadskommissionen med uppgift att finna en mera acceptabel sådan. Under tiden skärptes läget i Palestina oroväckande genom den forcerade judeinvandringen och utvecklade sig slutligen till ett regelrätt arabiskt uppror mot mandatärmakten. Arabiska friskaror tillvällade sig myndigheten i stora delar av landet, så att England måste ditsända extra stora militärkontingenter. I denna situation synes London överväga delningsplanens fullständiga uppgivande och i stället vilja gå in för en palestinsk enhetsstat under brittisk ledning.

Från ena sidan hotas England av världsjudendomen, som fordrar Balfourlöftets infriande, från den andra av den muhammedanska världen, som enigt ställt sig bakom Palestinas kämpande araber. I början av oktober ägde en panarabisk kongress med 2000 deltagare rum i Kairo under presidium av egyptiske kammarpresidenten Barakat Pascha. Sexton stater voro företrädda, och bland delegaterna märktes kronprinsen av Jemen jämte talrika ministrar, exministrar, kammarpresidenter och senatorer. Syriens kammarpresident framlade inför kongressen ett förslag till lösning av Palestinafrågan, vari bl. a. krävdes: att England uppgiver delningsplanen, att Balfourdeklarationen förklaras ogiltig, att Palestina förenas med Syrien och att ett förbund ingås mellan den nya arabstaten och England—Frankrike efter irakiskt mönster. Vidare fordrades omedelbart stoppande av all judeinvandring. Om England ej tillmötesgick kraven, skulle hela den muhammedanska världen betrakta och behandla såväl engelsmän som judar såsom fiender.

Ett enda folk för kriget

Skriftställaren och medlemmen av Rumänska akademien Bratescu-Voinesti understryker i "Universul", Bukarest, att alla folk på jorden med ett enda undantag önska freden.

"Ett enda folk är för kriget, och märkligt nog det folk, som själv icke förfogar över någon armé: det judiska folket. Den av judarna till 70 procent behärskade världspressen är full av uppsatser, vari det heter, att man under inga förhållanden fick tillåta ett stympande av Tjeckoslovakiet. Man måste vara beredd att dö hjältedöden för rätten och rättfärdigheten".

Denna krigshets bedriva judarna icke av några idealistiska grundsatser, framhåller vidare Bratescu-Voinesti, utan uteslutande av egoistiska motiv; de äro det enda folk, som skulle ha något att vinna på ett allmänt krig. I alla jordens länder är uppmärksamheten på ett för juden farligt sätt riktad på judefrågan. Blott en händelse av mest elementära våld skulle kunna tjäna såsom avledare. En sådan händelse skulle ett nytt världskrig vara, i vilket de andra folken måste bringa de tyngsta offer.

*

Antifascistisk komplott

Några månader före offentliggörandet av det fascistiska rasmanifestet av 15 juli, vari Italien tog positiv ställning i judefrågan, upptäckte myndigheterna en antifascistisk sammansvärjning, ledd av de båda judarna professor Eugenio Colorni och förre liberale parlamentsledamoten dr Dino Philipson. De skyldiga rannsakas nu och skola dömas av en särskild domstol i Rom.

Den antifascistiska organisationen arbetade å fåtaliga grupper, som hade till uppgift att bedriva "viskningspropaganda", d. v. s. muntligen utbreda kommunistiska åsikter bland befolkningen. Gruppmedlemmarna, som så gott som uteslutande äro judar, ville på detta sätt förbereda en kommunistisk omstörtning i Italien.

Brittiska imperiets ställning är allvarligare än någonsin. Palestina är i dag dess fråga numro ett. Skall det lyckas att överbygga klyftan mellan judar och araber, eller skola motsatserna utmynna i ett allmänt krig? Framtiden får ge svaret.

NATIONEN

Redaktör och ansvarig utgivare:
ELOF ERIKSSON.
Utkommer den 1 i varje månad.

Abonnemangspris:
Helår .... kr. 4:—
Halvår .... „ 2:—
Lösnummerpris: 30 öre
„ i Finland: 4 mark

Annonspris: 30 öre pr mm.
Rabatt vid större annonsering.

Adress: Box 1145, Stockholm 16.
Postgiro: 3643.

Lindbergs Tryckeriaktiebolag, Stockholm 1938.

Svenskar Vakna!

Dagens stora uppgift är: att upplysa vårt folk i Sanningens anda, att bringa det klarhet om verkligheten och om den roll det spelar i den judiska imperialismens tjänst. Sverige är vordet ett frimureriskt lydrike och svenskarna ett lydfolk under Juda, vars lag och rätt här gälla. Landet regeras av Salomos Vikarie såsom en äkta judisk frimurarprovins med brukande av laglös terror mot dem — t. ex. Nationen — som icke godvilligt underkasta sig.

På alla områden av svenskt samhällsliv finna vi denna i "humanitära" idéers mantel beslöjade judaism, som förvandlat de nordiska svenskarna till judaister eller konstgjorda judar, tänkande och handlande efter Judas diktamina. Falska folkledare accepterade, om också ej till namnet, så dock till gagnet, judendomen, och de enskilda "lammen" följde snällt. Inom statsvetenskap, lag och rätt, inom ekonomi, politik, kultur och religion röra vi oss med destruktiva judiska idéer, vilka vunnit officiellt godkännande såsom naturliga och vetenskapligt riktiga. Och ve den som vågar antyda sanningen för folket!

Folkledarna från ovan till nedan sköta under den hemliga judiska överhetens kontroll envar sin andel av judaiseringen, predikande frimureriska, marxistiska o. a. lögnidéer och -läror till folkets förvillande, andliga och materiella förslavande. Dessa "ledare" intaga sina ställningar i stat och samhälle i egenskap av representanter för olika "internationaler", vilka alla äro underordnade världsjudendomens högsta ledning och arbeta för samma mål: det judiska världsherraväldets upprättande på bekostnad av alla nationella stater. Deras predikade "ideologier" ha en tvefaldig uppgift: dels att bedåra, distrahera och engagera folket för destruktiva idéer och "reformer", ledande till dess egen undergång, dels att bana vägen för och förverkliga judeherraväldet. Den av Juda behärskade "allmänna opinionen" i pressen understödjer statsmännen och politikerna i deras tjänsteförrättning under judendomen.

När svenska folkets själasörjare i kyrkorna sjunga judeguden Jahves och dess "utvalda" folks lov, sker det i Kristi namn — i judaiseringens intresse. I samma anda tillkomma de stora initiativen inom vår inre och yttre politik, till namnet för kristenhetens och folkets väl, till gagnet för den judiska imperialismens. När det svenska frimureriets stormästare, framlidne amiralen-statsministern Lindman genomdrev den "demokratiska rösträttsreformen", uppgavs motivet vara att bereda svenska folket bättre representations- och livsvillkor; i realiteten avsåg "reformen" att skapa ökade möjligheter för judendomen att judaisera och underkuva svenska folket. När nationalförsvaret 1925 nedskrotades, motiverades åtgärden med behovet av att spara miljoner åt statskassan; verkliga syftet var att underlätta den planerade judiska kommunistrevolutionen i landet. När statsmakterna i dag ånyo besluta försvarsupprustning, anges skälet vara ett behov av skydd för vår suveränitet; i verkligheten sker det därför att judendomen nu anser sig ha behov av "upprustade demokratier" till sitt planerade förgörelsekrig mot nationalstaterna.

Ja, så har det under rådande "demokrati" — beslöjade judevälde — varit och så är det över hela linjen! När en Z. Höglund et Consortes gå till storms mot de nationellt styrda staterna Tyskland och Italien, sker det därför att ifrågavarande stater vågat göra ett slut på det judiska ocker- och förstörelsearbetet inom sina områden. När Sverige iscensätter "expeditioner" och "interventioner" i Abessinien, i Spanien och Kina, är visserligen det formella motivet vakthållning kring "humanitära" ideal; i verkligheten gäller det skyddstjänst åt hotade judisk-imperialistiska intressen. När unga svenska män skickas till Spanien för att förblöda på röda sidan, rör det sig nominellt om "demokratiens värn"; i realiteten resa de ut för att offra sina liv för den judiska imperialismens sak.

När slutligen "kulturens spetsar" i Sverige, såsom senast de 130 med ärkebiskop Eidem, universitetskansler Undén, hovrättspresident Schlyter, redaktör Höglund och generaldirektör Örne i spetsen, fordra att Sverige skall bli ett hemland för "politiska flyktingar", sker också detta i den judiska imperialismens intresse. Dessa "politiska flyktingar" äro i all huvudsak judiska kriminella element, vilka på grund av sin "politiska" förbrytarverksamhet tvingats att lämna sina förutvarande värdfolk; och nu fordrar man, att Sverige icke endast i största möjliga mängd skall taga emot dessa element utan även skapa möjligheter för uppehåll och utbildning av sådana "politiska flyktingar", som önska emigrera vidare ut till andra länder och världsdelar! Och de 130 "kulturpersonligheterna" äro djärva nog att antyda, att denna invandring vore särskilt lämplig med hänsyn till vårt folks sjunkande nativitet. En fruktansvärd utmaning mot Sveriges folk! Samtidigt tillkännages, att medlemmen av den kommunistiska mördarregeringen i München, juden Ernst Toller har kommit till Sverige för att av Skandinavien göra "ett centrum för humanitär aktion till hjälp åt det blödande Spanien".

Sådant är det nuvarande läget i Sverige! Det står klart, att Juda beslutat att helt utnyttja sin reella maktposition i detta land för att därav söka skapa en central för sin revolutionära aktivitet, sedan spekulationerna på Spanien, Österrike och Tjeckslovakiet slagit fel. Svenskarna äro fångna i judaismen och låta sig ledas i största enfald såsom äkta gojim-"lamm". Detta vet juden. Han må skicka ut vilka manifest som helst i "humanitetens" namn, de må vara aldrig så cyniskt utmanande mot det svenska folkelementet, nog äro "kulturens spetsar" ögonblickligen redo att skriva under. Ett bländat folk i händerna på blinda ledare!

Här finnes blott ett medel mot det onda: *Upplysning!* Upplysning, upplysning och åter upplysning! Den judaistiska sömn, vari vårt folk slumrar, är fruktansvärd. Så mycket nödvändigare är det, att alla utan tidsspillan gå ut och sprida upplysning, så att fjällen må falla från de blindas ögon. Först när denna skett, finnas utsikter för ett uppvaknande och en nationell pånyttfödelse i Sverige.

»Demokratiens» idoler

Enligt vad som meddelas från Prag hade förre tjeckoslovakiske statspresidenten, höggradsfrimuraren Benesj redan för länge sedan räddat över sin stora personliga förmögenhet till Schweiz. Utan oro för framtiden kunde alltså "Mästaren" efter sitt misslyckade försök att bolsjevikiskt "humanisera" Europa flytta till ett nytt "fosterland".

Benesj var världens alla "demokraters" idol. Ja så handla alltid dessa judens "demokratiska" idoler! När marken börjar darra under deras fötter i ett land, rädda de över sina silverpenningar till ett annat.

*

Mexiko undanber sig!

Mexikos regering har förordnat om utvisning av ett antal österrikiska judar, som inkommit i landet såsom "turister". De mexikanska konsulaten få icke vidare utställa visa för judar som önska resa till Mexiko, såvida icke rederierna kunna garantera, att de försett sig med returbiljett.

Ekumencentral

Den av överrabbin Marcus Ehrenpreis genom ärkebiskop Söderblom 1925 startade ekumenrörelsen, som skulle ha till syfte att i intimt samarbete med Världskahalen, Frimureriet och Nationernas förbund i ett judiskt lett konglomerat sammansmälta religionerna, går åter till aktion. Det gäller nu i första hand att rycka in till stöd för judendomens världen runt hotade maktpositioner.

Enligt Bonniers Dagens Nyheter hade Svenska ekumeniska nämnden den 14 oktober ett viktigt sammanträde i Stockholm under ledning av professor K. B. Westman och missionsföreståndare Axel Andersson. Härvid behandlades främst frågorna om åtgärder från kristligt håll mot "den antisemitiska propagandan" samt om hjälp till de nödställda i Kina och de spanska och tjeckoslovakiska flyktingarna. Vidare behandlades och fattades beslut om inskridande till förmån för "de undertryckta minoriteterna och vissa religiösa samfund, som råkat i svårigheter i en del av Europas länder".

Vid sammanträdet beslöts slutligen att upprätta ett *nordiskt ekumeniskt institut*, vilket skall ha till uppgift att befordra det ekumeniska samarbetet i Nordens länder. Rörelsens arbete kommer nu att läggas efter betydligt större linjer än hittills. Institutet, vars primus rector är dr Manfred Björkquist i Sigtuna, skall begynna sin verksamhet redan 1939 — och har sina ekonomiska garantier ordnade. Naturligtvis! Vartill skulle judendomens och frimureriets miljonfonder användas om icke till ett så "humanitärt" ändamål?

Mot vem den planerade "ekumeniska" propagandacentralen riktar sin udd, ha vederbörande ej gjort sig mödan att dölja. Det är mot de nationella stater, främst Tyskland, som vågat skaka av sig det "heliga" judeoket. Men en dag skall sanningen gå upp även för Nordens folk, och då är det också här slut med dylika spekulationer i "religion".

Tjeckiska frimurararkivet till Stockholm?

Med frimurarstaten Tjeckoslovakiets fall förlorade icke blott Judas världsfrimureri utan också dess II. och III. arbetarinternationaler sina positioner i landet. Sålunda meddelas, att det kommunistiska partiet inom de skilda områdena av den forna tjeckoslovakiska staten upplösts samt att det tjeckoslovakiska socialdemokratiska partiet utträtt ur II. internationalen, "botat från internationalism".

Vidare upplyses, att frimurarlogerna i Slovakiet stängts och att deras material konfiskerats av myndigheterna. De tjeckiska frimurarlogerna hade funnit för gott att redan före statsingripandet "upplösa sig själva". Den polska militärtidningen "Polska Sbronja" framhåller härtill, att "frimurarlogerna voro de djupast ansvariga för den tjeckoslovakiska politikens tragedi". Enligt den citerade tidningen hade det tjeckiska frimurararkivet i förväg överförts till de skandinaviska länderna.

Vi sakna anledning betvivla riktigheten av denna uppgift, att det tjeckiska frimurararkivet överförts till Skandinavien. Med all sannolikhet finnes det nu i förvar i Frimurarpalatsets i Stockholm underjordiska valv — den numera såsom säkrast ansedda förvaringsplatsen i Europa för "frimureriska hemligheter".

*

»Den bibliske Moses» i bokform

Såsom framgår av annons på annat ställe i tidningen har *"Den bibliske Moses såsom krutfabrikant, rövarhövding och ärkebolsjevik"* av J e n s J ü r g e n s utkommit å NATIONENS förlag. En större del av innehållet har redan varit publicerat såsom följetong i NATIONEN, men till följd av den genom frimurarordens bojkotterror betingade inskränkningen av tidningsformatet nödgades vi inhibera offentliggörandet av den senare delen. "Den bibliske Moses" är försedd med ett förord av redaktör Elof Eriksson.

Bokens pris är kr, 3: —. Den kan fås på beställning direkt hos NATIONEN eller hos bokhandlarna.

Kinesisk-japanska konflikten

Världsfrimureriet bakom Tschang-Kai-Scheck

Vid "Welt-Diensts" kongress i Erfurt den 1—4 september 1938 höll representanten för Japan F u j i w a r a ett högst intressant och märkligt anförande om den kinesisk—japanska konflikten. Det är icke, såsom den judebehärskade världspressen påstår — framhöll han — Japan som för imperialistiska syften börjat det nu i Fjärran Östern pågående kriget; Japan har tvingats till detta krig av världsjudendomen och dess kamporgan frimureriet och komintern.

Japan har visserligen inga judar såsom medborgare inom landet, men trots detta har det tvungits att taga ställning i kampen mot judendomen. Judiska professorer, läkare, musiker och andra, som utvandrat ur Centraleuropas länder, slå sig för närvarande i all stillhet i stort antal ned i Japan, likt den lilla masken som sätter sig fast i tarmens inre för att framkalla inflammationer. Vidare införas och spridas från Västerlandet i massor trycksaker, vilka härröra från judendomen och som ha till uppgift att förstöra det japanska folkets enhet samt framkalla bolsjevism. Jämsides härmed rycka judar fram även på det ekonomiska området, och utländska judar ha redan underlagt sig vissa japanska industrigrenar.

Den judiska faran är för Japan närmast en fara för omstörtning av den sociala ordningen. Judendomen, som misslyckades i försöket att genom Joffe bolsjevisera Japan, försöker nu att under krigstiden genomföra den bolsjevikiska omstörtningen. Man frågar: *varför* kom egentligen detta krig? Var det verkligen en livsfråga, som tvingade oss japaner att slåss i det kinesiska landet? Nej! Den makt, som velat detta krig och som drivit kineserna att organisera sig mot Japan och genom utmaningar tvinga japanerna till försvarsåtgärder på kontinenten, är: *det judiska frimureriet.*

Japan för icke krig mot Kina utan mot frimureriet, vars representant är generalissimus T s c h a n g-K a i-S c h e c k, frimurarmästaren S u n-Y a t-S e n s efterföljare. I ett tal den 1 januari 1931 framhöll Tschang-Kai-Scheck, att hela den kinesiska nationen måste göra klart för sig, att den stod inför en stor fara, som skulle inträffa samtidigt med ett kommande andra världskrig. England, Amerika och de europeiska staterna skulle så gott som utan undantag deltaga däri. Icke heller Japan och Kina skulle undgå att inblandas. England skulle i kampen förlora sitt konungahus. Kina måste uthärda det mest fruktansvärda slag. "Vi måste vara beredda att bära detta krig", slutade Tschang-Kai-Scheck sitt tal.

Redan för 15 år sedan fattade världsfrimureriet beslutet att av Sovjet-Unionen och Kina bilda ett enda ekonomiskt och politiskt block. Till detta skulle sedan Indien anslutas. Härmed skulle 800 miljoner människor, d. v. s. nära hälften av jordens befolkning, falla i frimureriets händer. Världsfrimureriet skulle ha stabiliserat sin makt och icke mera behöva frukta något. Senare inträffade händelser ha tydligt visat, att man också inriktat sig på att sätta denna plan i verket. Såsom anmärkningsvärt må erinras om beslutet av kominterns 7. generalförsamling om temporär förlikning med de kapitalistiska makterna England, Förenta Staterna och Frankrike. Utvecklingen i nämnda länder såväl som Kinas utnyttjande för Japans bolsjevisering ha mycket påtagliga vittnat om planens realistiska natur.

Världen beaktade blott ringa den komedi, som utspelades i Sianfu den 12 december 1936. Tschang-Kai-Scheck undgick då att mördas genom sin general Tschang-Hsue-liang och räddades slutligen genom juden Donald, Tschang-Kai-Schecks aktive rådgivare och förutvarande professor hos Tschang-Hsue-liang och samtidigt intim och oskiljaktig vän av fru Tschang-Kai-Scheck. Tschang-Hsue-liang hotade sin chef Tschang-Kai-Scheck med döden, om han icke strax uppgav sin dittillsvarande tveksamma politik samt beslöt sig för att samarbeta med Sovjet-Unionen och övergå till kommunismen. För att rädda sitt liv antog Tschang-Kai-Scheck dessa villkor. Så hade Nankings regering redan i början av 1937 beslutat krig mot Japan.

Hur kom det då till krigiska fientligheter mellan Japan och Kina? Den 7 juli 1937 började kinesiska trupper på anstiftan av bolsjevikiska element nattetid oförmodat att beskjuta japaner i närheten av Peking — en händelse som kan betraktas såsom fullt analog med attentatet i Serajevo 1914. Liksom Serajevomordet var denna beskjutning av japanerna beslutad långt i förväg. De i stadens garnison befintliga japanska trupperna, vilkas antal endast var 2000 man, omringades plötsligt av *3 divisioner* kineser. Emellertid lyckades det att för tillfället åstadkomma en överenskommelse. Men snart upprepades angreppen, och så överföllos och mördades en natt med äkta bolsjevikisk grymhet några hundra japanska invånare, män, kvinnor och barn.

Japan önskade dock såvitt möjligt undvika att dessa händelser urartade till ett allmänt krig med Kina, varför det även officiellt benämnde konflikten en "Nord-Kinas angelägenhet". Men liksom japanerna genom avsiktliga provokationer av de under judiskt-frimureriskt-bolsjevikiskt inflytande stående kineserna tvingats till militärt inskridande i Nord-Kina, tvungos de genom liknande metoder att utvidga fälttåget till sydligare liggande områden. Det är av vikt för alla nationer att i dag icke låta sig vilseledas av de förjudade pressagenturerna vid bedömandet av den kraftmätning, som nu utspelas i Fjärran Östern. Japans kamp står mot den internationella judendomen och dess politiska hjälpare frimureriet och kommunismen. Det gäller att allestädes ha detta faktum klart för sig, att det pågående kriget framtvingats och iscensatts av frimureriet.

Man säger ute i världen, att Japan börjat kriget för att förverkliga egna önskemål och utvidga sig på kontinenten. Men hade icke japanerna antagit de kinesiska frimurarnas utmaning, skulle de redan ha fördrivits från kontinenten och Kina varit bolsjeviserat. Ty så hade frimureriet beslutat! Hade det endast slagits en bresch i Österns gemensamma front, skulle slaget mot judendomen-frimureriet ha tagit en långt farligare vändning än som skett. Japan för icke kriget mot Kina utan endast mot Tschang-Kai-Schecks regering, d. v. s. den judisk-bolsjevikiska regeringen. Därför har det *icke* förklarat Kina krig.

Japan har redan offrat mer än 60 000 soldater för att rädda Kina ur de judisk-frimurerisk-bolsjevikiska klorna. Detta kostbara japanska blod, som flutit i Kina, måste betraktas såsom en slags transfusion. Genom denna transfusion skall Kina, som till följd av de judisk-bolsjevikiska parasiternas verksamhet i landet lider av blodbrist, återbekomma sin kraft.

Schweiz stoppar judeinvandring

Schweiz förbundsregering har förbjudit invandring av judar från Tyskland, Italien och Frankrike. Judar från dessa länder beviljas tillträde till Schweiz endast i fall, som avse genomresa genom schweiziskt territorium.

Världsfred...

(Forts. fr. sid. 1.)

släppa in den ryska bolsjevismen såsom ordningsvakt i Europa. Varken England eller Frankrike var, i synnerhet i fråga om luftförsvaret, militäriskt rustat för ett krig mot triangelmakterna Tyskland—Italien—Japan. Italien såväl som Japan tillkännagåvo i krisens högstadium, att de i händelse av allmänt krig komme att sluta upp på Tysklands sida. Det brittiska imperiet har börjat knaka i fogarna både i främre och bortre Orienten, och England kunde icke riskera sitt världsimperium för sudettyskarnas skull. Också Frankrike hade sina särskilda reella skäl för ett undvikande av krig mot Tyskland —Italien, vilket skulle ha gjort landets redan hopplösa finansläge ännu hopplösare. De ansvarige franska statsmännens slutliga hållning dikterades av en underrättelse, som genom det hemliga franska underrättelseväsendet kommit till deras kännedom, nämligen att kommunisterna uppgjort en plan att i händelse av krig kort efter krigsutbrottet framkalla en inrikespolitisk kris, syftande till upprättande av proletariatets diktatur. Sovjet skall ha räknat med att det bristfälliga franska försvaret i början måste leda till militära motgångar och att därmed förutsättningar skulle skapas för förverkligandet av ett Sovjet-Frankrike.

Ett våldsamt raseriutbrott från världsjudendomen beledsagade underrättelsen om Münchenavtalet 29 september mellan de fyra ariska statsmännen, vilka satt sig vid förhandlingsbordet utan närvaro av judiska sekreterare och "sakkunniga" samt träffat en överenskommelse, varigenom Europas fred tillsvidare tryggats. I England såväl som i Frankrike stod oppositionen redo att kasta sig över regeringschefen, vilken i sitt handlande åsidosatt "demokratiens parlamentariska traditioner" och på ett "förnedrande" sätt "kapitulerat för Hitler", men oppositionsmännen lyckades i den allmänna glädjen över krigsfarans avvärjande icke göra sig hörda. De engelska och franska parlamenten vågade av hänsyn till folkstämningen icke vägra Chamberlain och Daladier sina förtroendevota. Dock beslötos i bägge länderna genast nya stora militära upprustningar. Betecknande för den oro händelseutvecklingen framkallade inom judiska kretsar var: att huvudmannen för den amerikanska rustningsindustrien, president Roosevelts personlige rådgivare juden Bernhard Baruch såg sig föranlåten att offentligt framträda och fordra enorma nya rustningar i U. S. A. med den motiveringen, att Hitler "hotade" Amerika.

De internationella krigsivrarna inom "demokratierna" fortsätta sin hets, hävdande, att världskriget är oundvikligt och att Münchenavtalet endast är ett uppskov därmed, motiverat av det förhållandet, att "demokratierna" ännu icke voro färdiga med sina rustningar. Förhoppningarna på framtiden med avseende å de "upprustade demokratiernas" beredvillighet att kämpa för judendomens sak må nu vara för högt ställda eller icke, så står det fast, att Juda, frimureriet och marxismen i *frimurarstaten* Tjeckoslovakiet förlorat ett av sina förnämsta fästen samt att Sovjet-Ryssland tillsvidare utslagits från Europas politiska scen. Mot bakgrunden härav förstår man det våldsamma raseri och den oro som ännu genljuda i den judiska världspressen, vilken på allt sätt söker bevara och ytterligare öka misstron mellan folken, en oro som bl. a. tager sig uttryck i ständigt nya krav på militär upprustning.

Även om de ideella motiven icke bestämde utgången i München spelade de dock otvivelaktigt i icke ringa mån in. De ledande statsmän, som där sammanträffade för att avgöra om krig eller fred, möttes i all vänskap och i känslan av gemensamt ansvar inför Europas folk. Trots alla onda spådomar saknas lyckligtvis icke anledning att i De Fyra Storas Münchenmöte se inledningen till en ny aera i de europeiska folkens liv. Neville Chamberlain gav personligen en lysande förebild av god vilja genom att trots sin höga ålder och de med företaget förenade stora personliga riskerna trenne gånger flyga över kanalen för att tala med Hitler och slutligen tillsammans med honom, Mussolini och Daladier träffa det avtal, som slöts. Chamberlains och Hitlers dagen efter Münchenmötet eller den 30 september gemensamt undertecknade *"Aldrig-mera-krig-löfte"* står såsom ett järtecken på en ny tid. Det lydde:

"Vi ha i dag haft ytterligare ett samtal och äro ense därom, att frågan om de tysk-engelska relationerna är av allra största betydelse för de båda länderna och för hela Europa. Vi anse den i går afton undertecknade överenskommelsen och det tysk-engelska flottfördraget vara symboliska för våra båda folks önskan att aldrig mera föra krig mot varandra. Vi äro beslutna att på konsultationsvägen behandla även andra frågor som intressera våra båda länder och att ytterligare bemöda oss att undanröja eventuella anledningar till meningsskiljaktigheter, för att på detta sätt bidraga till säkrandet av Europas fred.

Adolf Hitler. Neville Chamberlain."

Det tyska regeringsorganet Völkischer Beobachter ger uttryck åt förhoppningen, att detta "tysk-engelska Aldrig-mera-krig-löfte" måtte bliva "den första grundstenen till ett nytt Europa". "Det är ett rop på fred och förståelse, vilket såsom det första ropet tränger över det nya enade Stor-Tysklands gränser". I denna förhoppning, att mötet i München skall bliva inledningen till en ny aera, en fredens och rättens aera i vår världsdel, ansluta sig säkerligen alla folk utom det judiska, som haft och har sin parasitiska tillvaro i ofreden och orättfärdigheten. Ännu återstår dock ett långt stycke väg till målet, ännu stå tvenne fientliga läger rustade emot varandra. Å ena sidan de krafter, som önska fred, samförstånd och ordning, å den andra de som önska krig, missämja och kaos. Man må hoppas, att den goda viljans krafter också i fortsättningen må hembära segern. I så fall gå Europa och världen en bättre och lyckligare tid till mötes.

Judisk nyårshälsning

Sedan årtusenden föra judarna ett avsöndrat, typiskt judiskt liv bland icke-judarna. De följa härmed sin gud Jahves genom Moses m. fl. dem givna befallning: "Förbliv en främling bland folken!" Såsom främlingar bland icke-judarna fira de också sina egna fester. Sin nyårsfest fira judarna icke såsom vi under vintern utan i slutet av sommaren. "The American Hebrew" återger den hälsning, varmed judarna till årets judiska nyårsfest hälsade varandra. Den lydde:

"Dyre vän! Vi stå vid tröskeln till ett nytt år, som lovar att bliva rikt på oroshändelser av stor betydelse för vårt (judiska) folk. Överallt i världen, vilken är full av oro och brutal vidskepelse, känna vi judar oss trängre förbundna med varandra i vår släktskap samt med dem, som äro våra vänner ..."

Med de under det nya året väntade "oroshändelserna" "av stor betydelse för det judiska folket" avser världsjudendomen intet annat än *världskriget,* vilket judarna hoppades redan få i gång i Tjeckoslovakiet. Att judarna verkligen nära denna förhoppning, erkändes nyligen av pressjuden Georg Bernhard i den i Prag, Zürich och Paris utkommande veckotidskriften "Die Neue Weltbühne" (n:r 35, 1.9.38), där han skrev:

"På detta sätt kan det icke fortsätta. Om icke snart ett nytt världskrig utbryter, skola inom den närmaste tiden 150 000—200 000 judar tvingas att utvandra".

Vi icke-judar veta alltså, med vilka önskningar det judiska folket trätt in i sitt nya år, året 5699. Det är ett organiserat världsförbrytardömes önskningar. — För våra svenska "kulturspetsar", herrar Eidem, Undén, Höglund, Schlyter, Örne m. fl. kan det möjligen komma att ges rikliga tillfällen att få lägga sitt "humanitära" sinnelag i dagen.

Röd-Spaniens seger — Alljudas seger

Den italienska presstjänsten "Antibolchevisme" offentliggör ett av "Spansk-hebreiska föreningen" utsänt upprop, vilket ytterligare klarlägger de spanska marxisternas roll såsom kämpar för *världsjudendomens* sak. Uppropet lyder:

"O ädla avkomlingar av Juda! Judarna måste komma den spanska republiken till hjälp. Ödesstunden har åter slagit för vår ras. Fascisterna, vilkas lära är judefientlig, ha t. o. m. funnit anhängare i de demokratiska staterna för att kunna genomkämpa sin förtvivlade kamp mot oss judar. Världsjudendomen kan icke förbliva avsides i kampen om Spanien. Den uppfattningen, att det på iberiska halvön blott finnes obetydligt judar, har icke giltighet. Judarna måste tvärtom ha klart för sig, att, om fascismen segrar i Spanien, faran kommer att välla över gränserna och att judarna på nytt bli förföljda under slagen av dess piska. Världsjudendomen måste tänka på detta och träffa ett slutavgörande. Världsalltets judar, vaknen upp! *Republikens i Spanien seger är vår seger.* Med henne skall de undertryckta rasernas rätt segra. Landet skall bliva en utmärkt tillflyktsort för alla, som förföljas i diktaturländerna. Judarna skola i Sephard (hebreiska namnet å Spanien) finna sina förfäders dyra hemort, vaggan för vetenskapsmännen, som alltid tala till Israels hjärta om tankefrihet och kärlek till nästan. I Israels Vise! Denna stund är full av bekymmer för avkomlingarna av stamfadern Jakob. Säg det till dem som ha öron, men icke höra! Visa det för dem som ha ögon, men icke se! Den tid är kommen, då vi måste rycka upp oss. Den tid, då vi moraliskt och materiellt måste skynda det spanska folket till hjälp. Det är eder plikt. Den som hjälper det röda Spanien, hjälper sig själv och försvarar sin ära och sin frihet. Judiska demokrater! Bilda envar på sin ort ett hjälputskott för det röda Spanien, som kämpar för världsbrödraskapet! Hjälp den spanska republiken! Hjälp det spanska folket, som älskar eder och som kämpar för rättfärdigheten och för föreningen av alla raser".

Mera vältaligt kunde från judiskt håll och på talmudiskt språk icke ha utsagts: *att det röda Spaniens sak är världsjudendomens sak.*

DEN BIBLISKE MOSES

såsom krutfabrikant, rövarhövding och ärkebolsjevik

— efter Bibelns vittnesbörd —

Av *Jens Jürgens.*

Översatt från tyskan och med förord av redaktör *Elof Eriksson.*

Pris: Kr. 3: —.

Levereras på beställning mot beloppets insändande till *Nationens förlag,* box 1145, Stockholm 16. Postgiro 3643.

Kampfonden

Under oktober inflöto följande bidrag till Nationens kampfond:

P—e	Kr.	15:—
Cepete	„	2:40
J. L.	„	5:—
O. A.	„	10:—
Bonde	„	3:—
S:ma	Kr.	35:40

Vårt tack till samtliga givare! Dessutom vår särskilda erkänsla till tidningens gamle trofaste vän och stödjare P—e, för vilkens brevmeddelande vi förbindligast tacka!

Bidrag kunna sändas till *Nationens kampfond,* postgiro 3643, box 1145, Stockholm 16.

Frimureri—Rotary

"La Vita Italiana", Rom, erinrar i en betraktelse över Rotary Klubb om att Rotary-internationalen grundats i Chikago i mars 1905 av *frimurarbrodern* advokat Paul Harris. I fortsättningen omnämner tidningen de mellan frimureriet och Rotary existerande många beröringspunkterna, uppräknande följande:

1. En församling Rotary-människor i Mexiko har sänt juden Calles, Broder av 33:dje graden och staten Mexikos blodsdespot, ett så lydande telegram: "Vi anse det som en ära att till Eder överbringa vår hjärtliga och vördnadsfulla hälsning och förklara, att vi äro beslutna att samarbeta med Eder regering samt att ställa alla våra krafter till Edert förfogande."

2. Rotarys direktionskommitté i Frankrike uppvisar en enda fransk medborgare, två tredjedelar av medlemmarna äro emellertid inskrivna i det internationella frimureriet.

3. Den för året 1933—34 fungerande presidenten för Rotary Klubb i Frankrike, Ulisse Fabre, betecknas i Stororientens frimurarårsbok av 1915 (sid. 179) såsom den ärevördige stormästaren i logen i Orange "La cité future". Året 1934—35 framträdde vicepresidenten Jean Appleton såsom medlem av "Ligan för mänskliga rättigheter", den frimureriska exekutivkommitté, vars president är den ungariske Brodern Victor Basch.

4. Rotary-klubben i Frankrike understöder med penningemedel "Comité National des Loisirs", en utpräglad frimurerisk institution, som ledes av Bröderna Justin Godard, August Fauconnet jämte tolv förvaltare, vilka under alla former äro engagerade hos frimuriet.

5. Identiteten hos frimureriets och Rotarys terminologi: frimuraren säger "Broder besökare", rotarianen "Rotariansk besökare"; frimuraren säger "mänsklighetsideal", rotarianen "Rotaryandlighet"; frimurare och rotarianer kalla alla sina stadgar "avtal".

6. Frimureriska tidningar ha mångfaldigt lovprisande framhållit Rotary Klubbs arbete. Frimurartidningen "Accacia" har återgivit en lovsång från Stororienten; tidningen "Symbolisme" har överbringat Storlogens lyckönskan; det schweiziska frimureriet har i sitt organ "Alpina" kungjort sitt bifall; tidningen "Éclaireuer de Nice" har återgivit den fullständiga resumén av internationella Rotarykongressen, som året 1937 ägde rum i Frankrike.

Kulturbolsjevism

(Forts. fr. sid. 1.)

under täckmantel av vetenskap utövat, representerar dadaismen inom konsten den fullkomliga demaskeringen av judendomen. Dadaismen proklamerar den totala upplösningen och förhärligar det primitiva i form av idioti; den är en kult emot varje form, moral och hänförelse. Den judiska musikens nya teknik, som funnit ett stort antal anhängare, är slutligen förstörelse av det karakteristiska elementet hos musiken, bringar övervägande dissonanser samt utgör anarkin inom musiken.

Liberalism — biljett till främlingslogen

Även i fråga om ordet liberalism får man ju höra olika tolkningar. En helt visst sakkunnig dylik lämnade juden Fritz Kahn i den judiska orden Bnai Briths till ordens 50-åriga tillvaro i Tyskland utgivna festskrift (J. Kaufmanns förlag, Frankfurt a. M. 1933, sid. 182). Kahn yttrar däri:

"Den biljett, som liberalismen med emancipationen överbragte till judenheten, berättigade icke till inträde i parterren utan till främlingslogen".

*

Judinnor »levereras» per fat

Jugoslaviska polisen har upptäckt en i stor skala bedriven smuggling av judinnor Wien—Belgrad. Affären sköttes av en bankdirektör i Belgrad i förening med en jugoslavisk kretsföreståndare och en restaurantinnehavare å en Donaubåt. Judinnorna placerades innan man nått gränsen i fat och smugglades genom gränskontrollen. På jugoslavisk mark tilldelade man dem falska pass.

Aktuell Litteratur

Den bibliske Moses såsom krutfabrikant, rövarhövding och ärkebolsjevik. Av Jens Jürgens. Förord av E. Eriksson	3:—
Jag anklagar! Av Elof Eriksson	1:—
Judarna i Sverige	0:50
Kristendomen — den urariska religionen	0:50
Nya Upptäckter om Sionsprotokollen	0:50
Kristus var ej jude	0:25
Sions Vises Protokoll. Efter S. Nilus. Fullständiga uppl. ..	2:—
Den evige juden. Av Y. W. J.	0:50
Rebellen Franco och den lagliga regeringen. Av E. C:son Bredberg	4:50
Moses Smith. Av Martin Brandt	4:50
Vakna Europa! Av Adolf Hitler	0:75
Frimureriets avslöjande. Av General E. Ludendorff. 2 del., vard. à	2:—
Den högre rasens rätt. Av Isaac Blümchen	1:—
Nationen — årgångar 1932—1937, per årg.	4:—
Nationens frimurarserie (12 nummer)	3:—

Ovanstående litteratur erhålles på beställning direkt från tidningen mot insändande av beloppet ant. i brev (frim.) eller per postgiro 3643 under adress: NATIONEN, Box 1145, Stockholm 16.

Frimurarnas fredskärlek

I sin 1935 i Paris utgivna bok "La Loge Maconnique" (sid. 71) skriver frimurarbrodern Albert Vigneau följande, som belyser den "fredskärlek" frifrimureriet så mycket berömmer sig av:

"Brodergruppen för kampen mot det imperialistiska kriget har avgivit denna förklaring: Vi skola följa konventionens av 1793 exempel, vilken förde krig mot den internationella reaktionen. Vi skola icke heller glömma, att den franska republiken fötts i revolutionens vagga, ja under medverkan av de berömdaste frimurare".

"Jag tillhör icke ordens råd — hette det vidare —. Jag är ingen funktionär. Jag är endast en enkel kämpe. Jag skall tala för Bröderna och säga: 'Vi, frimurarna, äro överlägsna alla religioner. Vi äro fördragsamma, ehuru icke gentemot katolska kyrkan. Henne förklara vi krig på liv och död".

Vilken kampanda döljer sig icke hos dessa Bröder . . ., som annars bara syssla med "välgörenhet" och "människoförädling"!

*

Judens frälsningsmetod

Den sovjetryske statsjuden Sinowjew-Apfelbaum skrev den 18 september 1918 i den i Petersburg utkommande tidningen "La Commune du Nord": "Vi skola segra. Av den ryska befolkningen äro 90 miljoner under Sovjets makt. De övriga skola vi utrota".

Vad Apfelbaum 1918 profeterade om har gått i uppfyllelse: judarna blevo Rysslands herrar, och den som motsätter sig deras herravälde utrotas.

Sökare

Läs Mattei Evangelium, tolkat enligt Swedenborg av E. Hjerpe.

Pris 5: — kr.,

direkt från bokförlaget Karlavägen 64, Stockholm, eller genom bokhandeln.

Lösnummerpris 30 öre

NATIONEN

N:r 10 (315) Årg. 14 — Torsdagen den 1 December 1938 — Motto: *"Sanningen skall göra eder fria"*

En svensk regim!

Judas frimurar-marxistiska välde måste brytas

"Demokratien" är, såsom vi ofta framhållit, icke en svensk utan en beslöjad främmande, judisk regim, ett frimurar-marxistiskt styre. Den grundar sig å judendomen och dennas till gojimfolkens behärskande skapade "internationalism". Bakom parlamentarismens partier dölja sig "internationaler", vilka samtliga äro kamp- och maktorgan åt den judiska världsimperialismen.

Judeväldet utövas under Kahalens (Mosaiska församlingsledningens) kontroll och pressdiktatorn Bonniers uppsikt av alliansen Frimurarorden—II. Internationalen i regeringsställning. Konungen regerar i egenskap av Salomos Visaste Vikarie och Styrande Mästare i IX. Frimurarprovinsen i union med Englands Stora Landsloge, vars Supreme Conseil 33° han såsom hedersledamot tillhör. Regeringens socialdemokratiska ministrar äro alla anslutna till II. Internationalen, som på sin tid grundades av juden Karl Marx-Mordocai på initiativ av frimurarlogen "Le Socialiste" i Bryssel ("Bulletin du Grand Orient", juni 1843). Bondeförbundaren försvarsminister Janne Nilsson är frimurarbroder och bondeförbundaren justitieminister K. G. Westman är medlem av den med frimurarinternationalen samhörande Rotary International.

Den nuvarande svenska regeringens karaktär dikteras främst av dess roll såsom företrädare för Frimurarorden och den marxistiska II. arbetarinternationalen, vilka icke känna andra ideal och mål än "värdsrepubliken" = det judiska världssjälvhärskardömet. Sedan långt tillbaka ha dessa regerande "internationaler" under den bestickande parollen "Frihet Jämlikhet Broderskap" utbrett förvillande läror bland folket, däribland också den om alla rasers och människors likhet, varmed åsyftats att öppna vägen för den inkräktande juden till härligheten och makten, att rasera nationens och statens grundvalar och befordra den judiska världsimperialismen i Sverige. När "borgerliga" representanter för frimureriet och "marxistiska" ombud för II. Internationalen deklarera solidaritet med svenska folket, är detta hyckleri; i verkligheten representera de sina respektive judiska "internationaler", äro ombud för antifolkligt inställda internationella kaster inom nationen.

Frimureriets svenska ledare under senaste århundradet ha varit Sveriges ledande statsmän. Mot slutet av 1800-talet fungerade IX. Frimurarprovinsens Högsta Råds "särskilde sekreterare" statsminister O. R. Themptander såsom banbrytare för "en rösträttsreform i demokratisk (= judisk) riktning" (Dag. Nyh. 18.7.38), och i början av detta århundrade förde samma Högsta Råds "särskilde sekreterare" statsminister Arvid Lindman den "demokratiska rösträttsreformen" i hamn. Genom denna raserades de sista skrankorna för judemakten i vårt land. Där nyckelpositionerna i staten icke disponeras av "undre" marxistiska bröder, ligga de i händerna på "övre" frimureriska höggradsbröder. Sålunda är Carl XIII:s-riddaren Axel Vennersten riksmarskalk vid Konungens hov, Carl XIII:s-riddaren Johan Nilsson talman i riksdagens första kammare etc.

Medan frimureriet föredrager att utåt beslöja sig såsom "välgörenhetsinrättning", politiskt huvudsakligen verkande inom och bakom de "borgerliga" partierna, bekänner sig den marxistiska socialdemokratien öppet till "Internationalen", vilkens kampsång sjunges i alla väder. I intimt samförstånd arbeta de båda "internationalerna" på att underminera och rasera — "reformera" bort allt som står i vägen för judendomens maktaspirationer. Sin karaktär, sina verkliga mål har man förstått att dölja bakom en "vetenskaplig" och "humanitär" fasad. Svenska folket har införts i en främmande, en Lögnens förvillande idévärld, där man rör sig med overkliga begrepp, såsom "bourgoisie", "borgerligt samhälle", "borgare", "kapitalister", "proletärer" m. fl., vilka ej ens de stora profeterna förnuftsmässigt kunnat definiera. — Det hela en pyramidal svindel, som kritiklöst anammats och alltjämt anammas av folkets bländade massa.

Detta är den frimurar-marxistiska "demokratiens" verkliga ansikte! *Må alla, som fått ögonen öppnade, hjälpas åt att draga masken från ansiktet!*

Judas världsstat

frimureriets slutmål

"Ordo ab chao"

Näppeligen har en politisk organisation bättre förstått att genom ett virrvarr av system beslöja och vilseleda än det av judendomen ledda, för judisk-imperialistiska mål verkande världsfrimureriet. I en skildring som denna låter det sig icke göra att ingående behandla de olika systemen och sammanhangen utan kan det blott bli fråga om en allmän orientering.

Efter ritual och bruk sönderfaller frimureriet i olika system: 1:o *det eklektiska systemet*, som härletts från det nyengelska; 2:o *det gammalengelska* med dess undersystem, det fesslerska, det schröderska och det neutrala systemet; 3:o *York-riten*, det s. k. amerikanska systemet, återigen med en rad undersystem, såsom ritualen av New York, av Irland, England, Skottland o. s. v.; 4:o *den gamla och antagna skotska riten* med dess underavdelningar, det franska, det engelska och det rektificerade "skotska" systemet, hos vilket sistnämnda den "stränga observansen" (hävdvunna bruket) särskilt är att framhålla; 5:o *misraim- och memphis-riten.* Härtill kommer det *rent judiska systemet* hos Bnai-Brith-logerna samt de mest olikartade avarter av loger, såsom Druider-orden, den s. k. logen av den lille mannen — oavhängiga orden Odd-Fellow, Rechabiterna etc.

Den yttre formen för föreningen i frimureriet är logen; för det mesta en inregistrerad förening, framställd i all oskuld, föregivet tjänande välgörenhetsändamål, avböjande politiskt dryftande, med ett ord *den yttre formen, som skapats till vilseledande av offentligheten, icke-frimurarna, de s. k. profana.*

Logerna äro sammanslutna i storloger och logeförbund. Storlogerna hävda med modig panna över hela linjen sin "nationella" karaktär. Inom det tyska frimureriet, vilket såsom vi veta var intimt förbundet med det svenska, märktes Grossloge von Hamburg, som grundade den Serbiska Storlogen, vilken återigen förberedde mordet i Serajevo, sålunda givande upprinnelsen till världskriget. Grossloge von Hamburg var även den första storloge i Tyskland som upptog judar i sina led. Vidare äro att märka Grosse Mutter-Loge des Eklektischen Freimaurerbundes i Frankfurt, den såsom farligast ansedda storlogen i Tyskland, vilken underhöll de mest intima internationella förbindelser. I Svenska Frimurarkalendern står sistnämnda storloge, Grosse Mutter-Loge des Eklektischen Freimaurerbundes, upptagen bland de utländska storloger, med vilka Svenska Landslogen upprätthållit officiella förbindelser.

Hemliga Övre grader behärska staternas politik

Den yttre formen är dock ej det bestämmande inom frimureriet. Det väsentliga är framför allt de hemliga övre graderna; där verka de politiska ledarna *i det hemliga. De sitta i de hemliga höga graderna, men de sitta också i de lägsta graderna såsom "oskuldsfulla" murare. Där lyssna de, öva inflytande på den lille muraren, verka i stillhet, utan att väcka uppmärksamhet. Men i den hemliga övre graden besluter man den stora världspolitiken, ger upphovet till de stora förbrytelserna, världskrig och revolution, mord å motståndare, furstar och misshagliga, men också mord å förrädare och olydiga.*

Frimurarna indelas i olika ranggrupper. Efter graderna åtskiljer man, såsom redan tidigare påvisats, johannesmureriet, andreasmureriet, höggradsmureriet och det rent judiska mureriet.

Johannesmureriet har tre grader: lärling-, gesäll- och mästargraden; andreasmureriet har trettiotre grader. Högsta graden bär titeln "Suverän General Storinspektör". Murare av 33. gra-

(Forts. å sid. 4.)

Det religiösa världsläget

VII. Salomos tidevarv och världsjudendomens födelse

Av Kyrkoherde Ernst Alander

(Forts. från n:r 8.)

Den många hundra år långa domaretiden inom Israels stamförbund, vilken lyktades med profeten Samuels införande av konungadömet på folkets enhälliga och enträgna begäran omkring år 1030 före Kristus, utgör ett lika intresseväckande som i historisk mening dunkelt skede, vars mörker ännu icke skingrats av den vetenskapliga forskningens ljus. Fullständigt klarlagd kommer den tiden helt visst aldrig att bli på grund av källmaterialets måhända systematiska förstöring i de fall, där krig och oroligheter icke direkt medverkade härtill.

Gamla testamentet är givetvis blott en ringa återstod av en folklig, religiös och historisk litteratur av den största betydelse och en högst avsevärd omfattning. Vi behöva bara hålla oss till de hänvisningar till numera förlorade förstahandskällor, som vi möta i Bibelns äldsta huvuddel. De äro icke få, och enbart deras namn ge oss en aning om deras viktiga och upplysande innehåll. Men det ligger i sakens natur, att det allra mesta av Israels litteraturskatter icke ens som ett återsken av ett blixtljus för ögonblicket kommit till vår tids kännedom. Det oaktat finns det för en ärlig och samvetsgrann forskare möjligheter nog att tränga fram till en sannare uppfattning av verkligheten än någonsin förut. Den rasbiologiska och antropologiska vetenskapen på empirisk — erfarenhetsmässig — grund och den långa rad av hjälpvetenskaper, som var för sig bidrar till att sprida ljus över den mänskliga egenarten och individernas, släktenas, folkens och folkfamiljernas rasbestämda kynne, har givit ett resultat, som ingen för hundra år sedan kunnat drömma om.

En ofantlig mängd undersökningar, rön och iakttagelser ha till fullo ådagalagt, huru människornas rasbetingade anlag och egenskaper utöva det mest djupgående inflytande på deras tänkesätt, uppfattningar, åskådningar, viljebeslut och handlingar. Ras är en särpräglad, andlig och kroppslig beskaffenhet, som skiljer de mänskliga individer, vilka tillhöra densamma, från alla andra, och sammansluter dem till en naturlig gemenskap. Enahanda principer, som gälla för de olika raserna, ha självklart också full giltighet i fråga om rasblandningarna, fastän de vidkommande dessa måste verka annorlunda än i det förstnämnda fallet, allt efter de skilda raskomplexens karaktär och deras andel i den helhet, som de olika sammansättningarna bilda. Ju större avstånd det är mellan de element, som ingå i en rasblandning, desto mer disharmonisk och äventyrlig kan den vara, samtidigt som vissa egenskaper, vilka i de enkla beståndsdelarna antingen voro latenta eller framträdde vida svagare, kunna bli synnerligen kraftigt markerade, ja, rent av dominera. Är det dåliga egenskaper, som sålunda bli de härskande, eller åtminstone högst oangenäma, från den andra partens sida sett, så kan en dylik rasblandning ingalunda betraktas som önskvärd ur allmänmänsklig synpunkt. Och allra minst torde ett sådant mixtum compositum böra tillerkännas övervälde i alla världsdelar och bland alla andra folk.

Emellertid se vi, att Judafolket, den ur alla tänkbara synpunkter mest mindervärdiga av alla blandningsprodukter på vår jord, om man har någon känsla för de andra folkens rättigheter och deras sanna bästa, sedan årtusenden framträtt med anspråk på absolut envälde över samtliga andra nationer, på oinskränkt och otvetydig världsdiktatur. Detta våldsamma begär att äga allt på jorden, både materiellt och icke materiellt, att bestämma över alla vårt jordklots rikedomar, skatter och tillgångar, som en girigbuk vill ha makt över varje penning av sitt hopbragta förvärv, och att utsträcka denna kontroll till människosjälarnas lönnligaste djup och hemligaste tankar, för så vitt något medel för vinnande av ett dylikt mål kunde upptäckas, detta och ingenting mindre är den judiska egenarten. Rasbiologiskt sett sammanhänger detta glödande förvärvsbegär och den därmed förbundna maktgalenskapen på det intimaste med Judafolkets karaktär av alla tiders mest egenartade och för den övriga mänskligheten mest ödesdigra rasblandning. Något liknande finna vi hos ingen annan ras och hos intet annat folk, om vi se till deras naturliga förutsättningar och göra ett undantag för de idéer, vilka på ett tidsbetonat sätt kunna få välde över vilket folk som helst. De semitiska folken lyda i det fallet under samma lagar och betingelser som alla andra. Så var naturligtvis också fallet med det gamla Israel, så långt det kunde räknas som en semitisk stamorganisation av herdar och åkerbrukare. Det är en oändlig skillnad mellan en *världsmission*, sådan Israels ädlaste andar tänkte sig saken, och ett materiellt, diktatoriskt, all annan egenart förkvävande, undanträngande och utrotande *världsvälde*, sådant Judafolket alltid velat ha det.

(Forts. å sid. 4)

I segertecknet

Året 1938 skall stå inskrivet i historiens bok såsom ett av de betydelsefullaste. Den flertusenåriga tvekampen mellan den imperialistiska judendomen och de i självförsvar sig värjande folken har av tecknen att döma passerat avgörandets kritiska punkt. De uppbyggande krafterna vinna över de nedbrytande. Juda står i stort såsom förlorande part, det nationella folkförsvaret såsom segrande.

I segertecknet ingår året 1939, öppnande oanade perspektiv. Vi skönja redan morgonrodnaden till en ny tidsålder, de sanna idealens. Lögnens destruktiva system förde till kaos, varur en mäktig återfödelse håller på att bryta fram, beredande plats för Sanningens konstruktiva system. Mosaismens murkna ordning remnar och Kristi profeterade Gudsrike på jorden med fred för människorna går mot uppfyllelse. Detta av otaliga släkten drömda ideal är icke längre en drömbild, det ligger inom verklighetens räckhåll.

Folkförsvarets segrar gentemot den sataniska judiska världsimperialismen voro under 1938 till synes avgörande. De makter, som i Europa leda försvarskampen, Hitlers Tyskland och Mussolinis Italien, hävdade sig glänsande. Det nationalsocialistiska Tyskland har fullbordat sitt konsoliderings- och enhetsverk, beseglat genom Österrikes och tyska Tjeckoslovakiets inlemmande i Stor-Tyskland. Italien har noterat Englands erkännande av det nya Italienska Imperiet. Och i Fjärran Östern har Japan inregistrerat en rad betydelsefulla framgångar över de judiskt-frimureriskt-kommunistiskt dirigerade Kinaarméerna under Tschang-Kai-Scheck. Slutligen har general Franco i Spanien fortsatt sitt segertåg mot Judas röda legotrupper.

Många och djärva planer smiddes av världsjudendomen till hindrande av denna utveckling. Men förgäves. Här kom det mindre an på materiella resurser än idéernas halt. Ännu sommaren 1938 utlovade den judiska överheten ett omedelbart utbrytande världskrig till krossande av Hitler och de autoritära staterna. Tack vare män såsom Hitler, Mussolini, Chamberlain och Daladier, vilka stodo i spetsen för Europas ledande stater, gingo dock planerna om intet. I en stämning av desperation kastar sig nu Juda allt vildare in på terrorn för att undanröja allt som står i vägen för dess imperialistiska strävan och förhindra det gryende samförståndet mellan folken. Den anlagda jättebranden i Marseille, attentaten mot tyska atlantångare och senast mordet å tyska legationsrådet vom Rath i Paris illustrera denna skärpta "individuella terror".

Den judiska terrorismen kan väl ytterligare komplicera läget ehuru knappast ändra utvecklingens gång. Samtidigt Juda övergår till den desperata kampens metoder, alltmer blottställande sig själv, utbreder sig kunskapen om judendomen till alla folk. En värld är i uppvaknande. Särskilt i Europa spörjas verkningarna av upplysningens utbredande. I Central- och Östeuropa, i Frankrike och England, ja i alla världsdelar tränger sanningsljuset igenom, skapande nya förutsättningar för folkuppvaknande, förnyelse och återuppbyggnad. Tysklands föredöme på den folkliga skyddslagstiftningens område har redan följts av ett flertal andra länder, såsom Italien, Polen, Ungern m. fl. Till och med i de ledande "demokratierna" spåras tendenser till självförsvar mot den judiska faran.

När tidningen Nationen för halvtannat decennium sedan begynte sin upplysande verksamhet, rådde här allmän okunnighet i saken. Man log åt våra "fantasier" och påståenden om förhandenvaron av en judefråga. De få, som kände verkligheten, skakade åter betänksamt på huvudet, förklarande, att det vore lönlöst att söka hejda en ödesbestämd utveckling. Judendomens maktställning var redan så fullkomlig, menade de, att varje försök att bryta densamma måste vara dömt att misslyckas; det återstod intet annat än att tjuta med ulvarna. Men hur har icke situationen på dessa år förändrats! Många äro i dag icke de, som förneka tillvaron av en judefråga; antalet svenskar, som äga någon kunskap i ämnet, räknas i tusenden, för att icke säga tiotusenden.

Aldrig förr under sin flertusenåriga kamp för världsherraväldet har judendomen fått vidkännas en så allvarlig motgång som under senaste tioårsperiod, vilket visat, att de som tvivlade på möjligheten av ett försvar icke voro i sin rätt. Om vi alltså för nu tilländagående år kunna anteckna ytterligare betydande framgångar, berättigar dock detta ej till överdriven optimism. Juda är ännu icke krossat, det förfogar alltjämt över oerhörda maktresurser samt dominerar i de flesta länder allmän opinion och statsledning. Ännu återstå allvarliga skeden i kampen. Det gäller att intill slutet bevara nerverna, att med aldrig sviktande sinnesnärvaro, uthållighet och kraft kämpa vidare tills slutsegern vunnits.

Varje land, varje folk och individ har här sin mission. Även Sverige och svenskarna. Få folk slumra i dag så hårt i Judas giftsömn som de svenske. Men när de en gång fått ögonen öppnade skola de reagera grundligt och med kraft. Detta vet juden och därför vinnlägger han sig i hög grad om att bevara sin maktställning i det forna Vasalandet. Det ges alldeles särskilda skäl att här vara på vakt. Judiska planer äro å bane, vilka skulle kunna föra oss in i en blodig uppgörelse liknande dem vi för dagen bevittna i Sovjet-Ryssland, Spanien och Palestina. Världsjudendomen önskar av Norden skapa en ny "strategisk" punkt för sin imperialistiska verksamhet, varvid de nordiska staterna skulle tjänstgöra såsom brygga mellan Västerns "demokratier" och Sovjet-Ryssland i det projekterade förintelsekriget mot de antijudiska staterna.

En slutseger i kampen mot judendomens världsimperialism är blott möjlig, om alla å folkförsvarets front veta sin plats och sin plikt. Vägen till frihet går genom upplysning. En sann upplysning, som tränger ut till varje individ, varje land, varje folk! Mot judendomens dunkla kampfront reser sig folkens upplysta solidariska front!

Tredje riket och utlandet

Genom egen kraft har Tyskland under Adolf Hitlers geniala ledning rest sig ur det djupaste förfall till en världsmakt. Judendomen, som trodde sig för alltid ha hemfört spelet, såg sig ställd inför en motståndare av nya mått. I sista ögonblicket framträdde mannen ur ledet och hejdade en utveckling, som eljest skulle fört till allmänt kaos. Såsom räddare icke blott av sitt eget folk utan hela den europeiska folkkretsen, ja hela mänskligheten skall hans namn stå inskrivet i historien.

Till följd av den fruktansvärda makt judendomen alltjämt besitter bland folken förmå dessa ännu icke fatta Hitlers räddaregärning. En illustration härtill lämnade världsopinionens reaktion inför händelserna kring judeynglingen Grünspans mord å tyska legationsrådet vom Rath i Paris. Tysklands svar på det av världsjudendomen iscensatta fega mordattentatet mot en officiell representant för den nationalsocialistiska staten gavs på en kännbar punkt: konfiskering av en miljard judiskt kapital samt fullbordande av det tyska näringslivets arianisering. Till svar härpå följde åter från judisk sida ett lössläppande av hela världspresskopplet i en förut knappast skådad våldsam hets mot Tredje riket.

Vi tro visserligen, att Tyskland kan taga hyenornas i världspressen tjut med ett visst lugn. Men å andra sidan gör man säkert klokt uti att icke underskatta den kämpande judendomens faktiska maktställning i världen. Vi skulle härvid särskilt vilja framhålla önskvärdheten av en konsolidering av Tysklands utrikes verksamhet och representation i enhetlig nationalsocialistisk anda. Den nuvarande splittringen å det tyska utrikesområdet är ovillkorligen ägnad att försvaga Tredje rikets utrikespolitiska effektivitet och ger lätt spelrum åt frimureriska och liknande manövranter i skumrasket, såsom t. ex. bevittnats i vissa sammanhang av de tysk-svenska relationerna. (Jämför artikeln "Nordisk renässans", Nationen n:r 8.)

Hitlers Tyskland har en världsmission såsom den stora föregångsstaten i kampen för folkens befrielse ur judeslaveriet. Det gäller för Tredje riket att så väl rustat även i fråga om utrikes verksamheten, om det skall vara i stånd att fullgöra sin mission i mänsklighetens tjänst.

Frimurerisk terror i Finland

Finska regeringens beslut att förbjuda Fosterländska folkrörelsen (IKL), Lapporörelsens efterföljare, jämte press avslöjade i ett slag judendomens numera även i Finland intagna maktställning. Det till följd av sina förbindelser helt visst i denna sak auktoritativa Nya Dagligt Allehanda konstaterar i ett redaktionellt uttalande (22/11), att det finska regeringsingripandet framför allt skett med anledning av IKL:s intagna fientliga hållning mot "den skandinaviska orienteringen".

Då man vet, att det är världsjudendomen och dess politiske tjänsteförrättare frimureriet som stå bakom senare tids intensiva propaganda för skandinavisk orientering, är det även fullt klart, att det är samma kretsar inom det internationella frimureriet som på sin tid framtvingade försäljningsförbudet mot tidningen Nationen såsom "omoralisk", vilka nu varit framme på finsk mark. Det är detta "nordiska" frimureri med säte i Stockholm, som förmått Finlands regering tillgripa terrorvapnet mot IKL till undanröjande av ett hinder för Judas nya "nordiska" planer. Man får hoppas, att IKL skall veta att med framgång möta den frimureriska terrorn.

»Gripa till vandringsstaven!»

Vid ett nyligen hållet sionistiskt möte i Warschau behandlade den forne polske deputeraden juden G r i n b a u m, vilken utvandrat till Palestina, den allmänna situationen för judarna. "Jajnt" (n:r 74), Warschau, refererar sålunda uttalandet:

"För Österrikes skull utbröt intet krig. För Tjeckoslovakiets skall det icke heller utbryta, lika så litet som för judarnas skull. Det finnes länder, i vilka judarna ännu kunna kämpa, men också där ha de endast svaga utsikter. Det är ingenting att göra åt saken, *man måste gripa till vandringsstaven*. Jag återupprepar detta, ehuru det icke passar en del (judar). Jag vet icke, om terrorn (i Palestina) snart skall upphöra; den kommer med all sannolikhet att vara tämligen länge. Men det är bättre att erhålla en kula i huvudet i Palestina än att bekomma ett knivstick å Warschaus gator, ty där (i Palestina) ha vi ännu utsikter att segra, vilket vi här icke ha."

Bönderna vakna?

Sveriges historia visar, att det varit dess bondebefolkning som utgjort ryggraden och i tider av fara spelat rollen av frihetens väktare, av folkets och rikets försvarare gentemot främmande inkräktare. Allt talar också för, att de svenska bönderna i det nya farolåge, som den judiska maktens övertagande av styret i landet vållat, skola komma att spela sin traditionella roll till återupprättande av svensk folkfrihet och suveränitet.

Den i århundradets andra decennium, åren närmast före världskrigets utbrott, frambrytande bonderörelsen, varur Bondeförbundet utgått, var ett uttryck för då rådande oro och missnöje bland svenska allmogemän över den politiska och allmänna utvecklingen. Den var i sitt tidigare framträdande en sann och äkta svensk folkrörelse, som väl i första hand syftade till bättre villkor för den tillbakasatta bonde- och allmogebefolkningen men samtidigt även besjälades av ett fosterländskt patos, en åstundan att återupprätta det försumpade politiska livet i äkta svensk moralisk anda. Grundad såsom den var å den urgamla svenska demokratiska intresse- eller korporationsprincipen, skulle bonderörelsen, så hoppades dess skapare, bliva inledningen till en ny och ljusare aera i vårt land.

Men dessa förhoppningar kommo på skam. Rörelsen råkade snart ut för ödet att bliva ett rov för en samling samvetslösa lycksökare, vilka cyniskt våldförde sig å dess upphöjda idealism, till främjande av privata aspirationer ledande den bort från dess ursprungliga väg in i den judiska parlamentarismens sumpmarker. Denna förräderigärning kunde då även jämförelsevis lätt utföras utan att blottställa förrädarna själva, eftersom insikterna i det politiska skumraskspelet vid nämnda tid voro ganska ringa och förbehållna det lilla fåtalet "utvalda", vilka så mycket mera hänsynslöst och skrupelfritt kunde ägna sig åt sina spekulativa förehavanden. Det skall i sammanhanget icke försummas att bland dessa nobla lyckoriddare, som varit med om att överantvarda den svenska bonderörelsen åt fienden Juda, nämna några få namn: professorerna K. G. Westman och Nils Wohlin, Axel Persson i Bramstorp och frimurarbrodern Hjalmar Berlin, chefredaktör för det nuvarande Bondeförbundets ledande tidningsorgan Skånska Dagbladet.

När judendomen för något år sedan släppte fram Bondeförbundet för att i kompani med den marxistiska II. Internationalen utöva regeringsmakten i Sverige, skedde detta, såsom vi tidigare påpekat, endast i syfte att definitivt oskadliggöra förbundet såsom svensk nationell och folklig sammanslutning genom att inför allt folket kompromettera detsamma. En de svenska böndernas sammanslutning, som frotterat sig vid köttgrytorna tillsammans med judens egen II. Internationals härvarande representantskap, skulle ju alls icke passa såsom bärare av den svensk-folkliga idén om frigörelse ur judendomens och dess "internationalisms" i de förvillande fraserna namn utövade imperialistiska utplundringsregim.

Dessa judens och hans lakejers, frimuraren och marxisten, beräkningar synas i viss grad redan ha gått i uppfyllelse, att döma av den allmänna tillbakagången för Bondeförbundet ute i bygderna, vilken med förtjusning noteras i den judiskt dirigerade pressen. Bonniers Dagens Nyheter konstaterar i hänförda ordalag, att Bondeförbundet definitivt upphört att vara en fara för den s. k. naturliga utvecklingen i landet genom dess "obskyra" samröre med de internationella marxisterna, vilket förmenas totalt ha komprometterat förbundet inför de svenska bönderna. Det tyckes råda allmänt jubel i synagogan. Sedan Bondeförbundet dödligt komprometterats, finnes ju — menar man där — intet som på något sätt skulle kunna hindra Judas aspirationer i Sverige.

Samtidigt med dessa glädjeyttringar i den judiska pressen förspörjas emellertid tecken utifrån landet, tydande på att man bland bönderna börjar att reagera mot förräderiet. Oppositionen mot dem, som förrått bonderörelsen till böndernas och folkets fiender, växer sig allt starkare i bygderna. Man får hoppas, att detta skall betyda begynnelsen till ett svenskt bondeuppvaknande, en renässans för den äkta svenska bonderörelsen, så att dennas verk må kunna räddas från förintelse och de svenska böndernas stolta samlingsrörelse från seklets begynnelse en gång bliva i stånd att fylla sin mission: att i vår tid utföra den fosterländska räddargärning, som påfordras.

Gamla testamentet — »oumbärlig kunskapskälla»

Den av överste S. E. Bjuggren, lektor Henrik Petrini och roteman Knut Sandstedt till Konungen ingivna framställningen med yrkande på avlägsnande av Gamla testamentet ur den kristna förkunnelsen och undervisningen har avstyrkts av skolöverstyrelsen. Styrelsen hävdar gentemot petitionärerna, att Gamla testamentet är "en oumbärlig kunskapskälla för undervisningen samt av stort bildningsvärde över huvud"!

Överstyrelsens deklaration om Gamla testamentets värde såsom kunskaps- och bildningskälla utgör en drastisk illustration till den på alla områden av det nutida svenska "kultursamhället" härskande själlösa judaismen. Om den icke direkt formulerats av rabbinerna i Wahrendorffsgränden, så ha i varje fall dess inspiratorer befunnit sig där.

*

Juden och »demokratien»

"Il Regimà Fascista", Rom, omnämner ett möte, som "sällskapet för judiska journalister och skriftställare" hållit i Whitechapels konstsalar i London, varvid behandlats ämnet fascismen. Den italienska tidningen återger en del citat ur anförandena, som åskådliggöra judens ställning till "demokratien".

Juden P o d r u s c n i k yttrade: "Demokratien har arbetat på att förbättra judarnas ställning. Därför måste judarna försvara demokratien mot dess angripare". Juden G o l d e n b e r g förklarade: "Om judarna såsom judar skulle kämpa mot fascismen, skulle de försätta sig i ett mycket farligt läge. Vilja de bekämpa den, måste de betjäna sig av en organisation (demokratien)".

Nationen under 1939

Vi återupprepa vårt i föregående nummer lämnade meddelande om Nationens omläggning till tidskrift under 1939 med 6 utkommande nummer, varav 3 nummer under första halvåret och 3 nummer under andra halvåret. Abonnemangspriset blir kr. 4: — per helår, kr. 2: 25 per halvår, lösnummerpriset 75 öre.

Tidskriften Nationens första nummer 1939 utkommer den 15 januari. Abonnemang kan *endast* verkställas direkt hos tidningen.

*

En prenumerationsblankett

för 1939 medföljer till en del av upplagan detta nummer av Nationen. Enär prenumeration å posten numera icke kan ske, uppmanas även tidigare postabonnenter att abonnera direkt hos tidningen antingen genom användande av medföljande blankett eller genom insändande av abonnemangsbeloppet under annan form.

N A T I O N E N

Redaktör och ansvarig utgivare:
ELOF ERIKSSON.

Utkommer under 1939 med 6 nummer.

Abonnemangspris:
Helår .... kr. 4: —
Halvår .... „ 2: 25

Lösnummerpris: 75 öre

Annonspris: 30 öre pr mm.

Adress: Box 1145, Stockholm 16.
Postgiro: 3643.

Lindbergs Tryckeriaktiebolag, Stockholm 1938.

Judeinvasionen

en allvarlig fara

Åter en gång bevittnas, hur hela folk efter långa och ohyggliga lidanden befria sig från den judiske parasiten, förvisande honom från sina landområden. Nu liksom tidigare ges det även folk, som i förment humanitet öppna sina armar för den "stackars" flyktande Ahasverus, denne varelse som Richard Wagner betecknade såsom "det mänskliga förfallets plastiske demon" och som Luther så ivrigt varnade för såsom "näst djävulen de kristnas bittraste, giftigaste och häftigaste fiende". ("Om judarna och deras lögner.")

Bland dessa folk, som i dag sätta en ära uti att få utöva humanitet vis à vis de från Tyskland och andra europeiska länder utvandrande judarna, befinner sig vårt i främsta linjen. Regeringsrådet Engzells vid årets flyktingskonferens i Evian avgivna deklaration, att Sverige fört och ämnar föra "en mycket liberal flyktingspolitik", motsvarar säkert verkligheten. Och vilka politiska flyktingar man framför allt önskar emottaga, upplyser socialstyrelsen i "Förtryck ur Sociala Meddelanden n:r 11": "de som befinna sig i en verkligt farofylld belägenhet", d. v. s. de som på grund av mer eller mindre kriminella förehavanden hos sina tidigare värdfolk ej utan allvarlig risk för sina personer kunna återvända till dessa.

Åter och åter förkunnas i den judebehärskade svenska pressen, att Sverige icke har någon judefråga, att judarna här utgöra en försvinnande minoritet, knappt en procent av befolkningen. I verkligheten ställer sig saken annorlunda. Enligt senaste allmänna folkräkning 1930 uppgavs visserligen antalet mosaiska trosbekännare i riket till 6 653, varav 3 396 manliga och 3 257 kvinnliga. I en av socialstyrelsen 1935 avgiven redogörelse beräknades de ha stigit till minst 11 000. Till detta antal, som sedan givetvis ytterligare avsevärt ökats, komma alla de på uppehålls- och arbetstillstånd, resp. viseringar och inreseviseringar sig uppehållande politiska flyktingar, vilka socialstyrelsen f. n. uppskattar till högst 2 300.

Socialstyrelsen framhåller emellertid, att "inga exakta siffror angående antalet flyktingar, som uppehålla sig i riket, kunna erhållas", ett yttrande, som särskilt får ses mot bakgrunden av den pågående trafiken med insmuggling av judiska flyktingar. Med hänsyn härtill såväl som den omständigheten att värdet av alla officiella siffror å hithörande område under rådande judevälde i Sverige måste tagas med reservation, kan, på grundval av ovan anförda statistik över mosaiska trosbekännare och flyktingar samt det förhållandet att den officiella juderäkningen endast avser konfessionsjudar och icke även döpta judar, de i Sverige nu levande rasjudarna uppskattas till minst 40 à 50 000. Till dessa komma sedan alla halv- och kvartsjudar, vilka åter kunna beräknas till flera gånger det nämnda talet.

Medan Sveriges överhet inför världsjudendomen (Eviankonferensen) betygar sitt stora positiva intresse för judeinvandring, rör man sig inför det egna folket helst med mera varsamma talesätt, tydligen för att icke väcka den björn som sover. Att den våldsamt stigande judeinvasionen innebär en starkt ökad fara för land och folk, låtsas man icke förstå. De invandrande judarna ju icke endast taga brödet ur munnen på landets egna, de utgöra samtidigt till följd av sin "religion", sin lag och hela sin verksamhet ett det allvarligaste hot mot svenska folket, dess kultur och samhälle. De äro därför även att betrakta såsom fientliga inkräktare av mest farliga slag.

Våra styrande känna dock av Bibelns ord judendomens väsen och strävan: "Och konungar skola vara dina skaffare och deras furstinnor dina ammor. De skola inför dig nedfalla på sitt anlete och slicka dina fötter." (Esaias 49: 23.) Och vidare: "De främmande skola bygga dina murar ... Och dina portar skola stå öppna dag och natt, på det att folkens ägodelar må införas till dig." (Esaias 60:10.) Samt slutligen: "Du skall förgöra alla folk som din Jahve skall giva dig. Du skall icke skona dem och deras gudar, ty det skulle kunna bliva dig till en snara." (V. Mos. 7:16.) En flertusenårig verksamhet visar, att judarna med största konsekvens i praktiken omsätta detta program. Många folk, många blomstrande kulturer ha sålunda bragts på fall och utplånats. Men tid efter annan ha också folk, som av "förfallets plastiske demon" drivits till undergångens brant, genom förtvivlade ansträngningar lyckats rädda sig ur demonens dödande famntag. Det är en dylik räddningsprocess vi nu bevittna i Tyskland och andra länder i Europa.

Förlänandet av medborgarrätt åt judarna var ett förräderi mot svenska folket. Härigenom gav man juden det vapen i händerna, varmed han sedan steg för steg gjort sig till vår herre och underlagt sig våra ägodelar, på alla områden av svenskt liv arbetande för förstörelse, upplösning och omstörtning. I realiteten innebar tillerkännandet av svensk medborgarrätt åt judarna deras upphöjande i privilegierad ställning såsom åtnjutare av *dubbel medborgarrätt*, vilket var så mycket betänkligare som de moralläror, som ingå i judendomens religionslag, strida icke blott mot den kristna livsuppfattningen utan mot all mänsklig moral. Dessa läror utgå ju ifrån, att judarna äro ett "utvalt" folk, höjt över alla andra, varför de måste undvika all verklig gemenskap med dessa.

Talmud, rättesnöret för judarnas liv och verksamhet, förkunnar, att judarna icke kunna tillerkänna icke-judarna fullt människovärde och därför icke heller äro bundna av förpliktelser till dem. Den lovar judarna herraväldet över alla folk samt ägandet av alla jordens rikedomar. Men inför icke-judarna beslöja judarna skickligt sin verkliga natur och inställning, bedyrande sin patriotism, sin trohet och hängivenhet för det fosterland, vars medborgerliga rättigheter de åtnjuta. I verkligheten äro de en stat i staten, vilket tillförsäkrar dem stora fördelar. Medan de åtnjuta samma medborgerliga rättigheter som andra medborgare, äga de skydd av judestaten och ha möjligheter att verka för sin internationella stat under utnyttjande av alla de förmåner denna ställning som dubbla medborgare medför för dem. De äro samtidigt medborgare i tvenne stater och kunna sälja och förråda den icke-judiska till den judiska, en affär som de i rikligt mått ägna sig åt. På de andra staternas bekostnad ha de allmänt placerat judestaten i sadeln.

Och för ett folk, vars verksamhet sålunda mångfalt omvittnats, öppna våra ledare Sveriges dörr på allt vidare gavel — i "humanitetens" namn! Ett större hyckleri, ett större hån mot mänsklighetsidealen kan näppeligen tänkas. Men en dag skola också de svenske vakna!

Frimureriets i Polen saga all

Statspresident Moscicki har i en utfärdad förordning till statens skydd förbjudit frimureriet i Polen. Alla frimurarloger och liknande hemliga organisationer förklaras upplösta; deras tillgångar skola användas till offentlig välgörenhet, medan arkiv och dokument tillfalla staten.

Deltagande i frimureriska och liknande hemliga sammankomster såväl som grundande och ledande av sådana förbund belägges med fängelse- och penningstraff. Sålunda straffas alla, som tillhöra en frimurarloge eller försöka organisera en dylik, med 5 års fängelse.

Frimureriets uppgift

"Vi böra aldrig glömma, att vi ha frimureriet att tacka för nuvarande (franska) republik. Det är frimurarna och logerna, som ha skapat Republiken".

Convent du Gr. Or. 1887.
(Grand Orients allm. sammankomst 1887.)

"Frimurarnas främsta uppgift skall vara att förhärliga den judiska rasen, som bevarat kunskapens gudomliga källa oförändrad. De skola stödja sig på den judiska rasen för att utplåna gränserna."

Le Symbolisme, frimur. tidskr. 1926.
(Revue maconnique.)

"Morgondagens Internationella Revolution är frimureriets verk".

Bulletin officiel de la Grande Loge de France, Octobre 1922.
(Franska Storlogens officiella publikation.)

"Frimureriet är ingenting mer och ingenting mindre än Revolutionen i verksamhet, den oavbrutet fortgående sammansvärjningen".

Initiations Secrètes au 33e Degré.
(33 gradens hemliga instruktion.)

Roosevelt – jude!

USA:s president höggradsfrimuraren Franklin Delano Roosevelt har kommit att intaga en alltmer framskjuten plats i den internationella politiken. I ett föregående nummer (8) av denna tidning omnämndes den märkliga ledareroll, som världsjudendomen tilldelat honom i "demokratiernas" planerade stora förintelsekrig mot "fasciststaterna".

President Roosevelts roll såsom väktare av den internationella judendomens intressen har på sistone bl. a. tagit sig uttryck i hans uppträdande i Palestinafrågan samt hans energiska reaktion mot tyska och italienska regeringarnas politik i judefrågan, hans igångsatta gigantiska upprustningar samt strävanden att sammanföra alla Nord- och Sydstater i Nya Världen i en gemensam "försvarsfront" mot fascismen samt slutligen hans omvittnade prokommunistiska inställning. Hela denna aktivitet blir fullt förståelig, när man erfar, att han till rasen är — *jude*.

"Welt-Dienst" i Erfurt presenterar en efter auktoritativa källor utarbetad redogörelse över Roosevelts härkomst. Hans äldsta kända förfäder voro spanska judar, lydande namnet Rossacampo. De fördrevos från Spanien 1620 och kommo till Holland, där de bosatte sig under namnet Rosenfeld. Detta namn ändrades så till Rosefeld, Rosevelt samt slutligen till Roosevelt. Carnegie Institutets i Washington utredning över Roosevelts härkomst, vilken utredning publicerats i olika amerikanska tidningar, anger följande anor: Claes Martenszen *van Rosenvelt* — Jannethje *Samuels* Thomas; Nicholas Roosevelt — Heyltje Jans *Kunst; Jacobus* R. — Catherini Hardenbroeck; *Isaac R.* — Cornelia *Hoffman;* James R. — Maria Walton; *Isaac* R. — Mary R. Aspinwall; James R. — *Sarah* Delano; Franklin D. Roosevelt — Anna Eleanor *Elliot* (föräldrar: *Elliot* — Ann *Rebecca* Hall).

Detta stamträd, som tydligt ådagalägger såväl Franklin Roosevelts som hans inom USA:s judeorganisationer synnerligen verksamma makas judiska börd, förklarar helt den nuvarande amerikanske presidentens, "Amerikas Kerenski", politiska roll i judendomens tjänst.

*

Juden kastar masken

I vilken grad judens hotade parasitiska tillvaro bland folken anfäktat hans nerver, framgår av ett nyligen publicerat uttalande av juden Max Rosenberg i "New York Daily News". Rosenberg framför där förslaget, att man i USA skall "frigiva tio eller tolv till livstidsstraff dömda yrkesmördare på det villkoret att de röja Hitler och hans anhang ur vägen".

Att en amerikansk tidning överhuvud intager ett dylikt oerhört förslag, visar hur långt det i verkligheten är kommet i Roosevelts Amerika; det blottar samtidigt juden i hans verkliga gestalt. Han bemödar sig icke längre om att beslöja sitt väsen och sina mål utan pläderar öppet för systematisk mordkampanj till undanröjande av Tysklands statsöverhuvud jämte övriga ledande personer.

Prenumerera!

Palestina och Spanien

den judiska världsmaktens strategiska huvudpunkter

Sedan åratal rasa blodiga inbördeskrig i tvenne länder vid Medelhavet, Palestina och Spanien. På bägge hållen gäller det, liksom fallet varit tidigare i historien, en tvekamp mellan den världsimperialistiska judendomen och ländernas rättmätiga innehavare. Palestina har i likhet med Spanien sedan gammalt av judarna betecknats såsom "det förlovade landet".

Palestina och Iberiska halvön utgjorde redan i forntiden — alltså långt före Jerusalems förstörelse — den hemliga judiska universal-imperialistiska statens båda högborgar, ankarpunkterna för det fina men sega nät, vari judendomen höll den dåtida kulturvärlden fjättrad. Såväl Palestina som Spanien, respektive deras återerövring, utgöra sedan århundraden huvudmålen för den judiska världsimperialismen. Såväl mot Palestina som Spanien har världsjudendomen under senaste årtiondet lössläppt alla sina stridskrafter och -förråd, varvid tusentals tappra araber och arier måste förblöda i försvaret av sin hemort mot de judiska inkräktarna.

En blick på kartan ger oss förklaringen till de båda ländernas tragiska öde. Spanien bildar *förbindelseleden mellan Europa och Afrika, mellan det arabiska "västerlandet"* (Marokko = Maghrob = Abend). Palestina är dock ännu betydelsefullare. Det utgör *den viktigaste strategiska ställningen på hela jorden*. Palestina är: 1) *den viktigaste stödjepunkten på Öst-Väst-passagen*, som bildar den ekonomiskt högviktiga förbindelseleden mellan det ariska och det arabiska "västerlandet" å ena sidan och "österlandet" å den andra, 2) *bryggan mellan Asien och Afrika* samtidigt som *en utfallsport mot envar av dessa världsdelar*, 3) *en kaj vid Medelhavet.*

Utfallsportarna mot Asien och Afrika samt inskeppningskajen vid Medelhavet äro liksom skapade för ett oavbrutet, droppvis inlevererande från det "judiska nationalhemmet Palestina" av bolsjevikisk-judiska eller kapitalistisk-judiska "femgrupper" till Asien, Afrika och Europa, till de arabiska och ariska såväl som till Fjärran Österns kulturvärldar. Precis såsom skedde under forntiden, innan ännu judendomen "med våld" avförts från sin förmenta "hemort" i Palestina.

Spaniens heroiska försvarskamp under Franco mot världsjudendomens nya, bolsjevikiska attack pågår sedan åratal. Palestinas araber bjuda ett icke mindre heroiskt motstånd mot Judas försök att annektera deras land. Medan utgången i Spanien numera torde kunna betraktas såsom avgjord till de nationellas favör, ligger utgången i Palestina ännu oviss i framtiden. Frågan är, om det brittiska imperiet skall våga att framhärda i sin roll som protektor för judendomens aspirationer i arabernas Palestina *mot* Islams deklarerade vilja och krav.

Politiska komedianter

Benägenheten hos vissa svenska politiker för maskeradartade arrangemang är påfallande. Särskilt där bristen på inre valör är stor experimenteras ivrigt med kostymbyten, förment ägnade att imponera på den för yttre prål svaga mängden.

Första priset tillfaller här otvivelaktigt Sven Olov Lindholm. Tillsammans med några själsfränder, Fritiof Bjurqvist, Konrad Hallgren m. fl., startade han 1926 "Sveriges fascistiska kamporganisation". Mussolini hade blivit diktator i Italien — en ann' kunde vara så god som en ann'. När den svenska "fascist"-svindeln omsider blottats, såg man sig emellertid om efter en ny mera passande kostym.

I Tyskland var Hitler på väg till makten. Varför icke försöka med "nazism"? Ja, man gjorde det så grundligt som möjligt, kopierade det tyska mönstret både till namn, organisationsform, "SA" etc. — och presenterade sig härpå såsom den enda äkta, ursprungliga och sanna nationalsocialismen. Man försummade icke heller att i denna sin egenskap emellanåt taga avstånd från Hitlers nationalsocialister, när dessa för mycket avveko från Lindholms med "sympatisörer" (ur frimurarlogen) uppfattning.

Men en dag dög icke längre heller "nazist"kostymen. De vid valen uteblivna stora framgångarna ledde till förtroendekris. Vad var att göra? Jo, släng hakkorset och hela den övriga tyska "nazist"-bråten på sophögen! Det var naturligtvis denna och intet annat som var skulden till fjaskot. Lågo förresten, när allt kom omkring, icke Sveriges intressen mera på Englands än på Tysklands sida? Jo — menade givetvis "sympatisörerna" med sina relationer till svensk-engelska logekretsar. Man skulle visa världen, att man icke var något obskyrt "Henleinparti" utan ärliga — *svenska socialister*. Av "nazister" blevo "socialister" eller anhängare av Lindholms "Svensk-Socialister" (3 S).

Lindholms "socialister" tyckas främst komma att rikta sig mot Bondeförbundet, vilket f. n. irriterar den internationella sfären. För övrigt kämpa de som bäst med Sveriges Nationella Förbund om vasakärven — den nya symbolen! — liksom de förut stridde för företrädesrätten till nationalsocialismen. I över 12 år har Lindholms "politiska parti" genom sin blotta tillvaro utgjort ett hinder för en verklig nationell folkrörelse i Sverige. Kom så och säg, att vederbörande icke ha en mission att fylla i systemets tjänst!

Kampfonden

Under november månad inflöto följande bidrag till Nationens kampfond:

Vildsvan	Kr.	5:—
Cepete	„	2:40
E. Th.	„	7:—
Bonde	„	3:—
Antifrimurare	„	10:—
S:ma Kronor		27:40

Vårt tack till samtliga givare!

Bidrag kunna sändas till *Nationens kampfond*, postgiro 3643, Box 1145, Stockholm 16.

Även negrerna undanbedja sig!

Utgivaren av negertidningen "Amsterdam News Sevory" i New York jämte tvenne andra negrer, representerande Englands amerikanska kolonier, ha i ett telegram till premiärminister Chamberlain protesterat mot planen att sända judiska emigranter från Tyskland till bosättning i British Guiana. Negerbefolkningen på Västindiska öarna befarar — heter det i telegrammet — att härigenom raskonflikter skola frambesvärjas.

Alla böra läsa

Den bibliske Moses

såsom krutfabrikant, rövarhövding och ärkebolsjevik

— efter Bibelns vittnesbörd —

Av *Jens Jürgens.*

Översatt och med förord av *Elof Eriksson.*

Pris: Kr. 3:—.

Erhålles mot beloppets insändande till NATIONENS FÖRLAG, Box 1145, Stockholm 16. Postgiro 3643.

Judas världsstat

(Forts. fr. sid. 1.)

den var Walter Rathenau, den ryktbare judiske tyske utrikesministern under världskriget. Enligt Svenska Stora Landslogens katalog av 1934 voro amiralen Salomon Arvid Achates Lindman, *förutvarande högerledaren*, och generallöjtnanten Johan Gustaf Nauckhoff medlemmar av frimureriets 33. grad Supreme Conseil, den förstnämnde i Grand Logde of England, den sistnämnde i Grand Logde of Scotland. Höggradsfrimureriet har ett skiftande antal grader och terrasser.

Över de nämnda graderna stå de s. k. hemliga graderna, vilkas innehavare varken till namn eller rang äro kända för ordensbröderna. Dessa hemliga Övre ha bedrivit politiken; de ha behärskat det ekonomiska livet, religionssällskapen, statens organ. Ingen har känt dem eller ägt kännedom om deras skadegörande verksamhet.

Frimureriet har på ett utomordentligt skickligt sätt förstått att dölja sina Övre och genom dem öva inflytande å logerna. Därigenom att höggradsfrimurare voro verksamma i logernas undre grader, såsom lärlingar och gesäller, utan att deras höga grad var känd av bröderna, kunde de i hemlighet utöva sitt inflytande.

Ritualen för varje grad tjänar bestämda ändamål. Förutom Jesuitorden finnes icke någon organisation, intet hemligt förbund i världen, som i sådan utomordentlig grad lyckats fostra sina medlemmar till tystnadsplikt som frimureriet, och häri bottnar ytterst frimureriets farlighet. Frimureriet är ett hemligt förbund, som förvägrar statsorganen inblick i sina hemligheter t. o. m. i länder såsom Sverige, där dess Styrande Mästare och Högste Beskyddare samtidigt är statens överhuvud.

Aspiranten, "den sökande", har, såsom tidigare skildrats, vid inträdet i en loge — särskilt i första graden, lärlingsgraden — att underkasta sig en del underliga ceremonier. Hans ögon förbindas, så att han är ur stånd att orientera sig i rummen samt rörande det som tilldrager sig omkring honom. I ett halvmörkt rum, förberedelserummet, måste han avtaga vänstra skon, blotta högra knäet, avlägga rock och väst jämte all metall samt blotta bröstet (på det att icke någon kvinna må smyga sig in). Härpå föres han till templet, frimurarnas församlingsrum samt prövas på vägen i sin ståndaktighet. I templet anträder han "lärlingsresan", d. v. s. föres tre gånger runt en matta, å vilken ingången till Salomos tempel och frimureriets symboler äro upptecknade. — *Slutligen måste han med blottat knä nedfalla inför altaret samt begå frimurareden.*

Ännu för några årtionden sedan innehöll frimurareden en formel, enligt vilken kandidaterna vid edsbrott hotades med döden under de ohyggligaste omständigheter (tungan utryckes, strupen genomskäres — erinran om skäktandet hos judarna). *Enligt vad som framgår av de hemliga anvisningar, som givits logerna, avskaffades emellertid denna formel såsom ed i syfte att föra statens organ bakom ljuset. Men denna gamla ed föreläses likväl alltjämt kandidaten, vardan det här blott gäller en formell juristisk garanti.* — Först efter edens begående avtages bindeln från sökandens ögon, och en dolk och en värja riktas mot hans bröst till erinran om den fara, som hotar förrädaren. Och nu upptages brodern i brödrakedjan, som omsluter all världens frimurare. Han inviges i sin grads hemligheter och inläres särskilt de hemliga igenkänningstecknen, orden, greppen, tecknen och passorden. När mästaren av stolen avslutat dessa ceremonier, församlas bröderna i stora matsalen, där en brödramåltid begynner, vilken mestadels räcker till framåt morgontimmarna och som bildar avslutningen å aspirantens första natt i logen.

Efter ett halvt år kan lärlingen bli gesäll. Gesällceremonierna äro icke särskilt viktiga. — Efter ytterligare tre år kan han uppnå mästares grad. Vid förvärvandet av mästargrad måste kandidaten åter underkasta sig vidunderliga ceremonier, vilka utföras i mästarelogen. Han måste lägga sig invid en likkista; i en del loger lägges kandidaten i likkistan med locket övertäckt, medan i andra ett människoskelett i förväg placerats i kistan. Efter tvenne fruktlösa försök av tjänstgörande mästaren återuppväcker mästaren av stolen symboliskt kandidaten till livet. Mästarkandidaten skall symbolisera den ihjälslagne byggmästaren av det salomoniska templet Hiram Abif.

Så vandrar frimurarbrodern genom ständigt svårare ceremonier in i höggraderna. Han måste genomvandra helvetet, en stor sal, i vilken lik och dödsskallar ligga runt omkring honom. (Ljud av tjut och hackande med tänderna framställes på konstlad väg). Han måste vidare med en dolk symboliskt mörda en motståndare; naturligtvis vet kandidaten icke, om den med dolken dödade i verkligheten var hans fiende eller icke. Man lät honom aldrig skåda offret. Bakom förlåten hade man i de flesta fall låtit placera ett kalklippt lamm eller en kalklippt gumse med förbunden mun. I logens mörka gångar har han att söka akasian, tystlåtenhetens figur. — *Först i de hemliga övre graderna göres han förtrogen med frimureriets politik. Där avgöra några få män, tillhörande världsjudendomens högsta ledning, en hel världs öde. I en av de hemliga graderna bär mästaren ett skärp, på vilket en dubbelörn reser sig, och över örnen stå orden: "Ordo ab chao", frimureriets slutmål. Eller på svenska: Vi eftersträva kaos, sammanbrottet, revolutionen, och i förvirringen av all denna omstörtning vilja vi uppbygga ett nytt rike, en ny ordning å frimurerisk grundval.*

Vägarna voro alltid slippriga, fyllda av blod och förskräckelse. Dödsoffren, som av frimureriet mördats, uppgå till miljoner. Ingen revolution ägde under förra århundradet rum, i vilken icke denna orden väsentligt medverkade. Med blod skrevs den franska frimurarrevolutionens av 1789 historia, där de blonda ädlingarna nedslaktades. Tio miljoner i världskriget komma på denna judiska världspests skuldkonto. Ohyggliga äro morden å politiska motståndare och regerande furstar. Ohyggligt är likaså antalet av på de hemliga hämnarnas befallning mördade egna bröder. Frimureriet besitter en sådan erfarenhet och praxis i fråga om tillintetgörande och mördande av sina motståndare och de bröder som väckt ordenssamfundets misshag, att dylika mord endast i ytterst sällsynta fall klarlagts.

Frimureriet, vars mål är att uppbygga Frimurarordens och dess hemlige överste herre *Judens* politiska världsherravälde, är redan av detta skäl att anse såsom en statsfientlig inrättning. Och då det därtill söker uppnå sitt mål genom krig och revolutioner, genom mord och folkhets, ha statsorganen förpliktelsen att nedslå frimureriet varhelst det påträffas.

Prenumerera för 1939

Meddelande

När Frihetsrörelsens organisation för ett år sedan grundades såsom stöd för Nationens folkupplysande verksamhet, anförtroddes på lokal rekommendation dess sekretariat och organisationsledning åt förre köpmannen Bertil Lantz i Hudiksvall. Då denne emellertid icke motsvarat de förutsättningar, varunder förtroendeuppdragen lämnades honom, har undertecknad sett sig nödsakad att för eget och Nationens vidkommande tillsvidare helt draga sig tillbaka från organisationen.

De i landet, vilka önska medverka i Nationens upplysningsverksamhet, uppmanas att i fortsättningen hänvända sig direkt till vår expedition för erhållande av vederbörligt material för arbetet å orten, inköp av litteratur etc.

Elof Eriksson.

Frestaren lockade, Britannia föll . . .

I juli 1929 stod överrabbin Marcus Ehrenpreis inför Judiska akademiska klubben i Stockholm och lovprisade Theodor Herzls "stora verk" — "världskrigets omvälvningar", som möjliggjort förverkligandet av Baselkongressens av 1897 program: Judestaten i Palestina! "I vår urgamla historias bok börja vi ett nytt blad", slöt hr Ehrenpreis.

Det har i dag sitt intresse att minnas den exposé Judestatens förslagsställare Theodor Herzl 1902 överlämnade till engelska regeringen. I de mest förföriska ordalag utmålade han de fördelar, som ett engelskt initiativ till ett "judiskt nationalhem" skulle medföra för Britannia — fördelar som de engelska statsmännen i dag sannolikt ej skulle ha något emot att avvara. I sin exposé yttrade Herzl bl. a.:

"Det finnes, lågt räknat, tio miljoner judar i världen. De skola icke överallt öppet bära Englands färger; men i hjärtat skola de alla bära England, om det genom en dylik handling ställer sig som det judiska folkets skyddsmakt. Med ett slag erhåller England tio miljoner hemliga men trogna undersåtar, vilka verka på alla möjliga förvärvsområden i hela världen. De sälja tråd och nål i många små byar i Östern; men de stå också i grosshandeln, i industrien, på börserna, äro lärda män och konstnärer, tidningsskrivare och mycket annat. Dessa skola *på en signal* ställa sig i den storsinta nations tjänst, som bringar dem en länge efterlängtad hjälp. England bekommer tio miljoner agenter för sin storhet och sitt inflytande. Må engelska regeringen inse, vilket värde det måste ha att vinna det judiska folket". (Theodor Herzl. "Tagebücher", bd III, sid. 303.)

I världskrigets kritiska timme accepterade England erbjudandet från världsjudendomen om stöd för en slutseger mot garanterande av ett "judiskt nationalhem" i Palestina, vilket skedde genom "Balfourdeklarationen" och stadfästes i Versaillesfreden. De av Herzl så vältaligt utmålade fördelarna för England såsom skyddsmakt framstå i dag på sitt säregna sätt. Engelska soldater kämpa och blöda som bäst i rollen som Judas främlingslegionärer på den arabiska jorden i försvaret av "Judestaten". Det "världsbehärskande" Albion får gälda växeln, som det underskrev såsom extra förskottsbetalning åt Alljuda för segern i världskriget.

»Eli Eli» — judisk krigssång

I artikeln "Stridssignal mot Hakkors-Kristus", införd i Nationens oktobernummer, citerades det sensationella uttalande i den amerikansk-judiska tidskriften "The American Hebrew" av 3 juni, vari bebådades Hitlers nära förestående förintelse genom ett "demokratiernas" krigståg. Uttalandet slutade med ropet "Eli Eli". Beträffande innebörden av dessa ord meddelas i Henry Fords "Den internationelle juden":

"Eli Eli är ingen religiös hymn! Det är ett rasligt krigsskri. I New Yorks kaféhålor, där bolsjevikiska judar uppehålla sig, ljuder sången 'Eli Eli'. Den är den judiska solidaritetens marseljäs. 'Eli Eli' blev alla bolsjevikiska judiska klubbars fanatiska sång. Man hör den ständigt i judiska kaffehus och kabarets, där fanatiska ryska och polska judar — fiender till alla regeringar — i vild hänförelse utskrika dessa ord".

Det religiösa världsläget

(Forts. fr. sid. 1.)

När började nu denna judiska världsexpansion, detta "det utvalda folkets" framträdande på vad man kan kalla världsarenan? Svaret på den frågan torde kunna formuleras så: När den judiska nationens utveckling kommit till det avgörande skede, att förutsättningarna för det internationella folkets framträdande funnos, då behövdes blott ett i yttre bemärkelse gynnsamt världsläge för att steget skulle tagas fullt ut, och dessa betingelser voro i rikt mått förhanden vid konung Salomos tronbestigning omkring år 975 före Kristus. Vid den tidpunkten var den judiska nationen, som behärskat Israel redan under de tolv stammarnas vistelse i Egypten, längesedan färdigbildad och väntade blott ett lägligt tillfälle att göra sin egendomliga och för varje annan ras eller rassammansättning fördärvliga begåvning gällande. Det var genom handeln, som Judafolket skulle bli stort och bana sig väg till världsmakt. Genom att driva affärer på ett sätt, som endast detta folk förstod att genomföra med den yttersta grad av följdriktighet, med fulländad, utstuderad list, beräkning och målmedvetenhet, och med det enda syftet att komma i besittning av guldet och därmed alla förefintliga värden, och genom att utkräva även mångdubbel betalning, när den kunde åtkommas, utan hänsyn till billighet och rättvisa, skoningslöst, hårt och obarmhärtigt, skulle judarna framgångsrikt konkurrera ut alla andra handelsidkande nationer, närmast då fenicierna, deras lyckosamma föregångare.

Feniciernas mäktiga och blomstrande sjöstäder, i synnerhet Tyrus och Sidon, utförde med sina flottor, sina djärva sjömän och upptäckare och sina myndiga, storvulna ledare och köpmansfurstar ett pionjärarbete, som den judiska nationen aldrig förmått på allvar taga upp och än mindre fullfölja och fullborda. De förberedde, utan att själva veta det eller vilja det, de oändliga möjligheter, som sedan stodo till buds. De öppnade världen med dess outtömliga skatter och outnyttjade förråd för det hebreiska parasitfolket i Israels land. Vi taga storligen miste, om vi mena, att världen var mycket liten och begränsad för Främre Asiens och Medelhavsbäckenets folk i dessa avlägsna tider. Man får kanske det intrycket, om man läser Herodotos Nio Muser eller Nio historiska böcker, vilka sågo dagen flera hundra år senare. Men Herodotos är banbrytare för den historiska vetenskapen av helt andra skäl än genom sina kunskaper i geografi. Han är det genom sitt litterära snille, sitt grepp på ämnet, sina fruktbärande idéer, sin utomordentliga berättarförmåga, sitt mästerliga anordnande och fördelande av stoffet, sina stränga sanningskrav och sin blick för det väsentliga. Den levande och vidsträckta och på personlig erfarenhet och systematiska undersökningar grundade kännedom om världen, som fenicierna ägde flera sekler före hans tidevarv, hade han däremot icke.

Redan på ett jämförelsevis tidigt stadium hade feniciska skepp kringseglat Afrikas väldiga kontinent, som är omkring sextioåtta gånger större än Sverige, Medelhavet och Gästvänliga havet — nuvarande Svarta havet — voro med sina öar, sina kuststräckor och sin brokiga, myllrande, kringboende folkvärld långt dessförinnan bekant. Farsis eller den nuvarande Spanska halvön var tätt besatt med feniciska städer och nybyggen, och från den ryktbara hamn- och sjöstaden Gades — numera Cadiz — vid den stora Atlantiska oceanen fortsattes upptäcktsfärderna till Kanarieöarna och Madeira, till våra dagars Biscayabukt och dess stränder, till Britannien, ja, till det fjärran belägna Thule eller Skandinavien. Det är till och med ej uteslutet, att feniciska skeppskaptener, med den kunskap om öppna havet som de hade, med sin framåtanda och upptäckarglädje och stora möjligheter att orientera sig i förut okända farvatten, styrde kosan över Atlantiska oceanen två eller tre årtusenden innan Christoffer Columbus startade för sin ryktbara resa ifrån Palos' hamn. Och vad den stora världsdel beträffar, som nästan ända till våra dagar varit som en tillsluten bok för Europas inbyggare, Asiens gränslösa fastland, mer än hundra gånger större än Sverige, så voro förbindelserna mellan dess olika delar på gamla kända karavanvägar och handelsstråk vida mera livliga i dessa avlägsna tider än vad många moderna forskare ansett för sannolikt. Det var först den stora mongoliska folkvandringen i början av 1200-talet av vår kristna tideräkning, dessa vilda härjningståg, som gjorde öknar av de fruktbaraste områden och folktomma ödemarker av förut tättbefolkade kulturbygder, det var detta skoningslösa utrotningskrig mot allt levande i oöverskådliga delar av Asien, som gjorde denna kontinent så otillgänglig för århundraden framåt och dess delar så isolerade från varandra.

Men under feniciernas storhetstid existerade ännu icke detta förhållande, varför det fanns ett verkligt sammanhang mellan de olika trakterna i den största av världsdelar och ett livligt kulturellt och kommersiellt utbyte mellan folken och samhällena därstädes. Frukten av dessa förbindelser kom i mycket stor utsträckning fenicierna till godo, varför också rikedomarna hopades i de feniciska handelsstäderna, i det de fördes på sjövägar och karavanstråk till Tyrus och Sidon och vad de för övrigt hette, dessa världsbekanta upplagsplatser, som nu knappast kunna återfinnas ens som ruinstäder, så fullständigt som förstörelsen gått ut över dem. Men fastän fenicierna på sin tid voro det förnämsta handelsfolk på jorden, var det äventyret och rikedomarna mera än makten, som lockade dem. Sagolika skatter av alla slag fyllde deras varuhus i Feniciens land, men någon glädje av brutal maktutövning, vunnen på listiga smygvägar, kände de veterligen aldrig under sin tusenåriga historia. De underjordiska vägarna till världsherravälde skulle beträdas först av Judafolket, feniciernas verkliga arvtagare till världshandeln och därmed världsekonomien, då grekerna genom sin inbördes söndring och övriga nationella egenskaper ej voro skickade att övertaga båda. Men innan Judafolket i konung Salomo fann den regent, som kunde främja deras planer mer än någon föregående personlighet inom den israelitiska folkgemenskapen, hade konung David genom sina många segerrika krig, sina stora regentegenskaper och sin väldiga utvidgning av riket, sitt införlivande av rika, fruktbara och tätt befolkade landområden med detsamma ända upp till den stora floden Eufrat i norr, skapat det underlag av reell makt, som behövdes för att kunna begynna en världsexpansion.

(Forts.)

Aktuell Litteratur

Den bibliske Moses såsom krutfabrikant, rövarhövding och ärkebolsjevik. Av Jens Jürgens. Förord av E. Eriksson .... 3:—
Jag anklagar! Av Elof Eriksson .... 1:—
Judarna i Sverige 0:50
Kristendomen — den urariska religionen 0:50
Nya Upptäckter om Sionsprotokollen 0:50
Kristus var ej jude 0:25
Sions Vises Protokoll. Efter S. Nilus. Fullständiga uppl. .. 2:50
Den evige juden. Av Y. W. J. 0:50
Moses Smith. Av Martin Brandt 4:50
Vakna Europa! Av Adolf Hitler 0:75
Frimureriets avslöjande. Av General E. Ludendorff. 2 del., vard. à .... 2:—
Nationen — årgångar 1932—1938, per årg. .... 4:—
Nationens frimurarserie (12 nummer) .... 3:—

Ovanstående litteratur erhålles på beställning direkt från tidningen mot insändande av beloppet ant. i brev (frim.) eller per postgiro 3643 under adress: NATIONEN, Box 1145, Stockholm 18.